PÂNĂ CÂND MOARTEA NE VA DESPĂRȚI

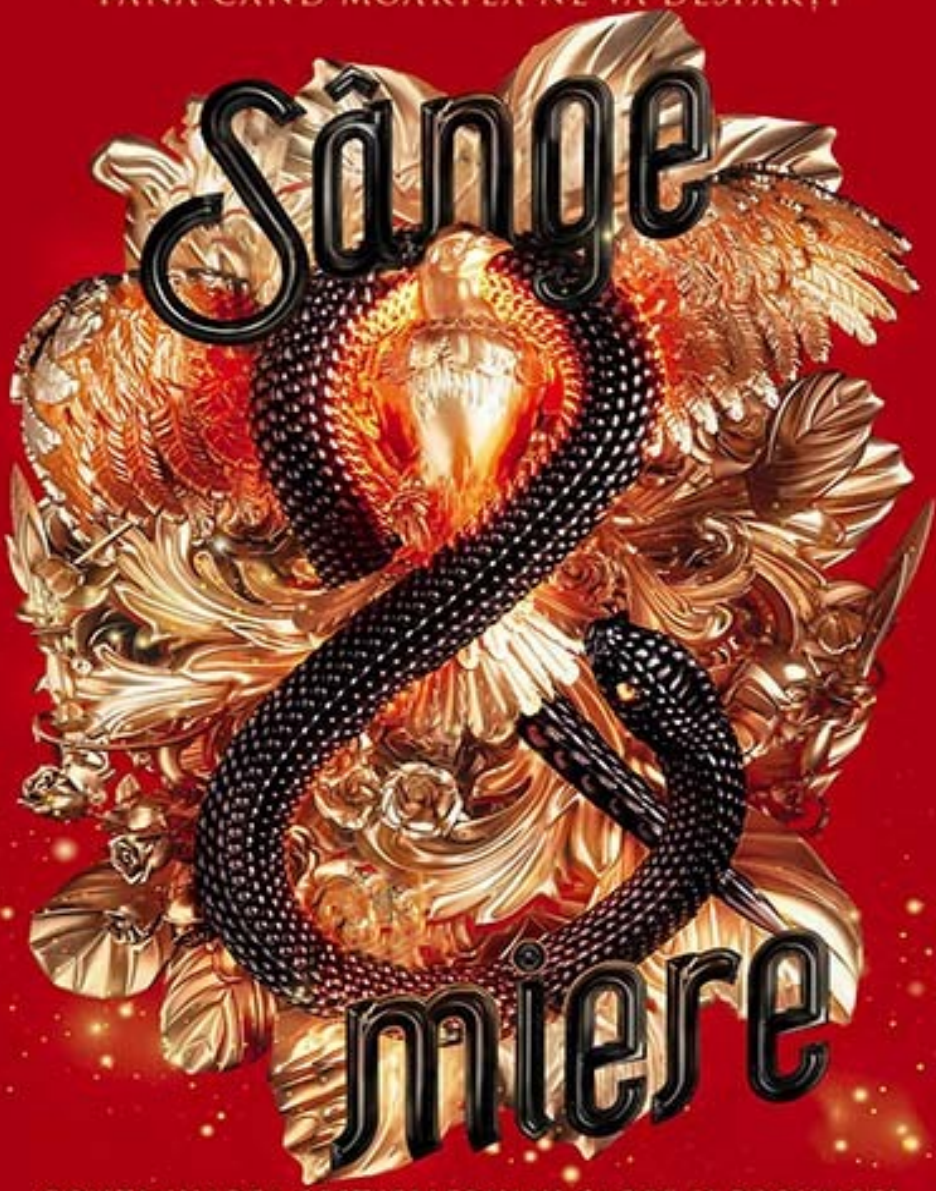

CONTINUAREA BESTSELLERULUI *ȘARPE ȘI PORUMBEL*

SHELBY MAHURIN

CORINTEENS

virtual-project.eu

SHELBY MAHURIN

(Serpent & Dove #2)

SÂNGE & MIERE

Original: *Blood & Honey* (2020)

Traducere din limba engleză şi note:
ADINA RAŢIU

virtual-project.eu

CORINT BOOKS

— 2021 —

Pentru Beau, James şi Rose,
pe care îi iubesc necondiţionat

BELTERRA
N
W
E
S
Chateau le Blanc
The Bridge
L'Eau Mélancolique
AMANDINE
Saint-Loire
Domaine les-Roses
La Forêt des Yeux
La Rivière des Dents
Beauchêne
CESARINE
Le Ventre
Gévaudan
The CITY of CESARINE
Soleil et Lune
Graveyard
Brindelle Park
Léviathan
The Dolour
Cathédral Saint Cecile d'Cesarine
Paris patisserie
Tremblay's townhouse
Castle of Cesarine

PARTEA I

Il n’y a pas plus sourd que celui qui ne veut pas entendre.
Nu există om mai surd decât cel ce nu vrea să asculte.
– proverb franţuzesc

MÂINE

Lou

NORI NEGRI S-AU ADUNAT DEASUPRA NOASTRĂ.

Deşi nu vedeam cerul printre coroanele dese ale arborilor din La Forêt des Yeux – nici nu simţeam vântul tăios care începea să se stârnească la marginea taberei noastre –, îmi dădeam seama că stă să izbucnească furtuna. Copacii se legănau în lumina cenuşie a amurgului, iar sălbăticiunile se aciuiaseră în bârloguri. Acum câteva zile ne adăpostiserăm într-un soi de vizuină: o adâncitură ciudată în pământul pădurii, în care copacii îşi întinseseră rădăcinile ca nişte degete încolăcite prin solul rece. Am botezat-o drăgăstos Văgăuna. Deşi zăpada se aşternea peste tot ce se afla în afara ei, fulgii se topeau la atingerea vrăjii protectoare pe care o făcuse *madame* Labelle.

Am aşezat mai bine piatra de copt deasupra focului şi am împuns plină de speranţă boţul diform de pe ea. Nu se putea numi *pâine,* căci o încropisem dintr-un amestec de scoarţă de copac şi apă, dar refuzam să mă mai hrănesc cu seminţe de pin şi rădăcini de armurar. Pur şi simplu, nu mai voiam. Din când în când, aveam nevoie de *ceva* cu *gust* – şi, când spun asta, nu mă refer la ceapa sălbatică pe care o găsise Coco azi-dimineaţă. Încă îmi duhnea respiraţia ca a unui balaur.

— Nu mănânc aşa ceva! a declarat Beau categoric, uitându-se la pâinea de pin de parcă se temea că o să-i crească picioare şi-o să-l atace.

Părul lui negru – de obicei coafat cu o grijă desăvârşită – îi cădea pe umeri în bucle ciufulite, iar obrajii roşcovani îi erau mânjiţi de dâre de praf. Deşi costumul lui de catifea ar fi fost ultimul răcnet la Cesarine, şi acesta era pătat cu noroi.

M-am uitat la el şi-am rânjit.

— Treaba ta. N-ai decât să mori de foame!

— E cumva... a spus Ansel, venind mai aproape şi

strâmbând din nas pe furiş.

Cu ochii sticlind de foame şi părul încâlcit de vânt, nici el nu se adaptase la viaţa în sălbăticie mai grozav decât Beau. Ansel însă – cu tenul lui măsliniu şi silueta mlădioasă, cu genele lui lungi şi zâmbetul sincer – era frumos indiferent de situaţie. Nu depindea de el.

— Crezi că e...

— Comestibilă? a completat Beau, ridicând din sprâncenele sale negre. Exclus.

— Nu asta voiam să zic! a replicat Ansel, îmbujorat, şi mi-a aruncat o privire umilă. Voiam să întreb dacă e... ăăă... gustoasă. Crezi că e gustoasă?

— Exclus, a răspuns Beau şi s-a întors cu spatele, să caute ceva în raniţă.

Câteva secunde mai târziu, a scos triumfător un pumn de cepe şi a vârât una în gură.

— Mulţumesc frumos, dar eu *asta* mănânc astă-seară!

Când am deschis gura să-i spun câteva de dulce, am simţit braţul lui Reid pe umeri, cald, viguros şi liniştitor. M-a sărutat uşor pe tâmplă.

— Sunt sigur că e delicioasă pâinea, a zis.

— Chiar este! am replicat şi m-am lipit de el, mândră de complimentul primit. *Va fi* delicioasă. Şi nici nu vom puţi toată noaptea a hoit – scuze, a *ceapă.*

L-am aruncat un zâmbet mieros lui Beau, care s-a oprit înainte să ducă mâna la gură, uitându-se furios când la mine, când la cepele lui.

— Mănâncă-le şi-o să-ţi iasă duhoarea prin piele până mâine. Poate chiar mai mult.

Chicotind, Reid s-a aplecat să mă sărute pe umeri, iar vocea lui – molcomă şi gravă – mi-a gâdilat pielea.

— E un pârâu ceva mai sus.

Am întins gâtul instinctiv şi m-a sărutat din nou, chiar sub maxilar. Mi-a crescut pulsul la atingerea gurii lui. Prea fericită să-l simt pe Reid aproape de mine, m-am făcut că nu observ grimasa lui Beau, scârbit de dezmierdările noastre făţişe. Nu avuseserăm o clipă de intimitate de când mă trezisem după Modraniht.

— Poate-ar fi bine să dăm o fugă până acolo, am zis, un pic cam nerăbdătoare.

Ca de obicei, Reid mi-a dat drumul din braţe prea repede.

— Luăm pâinea la noi şi mergem la… picnic.

Madame Labelle a ridicat privirea spre noi, din partea cealaltă a taberei, unde ea şi Coco se certau printre rădăcinile unui brad bătrân. Trăgeau de un pergament, cu umerii încordaţi şi obrajii supţi. Degetele lui Coco erau mânjite de sânge şi cerneală. Îi trimisese deja două misive lui La Voisin, la clanul Vrăjitoarelor Roşii, în care cerea adăpost. Nu primise niciun răspuns de la mătuşa ei. Mă îndoiam că o a treia scrisoare ar fi avut mai mare succes.

— În niciun caz! spunea *madame* Labelle. Nu puteţi părăsi tabăra. Am interzis asta. Unde mai pui că vine şi furtuna!

„Am interzis asta.” Cuvintele astea mă scoteau din sărite. Nimeni nu-mi *interzisese* să fac ceva de când aveam trei ani.

— Nu uitaţi, a reluat ea sfidătoare, pe un ton nesuferit, că pădurea e încă plină de vânători, iar vrăjitoarele nu sunt nici ele prea departe, chiar dacă nu le-am văzut până acum. Ca să nu mai vorbim şi de gărzile regelui. S-a dus vestea că Florin a murit în noaptea de Modraniht, a adăugat, iar eu şi Reid am încremenit unul în braţele celuilalt, şi recompensele puse pe capetele voastre au crescut. Până şi ţăranii vă cunosc feţele. Niciunul dintre voi nu poate pleca din tabără până când nu punem la punct o strategie ofensivă.

Am remarcat accentul subtil pe care îl pusese pe voi şi uitătura pe care ne-o aruncase mie şi lui Reid. *Noi* eram cei care nu aveau voie să părăsească tabăra. Noi eram cei ale căror chipuri erau lipite pe toţi stâlpii din Saint-Loire – şi, între timp, probabil, în toate satele din regat. La sfârşitul unei incursiuni în Saint-Loire, în căutare de provizii, Coco şi Ansel şterpeliseră două astfel de afişe – unul înfăţişa chipul frumos al lui Reid, al cărui păr roşu era colorat cu roibă, iar celălalt mă înfăţişa pe mine.

Artistul îmi desenase un neg în bărbie.

Încă iritată de această amintire, am întors pâinea de pin pe partea cealaltă, scoţând la iveală coaja înnegrită şi crăpată de pe tund. Toate privirile au rămas aţintite la ea preţ de câteva clipe.

— Ai dreptate, Reid. E delicioasă, a rânjit Beau.

În spatele lui, Coco a picurat câţiva stropi de sânge din palmă peste scrisoare. Picăturile au căzut sfârâind şi fumegând pe petecul de hârtie care s-a făcut scrum. Şi şi-a luat zborul spre locul în care îşi aveau tabăra în momentul de faţă La Voisin şi Vrăjitoarele Roşii. Beau mi-a fluturat cepele rămase pe sub nas, ca să-mi atragă atenţia.

I le-am zburat din palmă.

— Du-te naibii!

Reid m-a strâns uşor de umeri, după care a luat pâinea de pe foc şi a tăiat o felie cu desăvârşită îndemânare.

— Nu te sileşte nimeni să mănânci, am zis morocănoasă.

I-a apărut un rânjet pe buze.

— *Bon appétit!*

L-am privit uluiţi cum bagă pâinea în gură şi se îneacă.

Beau se zguduia de râs.

Cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, Reid se chinuia să înghită în timp ce Ansel îl bătea pe spate.

— E bună, m-a asigurat, încă tuşind şi căznindu-se să mestece. Zău aşa. Are gust de… de…

— De cenuşă? a sugerat Beau, amuzându-se copios pe seama figurii mele şi râzând în hohote.

Cu gura încă plină, Reid i-a aruncat o privire furioasă şi a ridicat piciorul, să-i tragă un şut în fund. La propriu. Pierzându-şi echilibrul, Beau s-a prăvălit pe burtă în muşchiul şi lichenii de pe jos, cu o urmă evidentă de cizmă pe turul pantalonilor lui de catifea.

A scuipat noroiul din gură tocmai când Reid a reuşit, în sfârşit, să înghită dumicatul de pâine.

Înainte să mai ia o îmbucătură, am azvârlit pâinea înapoi în foc.

— Îţi apreciez cavalerismul, dragă bărbate, şi vei fi pe deplin răsplătit.

M-a strâns în braţe şi mi-a aruncat un zâmbet sincer de data asta. Şi încărcat de o uşurare vinovată.

— Aş fi mâncat-o.

— Trebuia să te fi lăsat.

— Acum o să răbdaţi toţi de foame, a zis Beau.

Fără să dau atenţie chiorăitului trădător al stomacului meu, am scos sticla de vin pe care o ascunsesem printre obiectele din raniţa lui Reid. Cum Morgane mă răpise de la uşa Catedralei Saint-Cécile d'Cesarine, n-apucasem să pregătesc bagajele pentru călătorie. Din fericire, *întâmplarea* făcuse ca ieri să mă aventurez un pic cam departe de tabără şi să intru în posesia câtorva lucruri utile de la o negustorească ambulantă. Vinul era esenţial. La fel şi un rând de haine noi. Deşi Coco şi Reid îmi încropiseră ceva de îmbrăcat în locul rochiei de ceremonie, hainele lor atârnau pe silueta mea zveltă – sfrijită chiar după perioada petrecută la Chateau. Până acum reuşisem să ţin ascunse roadele micii mele plimbări – în raniţa lui Reid, sub pelerina împrumutată de la *madame* Labelle –, dar, într-un final, tot trebuia să le scot la iveală.

Acesta era momentul perfect.

Reid a făcut ochii mici la vederea sticlei de vin şi i-a dispărut zâmbetul de pe buze.

— Ce-i asta?

— Un cadou, ce altceva să fie? Nu ştii ce zi e azi?

Hotărâtă să salvez situaţia, i-am întins sticla naivului Ansel. Băiatul a apucat-o bine de gât şi a zâmbit, îmbujorându-se din nou. A crescut inima în mine.

— *Bon anniversaire, mon petit chou!*[1]

— Ziua mea e abia luna viitoare, a spus el timid, dar a strâns sticla la piept.

Flăcările pâlpâiau pe chipul său luminat de o bucurie reţinută.

— Nimeni niciodată…

A tuşit, ca să-şi dreagă glasul, şi şi-a înghiţit nodul din gât.

— N-am primit niciodată un cadou.

[1] La mulți ani, dragul meu! (în franceză) (n. red.).

Fericirea din piept mă înţepa uşor.

În copilărie, aniversările mele fuseseră celebrate precum zilele de sărbătoare. Vrăjitoarele din întreg regatul se adunau la Chateau în onoarea mea şi împreună dansam sub clar de lună până când nu ne mai ţineau picioarele. Magia îmbrăca templul în parfumul ei pătrunzător, iar mama mă răsfăţa cu cele mai scumpe cadouri: o diademă de diamante şi perle într-un an, un buchet de orhidee nemuritoare anul următor. Ba chiar, odată, despărţise apele lui L'Eau Mélancolique, ca să pot păşi pe fundul ei, iar melusinele îşi lipiseră chipurile frumoase şi stranii de pereţii de apă, ca să ne privească, fluturându-şi părul strălucitor şi cozile argintii.

Încă de pe atunci ştiam că surorile mele îmi sărbătoresc mai puţin viaţa şi mai mult moartea, dar nu puteam să nu mă întreb – în clipele de slăbiciune – dacă mama le împărtăşea sentimentul.

„Soarta nu ţine cu noi două", îmi şoptise ea în ziua în care împlineam cincisprezece ani, sărutându-mă pe frunte.

Cu toate că nu-mi aminteam clar detaliile – doar umbrele din dormitorul meu, aerul rece al nopţii pe piele, uleiul de eucalipt din păr –, mi se păruse că i s-a prelins o lacrimă pe obraz. Acele momente de slăbiciune îmi dăduseră de înţeles că Morgane nu îmi sărbătorea zilele de naştere.

Mi le jelea.

— Frumos ar fi să spui mulţumesc, a comentat Coco, aplecându-se spre sticla cu vin, ca s-o vadă mai bine, şi şi-a dat buclele negre peste umăr.

Ansel s-a înroşit la faţă ca racul.

Cu un rânjet ironic, Coco a mângâiat sugestiv linia zveltă a paharului, lipindu-şi silueta voluptuoasă de trupul deşirat al băiatului.

— Ce recoltă e?

Beau a dat ochii peste cap, exasperat de atitudinea ei ostentativă, şi s-a aplecat să-şi adune cepele de jos. Ea îl urmărea cu coada ochilor săi negri. De câteva zile nu făceau altceva decât să se ciondănească. La început, fusese amuzant să ascult înţepăturile lui Coco la adresa

prinţului îngâmfat, dar mai nou îi căşunase şi pe Ansel. Trebuia să port o discuţie cu ea cât mai curând. M-am întors spre Ansel, care încă zâmbea cu gura până la urechi, uitându-se la sticla cu vin.

Mâine. Urma să vorbesc cu ea mâine.

Coco a pus mâna peste degetele lui Ansel şi a ridicat sticla, ca să vadă mai bine eticheta jerpelită. Flăcările focului îi luminau mulţimea de cicatrice de pe pielea ei ciocolatie.

— *Boisaîné,* a citit ea lent, chinuindu-se să descifreze literele.

A şters o urmă de pământ cu tivul mantiei.

— Elderwood, a continuat, aruncând o privire spre mine. N-am auzit în viaţa mea de locul ăsta. Pare totuşi să fie *foarte vechi.* Cred că a costat o avere.

— A fost mult mai ieftin decât te-ai aştepta.

Am rânjit amuzată de expresia bănuitoare de pe chipul lui Reid şi am luat sticla din mâna lui Coco, cu o ocheadă. Pe etichetă trona un stejar falnic şi, alături de el, un om monstruos, cu coarne, copite şi o coroană de ramuri. Avea ochii galbeni şi pupile de pisică.

— Te trec fiorii, a spus Ansel, aplecându-se peste umărul meu, ca să vadă eticheta mai bine.

— E Woodwose, i-am explicat, cuprinsă de o nostalgie neaşteptată. Omul pădurilor, regele faunei şi florei. Când eram mică, Morgane îmi spunea poveşti despre el.

Numele mamei a produs un efect imediat. Lui Beau i-a trecut încruntarea. Lui Ansel i-a dispărut roşeaţa din obraji, iar lui Coco i-a pierit rânjetul de pe buze. Reid scruta întunericul din jur, cu o mână pe balisarda de la bandulieră. Până şi flăcările s-au făcut mici şi au început să pâlpâie, ca şi când Morgane însăşi trimisese un suflu rece printre copaci, ca să le stingă.

Eu mi-am păstrat zâmbetul pe faţă.

De la Modraniht, nu mai primiserăm nicio veste de la Morgane. Trecuseră zile, dar nu văzuserăm nici urmă de vrăjitoare. La drept vorbind, nu văzuserăm aproape nimic în afara acestei colivii de rădăcini. Dar nu mă puteam

plânge de Văgăună. Ba chiar – în ciuda lipsei de intimitate şi a tiraniei lui *madame* Labelle – răsuflasem uşurată că nu primiserăm niciun răspuns de la La Voisin. Soarta ne oferise un răgaz. În afară de asta, aveam tot ce ne trebuia. Vraja lui *madame* Labelle ne ferea de primejdii – ne ţinea de cald şi ne ascundea de ochii curioşilor –, iar Coco descoperise în apropiere un pârâu ce izvora din munte. Curenţii rapizi nu permiteau apei să îngheţe şi eram convinsă că Ansel va prinde un peşte, în cele din urmă.

În momentul de faţă, aveam senzaţia că trăiam într-o bulă spaţio-temporală, izolaţi de restul lumii. Morgane şi Vrăjitoarele ei Albe, Jean Luc şi Vânătorii lui, până şi regele Auguste – nu existau în acest loc. Nimeni nu se putea atinge de noi. Era o atmosferă... Straniu de tihnită.

Precum calmul dinaintea unei furtuni.

Madame Labelle a dat glas spaimelor mele nerostite.

— Nu ne putem ascunde la nesfârşit, a spus ea, repetând acelaşi argument plictisitor.

Am schimbat o privire îndurerată cu Coco în momentul în care s-a apropiat de noi şi a confiscat sticla de vin. Dacă mai auzeam *un singur* avertisment sumbru, eram hotărâtă să iau sticla şi să i-o torn pe gât.

— Maică-ta o să te găsească. Doar noi, câţi suntem aici, nu te putem apăra de ea. Dar, dacă găsim câţiva aliaţi, dacă îi convingem şi pe alţii să se alăture cauzei noastre, cred că am reuşi...

— Tăcerea Vrăjitoarelor Roşii e cât se poate de grăitoare, am zis, smulgându-i sticla din mână şi chinuindu-mă să-i scot dopul. Nu vor să o înfurie pe Morgane, *alăturându-se cauzei noastre.* Care dracu’ o mai fi şi *cauza* noastră.

— Nu fi absurdă. Dacă Josephine refuză să ne ajute, există alte persoane mai puternice la care putem...

— Mai am nevoie de timp! am strigat, fără s-o mai ascult, şi am arătat spre gât.

Cu toate că magia lui Reid îmi închisese rana şi îmi salvase viaţa, încă aveam o coajă groasă. Şi mă durea al naibii de tare. Dar nu ăsta era motivul pentru care voiam

să mai zăbovesc aici.

— Nici tu nu te-ai vindecat complet, Helene. Stabilim mâine o strategie.

— Mâine.

A mijit ochii la auzul promisiunii deşarte. De câteva zile îi spuneam acelaşi lucru. De data asta însă, până şi eu am simţit că sună altfel – adevărat. *Madame* Labelle n-avea să mai accepte nicio amânare. Ca pentru a-mi confirma bănuielile, a spus:

— Mâine discutăm negreşit, indiferent dacă La Voisin răspunde sau nu rugăminţii noastre. Ne-am înţeles?

Am înfipt cuţitul în dopul sticlei şi l-am răsucit violent. Toată lumea a tresărit. Recăpătându-mi zâmbetul, am încuviinţat scurt din cap.

— Cui îi e sete? am întrebat, trecând dopul pe la nasul lui Reid, care l-a dat la o parte cu o mişcare iritată a mâinii. Ansel, ce zici?

Băiatul a făcut ochii mari.

— Vai, dar eu nu…

— Să-i căutăm un sfârc, a spus Beau, înşfăcând sticla de sub nasul lui Ansel, şi a luat o înghiţitură zdravănă. Poate aşa o să-i placă mai mult.

Mi-am înăbuşit un chicot.

— Încetează, Beau…

— Ai dreptate. Habar n-ar avea ce să facă cu un sân.

— Ai băut vreodată alcool, Ansel? l-a întrebat Coco, curioasă.

Negru de supărare, Ansel i-a luat sticla lui Beau şi a sorbit cu nesaţ. În loc să se înece, parcă şi-a dilatat fălcile şi a dat pe gât jumătate de sticlă. După ce-a terminat, s-a şters la gură cu dosul palmei şi i-a întins sticla lui Coco. Încă avea bujori în obraji.

— Te unge pe gât.

Nici nu ştiam ce mă amuza mai tare – buimăceala de pe faţa lui Coco şi Beau sau figura mândră a lui Ansel. Am aplaudat încântată.

— Bravo, Ansel! Când mi-ai spus că-ţi place vinul, nici prin gând nu mi-a trecut că eşti aşa beţivan!

Băiatul a ridicat din umeri şi a întors privirea.

— Am trăit câţiva ani la Saint-Cécile. Cu timpul, a ajuns să-mi placă, a spus, uitându-se iar la sticla din mâna lui Coco. Dar ăsta e mai bun decât tot ce-am băut la biserică. De unde-ai făcut rost de el?

— Chiar aşa, a intervenit Reid, nici pe departe atât de amuzat pe cât m-aş fi aşteptat în situaţia dată. De unde-ai făcut rost de vin? E limpede că Ansel şi Coco nu l-au cumpărat odată cu restul proviziilor.

Amândoi au avut bunul-simţ de a-mi arunca o privire ruşinată.

— Hm, am început, fluturând din gene în timp ce Beau îi oferea sticla lui *madame* Labelle, care l-a refuzat cu o clătinare scurtă din cap.

Madame Labelle îmi aştepta răspunsul cu buzele strânse.

— Nu-mi pune întrebări, *mon amour,* iar eu n-o să te mint.

În clipa în care l-am văzut pe Reid că strânge din fălci, vizibil chinuindu-se să-şi înfrâneze furia, m-am pregătit sufleteşte de interogatoriul ce avea să urmeze. Deşi nu mai purta uniforma albastră, nu se putea abţine. Legea era lege. Indiferent de ce parte a ei se afla. Sărmanul de el!

— Spune-mi că nu l-ai furat, a zis Reid. Spune-mi că l-ai găsit uitat pe undeva.

— Bine. Nu l-am furat. L-am găsit uitat pe undeva.

Şi-a pus mâinile-n sân şi m-a fixat cu o privire severă.

— Lou.

— Ce e? l-am întrebat, cu o figură nevinovată.

Ca să mă ajute, Coco mi-a întins sticla. Am tras şi eu o duşcă, măsurându-i bicepşii lui Reid – maxilarul proeminent, buzele pline, părul arămiu – cu nedisimulată admiraţie. Am ridicat mâna, să-l mângâi pe obraz.

— Nu mi-ai cerut să-ţi spun adevărul.

— Îţi cer acum, a răspuns, ţinându-mi palma lipită de obrazul lui.

Îl priveam şi simţeam cum impulsul de a minţi mi se ridică în gât ca un talaz. Nu, trebuia să mă stăpânesc. M-

am mustrat în gând, meditând la instinctul acela atât de josnic. Luându-mi tăcerea drept refuz, Reid s-a apropiat de mine mai mult, doar-doar mă înduplecă să răspund.

— Ai furat-o, Lou? Te rog să-mi spui adevărul!

— Îmi vorbeşti cam de sus. Fii bun şi reformulează.

Cu un oftat exasperat, a întors capul şi mi-a sărutat degetele.

— Eşti imposibilă.

— Sunt nerealistă, iraţională, dar niciodată imposibilă.

M-am ridicat pe vârfuri şi mi-am lipit buzele de gura lui. A clătinat din cap, neputându-şi stăpâni un chicotit, s-a aplecat să mă strângă în braţe şi m-a sărutat apăsat. Un val delicios de căldură m-a străbătut prin tot corpul şi abia m-am abţinut să-l trântesc la pământ şi să sar pe el.

— E grotesc! a exclamat Beau. Zici că-i mănâncă faţa.

Madame Labelle însă nu-l asculta. Ochii ei – atât de albaştri şi familiari – aruncau fulgere de furie.

— Răspunde la întrebare, Louise!

Am încremenit la auzul tonului ei poruncitor. La fel şi Reid, care s-a întors agale spre ea.

— Ai ieşit din tabără?

De dragul lui Reid, i-am răspuns politicos:

— N-am furat nimic, am spus, ridicând din umeri şi străduindu-mă să zâmbesc degajat. Mai exact, n-am furat *vinul.* L-am cumpărat azi-dimineaţă de la o negustorească ambulantă, pe câteva coroane pe care le-am luat de la Reid.

— Ai furat de la fiul meu?

Reid a întins o mână, ca s-o calmeze.

— Uşurel. N-a furat nimic de la…

— E *soţul* meu.

Mă dureau fălcile din cauza zâmbetului silit. Am ridicat ostentativ mâna stângă. Piatra de sidef de la ea strălucea pe inelarul meu.

— Ce-i al meu e şi al lui, şi ce-i al lui e şi al meu. Nu aşa am jurat?

— Ba da, a răspuns Reid, aruncându-mi o ocheadă liniştitoare, înainte de a se întoarce spre *madame* Labelle

cu o figură înfuriată.

— Poate folosi tot ce-i al meu.

— Desigur, fiule, a spus ea, mijind un zâmbet forţat Dar e de datoria mea să va atrag atenţia că nu v-aţi căsătorit legal. Pe certificatul de căsătorie, Louise e trecută cu un nume fals, prin urmare, contractul e nul. Fireşte, dacă doreşti să-ţi împărţi bunurile cu ea, nu te opreşte nimeni, dar nu trebuie să te simţi obligat în vreun fel. Mai ales dacă ea îţi primejduieşte viaţa – vieţile *tuturor* – prin comportamentul ei impulsiv şi necugetat.

În momentul acela, mi-a pierit zâmbetul de pe buze.

— Gluga mantiei tale îmi ascundea faţa. Femeia nu m-a recunoscut.

— Eşti convinsă? Dacă ne atacă Vânătorii sau Vrăjitoarele Albe la noapte? Ce ne facem atunci?

Văzând că nu îi răspund, *madame* Labelle a oftat şi a reluat pe un ton mai blând:

— Îţi înţeleg ezitarea de a accepta realitatea, Louise, dar, dacă închizi ochii, nu înseamnă că nu te mai văd monştrii. Doar tu vei fi oarbă. Ajunge cât te-ai ascuns, a adăugat, cu şi mai mare blândeţe.

Dezarmată brusc şi neputându-mă uita în ochii nimănui, mi-am desfăcut braţele de după gâtul lui Reid. Am resimţit imediat lipsa căldurii lui. Cu toate că Reid s-a apropiat de mine, vrând parcă să mă strângă iarăşi în braţe, m-am făcut că nu observ şi am mai luat o înghiţitură de vin.

— Bine, am spus, în cele din urmă, silindu-mă să înfrunt privirea de gheaţă a lui *madame* Labelle. Recunosc că am greşit părăsind tabăra, dar nu-i puteam cere lui Ansel să-şi cumpere singur cadoul. Zilele de naştere sunt sacre. Stabilim mâine o strategie.

— Ziua mea e abia luna viitoare, a spus Ansel serios. Nu-i musai să sărbătorim.

— Ba e musai! S-ar putea să nu mai fim aici...

M-am oprit şi mi-am muşcat limba nestăpânită, dar era prea târziu. Deşi nu rostisem cuvintele, acestea reverberau totuşi prin tabără. *S-ar putea să nu mai fim aici luna viitoare.* I-am înapoiat vinul băiatului şi am încercat să-mi

îndrept greşeala.

— Vreau să te sărbătorim, Ansel. Şaptesprezece ani e o vârstă importantă.

Ochii lui s-au îndreptat imediat spre *madame* Labelle, parcă cerându-i permisiunea. Femeia a încuviinţat cu o mişcare rigidă a capului.

— *Mâine,* Louise.

— Bineînţeles.

I-am luat mâna lui Reid şi l-am lăsat să mă tragă lângă el, afişând încă un zâmbet silit.

— Mâine.

Reid m-a sărutat din nou – mai apăsat şi mai aprig de data aceasta, de parcă avea ceva de dovedit. Sau de pierdut.

— Astă-seară e sărbătoare.

Vântul s-a înteţit pe măsură ce soarele cobora în spatele copacilor, iar norii continuau să se adune pe cer.

CLIPE RĂPITE

Reid

LOU DORMEA BUŞTEAN. CU OBRAZUL LIPIT DE pieptul meu şi părul răsfirat peste umărul meu, respira profund. Ritmic. Degaja o linişte pe care rareori o găsea când era trează. Am mângâiat-o pe spate. I-am savurat căldura. Îmi sileam mintea să rămână goală şi ochii deschişi. Nici măcar nu clipeam. Doar priveam fix în vreme ce copacii se legănau deasupra capetelor noastre. Nu vedeam nimic. Nu *simţeam* nimic. Eram amorţit.

De la Modraniht încoace nu-mi mai găseam somnul. Şi, chiar şi atunci când reuşeam să adorm, regretam amarnic.

Visele mele se transformaseră în coşmaruri.

O umbră micuţă s-a desprins dintre pini şi s-a aşezat lângă mine, dând din coadă. Absalon, cum îl botezase Lou. La început, crezusem că e doar o pisică neagră. Dar Lou m-a corectat imediat. Nu era nicidecum o pisică, ci un matagot. Un spirit fără astâmpăr ce nu putea trece în viaţa de apoi şi se întrupa în orice animal.

— Sunt atraşi de fiinţe asemenea lor, mă informase Lou îngândurată, la un moment dat. Suflete tulburate. Unul dintre noi l-a atras aici.

Judecând după privirea ei, era limpede la cine se referă.

— Piei de-aici! am zis, înghiontind vietatea supranaturală cu cotul. Zât!

S-a uitat la mine cu ochii lui galbeni şi răutăcioşi şi a clipit. Când am oftat resemnat, s-a ghemuit alături de mine şi s-a culcat.

Absalon. I-am trecut un deget peste spinare şi, spre iritarea mea, a început să toarcă. *Nu sunt tulburat.*

Cum nu reuşeam să conving pe nimeni, mi-am reîndreptat ochii spre copaci.

Eram atât de pierdut în paralizia gândurilor mele, încât nici n-am băgat de seamă că Lou a început să se foiască, câteva clipe mai târziu Părul ei mi-a gâdilat faţa când s-a

ridicat într-un cot şi s-a aplecat peste mine. Avea vocea şoptită. Moale de la somn, dulce de la vin.

— Eşti treaz.

— Da.

Ochii ei îi căutau pe ai mei – şovăitori, neliniştiţi. Mi s-a strâns gâtul în mod inexplicabil. Când a dat să vorbească, să întrebe, am întrerupt-o cu primele cuvinte care mi-au trecut prin minte.

— Ce s-a întâmplat cu mama ta?

— La ce te referi? a întrebat, clipind nedumerită.

— Întotdeauna a fost aşa...?

Şi-a rezemat bărbia de pieptul meu cu un oftat. A început să-şi răsucească inelul cu sidef pe deget.

— Nu. Nu ştiu. E posibil ca oamenii să se nască răi?

Am clătinat din cap.

— Nici eu nu cred. Cred că s-a schimbat pe parcurs. Se întâmplă când lucrezi cu magia.

Simţind că mă crispez, s-a întors cu faţa la mine.

— Nu e aşa cum crezi tu. Magia nu se aseamănă cu nimic altceva. Chiar şi un lucru bun, în cantităţi exagerate, devine dăunător. Creează dependenţă. Mama... era îndrăgostită de putere.

A scos un chicotit. Plin de amărăciune.

— Şi, când pentru noi *totul* e o chestiune de viaţă şi de moarte, miza e cu atât mai mare. Cu cât câştigăm mai mult, cu atât pierdem mai mult.

„Cu cât câştigăm mai mult, cu atât pierdem mai mult."

— Am înţeles, am spus, deşi nu era adevărat.

Regulile astea nu-mi plăceau deloc. De ce să foloseşti magie, când e atât de primejdioasă?

Parcă simţindu-mi aversiunea, Lou s-a ridicat din nou, ca să mă vadă mai bine.

— E un dar, Reid. E mult mai profundă decât ce-ai apucat tu să vezi până acum. Magia e frumoasă, sălbatică şi liberă. Îţi înţeleg reţinerea, dar nu te poţi feri de ea la nesfârşit. Face parte din tine.

Nu reuşeam să formulez un răspuns. Cuvintele îmi stăteau în gât.

— Te simţi în stare să discutăm despre cele întâmplate? m-a întrebat cu blândeţe.

Mi-am trecut degetele prin părul ei şi i-am şoptit, cu buzele lipite de frunte:

— Nu astă-seară.

— Reid...

— Mâine.

A oftat din nou, dar, spre norocul meu, nu a stăruit. După ce s-a întins să-l scarpine pe Absalon pe cap, s-a culcat la loc, lângă mine, şi ne-am uitat amândoi la petecele de cer care se iveau printre ramurile copacilor. M-am reîntors în mintea mea, în tăcerea ei goală şi ocrotitoare. Nu-mi dădeam seama dacă s-au scurs ore sau doar câteva minute.

— Crezi... s-a auzit vocea dulce a lui Lou, trezindu-mă la realitate. Crezi că o să i se facă înmormântare?

— Da.

N-am întrebat despre cine e vorba. Nu era nevoie.

— Chiar şi după tot ce s-a întâmplat la sfârşit?

„O frumoasă vrăjitoare, deghizată în tânără domniţă, l-a ispitit în scurt timp pe bărbatul virtuos pe calea Satanei.” Mă durea sufletul când îmi aminteam de spectacolul pus în scenă de Ye Olde Sisters. Naratoarea cu părul bălai. Nu avea mai mult de treisprezece sau paisprezece ani, diavolul în persoană, deghizat nu în domniţă, ci în fecioară. Arătase atât de neprihănită când ne recitase sentinţa! Aproape angelic.

„La scurt timp, a primit vizita vrăjitoarei pe care o blestema şi, odată cu ea, cea mai neagră veste dintre toate... I-a adus pe lume copilul.”

— Da.

— Dar... era tatăl meu.

Auzind-o că înghite în sec, m-am răsucit, am cuprins-o cu braţul pe după gât şi am strâns-o lângă mine, sufocat de emoţii. Am încercat disperat să recuceresc fortăreaţa pe care o clădisem, să mă retrag la adăpostul străfundurilor ei tihnite.

— S-a culcat cu La Dame des Sorcières. Cu o vrăjitoare.

Regele nu are cum să-l cinstească.

— Nimeni n-o să poată dovedi nimic. Regele Auguste n-o să condamne un mort din cauza celor spuse de o vrăjitoare.

Cuvintele mi-au ieşit din gură înainte de a apuca să le opresc. *Un mort.* Am strâns-o şi mai tare pe Lou, iar ea mi-a cuprins obrazul în palmă – nu ca să mă forţeze să mă uit la ea, ci din dorinţa de a mă atinge. De a mă ancora de ea. Mi-am lăsat obrazul în mâna ei.

M-a privit îndelung, dezmierdându-mă cu infinită tandreţe. Cu infinită răbdare.

— Reid.

Cuvântul era încărcat de gravitate. De întrebări.

Nu îndrăzneam să mă uit la ea. Să văd devotamentul din ochii aceia cunoscuţi. Ochii *lui.* Chiar dacă Lou nu înţelegea încă – chiar dacă nu-i păsa încă –, ştiam că va veni o zi în care mă va urî pentru ce făcusem. Era tatăl ei.

Iar eu îl ucisesem.

— Uită-te la mine, Reid!

Amintirea m-a străfulgerat pe neaşteptate. Cuţitul meu implântat în coastele lui. Sângele lui care-mi şiroia pe încheietura mâinii. Cald, vâscos şi umed. Când m-am întors spre ea, se citea calmul în ochii aceia albaştri-verzui. Hotărârea de nestrămutat.

— Te rog! am murmurat.

Spre ruşinea şi umilinţa mea, mi-a tremurat vocea când am rostit cuvintele. Simţeam că îmi arde faţa. Nici măcar eu nu ştiam ce vreau de la ea. *Te rog să nu mă întrebi! Te rog să nu mă obligi să spun asta!* Iar, peste toate acestea, mai puternic şi mai tânguitor, se înălţa din durere un vaiet...

Alung-o, te rog!

Un val de emoţii i-a străbătut chipul – atât de rapid, încât era cât pe ce să nu-l văd. După care a luat o figură fermă. Un licăr viclean i-a apărut în ochi. În secunda următoare, s-a răsucit şi a încălecat pe mine, punându-mi un deget pe buze. A întredeschis gura şi şi-a trecut limba peste buza de sus.

— *Mon petit oiseau*[2]*,* mi-ai părut… frustrat în ultimele zile.

S-a aplecat peste mine, gâdilându-mi urechea cu nasul. Tulburându-mă. Răspunzând rugii mele nerostite.

— Am eu o metodă să te ajut.

Absalon a scos un mârâit indignat şi s-a făcut nevăzut.

În momentul în care a început să mă atingă, să se frece de mine – uşor, înnebunitor –, fierbinţeala din obraji s-a mutat mai jos. Am închis ochii şi am încleştat dinţii, îmbătat de senzaţie. De căldură. Mi-am înfipt degetele în şoldurile ei, ca s-o ţin pe loc.

În spatele nostru, cineva a oftat încet în somn.

— Nu e locul potrivit pentru asta.

Şoapta mea a răsunat tare în tăcerea deplină. În ciuda vorbelor mele, Lou a rânjit şi s-a lipit mai mult – *de tot corpul meu* –, până ce şoldurile mele au început să se unduiască la unison, trăgând-o viguros peste mine. O dată. De două ori. De trei ori. Mai întâi încet, apoi mai repede. Am lăsat capul pe pământul rece, gâfâind şi cu ochii închişi. Un geamăt gros mi se ridica în gât.

— Poate ne vede cineva.

Netulburată, s-a apucat să-mi desfacă centura. Am deschis ochii, ca să privesc, şi am tresăltat la atingerea ei, îmbătat de ea. Îmbătat de Lou.

— Lasă-i să ne vadă, a spus ea, gâfâind.

A tuşit cineva.

— Nu-mi pasă.

— Lou…

— Vrei să mă opresc?

— Nu.

Am încleştat degetele pe şoldurile ei şi m-am ridicat iute în capul oaselor, strivindu-i gura de buzele mele.

Încă o tuşitură. Mai tare, de data asta. Nu i-am dat atenţie. Cu mâinile lui Lou care se strecurau în pantalonii mei descheiaţi – limba fierbinte lipită de a mea – nu m-aş fi putut opri nici dacă aş fi vrut. Asta până când…

— *Opreşte-te!*

[2] Păsăruica mea (în franceză) (n. red.).

Cuvintele mi-au ţâşnit din gât şi m-am lăsat pe spate, ridicând-o de şolduri şi desprinzând-o de mine. Nu intenţionasem să ajungem atât de departe, atât de rapid, cu *atâţia* oameni în jurul nostru. În clipa în care am mârâit o înjurătură teribilă, mi-a aruncat o privire nedumerită şi s-a agăţat de umerii mei, ca să nu cadă. Avea buzele umflate. Obrajii îmbujoraţi. Am închis ochii din nou – strângând din dinţi tare, tare, *cât puteam de tare* – şi m-am căznit să mă gândesc la altceva, la orice în afară de Lou. Carne putredă. Roiuri de lăcuste. Piele zbârcită şi flască, şi cuvântul *jilav,* sau *caş,* sau *flegmă.* Flegmă care se scurge, sau… sau…

Mama mea.

Amintirea primei nopţi petrecută aici mi-a revenit în minte cu o limpezime de necrezut.

— Nu glumesc! ne avertizează madame *Labelle, trăgându-ne deoparte. N-aveţi voie să vă furişaţi la întâlniri! Pădurea e periculoasă. Copacii au ochi.*

Râsul lui Lou răsună cristalin şi vesel, în vreme ce eu pufnesc ofensat.

— Ştiu că aveţi o relaţie fizică, n-are rost să negaţi, adaugă madame *Labelle, văzând că mă înroşesc ca racul. Dar, oricât de mari v-ar fi poftele trupeşti, sunt prea multe primejdii în afara taberei. Am rugămintea să vă stăpâniţi o perioadă.*

Mă îndepărtez, fără să scot o vorbă, iar hohotele lui Lou încă îmi răsună în urechi. Madame *Labelle nu se lasă păgubaşă şi vine după mine.*

— E firesc să ai astfel de impulsuri.

Iuţeşte pasul în urma mea şi îl ocoleşte pe Beau. Şi el râde cu lacrimi.

— Zău aşa, Reid, comportamentul tău pueril e de-a dreptul neplăcut! Sper că eşti prudent. Poate n-ar strica să purtăm o discuţie despre metode contraceptive…

Gata. Am rezolvat problema.

Presiunea crescândă a început să scadă, transformându-

se într-o durere surdă.

Am expirat adânc şi am lăsat-o pe Lou înapoi în poala mea. Din direcţia lui Beau s-a auzit încă o tuşitură. Mai puternică de data asta. Cu subînţeles. Dar Lou nu s-a potolit. Mâna i-a coborât din nou pe corpul meu.

— S-a întâmplat ceva, bărbate?

I-am prins mâna în dreptul buricului şi am fixat-o cu o privire feroce. Nas în nas. Gură la gură.

— Diavoliţo!

— Îţi *arăt* eu ţie diavoliţă...

Cu un oftat de exasperare, Beau s-a ridicat în fund şi a strigat:

— Hei! Nu vă fie cu supărare, *dar mai sunt şi alţi oameni pe-aici!* Oameni care, în curând, o să se ofilească şi-o să moară de abstinenţă, a adăugat în barbă.

Zâmbetul lui Lou s-a transformat într-un rânjet diabolic. A înălţat ochii spre cenuşiul straniu al cerului dinaintea zorilor, apoi şi-a încolăcit braţele în jurul gâtului meu.

— Mai e puţin şi răsare soarele, mi-a şoptit, înfiorându-mi perişorii de pe gât. Nu vrei să mergem la pârâu şi să... facem o baie?

Cu inima îndoită, am aruncat o privire spre *madame* Labelle. Nu o trezise nici giugiuleala noastră, nici mustrarea lui Beau. Chiar şi în somn, degaja o graţie maiestuoasă. O regină deghizată în matroană, ce nu domnea peste un regat, ci peste un bordel. Oare viaţa ei ar fi fost alta, dacă îl întâlnea pe tata înainte ca el să se însoare? Dar viaţa mea?

Am întors capul, dezgustat de gândurile mele.

— *Madame* Labelle ne-a interzis să părăsim tabăra.

Buzele lui Lou îmi dezmierdau lobul urechii, dându-mi fiori.

— *Madame* Labelle nu trebuie să afle.

A pus un deget pe sângele uscat din spatele urechii mele, de la încheietura mâinii – semne identice cu cele de pe coatele, genunchii şi gâtul meu. Semne pe care le purtam toţi de la Modraniht încoace. O măsură de precauţie.

— Sângele lui Coco ne ţine ascunşi.

— Apa o să-l şteargă.

— Şi eu fac vrăji, în caz că ai uitat. Şi tu. Ne putem apăra singuri, la nevoie.

„Şi tu.”

Am încercat să nu mă cutremur, dar n-am reuşit. Lou a închis ochii.

— Promite-mi c-o să-nveţi să foloseşti magia până la urmă.

M-am uitat la ea, cu un zâmbet silit, şi am strâns-o uşor în braţe.

— De acord.

Nu foarte convinsă, s-a dat jos din poala mea şi şi-a desfăcut sacul de dormit.

— Bine. Ai auzit ce-a zis maică-ta. De mâine, gata cu ascunsul.

M-a cuprins o presimţire nefastă la auzul acelor cuvinte, la vederea expresiei de pe chipul ei. Deşi ştiam că nu puteam rămâne aici la nesfârşit – că nu puteam aştepta cu mâinile în sân să ne găsească Morgane sau Vânătorii –, nu aveam niciun plan. Nici aliaţi. Şi, în ciuda convingerii mamei mele, nici nu credeam că vom găsi vreunii. De ce ni s-ar fi alăturat cineva în lupta împotriva lui Morgane? Scopul ei era şi al lor – să-i omoare pe toţi cei care îi persecutaseră.

Cu un oftat greu, Lou s-a întors cu spatele şi s-a făcut ghem. Părul i s-a răsfirat în spate, ca un evantai castaniu şi auriu. Mi-am trecut degetele prin el, încercând s-o alin. Să-i alung tensiunea din umeri şi deznădejdea din glas. Nu mi-o puteam închipui pe Lou deznădăjduită – cum nu mi-l puteam închipui pe Ansel sofisticat sau pe Cosette urâtă.

— Aş vrea… a murmurat ea. Aş vrea să trăim aici pe vecie. Dar, cu cât rămânem mai mult, cu atât am sentimentul că… furăm clipe de fericire. Că aceste clipe nu ne aparţin, a continuat, încleştând pumnii pe lângă corp. O să facă ea cumva să ni le ia înapoi. Chiar dacă va trebui să ne smulgă inimile odată cu ele.

Mi-au încremenit degetele în părul ei. Am tras câteva

guri de aer – înghiţindu-mi furia care mă năpădea de câte ori mă gândeam la Morgane – şi am prins-o pe Lou de bărbie, ca s-o forţez să se uite la mine. Să-mi *simtă* cuvintele. Promisiunea.

— N-ai de ce te teme de ea. N-o s-o lăsăm să se atingă de tine.

A pufnit stânjenită.

— Nu mă tem de ea. Doar că…

Brusc, şi-a tras bărbia din mâna mea.

— Nu contează. E ridicol.

— Lou, am zis, masându-i gâtul, ca să se relaxeze. Spune-mi ce te apasă.

— Reid, a început, pe un ton la fel de blând ca al meu, şi mi-a aruncat un zâmbet drăgăstos peste umăr.

I-am zâmbit şi eu, legănând din cap, ca s-o încurajez. Cu zâmbetul pe buze, mi-a tras un cot zdravăn în coaste.

— Nu mă mai freca la cap.

— Lou! am spus, pe un ton mai sever.

— Las-o baltă! s-a răstit. N-am chef să vorbesc despre asta!

Ne-am aruncat câteva fulgere din priviri – în timp ce-mi masam bosumflat coastele dureroase –, după care Lou s-a calmat.

— Nu te mai gândi la ce-am spus. Nu contează în momentul ăsta. O să se trezească şi ceilalţi cât de curând şi putem începe să punem la cale un plan. Mă simt bine, zău!

Dar nu se simţea bine. Şi nici eu nu mă simţeam.

Dumnezeule! Îmi doream enorm s-o strâng în braţe.

Mi-am frecat agitat faţa cu palmele, apoi m-am uitat la *madame* Labelle. Încă dormea. Până şi Beau se ghemuise la loc în sacul de dormit, cufundat în somn. Bun. Am luat-o pe Lou repede în braţe, ca să nu apuc să mă răzgândesc. Pârâul era destul de aproape. Aveam timp să mergem şi să ne întoarcem înainte să ne observe cineva lipsa.

— Mai e până mâine.

UN SEMNAL DE ALARMĂ

Reid

LOU PLUTEA PE APĂ, CUPRINSĂ DE O MOLEŞEALĂ plăcută. Cu ochii închişi. Braţele întinse în lături. Cu părul des şi greu răsfirat în jurul ei. Fulgii de nea cădeau agale. I se adunau pe gene şi obraji. Deşi nu văzusem niciodată o melusină – doar citisem despre ele în catacombele de la Saint-Cécile –, îmi imaginam că seamănă cu ea în această clipă. Frumoase. Delicate.

Goale.

Ne lăsaserăm hainele pe malul îngheţat al iazului. La scurt timp după aceea, îşi făcuse apariţia Absalon şi se cuibărise în ele. Habar nu aveam unde se ducea când îşi pierdea forma palpabilă. Lou era mai curioasă decât mine.

— Magia are avantajele ei, n-am dreptate? a murmurat ea, trecând un deget prin apă.

Aburul s-a unduit la atingerea ei.

— Ar fi trebuit să ne îngheţe „jucăriile”, a rânjit, deschizând un ochi. Vrei să-ţi arăt?

Am ridicat dintr-o sprânceană.

— Nu-i nevoie. Văd perfect de-aici.

Mi-a aruncat un zâmbet răutăcios.

— Porcule! Mă referem la magie.

Văzând că nu îi răspund, s-a apropiat, călcând apa. Spre deosebire de mine, ea nu atingea fundul. Apa îmi pleoscăia în jurul gâtului.

— Vrei să te învăţ să încălzeşti apa? m-a întrebat.

De data asta, eram pregătit. N-am mai tresărit. N-am stat pe gânduri. Am înghiţit totuşi în sec.

— Bineînţeles.

M-a măsurat cu ochii mijiţi.

— Nu pari foarte entuziasmat, Vânătorule.

— Scuză-mă, am zis, cufundându-mă mai mult în apă şi înotând încet spre ea.

Ca un animal de pradă.

— Te rog. Prealuminato, arată-mi măiestria ta vrăjitorească. Trebuie s-o văd cu ochii mei, altminteri voi muri. Eşti mulţumită acum?

— Aşa mai vii de-acasă, a chicotit ea, ridicând bărbia. Bun. Ce ştii despre magie?

— Ce ştiam şi acum o lună.

Chiar trecuse doar o lună de când îmi pusese întrebarea asta ultima oară? Îmi părea o veşnicie. De atunci se schimbase totul. O parte din mine regreta asta.

— Adică nimic.

— Aiurea.

A desfăcut braţele când am ajuns lângă ea. I le-am luat şi mi le-am pus pe după gât. Şi-a înfăşurat picioarele în jurul taliei mele. Ar fi trebuit să fie o poziţie sexuală, dar nu era. Era doar... intimă. De la distanţa aceea, îi puteam număra toţi pistruii de pe nas. Vedeam picăturile de apă care-i atârnau pe gene. Am avut nevoie de o mare stăpânire de sine ca să n-o sărut din nou

— Ştii mai multe decât îţi imaginezi. De două săptămâni încoace, eşti aproape mereu lângă mine, Coco şi mama ta. Iar de Modraniht ai...

S-a oprit brusc, prefăcându-se că s-a înecat. A îngheţat inima în mine. *Iar de Modraniht ai folosit magia şi l-ai ucis pe arhiepiscop.* Şi-a dres glasul.

— Sunt... sunt sigură că ai fost atent. Ai mintea ageră şi nimic nu-i scapă.

— Nimic nu-i scapă, am repetat, retrăgându-mă din nou în fortăreaţa mea.

Nici nu-şi închipuia câtă dreptate are!

A durat câteva secunde până să mă dumiresc că aşteaptă să îi răspund. Am întors capul, căci nu mă puteam uita în ochii aceia. Erau albaştri acum. Aproape cenuşii. Atât de familiari! Atât de... trădaţi!

Parcă citindu-mi gândurile, copacii au început să foşnească în jurul nostru, iar în şuierul vântului aş fi putut jura că i-am auzit vocea...

Ai fost ca un fiu pentru mine, Reid.

Mi s-a făcut pielea de găină.

— Ai auzit şi tu? am întrebat, întorcând capul, şi am strâns-o pe Lou lângă mine.

Pielea ei era perfect netedă.

— L-ai auzit?

S-a oprit în mijlocul propoziţiei. S-a încordat toată şi a aruncat o privire mirată în jur.

— Pe cine?

— Mi... mi s-a părut că aud...

Am clătinat din cap. Era imposibil. Arhiepiscopul murise. O nălucire a minţii mele care mă bântuia. Nici n-am apucat să clipesc bine şi copacii au încremenit, iar adierea vântului – dacă a existat într-adevăr – s-a oprit.

— Nu-i nimic, am zis, clătinând şi mai tare din cap. Nu-i nimic, am repetat, ca pentru a mă convinge singur.

Cu toate acestea, în aerul cu parfum de pin... se simţea o prezenţă. O conştiinţă care ne urmărea.

Eşti caraghios, m-am mustrat.

Nu i-am dat drumul lui Lou din braţe.

— În pădurea asta, copacii au ochi, a zis Lou, repetând vorbele rostite de *madame* Labelle mai devreme.

Încă se uita vigilentă în jur.

— Ei văd... gândurile din mintea noastră şi le deformează. Transformă temerile în monştri, a continuat, cutremurându-se. Când am fugit prima oară de acasă – în ziua în care am împlinit şaisprezece ani – am crezut că-mi pierd minţile. Ce grozăvii am văzut...

Vocea i s-a stins, iar în ochi i-a apărut o privire rătăcită.

Aproape că nu îndrăzneam să respir. Era prima dată când îmi mărturisea asta. Nu-mi povestise nimic despre viaţa ei dinainte să vină la Cesarine. Deşi stătea goală alături de mine, secretele o acopereau ca o armură pe care nu o dezbrăca pentru nimeni. Nici măcar pentru mine. *Mai ales* pentru mine. Întregul peisaj s-a estompat – iazul, copacii, vântul – şi a rămas doar chipul lui Lou, glasul ei pierdut în amintiri.

— Ce-ai văzut? am întrebat cu blândeţe.

— Pe fraţii şi surorile tale, a răspuns, după o clipă de şovăială.

S-a auzit un geamăt puternic.

Al meu.

— A fost cumplit, a reluat ea, după câteva secunde. Eram îngrozită şi plină de sânge. Mama mă urmărea. Îi auzeam vocea printre copaci – iscoadele ei, cum îi numise în glumă cândva –, dar nu-mi dădeam seama ce e real şi ce nu e. Ştiam doar că trebuie să fug. Atunci au început ţipetele. Unele de-ţi îngheţa sângele-n vine. Din pământ a ieşit o mână şi m-a prins de gleznă. Am căzut şi… şi cadavrul s-a căţărat pe mine.

Simţeam că mi se întoarce stomacul pe dos, dar n-am îndrăznit s-o întrerup.

— Avea părul auriu, iar gâtul lui… semăna cu al meu. Se agăţa de mine cu unghiile şi mă implora să-l ajut – numai că vocea lui suna ciudat, din cauza…

A dus mâna la cicatricea de la gât.

— …din cauza sângelui. Am reuşit să scap de el, dar mai erau şi alţii. Mulţi alţii.

Şi-a desprins mâinile de pe gâtul meu şi le-a lăsat să plutească între noi.

— N-o să-ţi spun toată povestea macabră. Oricum n-a fost nimic real.

Mă uitam la palmele ei, întoarse cu faţa în sus în apă.

— Ziceai că arborii sunt iscoadele lui Morgane.

— Aşa susţinea ea, a răspuns, ridicând absentă o mână. Dar nu-ţi face griji. *Madame* Labelle ne ascunde în tabără, iar Coco…

— Dar copacii ne văd acum.

Am apucat-o de încheietura mâinii şi am verificat urma de sânge. Apa o ştersese deja în câteva locuri. M-am uitat la încheieturile mele.

— Trebuie să plecăm imediat!

Lou se uita îngrozită la pielea mea curată.

— Rahat! Ţi-am *zis* să fii atent la…

— Numai la asta nu-mi stătea gândul! m-am răstit şi am luat-o pe sus, ca s-o duc la mal.

Tâmpiţi! Fuseserăm nişte *tâmpiţi.* Prea neatenţi, prea absorbiţi de noi doi – de clipa prezentă – ca să ne dăm

seama ce primejdii pândesc. Lou se zvârcolea, căznindu-se să scape din braţele mele.

— Potoleşte-te! am zis, încercând să-i imobilizez mâinile care se agitau prin aer. Nu-ţi băga mâinile şi gâtul în apă, altminteri suntem...

S-a calmat.

— *Mulţumesc...*

— Taci! a mârâit, uitându-se ţintă peste umărul meu.

Doar ce mă răsucisem – doar ce zărisem frânturi de uniforme albastre printre copaci –, şi Lou m-a tras cu capul la fund.

Era întuneric pe fundul iazului. Atât de întuneric, încât distingeam doar chipul lui Lou – amuţit şi palid în apă. Mă ţinea de umeri într-o strânsoare de menghină, oprindu-mi circulaţia. Când am încercat să mă smulg din mâinile ei, a clătinat din cap şi m-a strâns mai tare. Încă se uita peste umărul meu, cu ochi mari şi... goi. În combinaţie cu pielea ei palidă şi părul plutitor, îi dădeau un aspect... nepământean.

Am scuturat-o uşor. Ochii au rămas aţintiţi.

Am mai scuturat-o o dată. S-a încruntat şi şi-a înfipt degetele mai adânc în carnea mea.

Dacă puteam, aş fi răsuflat uşurat. Dar nu puteam.

Simţeam că plesnesc plămânii în mine.

Nu apucasem să trag aer în piept înainte ca Lou să mă împingă la fund, iar frigul brusc şi pătrunzător din adâncuri mă luase pe nepregătite. Gheare de gheaţă îmi scrijeleau pielea, amorţindu-mi simţurile. Vraja făcută de Lou ca să încălzească apa îşi pierduse efectul. O amorţeală implacabilă mi se scurgea prin degetele de la mâini. De la picioare. În scurt timp, s-a instalat panica.

Apoi – la fel de brusc – mi-am pierdut vederea.

Totul s-a cufundat în beznă.

Am început să mă zbat să scap din strânsoare, risipind şi ultimul suflu pe care îl mai aveam, dar Lou şi-a încolăcit picioarele în jurul bustului meu şi m-a strâns cu putere, ancorându-ne pe amândoi pe fundul iazului. Bule de aer

ţâşneau în jurul nostru în vreme ce mă zvârcoleam. Cu o forţă supranaturală, Lou mă ţinea lângă ea şi îşi freca obrazul de al meu, ca şi când ar fi încercat să mă liniştească. Să mă îmbărbăteze.

Dar, din cauza ei, ne înecam amândoi. Aveam junghiuri în piept şi mă sufocam. Nimic nu mă putea linişti. Nimic nu mă putea îmbărbăta. Braţele şi picioarele îmi deveneau tot mai grele cu fiecare secundă. Cu o ultimă sforţare deznădăjduită, mi-am luat avânt din pământ. În momentul în care s-a zdruncinat corpul lui Lou, nămolul s-a întărit în jurul tălpilor mele. Imobilizându-mă.

Apoi Lou mi-a tras un pumn în gură.

M-am clătinat, năucit, şi am aşteptat să mă potopească apa, să-mi umple plămânii şi să-mi curme suferinţa. Poate că avea să fie liniştitor să mă înec. Nu mă gândisem niciodată la asta. Întotdeauna îmi imaginasem că voi muri ucis de o sabie. Ori poate schingiuit de o vrăjitoare. Morţi dureroase şi violente. Ar fi fost mai bine să mă înec. Mai uşor.

Când am simţit că nu mai rezist, am inspirat involuntar. Am închis ochii orbi. Am strâns-o pe Lou în braţe şi mi-am îngropat nasul la gâtul ei. Cel puţin Morgane n-avea să ne prindă. Cel puţin nu urma să trăiesc fără ea. Victorii mici, dar importante.

Dar apa nu m-a potopit. Dimpotrivă, un curent de aer răcoros mi-a inundat gura şi, odată cu el, o minunată senzaţie de uşurare. Cu toate că nu vedeam încă – iar frigul rămânea la fel de chinuitor –, puteam *respira.* Puteam *gândi.* Judecata mi-a revenit ca un val ameţitor. Am mai inspirat o dată. Încă o dată, şi încă o dată. Era incredibil. *Respiram sub apă.* Ca peştele lui Iona. Ca melusinele. Ca...

Ca magia.

Un junghi de dezamăgire mi-a străpuns pieptul. Inexplicabil şi fulgerător. Deşi eram în apă, mă simţeam... murdar. Respingător. Detestasem magia toată viaţa, iar acum... acum era singurul lucru care mă salva de cei pe care îi considerasem cândva fraţii mei. Cum de se ajunsese

aici?

Deodată, s-au auzit voci de jur-împrejur şi mi-au curmat şirul gândurilor. Voci clare. Ca şi când ne-am fi aflat pe mal, chiar lângă posesorii lor, nicidecum ascunşi sub câţiva metri de apă. Tot magie.

— Mă piş pe mine!

— Nu în iaz, tâmpitule! Du-te şi tu în josul apei!

— Repejor, a zis a treia voce, mai grăbită decât celelalte. Căpitanul Toussaint aşteaptă să ne întoarcem în sat. Mai dăm o raită, să vedem dacă găsim ceva, după care plecăm imediat ce se luminează de ziuă.

— Slavă Domnului că e nerăbdător să se întoarcă la drăguţa lui!

Unul dintre ei îşi freca palmele, ca să se încălzească. M-am încruntat. *Drăguţa lui?*

— Abia aştept să plecăm din locul ăsta afurisit! Am patrulat zi şi noapte şi ne-am ales doar cu degerături şi...

— Alea de-acolo sunt haine? a întrebat a patra voce.

Unghiile lui Lou mi s-au înfipt în carne până la sânge. Nici n-am simţit. Îmi zvâcnea inima în urechi. Dacă se uitau bine la hainele noastre, dacă-mi ridicau vestonul şi cămaşa, îmi găseau banduliera.

Îmi găseau balisarda.

Bărbaţii se apropiau şi vocile lor răsunau tot mai tare.

— Două grămăjoare, din câte se vede.

A urmat un moment de tăcere.

— Aici n-au cum să fie. E prea rece apa.

— Ar muri îngheţaţi.

Cu ochii minţii parcă îi şi vedeam cum vin spre apă şi caută în adâncurile ei albastre un indiciu că e cineva în ea. Copacii însă umbreau iazul – chiar şi de lumina zorilor –, iar apa era tulbure din cauza nămolului. Ninsoarea sigur ne acoperise urmele paşilor.

— Nimeni nu-şi poate ţine respiraţia aşa mult, a spus primul într-un final

— O vrăjitoare poate.

Alt moment de tăcere, mai lung decât primul. Mai ameninţător, îmi ţineam respiraţia şi-mi număram bătăile

inimii.

Bum.

Bum.

Bum.

— Astea-s haine bărbăteşti. Uită-te şi tu. Pantaloni.

O pâclă roşiatică a pătruns prin bezna nesfârşită. Dacă-mi găseau balisarda, eram hotărât să-mi smulg picioarele din nămol cu forţa. Chiar dacă riscam să rămân fără ele.

Bum.

Bum.

Nu aveam să-mi predau balisarda.

Bum.

I-aş fi ologit pe toţi.

Bum.

Nu aveam să le îngădui să mi-o ia.

— S-or fi înecat?

— Fără haine pe ei?

— Ai dreptate. O explicaţie mult mai logică ar fi că se plimbă prin zăpadă în pielea goală.

Bum.

— Poate că i-a tras o vrăjitoare la fund.

— N-ai decât să te duci tu să verifici!

Un pufnet indignat.

— E ger. Şi cine ştie ce vietăţi mişună prin apă? Oricum, dacă i-a tras, într-adevăr, o vrăjitoare la fund, sigur s-au înecat până acum. N-are rost să mor şi eu.

— Halal Vânător eşti!

— Nu te-am auzit pe tine să te oferi.

Bum.

O parte îndepărtată a creierului începea să înţeleagă că ritmul inimii se mai domolise. Începea să sesizeze frigul care îmi cuprindea braţele şi picioarele. Şi trăgea un semnal de alarmă. Lou mai slăbise strânsoarea în care îmi ţinea pieptul. Ca s-o ajut, am prins-o mai bine în braţe. Efortul de a respira amândoi sub apă, de a ne ascuţi auzul, o secătuia vizibil de puteri. Sau poate frigul era de vină. Oricare ar fi fost motivul, simţeam că se stinge. Trebuia să reacţionez cumva.

Instinctiv, am căutat întunericul pe care doar o dată îl mai simţisem. Abisul. Vidul. Locul în care căzusem când o văzusem pe Lou în ghearele morţii, locul pe care îl zăvorâsem şi îl dădusem uitării. Acum mă chinuiam să-l eliberez, căutând orbeşte prin subconştientul meu. Dar nu era acolo. Nu reuşeam să-l găsesc. Cuprins de panică, i-am dat capul lui Lou pe spate şi mi-am lipit gura de buzele ei. I-am insuflat respiraţia mea în plămâni. Am continuat să caut, dar nici urmă de firicele aurii. Nici urmă de *structuri.* Doar apă îngheţată, ochi orbi şi Lou – capul lui Lou atârnând moale pe braţul meu, degetele care i se desprindeau de pe umerii mei, pieptul care-i palpita tot mai încet lângă al meu.

În locul panicii, simţeam cum se instalează o spaimă intensă şi înnebunitoare. Am zgâlţâit-o pe Lou, căutând o soluţie – *orice* soluţie. *Madame* Labelle pomenise ceva despre echilibru. Poate... poate reuşeam să...

O durere violentă mi-a străpuns plămânii înainte să-mi termin gândul şi am scos un icnet. Apa mi-a năvălit în gură. Mi-am recăpătat imediat văzul, iar nămolul din jurul picioarelor s-a împrăştiat, ceea ce însemna că...

Lou îşi pierduse cunoştinţa.

N-am stat pe gânduri, n-am stat să privesc firicelul auriu care-mi pâlpâia la coada ochiului. I-am strâns în braţe trupul imobil şi am pornit spre suprafaţă.

PORŢELAN DELICAT

Lou

CĂLDURA ÎMI RADIA PRIN TOT CORPUL. LA început mai încet, apoi toată odată. Mâinile şi picioarele mă furnicau aproape dureros, forţându-mă să-mi vin în fire. Blestemând înţepăturile – şi ninsoarea, şi vântul, şi mirosul metalic din aer –, am deschis ochii cu un geamăt. Mă ustura gâtul şi nu puteam înghiţi. Ca şi când cineva îmi vârâse un vătrai încins pe el, în timp ce dormeam.

— Reid? am hârâit.

Am tuşit – sunete umede şi oribile care îmi sfâşiau pieptul – şi am încercat din nou.

— Reid?

Am tras o înjurătură, văzând că nu-mi răspunde, şi m-am răsucit pe partea cealaltă.

Un ţipăt sugrumat mi-a ieşit din gât şi m-am tras înapoi.

În faţa mea zăcea un Vânător mort. Pielea îi era palidă pe malul îngheţat al iazului, căci majoritatea sângelui topise zăpada de dedesubt şi se scursese în pământ şi apă. Nici ceilalţi trei tovarăşi ai lui nu avuseseră o soartă mai bună. Trupurile lor neînsufleţite erau împrăştiate pe marginea pârâului, printre cuţitele lui Reid.

Reid.

— Drace!

M-am ridicat în genunchi, pipăind nebuneşte silueta masivă, cu păr arămiu, de lângă mine. Zăcea în zăpadă, pe burtă, cu pantalonii legaţi la nimereală, cu un braţ şi capul vârâte în cămaşă, de parcă se prăbuşise înainte să apuce să şi-o tragă pe el.

Am mai trântit o înjurătură şi l-am întors cu faţa în sus. Îi îngheţase părul pe faţa mânjită de sânge, iar pielea îi era vineţiu-pământie.

Aoleu aoleu aoleu...

Am lipit îngrozită urechea de pieptul lui şi aproape că mi-au dat lacrimile de bucurie când am auzit că îi bate

inima. Slab, dar bătea. Inima mea ticăloasă îmi pulsa în urechi – sănătoasă şi puternică –, iar părul şi pielea îmi erau incredibil de calde şi de uscate. Mi s-a întors stomacul pe dos când mi-am dat seama ce se întâmplase. Idiotul fusese cât pe ce să-şi piardă viaţa ca să mă salveze pe mine.

Am pus palmele pe pieptul lui şi în faţa ochilor mi-au explodat firicelele aurii, împletite într-o miriadă de posibilităţi. Am aruncat o privire rapidă printre ele – prea speriată ca să pierd timpul şi să mă gândesc la consecinţe – şi m-am oprit în momentul în care mi-a apărut o amintire în minte: mama, care îmi pieptăna părul, cu o seară înainte să împlinesc şaisprezece ani, tandreţea din privirea ei, căldura din zâmbet.

Căldura.

„Ai grijă de tine, scumpa mea, cât vom fi despărţite. Ai grijă de tine până ce ne vom reîntâlni."

„O să-ţi mai aduci aminte de mine, *maman?*"

„Nu te-aş putea uita niciodată, Louise. Te iubesc!"

Am tresărit la auzul acelor cuvinte şi am tras de firicelul de aur, care s-a îndoit sub atingerea mea. Amintirea din mintea mea s-a schimbat. Ochii mamei au devenit reci, ca două cristale de smarald, iar pe buze i-a apărut un rânjet dispreţuitor, citindu-mi speranţa din priviri şi disperarea din glas. Mi s-a frânt inima de şaisprezece ani. M-au podidit lacrimile.

„Bineînţeles că nu te iubesc, Louise! Eşti fiica duşmanului meu. Ai fost zămislită pentru un scop măreţ şi nu am de gând să otrăvesc acel scop cu iubire."

Bineînţeles. Bineînţeles că nu mă iubise nici măcar atunci. Am scuturat dezorientată din cap şi am strâns pumnul. Amintirea s-a topit într-o pulbere aurie, a cărei căldură s-a revărsat peste Reid. Hainele şi părul i s-au uscat sub valul de căldură. I-a revenit culoarea în obraji, iar răsuflarea şi-a recăpătat forţa. A deschis ochii în timp ce mă chinuiam să-i vâr şi braţul celălalt prin mânecă.

— Nu-mi mai da căldura ta corporală! m-am răstit, trăgându-i cu furie cămaşa peste burtă. E sinucidere

curată.

— Sunt...

A clipit de câteva ori, buimăcit, privind scena însângerată din jurul nostru. Roşeaţa abia revenită în obraji i-a dispărut la vederea tovarăşilor lui morţi.

I-am luat obrajii în palme şi i-am întors capul spre mine, forţându-l să se uite în ochii mei.

— Fii atent la mine, Reid! Nu la ei. Trebuie să opreşti structura.

A făcut ochii mari.

— Păi... nu ştiu cum.

— Relaxează-te, l-am îmbiat, dându-i la o parte părul de pe frunte. Imaginează-ţi firul care ne leagă şi dă-i drumul.

— Să-i dau drumul, a râs el, dar sunetul era gâtuit şi lipsit de orice veselie. Încerc.

A scuturat din cap şi a închis ochii, concentrat. După câteva secunde interminabile, căldura care pulsa între noi s-a oprit şi, în locul ei, s-a instalat gerul tăios al iernii.

— Bun, am zis, simţind cum îmi pătrunde frigul în oase. Spune-mi ce s-a întâmplat.

A deschis ochii şi, în clipa aceea, am citit în ei o durere intensă şi sinceră. Mi s-a tăiat răsuflarea.

— Nu voiau să se oprească şi pace, a început el, cu un nod în gât, ferindu-şi privirea de mine. Tu erai la un pas de moarte. Trebuia să ies la suprafaţă. Dar ne-au recunoscut şi n-a fost chip să-i fac să mă asculte...

La fel de brusc cum apăruse, durerea din ochi i s-a stins, precum flacăra unei lumânări. În locul ei a apărut un vid înfiorător.

— N-am avut încotro, a încheiat, cu o voce la fel de goală ca ochii. Avem de ales între tine şi ei.

S-a lăsat tăcerea în momentul în care am conştientizat ce s-a întâmplase.

Nu era prima oară când Reid se găsea în situaţia de a alege între mine şi altcineva. Nu era prima oară când îşi mânjea mâinile cu sângele tovarăşilor lui ca să mă salveze. *Of, Doamne!*

— E de înţeles, am spus repede, legănând aprobator din

cap, cu o voce îngrozitor de senină. E în regulă, am continuat, arborând un zâmbet îngrozitor de larg.

Reid mi-a aruncat o privire şovăitoare care mi-a frânt inima. Am zâmbit şi mai larg. Era normal să se ferească să mă atingă. Să atingă pe oricine altcineva. Trecuse printr-o experienţă traumatizantă. Făcuse prima vrajă după Modraniht şi o folosise împotriva tovarăşilor lui. *Era normal* să se simtă tulburat. *Era normal* să nu mă mai…

Mi-am alungat gândul nepoftit din minte, speriată de parcă mă muşcase. Dar era prea târziu. Otrava îmi intrase deja în suflet. Îndoiala mi se prelingea prin găurile lăsate de colţii lui şi am privit neputincioasă cum îmi cade mâna pe lângă corp. Reid m-a apucat de ea în ultima clipă şi mi-a strâns-o cu putere.

— Nu face asta.

— Ce să nu fac?

— Ce-ţi trece prin cap.

Am izbucnit într-un hohot de râs strident, căutând o replică isteaţă. Negăsind niciuna, l-am ajutat să se ridice de jos.

— Hat să ne întoarcem în tabără. Nu vreau s-o dezamăgesc pe maică-ta. Probabil îşi face deja planuri cum să ne pună pe amândoi în proţap. Sinceră să fiu, nu m-ar deranja. Am îngheţat bocnă.

Reid a încuviinţat din cap, cu aceeaşi figură impasibilă de mai devreme, şi şi-a tras cizmele în picioare, fără să scoată o vorbă. Nici nu porniserăm bine spre Văgăună când am zărit ceva mişcându-se şi m-am oprit.

— Ce e? a întrebat Reid. Uitându-se în jur.

— Nimic. Du-te tu înainte, că vin şi eu după tine.

— Cred că glumeşti.

Altă mişcare fulgerătoare, de data asta mai clară. Zâmbetul – în continuare prea senin şi prea vesel – mi-a dispărut de pe buze.

— Trebuie să fac pipi, am replicat sec. Vrei să te uiţi?

Roşu ca racul, Reid a tuşit uşor şi a lăsat capul în pământ.

— Nu. Te aştept mai… mai încolo.

A zbughit-o în spatele unui brad des, fără să arunce o privire în urmă. L-am urmărit cu gâtul lungit, ca să fiu sigură că nu mă mai vede, după care m-am întors să verific cine sau ce se foieşte.

Pe marginea iazului, încă în viaţă, mă privea cu ochi imploratori ultimul dintre Vânători. Strângea balisarda în mână. Am îngenuncheat lângă el şi i-am smuls îngreţoşată arma din degetele îngheţate. Bineînţeles că Reid nu i-o luase – nu i-o luase niciunuia dintre ei. Ar fi însemnat să-i necinstească. Nu-l interesa că vrăjitoarele vor găsi cadavrele şi vor fura pumnalele vrăjite. Pentru Reid, ar fi fost o trădare de neiertat să-şi priveze tovarăşii de identităţile lor, în ultimele clipe de viaţă, o faptă chiar mai gravă decât să-i ucidă.

Vânătorul şi-a mişcat buzele palide, dar n-a scos niciun sunet. L-am răsucit cu blândeţe pe burtă. Morgane mă învăţase demult cum să omor un om pe loc. „La baza gâtului”, îmi explicase ea, punându-mi cuţitul la ceafă, „acolo unde se uneşte coloana cu craniul. Retează-le şi n-o să-l mai readucă nimeni la viaţă.”

Am pus cuţitul pe ceafa Vânătorului, exact cum mă învăţase Morgane. I-au zvâcnit degetele de nelinişte. De spaimă. Nu mai existau şanse de salvare pentru el şi, chiar dacă ar fi existat, nu puteam risca, pentru că ne văzuse feţele. Probabil îl văzuse şi pe Reid făcând vrăji. Acesta era singurul dar pe care îl puteam face amândurora.

Am tras aer în piept şi am implântat balisarda la baza craniului Vânătorului. Degetele au încetat să-i mai zvâcnească. După o clipă de şovăială, l-am întors cu faţa în sus, i-am împreunat mâinile pe piept şi i-am pus balisarda între degete.

★

Aşa cum bănuiam, *madame* Labelle ne aştepta la marginea Văgăunii, roşie la faţă şi cu privirea înfuriată. Aproape că scotea flăcări pe nări.

— *Pe unde* aţi…

S-a oprit brusc şi a făcut ochii mari, văzându-ne ciufuliţi şi aproape despuiaţi. Reid nu-şi încheiase încă pantalonii.

A făcut-o repede acum.

— Imbecililor! a zbierat ea, cu o voce atât de ascuţită şi stridentă, încât câţiva porumbei şi-au luat zborul dintre copaci. Cretinilor! Copii tâmpiţi şi *nesocotiţi!* Chiar nu vă puteţi folosi creierul? Vă stă mintea numai la sex?

— Depinde de zi, am răspuns.

M-am dus spre sacul de dormit, trăgându-l pe Reid după mine, şi i-am pus o pătură pe umeri. Era încă vânăt de frig şi respira greu. M-a tras lângă el şi mi-a mulţumit cu un sărut rapid pe ureche.

— Mă surprinde să văd o matroană atât de pudică.

— Cred că te înşeli, a intervenit Beau, ridicându-se în sacul de dormit şi trecându-şi o mână prin păr, pe jumătate adormit. De data asta e bine să fim prudenţi. Şi gândeşte-te că asta o spun eu, a adăugat, după care s-a uitat la mine şi a ridicat dintr-o sprânceană. V-aţi simţit bine măcar? Nu... nu-mi răspunde. Dacă nu era vorba de fratele meu, poate că...

— Taci, Beau, şi aţâţă focul, dacă tot te-ai trezit! l-a apostrofat Coco, studiindu-mi fiecare centimetru de piele. Ai sânge pe tine? Eşti rănită? a întrebat, încruntată.

Beau a întins gâtul şi m-a examinat cu atenţie, după care a încuviinţat din cap. Nici nu s-a obosit să aţâţe focul.

— Nu arăţi prea bine, surioara mea.

— Nu e sora ta! a mârâit Reid.

— Şi arată mai bine decât tine, chiar şi într-o zi proastă, a adăugat Coco.

Beau a chicotit, legănând din cap.

— Fiecare are dreptul la părerea lui, chiar dacă e greşită.

— Ajunge! a izbucnit *madame* Labelle, ridicând exasperată braţele în aer, şi ne-a săgetat pe toţi cu o privire furioasă. Ce-aţi păţit?

M-am uitat la Reid – care se crispase de parcă *madame* Labelle îl pocnise cu vătraiul încins – şi le-am povestit repede ce se întâmplase când eram la iaz. Deşi am trecut rapid peste detaliile intime, Beau a început să geamă şi s-a lăsat pe spate, trăgându-şi pătura peste faţă. Expresia de

pe chipul lui *madame* Labelle devenea tot mai împietrită cu fiecare cuvânt pe care-l rosteam.

— Am încercat să menţin patru structuri odată, am spus, înfiorată de figura ei suspicioasă şi de roşeaţa tot mai aprinsă care îi colora obrajii. Două structuri care să ne ajute să respirăm şi două care să ne ajute să auzim. Nu puteam să controlez şi temperatura apei în acelaşi timp. Am sperat că o să rezist până când pleacă Vânătorii.

M-am uitat şovăitoare la Reid, care nu ridica ochii din pământ. Deşi vârâse balisarda în bandulieră, nu-şi descleşta mâna liberă de pe mânerul acesteia. I se albiseră încheieturile degetelor, atât o strângea de tare.

— Îmi pare rău că n-am reuşit!

— N-a fost vina ta, a mormăit el.

Madame Labelle a reluat interogatoriul, fără să-i pese de sentimentele noastre.

— Ce s-a întâmplat cu Vânătorii?

M-am uitat iar la Reid, pregătită ca, la nevoie, să spun o minciună.

A răspuns în locul meu, cu o voce goală.

— I-am ucis. Sunt morţi.

În sfârşit, *în sfârşit, madame* Labelle s-a mai îmblânzit la faţă.

— După aceea, când eram pe mal, mi-a dat căldura lui corporală, am intervenit, grăbindu-mă să continui povestea, pentru că abia aşteptam să închei discuţia, să-l trag pe Reid deoparte şi să-l consolez cumva.

Părea atât de… atât de *înlemnit!* Ca unul dintre copacii din jur, ciudat, străin şi aspru. Detestam asta.

— A fost o vrajă isteaţă, dar era cât pe ce să moară el de frig. A trebuit să extrag căldură dintr-o amintire ca să-l readuc în simţiri.

— Ce-ai făcut?

Madame Labelle s-a îndreptat de umeri şi m-a fixat cu o privire trufaşă, strângând din pumni într-un gest atât de familiar, încât m-a lăsat fără replică.

— Fată neroadă…

Am ridicat sfidătoare bărbia.

— Era mai bine dacă-l lăsam să moară?

— Bineînţeles că nu. Dar trebuie să-ţi temperezi pornirile nesăbuite, Louise! Ştii prea bine cât de periculos e să te joci cu amintirile…

— Ştiu, am mârâit printre dinţi.

— De ce e periculos? a întrebat încet Reid.

M-am întors spre el şi am coborât tonul.

— Amintirile sunt un lucru… sacru. Experienţele pe care le trăim ne modelează ca oameni – cam cum ai zice că trăsăturile dobândite sunt mai presus decât cele înnăscute – şi, dacă modificăm amintirile acelor experienţe, e posibil să ne schimbăm ca oameni.

— N-avem de unde şti în ce fel amintirea pe care a modificat-o i-a schimbat valorile, convingerile, aşteptările.

Madame Labelle s-a prăbuşit îmbufnată pe buturuga ei preferată. A inspirat adânc de câteva ori, s-a îndreptat de spate şi şi-a împreunat mâinile în poală, parcă încercând să-şi îndrepte atenţia spre altceva – orice – în afara furiei care o măcina.

— Personalitatea are multe nuanţe. Unele persoane consideră că ereditatea – trăsăturile de sânge, cele moştenite – ne influenţează comportamentul, indiferent de viaţa pe care o ducem. Acestea cred că suntem aşa cum ne-a fost scris la naştere. Multe vrăjitoare, printre care şi Morgane, se folosesc de această filosofie ca să-şi justifice purtarea odioasă. Dar asta e o prostie, fireşte.

Ochii şi urechile celor din Văgăună o urmăreau cu atenţie. Până şi Beau scosese capul de sub pătură, curios să audă ce are de spus.

— Deci… din punctul tău de vedere, educaţia are mai mare influenţă decât ereditatea, a spus Reid, îngândurat.

— Bineînţeles că da. Cele mai mici modificări aduse memoriei pot avea consecinţe profunde şi neprevăzute, a răspuns *madame* Labelle, ţintuindu-mă cu ochii ei atât de familiari, aproape imperceptibil mijiţi. Am văzut-o cu ochii mei.

Ansel a zâmbit timid – o reacţie instinctivă – în tăcerea stânjenitoare care a urmat.

— Nu-mi imaginam că vrăjitoria e atât de savantă.

— Habar n-a veţi voi ce înseamnă vrăjitoria! s-a răţoit *madame* Labelle.

În replică, Coco a bodogănit ceva la care a ripostat Beau. N-am auzit nimic, pentru că l-am simţit pe Reid punându-mi mâna pe talie, la spate. S-a aplecat şi mi-a şoptit:

— Nu trebuia să faci asta pentru mine.

— Aş face altele şi mai grave pentru tine.

S-a retras la auzul tonului meu, căutându-mi privirea.

— Ce vrei să spui?

— Nimic. Nu-ţi bate capul.

L-am mângâiat pe obraz şi am răsuflat extrem de uşurată că nu s-a ferit.

— Ce-a fost a fost.

— Lou.

M-a prins de degete şi le-a strâns uşor înainte de a le da drumul. Gestul lui, deşi politicos, mi-a frânt inima.

— Spune-mi, a zis.

— Nu vreau.

— Spune-mi.

— Nu vreau.

A expirat prelung şi a încleştat dinţii.

— *Te rog!*

M-am uitat nehotărâtă la el, în vreme ce Coco şi Beau se ciondăneau tot mai aprig. Proastă idee am avut. Foarte, foarte proastă.

— Ştii o parte, am zis, în cele din urmă. Ca să câştigi, trebuie să dăruieşti. Am modificat o amintire, ca să te readuc la viaţă pe mal. Am renunţat la văz în schimbul unui auz mai ager şi am…

Sinceră să fiu, aş fi minţit. Din nou. Voiam să zâmbesc cu gura până la urechi şi să-i spun că totul va fi bine, dar nu prea avea rost să-i ascund ce făcusem. Asta e realitatea. Magia cere sacrificii. Natura cere echilibru. Reid trebuia să se obişnuiască cu gândul ăsta, în cazul fericit în care scăpam cu viaţă.

— Zi mai departe, m-a îndemnat nerăbdător.

I-am înfruntat privirea sfredelitoare şi neclintită.

— Am renunţat la câteva momente din viaţa mea în schimbul momentelor petrecute sub apă. A fost singura idee care mi-a venit ca să putem respira amândoi.

În clipa aceea, s-a cutremurat – la propriu –, dar *madame* Labelle a sărit în picioare şi a ridicat glasul, ca să-i acopere pe Coco şi Beau. Ansel urmărea debandada din faţa lui, cu o nelinişte aproape palpabilă.

— Ajunge! a repetat *madame* Labelle, stacojie la faţă şi tremurând vizibil.

Era evident de la cine moştenise Reid temperamentul.

— Pe caninul lipsă al Babei, *toţi cei* care sunteţi aici de faţă trebuie să lăsaţi copilăriile, altminteri Vrăjitoarele Albe o să danseze pe mormintele voastre, a zis, aruncând o privire tăioasă spre mine şi Reid. Sunteţi siguri că Vânătorii sunt morţi? Absolut toţi?

Tăcerea lui Reid ar fi trebuit să fie un răspuns grăitor. Văzând că *madame* Labelle aşteaptă confirmarea, m-am încruntat şi am rostit cuvintele cu glas tare.

— Da. Sunt morţi toţi.

— Foarte bine, a şuierat ea dispreţuitor.

Reid tăcea în continuare. Nu a avut nicio reacţie la replica ei duşmănoasă. Mi-am dat seama că se ascunde. Se ascundea de ei, se ascundea de sine... se ascundea de mine. *Madame* Labelle a scos trei hârtii mototolite din corsaj şi le-a aruncat spre noi. Am recunoscut scrisul lui Coco pe ele, rugăminţile pe care le adresase mătuşii ei. Sub ultima, o mână necunoscută scrisese un refuz sec: *Vânătorul tău nu e binevenit aici.* Nimic altceva. Nu tu explicaţii sau politeţuri. Nimic care să lase loc de negociere.

Din câte se vedea treaba, La Voisin catadicsise în cele din urmă să îi răspundă.

Am mototolit ultimul bilet în pumn, înainte să-l vadă Reid. Îmi vâjâia sângele în urechi.

— Sunteţi de acord că trebuie să dăm piept cu monştrii, a zis *madame* Labelle, sau continuăm să negăm realitatea şi să ne facem speranţe deşarte?

Supărarea mea pe *madame* Labelle se transforma rapid în aversiune. Puţin îmi păsa că e mama lui Reid. În clipa aceea, nu-i doream moartea, ci... o mâncărime. O mâncărime veşnică, între picioare, pe care să nu şi-o poată potoli niciodată. O pedeapsă potrivită pentru o persoană care strica mereu totul.

Totuşi, în ciuda brutalităţii ei, în sinea mea ştiam că are dreptate. Clipele noastre furate trecuseră.

Era momentul să mergem mai departe.

— Ieri ai spus că avem nevoie de aliaţi.

L-am apucat pe Reid de mână şi i-am strâns degetele cu putere. Era singura alinare pe care i-o puteam oferi aici. Dar, în momentul în care nu mi-a răspuns cu aceeaşi strânsoare, o rană mai veche mi s-a redeschis în inimă. Vorbe amare mi s-au revărsat din ea înainte de a apuca să le opresc.

— La cine să apelăm? E limpede că vrăjitoarele de sânge nu vor să ne ajute. Populaţia Belterrei nu se va alătura cauzei noastre. Suntem vrăjitoare. Suntem diabolice. Le-am suspendat fraţii, surorile şi mamele pe străzi.

— *Morgane* a făcut toate grozăviile astea, a intervenit Coco. *Noi* n-am făcut nimic.

— Tocmai asta-i problema, nu crezi? Noi am stat cu mâinile-n sân, am zis, apoi m-am oprit şi am expirat lung. *Eu* am stat cu mâinile-n sân.

— Încetează! a spus Coco pătimaş, clătinând din cap. Singura ta fărădelege a fost că ţi-ai dorit să trăieşti.

— Nu contează.

Madame Labelle şi-a reluat locul pe buturuga ei, cu o figură meditativă. Deşi era încă îmbujorată la faţă, din fericire, coborâse tonul. Urechile mele se bucurau nespus.

— Poporul îşi va urma regele.

— Eşti nebună dacă-ţi închipui că tata o să se alieze cu tine, s-a auzit glasul lui Beau din sacul de dormit. A pus deja recompensă pe capul lui Lou.

Madame Labelle a pufnit dispreţuitor.

— Morgane e duşmanul nostru comun. Taică-tu s-ar putea să fie mai maleabil decât crezi tu.

Beau a dat ochii peste cap.

— Uite care-i treaba. Ştiu că încă speri că te iubeşte, dar el...

— ...nu e singurul aliat pe care încercăm să-l atragem de partea noastră, l-a întrerupt *madame* Labelle. Într-adevăr, şansele noastre de reuşită sunt mult mai mari dacă-l convingem pe regele Auguste să lupte alături de noi, pentru că el o să-i conducă pe Vânători până când numeşte Biserica un nou comandant. Dar mai sunt şi alte personaje la fel de puternice pe lume. Vârcolacii, de pildă, şi melusinele. Poate chiar şi Josephine se va dovedi mai rezonabilă în anumite împrejurări.

Coco a pufnit în râs.

— Dacă mătuşa mea a refuzat să ne *găzduiască* pe motiv că ne însoţeşte un fost Vânător, ce te face să crezi că va accepta să se *alieze* cu o trupă întreagă? Unde mai pui că nici vârcolacii şi nici sirenele nu-i plac din cale-afară.

Reid a clipit – singurul indiciu că apucase să arunce un ochi pe mesajul lui La Voisin.

— Aiurea, a spus *madame* Labelle, clătinând din cap. Trebuie doar să-i demonstrăm lui Josephine că are mai mult de câştigat dintr-o alianţă decât din politici meschine.

— Politici meschine? a repetat Coco, strâmbând din buze. Politicile mătuşii mele sunt vitale pentru poporul meu. Când Vrăjitoarele Albe mi-au alungat străbunicuţele de la Chateau, atât vârcolacii, cât şi melusinele, au refuzat să le sară în ajutor. Presupun că nu ştiai asta. Vrăjitoarele Albe se gândesc doar la binele lor. Mai puţin tu, Lou, a adăugat.

— Nu m-am supărat.

M-am dus semeaţă spre cel mai apropiat buştean, m-am cocoţat pe el şi am aruncat o privire duşmănoasă spre *madame* Labelle. Picioarele însă îmi atârnau la câţiva centimetri de sol, diminuându-mi postura ameninţătoare.

— Dacă tot visăm cai verzi pe pereţi, de ce nu i-am trece şi pe Woodwose şi Tarasque pe listă? Un faun şi un dragon ar fi o pată de culoare binevenită în bătălia asta măreaţă pe care ţi-o imaginezi.

— Nu-mi imaginez nimic, Louise. Ştii la fel de bine ca mine că maică-ta n-a stat cu mâinile-n sân. Pune ea ceva la cale şi trebuie să fim pregătiţi pentru orice va fi să urmeze.

— Sigur n-o să urmeze o bătălie, am replicat, legănându-mi picioarele cu nonşalanţă, deşi fremătam de emoţie. Cel puţin nu una în sensul clasic al cuvântului. Nu-i stă în fire. Mama e o anarhistă, nicidecum o luptătoare. Atacă din întuneric, se ascunde în mulţimi. Creând haos stârneşte frică. N-o să rişte să-şi coalizeze duşmanii pornind un atac direct.

— Chiar şi aşa, a răspuns calm *madame* Labelle, noi suntem şase împotriva câtorva zeci de Dames Blanches. Avem nevoie de aliaţi.

— Ipotetic vorbind, să zicem că toate părţile cad de acord să formeze această alianţa miraculoasă, am spus, legănându-mi picioarele mai tare, mai repede. Regele, Vânătorii, Vrăjitoarele Roşii, vârcolacii şi melusinele, toţi aceştia cooperează ca o mare familie fericită. Ce se întâmplă după ce o învingem pe Morgane? Reîncepem să ne omorâm unii pe alţii? Suntem *duşmani,* Helene. Melusinele şi vârcolacii n-o să devină prieteni la cataramă pe câmpul de luptă. Vânătorii nu vor renunţa la învăţăturile de sute de ani ca să se împrietenească cu vrăjitoarele. Toate taberele au suferit prea mult şi prea profund. Nu poţi vindeca o boală cu un bandaj.

— Atunci le oferim leacul, a spus Ansel încet, uitându-se în ochii mei cu o fermitate neaşteptată pentru vârsta lui. Tu eşti vrăjitoare. El e Vânător.

— Am fost, i-a răspuns Reid sec.

— Exact, ai fost, a stăruit Ansel. Când v-aţi îndrăgostit unul de altul, eraţi duşmani.

— Nu ştia că-i sunt duşman… am dat să spun.

— Dar tu ştiai că el ţi-e duşman, a replicat Ansel, uitându-se când la mine, când la Reid, cu ochii lui de culoarea caramelului. Ar fi avut vreo importanţă?

„Nu contează că eşti vrăjitoare”, îmi declarase el după Modraniht. Mi-a strâns mâinile între palme şi i s-au umplut ochii de lacrimi. Erau atât de expresivi şi plini de emoţie!

De iubire! „Vreau să văd lumea cum o vezi tu.”

Cu răsuflarea tăiată, am aşteptat o confirmare de la el, dar n-am primit-o. *Madame* Labelle a profitat de ocazie ca să vorbească din nou.

— Cred că o abordare asemănătoare ar putea da rezultate şi în cazul celorlalţi. Dacă se unesc împotriva duşmanului comun – dacă sunt obligaţi să coopereze –, poate că-şi vor schimba părerea unii despre alţii. Ar putea fi imboldul de care avem toţi nevoie.

— Şi mai ziceai de mine că sunt neroadă.

Am dat şi mai tare din picioare, ca să-mi accentuez scepticismul, iar în momentul acela gheata – pe care, din grabă, nu apucasem s-o leg – mi-a căzut din picior. Din ea a zburat un petec de hârtie. Iritată, am sărit jos să-l recuperez. Spre deosebire de pergamentul ieftin şi pătat de sânge pe care îl furase Coco din sat, *acest* mesaj era scris pe o hârtie curată care mirosea a... a eucalipt. Mi-a îngheţat sângele în vene.

Porţelan delicat, păpuşica frumoasă, cu părul ca noaptea întunecată,
Stă singură-n sicriu şi varsă lacrimi galbene, îndurerată.

Coco s-a apropiat de mine, să citească mesajul.

— Nu e de la mătuşa mea.

Pergamentul mi-a alunecat din degetele amorţite.

Ansel s-a aplecat să-l ridice, profitând de ocazie ca să arunce un ochi pe bileţel.

— Nu ştiam că-ţi place poezia, a spus, dar, imediat ce ni s-au intersectat privirile, i-a dispărut zâmbetul de pe buze. E frumoasă, chiar dacă e tristă.

A vrut să-mi înapoieze pergamentul, dar degetele refuzau să mă asculte. L-a luat Reid.

— N-ai scris tu asta, nu-i aşa? m-a întrebat, dar nu era o întrebare.

Am încuviinţat cu o clătinare din cap, fără să scot un cuvânt.

Reid m-a măsurat preţ de câteva clipe, după care şi-a

reîntors atenţia asupra biletului.

— Îl aveai în gheată. Înseamnă că cel care l-a scris a fost la iaz odată cu noi.

Mai încruntat decât înainte, i-a dat biletul lui *madame* Labelle, care aştepta cu mâna întinsă.

— Crezi că e posibil ca vreunul dintre Vânători...

— Nu.

După şocul care mă ţinuse paralizată până atunci m-a năpădit un val fierbinte de panică. Am smuls biletul din mâna lui *madame* Labelle – fără să-mi pese de vociferările ei – şi l-am vârât la loc în gheată.

— Aici e mâna lui Morgane.

CEL MAI SĂNĂTOS PLAN DE ACŢIUNE

Reid

O LINIŞTE LUGUBRĂ S-A INSTALAT PESTE TABĂRĂ. Toţi ochii erau aţintiţi asupra lui Lou, care a inspirat profund, ca să-şi vină în fire. În cele din urmă, a rupt tăcerea:

— Cum ne-o fi găsit?

Era o întrebare bună. Dar nu era întrebarea corectă.

Priveam vreascurile care trosneau şi-mi imaginam cum mâna palidă a lui Morgane – caligrafia ei graţioasă şi elegantă – seamănă pustiire şi moarte.

Trebuia să iau o decizie.

— Ai uitat că aţi plecat din tabără? s-a burzuluit *madame* Labelle. Ca să *vă îmbăiaţi,* unde mai pui!

— Chateau le Blanc e la câţiva kilometri de-aici, a zis Lou, făcând eforturi să-şi păstreze calmul. Chiar dacă apa a şters semnele protectoare ale lui Coco, chiar dacă arborii i-au şoptit unde suntem, nu avea cum să ajungă aici atât de repede. Nu poate să zboare.

— Ba bineînţeles că poate! Şi tu ai putea, dacă ai fi nevoită. Nu trebuie decât să găseşti structura potrivită.

— Sau poate era deja aici şi ne urmărea. Poate că ne-a pândit de la bun început.

— Imposibil, a replicat *madame* Labelle, cu o privire întunecată. Chiar eu am vrăjit văgăuna.

— Oricum ar fi, a intervenit Coco, punându-şi mâinile în şold, de ce nu te-a răpit când erai la iaz?

Mi-am reîndreptat privirea spre foc. Asta era o întrebare mai bună. Dar tot nu era cea corectă.

Cuvintele lui Morgane îmi răsunau în minte. *Stă singură-n sicriu şi varsă lacrimi galbene, îndurerată.* Răspunsul era chiar sub nasul nostru. Cuvântul îmi dădea fiori. *Sicriu.* Bineînţeles că acesta era planul lui Morgane. Durerea a bătut la poarta fortăreţei mele, dar nu i-am dat drumul. Am ignorat ciobul de jale care ameninţa să mă sfâşie.

Încet, metodic, mi-am restabilit ordinea în gânduri.

— Nu ştiu, a răspuns Lou cu un oftat şi a început să se plimbe dintr-o parte în alta. E tipic ei. Şi, până când nu ne dăm seama cum m-a găsit – sau ce urmăreşte –, suntem în pericol aici, a continuat, întorcându-se brusc spre *madame* Labelle. Ai dreptate. Trebuie să plecăm imediat. Încă de azi.

Aşa era.

— Dar Morgane ştie unde suntem, a zis Coco. N-o să vină după noi?

Lou a început iar să se plimbe, fără să ridice capul din pământ.

— O să încerce, cu siguranţă. Dar încă nu şi-a pus planul la punct, altminteri m-ar fi răpit deja. Asta e şansa noastră să scăpăm de ea.

— Splendid! a bombănit Beau, dând ochii peste cap, şi s-a trântit ca un bolovan pe sacul de dormit. Stăm cu o sabie invizibilă deasupra capetelor.

Am tras aer în piept.

— Nu e invizibilă.

Toţi ochii din luminiş s-au întors spre mine. Stăteam la îndoială. Încă nu mă hotărâsem ce să fac. În cazul în care aveam dreptate – şi ştiam că am –, multe vieţi erau în pericol dacă noi nu acţionam. Iar, dacă acţionam... ei bine, cădeam direct în capcană. Ceea ce însemna că Lou...

M-am uitat la ea şi am avut o strângere de inimă.

Lou avea să fie în pericol.

— Pentru numele lui Dumnezeu, frate, a exclamat Beau, nu-i momentul s-o faci pe eroul îngândurat! Zi odată ce voiai să zici!

— Mesajul e foarte clar, am zis.

Am arătat spre cenuşa fierbinte, ridicând din umeri. Gestul mi s-a părut încordat.

— Tânguiri, durere, sicriu. E vorba de o înmormântare.

I-am aruncat o ocheadă lui Lou, care a tresărit.

— Înmormântarea arhiepiscopului.

Am încuviinţat din cap.

— Morgane ne momeşte.

Lou s-a întunecat la faţă şi a lăsat privirea în pământ.

— Dar…

— Ăsta e doar un vers, i-a luat Ansel vorba din gură. Cum rămâne cu celălalt?

Mă străduiam să-mi păstrez calmul. Cumpătarea. Să nu dau atenţie emoţiilor care zbuciumau la poarta fortăreţei mele mentale.

— Nu ştiu. Dar indiferent ce pune la cale, are legătură cu înmormântarea lui. Sunt convins de asta.

Dacă aveam dreptate, aş fi fost în stare s-o pun pe Lou în pericol, ca să salvez sute, poate mii, de nevinovaţi? Dacă-i riscam viaţa ca să-i salvez pe alţii, nu însemna că sunt la fel ca Morgane? Un sacrificiu spre binele multora. Era o perspectivă înţeleaptă, deşi greşită. Chiar dacă n-ar fi fost vorba de Lou. Scopul nu scuză mijloacele.

Cu toate acestea… eu o cunoşteam pe Morgane mai bine decât toţi cei de faţă. Mai bine decât *madame* Labelle. Mai bine chiar decât Lou. Ele o cunoşteau pe La Dame des Sorcières drept femeia. Mama. Prietena. Eu o cunoşteam ca duşmanca. Fusese de datoria mea să-i studiez strategia, să-i prevăd atacurile. În ultimii ani ajunsesem să-i cunosc acţiunile în cele mai mici detalii. Indiferent ce urmărea cu înmormântarea arhiepiscopului, avea iz de moarte.

Dar nu puteam risca viaţa lui Lou. Pur şi simplu, nu puteam. Dacă învăţasem ceva din acele câteva clipe cumplite de la Modraniht – când o văzusem cu gâtul tăiat şi sângele i se scurgea în vasul de la altar – e că nu voiam să trăiesc fără ea. Nu că ar conta. Dacă ar muri ea, aş muri şi eu. Literalmente. Precum şi alte câteva zeci de oameni, ca Beau – şi ceilalţi.

Familia mea.

Gândul acesta m-a zguduit până în măduva oaselor.

Ţintele lui Morgane nu mai erau nişte necunoscuţi fără chip, ci fraţi şi surori pe care nu îi întâlnisem încă. Fraţi şi surori la care nu îndrăznisem să visez, sau măcar să mă gândesc până acum. Toţi aceştia existau undeva. Şi erau în primejdie. Nu-i puteam abandona. Morgane numai că nu ne spusese unde o găsim. Dacă aş fi fost şi cu acolo – dacă

aş fi putut cumva s-o opresc, să tai capul viperei, ca să-mi salvez familia, ca s-o salvez pe Lou, dacă aş fi putut s-o împiedic să pângărească înmormântarea arhiepiscopului...

Eram atât de cufundat în gânduri, încât n-am observat tăcerea care se lăsase în jurul meu.

— Exagerezi, a spus Beau într-un final, clătinând din cap. Tragi concluzii neîntemeiate. Înţeleg că vrei să participi la înmormântare. Dar asta nu înseamnă că va fi şi Morgane de faţă.

— Ce *vreau* eu e să-i zădărnicesc planurile.

— Nu *ştim* care-i sunt planurile.

Am legănat din cap.

— Ba *ştim.* N-o să ne-o spună explicit, dar ameninţarea e evidentă...

— Reid, dragule, a intervenit *madame* Labelle cu blândeţe, ştiu că ai ţinut mult la arhiepiscop şi vrei, probabil, să închizi acest capitol, dar ăsta nu-i momentul să ne pripim.

— Nu ne pripim deloc.

Am încleştat pumnii fără să vreau şi mă chinuiam să respir. Nu mai aveam aer. Niciunul dintre ei nu mă putea înţelege. Nu era ceva personal. Nu avea legătură cu faptul de a închide un capitol. Era vorba de dreptate. Iar dacă... dacă reuşeam să-mi răscumpăr greşeala, dacă puteam să-mi iau adio...

Ciobul de jale s-a împlântat şi mai adânc. Începea să mă doară, încă o puteam ocroti pe Lou. O putea feri de pericole.

— Tu voiai să strângi aliaţi, am zis, pe un ton mai ferm. Spune-ne cum facem asta. Spune-ne cum îi convingem pe vârcolaci şi pe sirene să lupte cot la cot. Cot la cot cu Vânătorii. E un plan care poate da roade. Împreună vom fi suficient de puternici pentru a o înfrunta în momentul în care iese la atac.

S-au uitat unii la alţii. Cu priviri şovăitoare. Priviri grăitoare. Mai puţin Lou. Ea mă fixa cu o privire impenetrabilă. Mă enerva. Nu reuşeam s-o citesc, iar eu o citeam întotdeauna pe Lou. Privirea asta îmi amintea de o

perioadă când avea secrete. Dar acum nu mai existau secrete între noi. Aşa îmi promisese.

— De unde... a început Ansel, masându-şi gâtul cu ochii în pământ. De unde ştim că se va ţine înmormântarea?

— Sau unde se ţine? a adăugat Beau.

— Sau *când* se va ţine? a zis Coco.

— O să aflăm, am declarat neabătut. Şi vom fi pregătiţi s-o înfruntăm.

— Nu fi prost, Reid, a oftat Beau. Dacă ai dreptate în privinţa mesajului – deşi nu sunt deloc convins –, ne aruncăm direct în capcana ei. Exact asta urmăreşte şi ea.

Absalon a apărut la picioarele mele tocmai când mă pregăteam să-l contrazic – să explodez –, dar m-a întrerupt Lou.

— Are dreptate. Asta urmăreşte şi ea, a spus, cu o voce calmă, meditativă, arătând de la unul la altul. Este exact genul de tactică pe gustul ei. Vicleană, crudă şi învrăjbitoare. Aşteaptă o reacţie. *Tânjeşte* după ea. Cel mai sănătos plan de acţiune e să stăm departe de Morgane.

Ultima afirmaţie îmi era adresată mie.

— Slăvită fie floarea Fecioarei! a exclamat uşurată *madame* Labelle, ştergându-se pe frunte, şi i-a aruncat lui Lou un zâmbet neaşteptat. Ştiam că n-ai fi supravieţuit atâţia ani, dacă nu aveai o fărâmă de judecată. *Dacă* se ţine într-adevăr înmormântarea şi *dacă* Morgane intenţionează într-adevăr s-o saboteze, nu avem timp să facem toate pregătirile necesare. Drumul până acolo ar fi lung şi primejdios, acum, când ne caută întregul regat. Ne-ar lua aproape două săptămâni să ajungem pe teritoriul haitei Fiarei din Gévaudan, iar până la melusinele din L'Eau Mélancolique am avea de mers cel puţin o săptămână, în cealaltă direcţie, a zis, ştergându-şi iar fruntea, vizibil tulburată. Mai mult decât atât, în ambele locuri am avea nevoie de câteva săptămâni ca să legăm o relaţie cu cei de acolo. Îmi pare rău, Reid, dar chiar nu avem mijloacele necesare.

Lou se uita la mine cu o privire întrebătoare.

N-am lăsat-o mult să aştepte.

— Te rog, Lou! am zis, apropiindu-mă de ea. Cel mai sănătos plan de acţiune nu e întotdeauna şi cel mai bun. Asta mi-a fost meseria. Am avut de-a face cu Morgane şi cu Vrăjitoarele Albe toată viaţa. Le cunosc tacticile. Ai avut dreptate mai devreme – Morgane stârneşte haos. Gândeşte-te puţin. În ziua în care ne-am cunoscut, a încercat să-l ucidă pe rege în timpul paradei, am spus, făcându-i semn cu bărbia lui Beau, ca să-i reamintesc. A atacat catedrala în ultima zi a sărbătorii Sfântului Nicolae. Atacurile au întotdeauna loc unde e îmbulzeala mai mare. În felul ăsta, reuşeşte să se protejeze şi să scape neprinsă.

I-am strâns mâna şi am rămas surprins să o simt că tremură.

— La înmormântarea arhiepiscopului se va strânge o mulţime cum n-a mai văzut acest regat. Oamenii din lumea întreaga vor veni să-l omagieze. Morgane va face ravagii devastatoare. Dar asta e şansa noastră să o oprim.

— Şi dacă nu ni se alătură nimeni?

— O să ni se alăture.

Remuşcările îmi zdruncinau siguranţa, dar le-am alungat. Deocamdată, trebuia s-o conving să-mi fie alături. Urma să-i dezvălui şi ultima informaţie în momentul în care vieţile oamenilor nu mai erau în pericol.

— N-avem nevoie nici de vrăjitoarele de sânge, nici de sirene. Teritoriul vârcolacilor nu e departe de Cesarine – o zi, cel mult două, călare. Ne vom concentra eforturile, axându-ne doar pe regele Auguste şi Fiara de… *Blaise*. Ne vom strădui din răsputeri să-i convingem. Tu singură ai spus că Morgane nu are spirit de militar. N-o să accepte o luptă de pe picior de egalitate.

Gândurile mă străfulgerau din ce în ce mai repede, căutând tot soiul de strategii.

— N-o să se aştepte la o alianţă între Vânători şi vârcolaci. O s-o atragem într-o ambuscadă. Sau nu, mai bine creăm o diversiune cu ajutorul Vânătorilor şi o forţăm să fugă din oraş, în timp ce vârcolacii stau la pândă. Avem sorţi de izbândă, am repetat cu voce mai puternică de data asta.

— Reid, ştii bine că e o capcană.

— N-o să permit să păţeşti ceva.

— Nu pentru mine îmi fac griji, a spus ea, ridicând mâna liberă, ca să mă mângâie pe obraz. Ştii că mama a ameninţat că o să-ţi scoată inima din piept şi-o să mi-o dea s-o mănânc, dacă mai evadez?

— N-o să se ajungă până acolo.

— Aşa e, n-o să se ajungă până acolo.

A coborât mâna şi toată lumea a încremenit. Aşteptau cu sufletul la gură. În clipa aceea, s-a schimbat ceva în tabăra noastră. Fără să ne dăm seama, lăsaserăm decizia finală în seama lui Lou. Nu a lui *madame* Labelle. A lui Lou. Mă uitam la ea şi parcă abia atunci conştientizam. Ea era fiica Reginei Vrăjitoarelor. Ştiam asta. Bineînţeles că ştiam. Dar nu mă gândisem niciodată la implicaţiile acestui fapt. Dacă toate mergeau conform planului... Lou avea să moştenească coroana. Titlul. Puterea.

Lou avea să fie regină.

Lou avea să fie Fecioara, Mama şi Baba.

A tresărit, ca şi când tot atunci ar fi înţeles şi ea asta. A făcut ochii mari şi i-a apărut o grimasă pe chip. Semn că revelaţia nu-i făcea plăcere. Când s-a uitat la Coco, cu o figură stânjenită, aceasta a legănat uşor din cap, în semn de încuviinţare.

— Bun, a spus Lou şi s-a aplecat, făcându-i semn cu degetul pisicii de la picioarele noastre. Absalon, poţi să-i transmiţi un mesaj lui Josephine Monvoisin? a adăugat, aruncând-i o privire vinovată lui Coco. Asta o să vină direct de la mine.

— Ce te-a apucat? am întrebat buimăcit, prinzând-o de mână şi trăgând-o în picioare. Trebuie să ne concentrăm pe Auguste şi Blaise.

— Ascultă-mă, Vânătorule, a zis, bătându-mă o dată pe piept, după care s-a îndepărtat de mine şi s-a ghemuit iar lângă Absalon. Dacă facem asta, o să avem nevoie de sprijinul cât mai multora. Sirenele sunt, într-adevăr, prea departe, dar în ceea ce le priveşte pe vrăjitoarele de sânge, poate că mama ta are dreptate. Poate că Josephine

va fi mai rezonabilă în anumite împrejurări. E adevărat că tabăra lor e în apropiere? a adăugat, întorcându-se spre Coco.

— De obicei se instalează în zonă în perioada asta, a răspuns Coco, legănând din cap.

Mi s-a pus un nod în stomac în momentul în care Lou a clătinat mulţumită din cap şi i-a şoptit ceva lui Absalon.

— Parcă spuneai că n-o să accepte un fost Vânător, am zis.

Coco a ridicat dintr-o sprânceană şi a rânjit.

— Aşa e.

— Atunci ce...

Lou s-a ridicat încet în picioare, şi-a scuturat pământul de pe genunchi, iar Absalon s-a făcut nevăzut într-un nor de fum negru.

— Reid, trebuie să ne despărţim.

PĂR VOPSIT

Lou

— VIN ALB ŞI MIERE, URMATE DE UN AMESTEC DE rădăcini de rostopască, roibă, ulei de seminţe de chimen, aşchii de cimişir şi un strop de şofran, recita *madame* Labelle, în timp ce aşeza cu grijă sticluţele pe piatra care ne servea drept masă. Dacă aplici preparatul şi-l laşi să acţioneze un întreg ciclu solar, o să-ţi preschimbe cârlionţii în aur.

Mă uitam îngrozită la multitudinea de sticluţe.

— N-avem cum să aşteptăm un ciclu solar.

A ridicat ochii la mine.

— *Evident* că nu, dar, dacă folosim ingrediente brute, poate reuşim să... grăbim procesul.

Ca la un semn, ne-am uitat amândouă la Reid, care stătea îmbufnat în capătul celălalt al taberei, ascuţindu-şi balisarda şi refuzând să vorbească cu cineva.

— Nu, am spus, clătinând din cap, şi am împins sticluţele mai încolo.

Scopul acestei operaţii era acela de a mă deghiza *fără* ajutorul magiei. După păţania cu Reid la iaz, nu era bine să ne jucăm cu focul.

— N-ai găsit nicio perucă?

Madame Labelle a pufnit şi a vârât iar mâna în traistă.

— Oricât de incredibil ţi s-ar părea, Louise, nu există magazine care vând costume de carnaval într-un sătuc ca Saint-Loire, a zis şi a mai pus un borcan pe piatră.

Înăuntru viermuiau nişte *lighioane.*

— Te pot ispiti cu un borcan cu lipitori murate? Dacă le laşi să ţi se încingă în păr într-o zi însorită, am înţeles că îl fac negru ca pana corbului.

Lipitori? Am schimbat o privire oripilată cu Coco.

— E de-a dreptul scârbos, a răspuns ea sec.

— De acord cu tine.

— Atunci, poate astea vi se par mai interesante?

Madame Labelle a mai scos două sticle din traistă şi ne-a aruncat câte una – sau, mai bine zis, a aruncat cu câte una în noi. Am reuşit s-o prind pe a mea înainte să-mi spargă nasul.

— Pasta de oxid de plumb şi var stins o să vă facă părul negru ca smoala. Dar vânzătorul mi-a spus că poate avea efecte secundare cam neplăcute.

Mai neplăcute decât zâmbetul ei nu puteau fi.

Beau, care scotocea prin raniţa lui Coco, s-a oprit brusc.

— Efecte secundare?

— Fatale, în general. Nimic grav, a răspuns *madame* Labelle, ridicând serioasă din umeri, dar cu un sarcasm vădit care mă deranja. Sunt convinsă că e mult mai inofensiv decât *magia.*

Cu ochii mijiţi, m-am lăsat în genunchi, să mă uit mai bine în traistă.

— Vreau doar să fiu precaută, pricepi? Încerc să fiu delicată. Reid nu prea suportă magia în momentul de faţă.

— A suportat-o vreodată? a mormăit Ansel.

Avea dreptate.

— Poţi să-l condamni?

Am luat câteva sticle la întâmplare şi le-am citit etichetele, după care le-am dat la o parte. Madame Labelle cumpărase toată spiţeria.

— De două ori a folosit magia şi, de fiecare dată, au murit oameni. Are nevoie de... timp, ca să se împace cu ideea. O să se liniştească el până la urmă.

— Crezi? întrebat Coco, ridicând neîncrezătoare din sprâncene, şi i-a mai aruncat o privire lungă lui Reid. Nu degeaba a apărut matagotul.

Matagotul în cauză lenevea pe ramurile inferioare ale unui brad şi ne urmărea cu ochii lui galbeni.

Madame Labelle mi-a smuls traista din mână. Dintr-o singură mişcare nervoasă, a aruncat toate sticlele înăuntru.

— N-avem nicio *dovadă* că matagotul a venit din cauza lui Reid. Mai sunt şi alte suflete tulburate printre noi.

M-a ţintuit cu ochii ei albaştri şi mi-a pus o panglică în

palmă. Era mai lată decât cea pe care o purtam pe vremuri, dar satinul negru tot nu mi-ar fi acoperit cicatricea.

— De două ori a încercat maică-ta să te omoare. Poate că *tu* eşti motivul pentru care a apărut Absalon.

— Eu? am pufnit uluită şi mi-am ridicat părul, ca să-mi lege Coco panglica la gât. Ce tot spui acolo? Nu sunt deloc tulburată!

— Eşti nebună dacă-ţi închipui că o panglică şi vopseaua de păr te vor ascunde de Morgane.

— Nu de *Morgane.* Poate că e deja aici şi ne urmăreşte.

Pentru orice eventualitate, am ridicat degetul mijlociu deasupra capului.

— Dar panglica şi vopseaua de păr mă pot ascunde de toţi cei care-mi văd faţa pe afişele poliţiei – şi chiar de Vânători.

După ce mi-a înnodat panglica cu o fundă, Coco m-a bătut pe braţ şi mi-am lăsat părul des şi greu să cadă pe spate. I-am sesizat ironia din glas.

— Afişele alea îţi seamănă izbitor. Artistul ţi-a desenat cicatricea cu o migală...

Nu mi-am putut reţine un pufnet şi m-am întors cu faţa la ea.

— Arată ca o excrescenţă.

— Una mărişoară.

— Aproape *falită.*

Am izbucnit amândouă în hohote de râs, spre exasperarea lui *madame* Labelle. A bombănit ceva despre comportamentul nostru *pueril* şi a plecat spre Reid. Călătorie sprâncenată! Ne-a pufnit din nou râsul. Cu toate că Ansel se străduia să ne ţină isonul, zâmbetul îi părea oarecum silit – bănuială care s-a adeverit, în momentul în care a spus:

— Crezi că o să fim protejaţi în tabăra lui La Voisin?

— Da, i-a răspuns Coco numaidecât.

— Dar ceilalţi?

Râsetele s-au stins, iar Coco s-a întors spre Beau, care, profitând de neatenţia noastră, începuse din nou să-i

scotocească prin raniţă. L-a lovit peste mână, dar nu i-a zis nimic.

— Nu-mi place deloc planul ăsta, a continuat Ansel, dând tot mai agitat dintr-un picior. Dacă vraja lui *madame* Labelle nu ne-a putut proteja aici, n-o să-i protejeze nici pe drum, a adăugat, apoi şi-a întors privirea rugătoare spre mine. Ai zis că Morgane a ameninţat că-i smulge inima din piept lui Reid. După ce ne despărţim, e posibil să-l răpească şi să te oblige să te întorci la Chateau.

Cam acelaşi lucru spusese şi Reid acum o oră – mai exact, strigase.

Din câte se vedea treaba, nu prea îl mai interesa să găsească aliaţi ca s-o înfrunte pe Morgane la înmormântarea arhiepiscopului, dacă trebuia să ne despărţim. Dar aveam nevoie de sprijinul vrăjitoarelor de sânge pentru ca planul acesta nebunesc să reuşească, iar La Voisin ne comunicase cât se poate de clar că Reid nu era binevenit în tabăra ei. Deşi numărul lor era mic, aveau o reputaţie de temut. Un adversar atât de redutabil, încât Morgane le respingea anual cererea de a veni alături de noi la Chateau.

Speram ca umilinţa aceasta să le convingă să lupte împotriva ei.

Din fericire, La Voisin se arătase dispusă să ne asculte. Absalon se întorsese aproape imediat cu încuviinţarea ei. Dacă veneam fără Reid, ne permitea să intrăm în tabără. Nu era mare lucru, dar era un punct de pornire. Eu, Coco şi Ansel trebuia să ne întâlnim cu ea, la miezul nopţii, în apropiere de Saint-Loire, de unde urma să ne conducă la tabăra ei. Alături de ea, urma să fim oarecum protejaţi, dar ceilalţi...

— Nu ştiu ce să zic.

Văzându-mă că ridic neputincioasă din umeri, Coco a strâns din buze.

— Nu ne rămâne decât să sperăm că vrăjile lui Helene sunt îndeajuns de puternice. Pe lângă asta, o să-i ajute şi sângele lui Coco. Iar, dacă situaţia se va înrăutăţi... Reid are balisarda la el. Se poate apăra singur.

— Nu e suficient, a murmurat Coco.

— Ştiu.

Nu mai rămânea altceva de spus. Dacă Reid, *madame* Labelle şi Beau reuşeau să scape cu viaţă de Vânătorii, Vrăjitoarele Albe, asasinii şi tâlharii de la La Rivière des Dents[3] – singurul drum prin pădure, numit astfel din cauza dinţilor morţilor adunaţi acolo –, aveau să-i pândească înzecit mai multe primejdii odată ce intrau pe teritoriul haitei.

Era greu de spus pe cine urau vârcolacii mai mult – Vânătorii, vrăjitoarele sau prinţii.

Cu toate acestea, Reid cunoştea zona mai bine decât oricine din grupul nostru. Îl cunoştea pe *Blaise* mai bine decât oricine din grupul nostru. Nu puteam decât spera că diplomaţia lui Beau şi a lui *madame* Labelle le vor fi de folos. Din ce ştiam despre Blaise – foarte puţine, ce-i drept –, era un conducător corect. Poate că avea să ne surprindă pe toţi.

În tot cazul, timpul nu ne permitea să vizităm ambele triburi împreună.

Astă-seară, aveam să mergem în recunoaştere la cârciuma din sat, ca să aflăm ziua exactă în care urma să fie înmormântat arhiepiscopul. Cu puţin noroc, aveam să ne reîntâlnim la Cesarine înainte de ceremonie, pentru a discuta împreună cu regele Auguste. *Madame* Labelle susţinea că îl puteam convinge să participe la o alianţă în trei. Asta rămânea de văzut în momentul în care aveam să trecem pe la castel.

Asemenea lui Ansel, nici mie nu-mi surâdea planul. Nu-mi surâdea absolut *deloc.* Erau încă atâtea de făcut, iar informaţiile, mult prea puţine. Timp prea puţin. Urma să aflăm amănunte diseară, la cârciumă, dar înainte de asta…

— Aha! a exclamat Beau victorios, scoţând două sticle din raniţa lui Coco.

Aceasta adunase o amestecătură de ingrediente care s-o ajute la vrăjile de sânge: unele uşor de recunoscut, precum plante şi mirodenii, altele mai puţin, precum praful cenuşiu

[3] Râul Dinților (în franceză) (n. red.).

şi lichidul limpede pe care Beau le ţinea în mână.

— Cenuşă de copac şi oţet, a explicat el.

Observând nedumerirea de pe feţele noastre, a scos un oftat de exasperare.

— Pentru *păr.* Mai vrei să ţi-l vopseşti în mod tradiţional?

— A! am făcut, ridicând instinctiv mâinile şi acoperindu-mi părul, de parcă voiam să-l protejez. Da, bineînţeles că vreau.

Coco m-a strâns prieteneşte de umăr şi i-a aruncat o privire tăioasă lui Beau.

— Eşti sigur că ştii ce faci?

— Mi-am ajutat multe iubite să-şi vopsească părul, Cosette. Chiar înaintea ta, a fost o blondă durdulie, pe numele ei Evonne, a răspuns el, făcând cu ochiul. Nu era blondă din născare, fireşte, dar compensa prin alte calităţi native.

În momentul în care pe chipul lui Coco a apărut o expresie împietrită – şi degetele ei mi-au strâns umărul ca o menghină –, Beau a rânjit.

— Ce s-a întâmplat, pisicuţo? Doar nu eşti geloasă!

— Fir-ai...

Am mângâiat-o pe mână, strâmbându-mă de durere.

— Îi rup eu oasele după ce terminăm ce avem de făcut!

— Încet?

— Unul câte unul.

Coco a încuviinţat satisfăcut din cap şi plecat după *madame* Labelle, lăsându-mă singură cu Ansel şi Beau. A coborât o tăcere stânjenitoare peste noi, dar am alungat-o – la propriu – cu o fluturare agitată a mâinii.

— Eşti *absolut* sigur că ştii ce faci?

Beau şi-a trecut degetele prin părul meu. Fără înţepăturile lui Coco, părea să-şi fi pierdut vlaga şi se uita şovăielnic la sticlele cu cenuşă de copac şi oţet.

— N-am afirmat nicio clipă că ştiu ce fac.

Am avut o strângere de inimă.

— Dar ai zis că...

— Am zis că am ajutat o iubită să-şi vopsească părul, dar

asta doar ca s-o cătrănesc pe Cosette. În realitate, *am privit* o iubită cum îşi vopsea părul, iar eu îi băgam în gură căpşuni. În pielea goală.

— Dacă-mi nenoroceşti părul, te jupoi de viu şi-mi fac pelerină din pielea ta.

A ridicat dintr-o sprânceană şi a dus sticluţele la ochi, ca să citească ce scrie pe etichetă.

— Am reţinut.

Sinceră să fiu, aveam nevoie urgentă de un iubit despuiat care să-mi bage *mie* căpşuni în gură, altminteri riscam să fac prăpăd.

A turnat cantităţi egale de cenuşă şi oţet în mojarul lui Coco şi le-a amestecat vesel câteva secunde până când s-a format o pastă gri şi oribilă. Ansel s-a uitat la ea, îngrijorat.

— Dar, dacă ar fi să-i schimbi culoarea prin magie, cum ai face-o?

Au început să-mi transpire palmele în momentul în care Beau mi-a separat părul în mai multe şuviţe.

— Depinde.

Am căutat o structură prin minte şi câteva firicele aurii nu au întârziat să apară. Am atins unul şi l-am privit cum mi se încolăceşte pe mână, ca un şarpe.

— Aş schimba ceva la exterior. Aş putea face nişte schimbări şi la interior, ca să se armonizeze. Sau – în funcţie de culoarea pe care vreau s-o obţin – aş putea porni de la nuanţa, profunzimea sau tenta părului meu actual şi să mă joc cu ele cumva. Eventual, în locul castaniului, să-mi fac ochii căprui.

Ansel s-a uitat imediat la Reid.

— Să nu faci asta. Lui Reid îi plac ochii tăi, a zis. Şi mie. Sunt foarte frumoşi, a adăugat numaidecât, parcă speriat să nu mă fi jignit.

Am chicotit şi încordarea din stomac s-a mai potolit.

— Mulţumesc, Ansel!

Beau s-a aplecat peste umărul meu.

— Eşti gata?

Am încuviinţat cu o legănare a capului şi am închis ochii,

concentrându-mi atenţia asupra lui Ansel.

— De ce eşti aşa curios?

— Întrebam şi eu, într-o doară, mi-a răspuns repede.

— Ansel, am zis, deschizând un ochi, ca să ştie că nu glumesc. Spune ce te frământă.

Împingea agitat un con cu piciorul, evitând să se uite la mine. Au trecut câteva secunde. Apoi altele. Tocmai când să-l mai îndemn o dată, a spus:

— Nu-mi amintesc prea multe despre mama.

Am închis gura.

În spate, mâna lui Beau mi-a încremenit în păr.

— Ea şi tata au murit într-un incendiu când aveam trei ani. Uneori, mi se pare...

A ridicat privirea spre Beau, care s-a reapucat imediat de treabă. Uşurat, Ansel a continuat să se joace cu conul de brad.

— Uneori, mi se pare că-mi aduc aminte râsetul ei, sau... sau zâmbetul lui. E stupid, ştiu.

A râs în felul acela umil care mă enerva peste măsură.

— Nici măcar nu ştiu cum îi chema, iar pe părintele Thomas n-am îndrăznit să-l întreb. Mi-a spus odată că *maman* era o femeie supusă şi credincioasă, dar e la fel de posibil să fi fost vrăjitoare. Ca... ca mama lui Reid, a adăugat ezitant şi, în sfârşit, s-a uitat în ochii mei. Ca tine.

Am avut o strângere de inimă, văzându-i expresia optimistă de pe chip. Înţelegeam unde bate. Înţelegeam încotro se îndreaptă discuţia şi ce aştepta să audă de le mine – nu ce aştepta, ci ce *trebuia* să audă.

Nu-mi plăcea să-l dezamăgesc.

Văzând că nu spun nimic, s-a întunecat la faţă, dar a continuat neabătut.

— Dacă se dovedeşte că aşa e, poate... am şi eu talente vrăjitoreşti. Nu e imposibil.

— Ansel...

I-am luat mâna, gândindu-mă ce să-i spun. Dacă trăise cu mama – *şi* tatăl lui – până la vârsta de trei ani, era puţin probabil ca femeia să fi fost o Dame Blanche. E drept că poate locuia în afara Castelului – asemeni multor Dames

Blanches –, dar până şi acestea rareori îşi păstrau fiii, consideraţi o povară, căci nu puteau moşteni magia mamei, nici îmbunătăţi linia de sânge a familiei.

Fără să vreau, mi-au fugit ochii la Reid. Îşi ascuţea balisarda pe o piatră, cu mişcări sacadate şi furioase.

Cât de amarnic ne înşelaserăm!

— E posibil, a insistat Ansel, ridicând bărbia cu o încăpăţânare care nu-i stătea în fire. Ai zis că vrăjitoarele de sânge îşi păstrează fiii.

— Vrăjitoarele de sânge nu trăiesc în Cesarine. Trăiesc în clanurile lor.

— Nu şi Coco.

— Coco e o excepţie de la regulă.

— Poate că şi eu sunt

— Ce te-a apucat, Ansel?

— Vreau să învăţ să lupt. Vreau să învăţ magie. Tu mă poţi învăţa şi una, şi alta.

— Nu sunt persoana potrivită, de la care…

— Ne aşteaptă pericole mari, n-am dreptate? a zis, după care a continuat, înainte de a primi confirmarea de la mine: Tu şi Coco aţi trăit pe străzi. Aţi supravieţuit amândouă. Amândouă sunteţi puternice. Reid are pregătire militară şi balisarda. *Madame* Labelle se poate baza pe magie, iar până şi pe Beau l-a dus mintea să distragă atenţia celorlalte vrăjitoare de Modraniht.

Bărbatul în cauză a pufnit dispreţuitor.

— Mersi!

Descurajat, Ansel nici nu l-a luat în seamă.

— Dar eu am fost inutil în lupta aia, şi o să fiu inutil şi în tabăra vrăjitoarelor de sânge.

I-am aruncat o privire încruntată.

— Nu vorbi aşa despre tine!

— De ce nu? Ăsta e adevărul.

— Ba nu! am spus, strângându-i mâna, şi m-am aplecat spre el. Înţeleg că ţi se pare că trebuie să-ţi câştigi locul printre noi, dar nu-i adevărat. Ai deja locul tău. Dacă maică-ta a fost vrăjitoare, bine, dar, dacă n-a fost…

Şi-a retras mâna şi am oftat, regretând că nu mi-am

ţinut gura. Dacă nu m-ar lua limba pe dinainte, n-aş face atâtea gafe.

— Nu eşti inutil, Ansel. Niciodată să nu mai spui asta.

— M-am săturat să trebuiască să mă protejeze toată lumea. Aş vrea să mă protejez singur şi, poate, chiar...

Observând că m-am încruntat şi mai tare, a lăsat capul în palme şi a început să se frece la ochi.

— Vreau să-mi aduc şi eu aportul în acest grup. Nu vreau să mai fiu un dobitoc împiedicat. Ţi se pare că cer prea mult? Pur şi simplu, nu mai vreau să fiu o povară.

— *Cine* a zis că eşti un dobitoc împiedicat?

— Lou, a spus, înălţând ochii roşii şi imploratori spre mine. Ajută-mă! Te rog!

M-am uitat lung la el.

Bărbaţii din viaţa mea trebuiau să înceteze să mai folosească cuvintele astea. După ele urma întotdeauna dezastrul. Gândul de a-l schimba pe Ansel – de a-l înăspri, de a-l învăţa să lupte şi să ucidă – îmi sfâşia inima, dar, dacă se simţea stingher şi dacă îi puteam uşura situaţia cât de puţin...

Puteam să-l pregătesc pentru luptă fizică. N-avea ce rău – ce dezamăgire amară – să iasă din faptul că-l învăţam să se apere cu sabia. În ce privea lecţiile de magie, pe acestea le puteam... amâna. Pe o perioadă nedeterminată. Astfel, n-avea motiv să se simtă inferior din acest punct de vedere.

— Bineînţeles că te ajut, am spus, în cele din urmă. Dacă... dacă asta îţi doreşti cu adevărat.

S-a luminat la faţă ca soarele.

— Îmi doresc enorm! Mulţumesc, Lou!

— O să fie distractiv, a mormăit Beau.

I-am tras un cot, nerăbdătoare să schimbăm subiectul.

— Cum stă treaba?

Beau a ridicat o şuviţă năclăită şi a strâmbat din nas.

— E greu de spus. Probabil, cu cât stai cu substanţa mai mult în păr, cu atât devine mai intensă culoarea.

— Evonne cât a stat cu ea?

— Cine dracu’ ştie?

O jumătate de oră mai târziu – după ce Beau terminase de vopsit toate şuviţele –, Ansel ne-a părăsit şi s-a dus la Coco. Cu un geamăt teatral, Beau s-a prăbuşit pe pământ, în faţa mea, fără să-i pese că-şi murdăreşte pantalonii de catifea, şi a aruncat o privire după Ansel.

— Toate erau bune şi frumoase cât puteam să-l detest pe prostovanul ăla...

— Nu e pro...

— ...ca să aflu acum că e un orfan timorat, a continuat Beau nestingherit. Cineva ar trebui să radă turnul ăla de pe faţa pământului. Dacă se poate, şi cu Vânătorii înăuntru.

O fierbinţeală ciudată mi-a cuprins gâtul.

— Nu ştiu dacă ai dreptate. Cel puţin, Vânătorii i-au oferit un soi de familie. Un cămin. Ascultă pe cineva care n-a avut nici una, nici alta. Un copil ca Ansel n-ar fi supravieţuit mult timp fără ele.

— Mă înşală urechile sau chiar îi *lauzi* pe Vânători?

— Bineînţeles că nu...

M-am oprit brusc, speriată de adevărul acuzaţiei lui, şi am scuturat din cap.

— Pe dinţii babei! Nu trebuie să mai stau în preajma lui Ansel. Are o influenţă proastă asupra mea.

— Dinţii babei? a pufnit Beau.

— Înţelegi la ce mă refer, am zis, simţind cum fierbinţeala nesuferită îmi cuprinde şi pielea capului, tot mai intensă cu fiecare secundă. Dinţii babei?

Văzându-i figura nedumerită, i-am explicat:

— O femeie devine înţeleaptă după ce-şi pierde dinţii.

A pufnit în hohote de râs, deşi nu mi se părea nimic amuzant, mai ales acum când îmi ardea capul. Am tras de o şuviţă de păr şi m-am strâmbat de durere. Nu avea cum să fie normal. Se întâmplase ceva.

— Beau, adu nişte apă...

Am scot un ţipăt sugrumat în clipa în care am rămas cu şuviţa de păr în mână.

— Nu se poate! am zis, uitându-mă îngrozită la ea. Nu, nu, NU!

Reid a venit imediat lângă mine.

— Ce este? Ce-ai...

Am azvârlit cocoloşul de păr năclăit în capul lui Beau şi am urlat.

— Idiotule! Uite ce-ai... CE MI-AI *FĂCUT?*

Prinţul şi-a şters mâzga de pe faţă, cu ochii mari şi speriaţi, şi s-a tras înapoi din calea mea.

— Te-am prevenit că nu ştiu ce fac!

A apărut şi Coco, cu o ploscă cu apă. Fără să scoată o vorbă, mi-a turnat-o pe păr, udându-mă toată şi curăţând pasta cenuşie. Am tuşit şi am tras câteva înjurături zdravene, cât pe ce să mă înec din nou, apoi l-am văzut pe Ansel, hotărât să-mi aplice şi el acelaşi tratament.

— Să nu îndrăzniţi! am mârâit, în momentul în care a apărut şi *madame* Labelle, cu plosca în mână, gata de acţiune. Vă dau foc!

A dat ochii peste cap, a pocnit din degete şi, cu un suflu de aer cald, mi-a uscat toată apa de pe corp. Reid a tresărit.

— Atâta tevatură, a bombănit ea. Nu e nimic grav...

A amuţit când am ridicat o şuviţă fragilă de păr. S-au uitat toţi la ea, înţelegând în clipa aceea de tăcere apăsătoare ce se petrece.

Nu aveam părul blond. Nu aveam părul roşu sau negru, sau măcar arămiu.

Aveam părul... alb.

Şuviţa s-a rupt şi mi s-a fărâmiţat între degete.

— Putem rezolva problema, a insistat *madame* Labelle, ridicând mâna. O să fii ca înainte.

— *Nu!* am refuzat, cu ochii plini de lacrimi mai fierbinţi decât pielea capului. Să nu-l mai pună dracu' pe vreunul să se atingă de părul meu!

Dacă era să-l vopsesc cu alte chimicale, probabil mi-ar fi luat foc şi ultimele fire, iar dacă foloseam magia, riscurile ar fi fost şi mai mari. Structura necesară pentru a-mi transforma părul din... *monstruozitatea* asta ar fi fost neplăcută. Nu din cauza culorii. Din cauza a ce reprezenta culoarea. Sau, mai bine spus, *pe cine* reprezenta. Pe capul

altei persoane, părul alb-argintiu ca razele lunii ar fi fost atrăgător, dar pe capul meu...

Cu bărbia tremurândă şi nasul pe sus, m-am întors spre Reid şi i-am scos un cuţit de la bandulieră. Îmi venea să urlu la el, să-i arunc părul meu distrus în faţa lui speriată. Dar nu era vina lui. Eu mă lăsasem pe mâna dobitocului de *Beau* în locul magiei, eu hotărâsem să-l feresc pe Reid de aceasta. Proastă idee! Reid era vrăjitor. N-aveam cum să-l feresc de magie – nici acum, şi, cu siguranţă, nici pe viitor.

Deşi mă privea temător, Reid nu a venit după mine când am plecat în capătul celălalt al Văgăunii. Lacrimi fierbinţi – iraţionale şi ruşinate – îmi umpleau ochii. Le-am şters furioasă. O parte din mine înţelegea că exagerez, că părul nu e esenţial.

Partea aia să se ducă naibii!

Ţac.

Tac.

Ţac.

Părul meu cădea pe pământ ca firele dintr-o pânză de păianjen, palide şi străine. Delicate ca borangicul. Un fir mi-a căzut pe gheată, ca pentru a-mi face în ciudă, şi aş fi putut jura că am auzit râsetul mamei.

★

O ENERGIE DE NESTĂVILIT ÎMI CURGEA PRIN VENE în timp ce aşteptam să apună soarele.

Nu puteam intra în Saint-Loire până când nu se însera. Ar fi fost inutil să ne furişăm în cârciumă, dacă nu erau şi sătenii acolo. Fără săteni, n-am fi auzit nicio bârfă. Fără bârfe, n-am fi aflat nicio informaţie.

Iar, dacă nu obţineam informaţii, rămâneam rupţi de lumea din afara Văgăunii.

M-am ridicat brusc şi m-am dus la Ansel. Spunea că vrea să se antreneze, iar eu încă aveam cuţitul luat de la Reid mai devreme. Îl plimbam dintr-o mână în alta. Orice, numai să nu mai ridic – *din nou* – mâna şi să mă trag de păr. Vârfurile tăiate abia îmi mai ajungeau la umeri.

Pe restul l-am aruncat în foc.

Ansel stătea împreună cu ceilalţi în jurul tăciunilor care

ardeau mocnit. Au tăcut imediat ce am apărut, aşa că am ghicit repede despre ce discutau. Despre *cine* discutau. Mai bine de-atât nici că se putea. Reid, care se rezema de un copac din apropiere, mi-a ieşit prudent în întâmpinare. Mi-am dat seama că mă aştepta. Aştepta un semn că poate vorbi cu mine. Am zâmbit.

— Cum te simţi?

M-a sărutat pe creştet, zăbovind câteva secunde pe firele albe. Era limpede că istericalele mele le depăşiseră pe ale lui.

— Eşti mai bine?

— Cred că încă îmi sângerează pielea capului, dar, în rest, da, sunt mai bine.

— Eşti frumoasă.

— Eşti un mincinos.

— Vorbesc serios!

— La noapte, am de gând să vă rad pe toţi în cap!

I-au tremurat buzele şi parcă s-a intimidat brusc.

— Mi-am lăsat şi eu părul lung când aveam paisprezece ani. Aşa avea Alexandre din…

— *La Vie Éphémère,* i-am luat-o eu înainte, imaginându-mi-l pe Reid cu părul lung, fluturând în vânt. Să înţeleg că erai idolul adolescentelor?

I-a apărut un rânjet pe buze.

— Şi dacă am fost, ce?

— Păcat că nu ne-am cunoscut când eram adolescenţi!

— Tu încă eşti adolescentă.

Am ridicat cuţitul.

— Şi sunt încă nervoasă.

Când mi-a râs în nas, l-am întrebat

— De ce te-ai tuns?

— Părul lung mai mult te încurcă la antrenamente, a răspuns, trecându-şi nostalgic mâna peste cap. Jean Luc m-a apucat de el într-o luptă şi a fost cât pe ce să-mi sângereze şi *mie* pielea capului.

— Te-a tras de păr? am exclamat indignată.

Reid a încuviinţat din cap, cu o figură mohorâtă.

— Vai, ce jăvruţă!

— M-am tuns imediat după aceea şi nu l-am mai lăsat să crească de atunci. Acestea fiind zise, a spus cu o sticlire în ochi, punându-şi mâinile în şold, îmi dai cuţitul de bunăvoie, sau trebuie să ţi-l confisc?

Am aruncat cuţitul în aer şi l-am prins de lamă, după care l-am mai aruncat o dată.

— N-ai decât să încerci.

Cu viteza fulgerului – fără să-şi dezlipească privirile de la mine –, a prins cuţitul deasupra capului meu şi l-a ţinut acolo, ca să nu pot ajunge la el. S-a uitat *fix în* ochii mei, iar pe buze i-a apărut un rânjet îngâmfat.

— Ce spuneai?

Mi-am stăpânit un fior de plăcere – pe care Reid l-a simţit, având în vedere că l-a pufnit râsul –, m-am răsucit şi i-am tras un cot în burtă. A scos un icnet, s-a încovoiat, izbindu-mă cu pieptul în spate, şi am reuşit să-i smulg cuţitul din mână. Am întins gâtul şi l-am sărutat rapid pe obraz.

— Ai fost foarte drăgălaş.

M-a cuprins cu braţele de piept şi m-a strâns, imobilizându-mă în îmbrăţişarea lui.

— Drăgălaş, zici? a repetat ameninţător.

Aşa cum stăteam îndoiţi, trupurile noastre se îmbinau perfect.

— Îţi arăt eu ţie *drăgălaş!*

M-a ridicat în aer fără niciun avertisment. Am ţipat şi m-am zvârcolit, râzând în hohote. Mi-a dat drumul abia după ce Beau a oftat din toţi rărunchii, s-a uitat la *madame* Labelle şi a întrebat-o dacă, de mila timpanelor lui, putem pleca mai devreme.

— Oare o să-mi trebuiască în Les Dents? Sau pot să mă lipsesc de ele?

Revenită pe pământ, am încercat să-l ignor – am încercat să continui joaca, să-l înghiontesc pe Reid în coaste –, dar îi cam pierise zâmbetul. Strângea iar din dinţi. Trecuse momentul de veselie.

Într-o zi, n-aveam să mai fiu nevoită să pun deoparte zâmbetele lui Reid. Într-o zi, n-aveam să mai fiu nevoită să

le raţionalizez.

Dar ziua aceea nu sosise încă.

Mi-am netezit cămaşa şi i-am întins cuţitul lui Ansel.

— Trecem la treabă?

Băiatul a făcut ochii mari.

— Când? Acum?

— De ce nu? am zis, ridicând din umeri, şi am mai scos un cuţit de la banduliera lui Reid. Mai sunt câteva ore până să apună soarele. Mai vrei să te antrenezi sau te-ai răzgândit?

Ansel s-a ridicat cu asemenea viteză, încât era cât pe ce să cadă în nas.

— Normal că vreau, dar...

Ochii lui căprui s-au îndreptat mai întâi spre Coco şi Beau, şi apoi spre Reid. *Madame* Labelle, care tocmai le împărţea cărţile de joc primilor doi, s-a oprit brusc. În loc de coroane, jucau pe pietre şi beţe. Ansel s-a înroşit la faţă.

— N-ar fi mai bine să mergem în altă parte?

Beau n-a ridicat ochii din cărţile la care se uita nefiresc de fix.

— Doar nu-ţi imaginezi că ne pasă ce faci tu, Ansel.

Urmând exemplul lui Beau, Coco i-a aruncat un zâmbet încurajator, după care şi-a reîndreptat atenţia la joc. Până şi Reid a priceput aluzia. Mi-a strâns mâna şi s-a dus lângă ceilalţi, fără să scoată o vorbă. Nimeni n-a mai întors capul spre noi.

O oră mai târziu însă, au început să ne arunce priviri furişe.

— Opreşte-te! Prea te bâţâi. Nu te mai concentra atât pe partea superioară a corpului. Nu eşti Reid.

Am trecut pe sub braţul întins al lui Ansel şi l-am dezarmat înainte să taie ceva. Propria mână, cel mai probabil.

— Picioarele nu-s făcute doar să ţopăie. Foloseşte-le. La fiecare lovitură ar trebui să te foloseşti atât de forţa părţii superioare a corpului, cât şi de cea a părţii inferioare.

S-a gârbovit de amărăciune.

I-am ridicat bărbia cu vârful sabiei lui.

— Nu te da bătut, *mon petit chou!* S-o luăm de la capăt!

După ce i-am mai corectat poziţia o dată – de două ori, de o sută de ori –, ne-am duelat până spre seară. Deşi nu progresase aproape deloc, nu m-a lăsat inima să pun capăt lecţiei, chiar dacă începea deja să se întunece. În momentul în care soarele a ajuns deasupra pinilor, a izbutit, în sfârşit, printr-o ambiţie nestrămutată, să-mi zboare sabia din mână – şi, totodată, să se rănească la braţ. Stropi de sânge smălţau zăpada.

— Te-ai descurcat… Ai fost…

— Caraghios, a spus el abătut, aruncând sabia cât colo, ca să-şi examineze rana.

Roşu la faţă – nu doar din cauza efortului –, a aruncat o privire către ceilalţi. Aceştia şi-au făcut imediat de lucru, grăbindu-se să adune farfuriile improvizate din care mâncaseră. La rugămintea lui Ansel, noi doi săriserăm peste cină. Îmi chiorăiau maţele îngrozitor.

— Am fost caraghios.

Am oftat şi am vârât cuţitul în gheată.

— Arată-mi rana.

Şi-a tras mâneca în jos, cu o figură încruntată.

— N-am nimic.

— Ansel…

— Ţi-am zis că n-am nimic!

Am avut un moment de ezitare la auzul tonului său tăios.

— Nu vrei să mai încercăm?

S-a mai înseninat la faţă şi a lăsat capul în pământ.

— Iartă-mă! N-am vrut să mă răstesc la tine. Doar că… mi-aş fi dorit să iasă altfel.

A făcut această mărturisire aproape în şoaptă. De data asta, nu se mai uita la ceilalţi, ci îşi privea mâinile. L-am luat de una şi i-am strâns-o cu putere.

— A fost prima ta încercare. O să te descurci mai bine…

— N-a fost prima, a zis, uitându-se şovăitor în ochii mei. Uram şovăiala aceea. Ruşinea aceea. Le uram din tot sufletul.

— M-am antrenat alături de Vânători, care mi-au spus făţiş că sunt un nepriceput.

M-a cuprins un val de furie, aprigă şi mistuitoare. Pe cât de mult îl ajutaseră, pe atât de mult îl distruseseră.

— Vânătorii n-au decât s-o sugă...

— Nu te ambala, Lou.

Şi-a tras mâna, ca să ridice cuţitul de jos, dar, înainte de asta, mi-a dăruit un zâmbet. Deşi obosit, zâmbetul acela trăda atâta speranţă – incontestabilă şi inocentă. L-am privit amuţită preţ de câteva clipe. Cu toate că era naiv şi, uneori, morocănos, îşi păstrase o neţărmurită... candoare. Erau zile în care aproape nu-mi venea să cred că e adevărat.

— Lucrurile de valoare nu se obţin uşor, n-am dreptate?

„Lucrurile de valoare nu se obţin uşor."

Corect.

Cu inima strânsă, m-am uitat instinctiv la spinarea lui Reid, în capătul celălalt al taberei. Parcă simţindu-mă, s-a oprit şi ni s-au intersectat privirile peste umărul lui. Am întors iute capul şi l-am prins zdravăn pe Ansel de braţ, străduindu-mă să ignor gheara de spaimă din piept.

— Vino, Ansel! Hai să încheiem ziua asta afurisită cu un păhărel de tărie.

— NU PUN GURA PE AIA!

M-am uitat la păhărelul cu lichid pe care mi-l întindea Lou. Paharul era murdar, iar băutura, pământie. Tulbure. După chipul şi asemănarea cârciumarului slinos şi a muşteriilor neîngrijiţi care râdeau, dănţuiau şi îşi vărsau berea pe cămăşi. O trupă de teatru ambulant, în trecere prin Saint-Loire, ţinuse spectacol astă-seară, iar actorii se adunaseră la cârciumă după reprezentaţie. În urma lor venise o mulţime de oameni.

— Gustă măcar, m-a îmbiat ea, fluturându-mi paharul cu whisky împuţit pe la nas. Trebuie să te mai destinzi un pic. Toţi avem nevoie de puţină relaxare.

Am împins whisky-ul cât colo, încă furios pe mine. Fusesem atât de obsedat să-i conving pe ceilalţi că trebuia să ne facem aliaţi, s-o înfruntăm pe Morgane – atât de orbit de emoţiile mele prosteşti –, încât pierdusem din vedere detaliile.

— N-am venit aici să bem, *Lucida.*

Gândul de o părăsi îmi trezea o spaimă viscerală.

— Scuză-mă, Raoul, dar *tu* ai insistat să venim în recunoaştere la o *cârciumă.* Nu că m-aş plânge.

Era genul de spaimă care mistuia totul şi pe care n-o puteam stăpâni decât printr-un uriaş efort de concentrare. Îmi venea să urlu îmi venea să mă urc pe pereţi. Dar nu puteam să respir.

Îmi amintea foarte mult de senzaţia de înec.

— E cel mai bun loc să aduni informaţii.

Am scrâşnit din dinţi şi am aruncat un ochi în cealaltă parte a camerei, unde *madame* Labelle, Beau şi Coco stăteau printre actorii gălăgioşi. Ca mine şi Lou, Beau îşi ascundea chipul sub gluga largă a mantiei. Nimeni nu ne dădea atenţie. Costumaţiile noastre erau neinteresante pe lângă ale actorilor.

— Nu putem…

Am scuturat din cap, ca să-mi adun gândurile. Cu cât se apropia miezul nopţii, cu atât deveneau mai nebuneşti. Mai nestăvilite. Căutam să mă uit la orice în afară de Lou. Când mă uitam la ea, spaima se adâncea, îmi săgeta pieptul şi ameninţa să mă sfâşie în două. Am mai făcut o încercare, mormăind cu gura în palme:

— Nu putem merge înainte cu planul lui *madame* Labelle până când nu evaluăm situaţia din afara taberei. Alcoolul dezleagă limba.

— Nu, zău?

Lou s-a aplecat să mă sărute, dar m-am tras înapoi, sugrumat de spaimă. Slavă Domnului că nu-i desluşeam bine chipul, altminteri aş fi făcut vreo prostie – cum ar fi fost s-o duc în camera din spate, să blochez uşa şi s-o sărut până uita de planul ei nebunesc de a pleca de lângă mine. În situaţia de faţă, am reuşit totuşi să-mi ţin muşchii ţepeni şi să mă abţin de la orice gest. Lou s-a trântit pe spătarul scaunului, profund dezamăgită.

— Mda, uitasem că încă te porţi ca un măgar.

Acum îmi venea s-o sărut din alt motiv.

Între timp, se înserase complet. Doar focul din vatră lumina încăperea soioasă. Deşi ne aşezaserăm cât mai departe de el cu putinţă, retraşi într-un cotlon întunecos, lumina lui slabă nu ascundea afişele poliţiei lipite pe uşă. Două la număr. Unul pe care stătea desenat chipul meu, pe celălalt, al lui Lou. Copii ale zecilor care zăceau aruncate pe uliţele satului.

Louise le Blanc, bănuită de vrăjitorie, scria pe al ei. *A fi capturată vie sau moartă. Se oferă recompensă.*

Pe Lou o pufnise râsul la vederea lui, dar nu reuşise să ne păcălească. Veselia ei era vizibil silită. Iar sub chipul meu…

Reid Diggory, bănuit de crimă şi conspiraţie. A fi capturat viu. Se oferă recompensă.

A fi capturat *viu.* Nu avea noimă, ţinând seama de infracţiunile mele.

— Vezi? Încă mai există speranţă, zisese Lou,

înghiontindu-mă cu cotul, după ce văzuse acuzaţia care îmi era adusă.

Într-un moment de slăbiciune, îi propusesem să fugim în cel mai apropiat port şi să scăpăm de toate astea. Atunci n-o mai pufnise râsul.

— Nu pot. Aici trăieşte magia mea.

— Ai trăit ani buni fără magie.

— E mult spus „am trăit”. De fapt, am supravieţuit. Şi fără toate astea, zisese, arătând în jur, cine mai sunt?

Cu greu îmi înfrânasem impulsul de a o lua pe sus. În loc să fac asta, mă aplecasem – până ce ajunseserăm ochi în ochi – şi îi declarasem cu ardoare:

— Tu eşti totul.

— Chiar dacă vrăjitoarele n-ar sta cu ochii pe porturi şi am izbuti să fugim, cine ştie ce le-ar face Morgane oamenilor pe care-i lăsăm în urmă. Noi doi am scăpa cu viaţă, ce-i drept, dar nu cred că ne-ar lăsat inima să-i condamnăm pe ceilalţi la o asemenea soartă.

Formulat astfel, răspunsul mă izbise ca un bolovan în moalele capului. Bineînţeles că nu-i puteam abandona. Cu toate acestea, Lou se uitase optimistă în ochii mei, ca şi când aştepta un alt răspuns. Reacţia ei mă lăsase interzis şi cu un nod în stomac. Dacă insistam să plecăm, ar fi acceptat? Ar fi lăsat întregul regat pradă mâniei lui Morgane, doar ca să scăpăm noi cu viaţă?

Îmi răspunsese o voce firavă din mintea mea. Una nedorită.

A făcut-o deja.

Alungasem vocea cu brutalitate.

Acum, când îi vedeam trupul aplecat spre mine şi gluga care-i aluneca de pe cap, au început să-mi tremure mâinile şi mi-am înfrânat impulsul de a continua disputa. În scurt timp, avea să plece spre tabăra vrăjitoarelor de sânge. Chiar dacă nu avea să fie singură, *avea să fie* fără mine. Era inacceptabil. Nu puteam permite aşa ceva. Mai ales acum, când atât Morgane, cât şi Auguste erau pe urmele ei.

Poate să-şi poarte singură de grijă, mi-a şoptit vocea.

Aşa e. Dar şi eu pot să am grijă de ea.

Lou s-a trântit înapoi pe scaun, cu un oftat. În locul spaimei, m-au năpădit imediat remuşcările. Credea că o resping. Nu-mi era dor de privirile mijite pe care mi le aruncase la iaz şi, mai apoi, în tabără. Dar nici prin gând nu mi-ar fi trecut s-o resping. Încercam s-o protejez.

De câte ori mă atingea, luam decizii proaste.

— Tu ce zici, Antoine? a zis Lou, împingând paharul spre Ansel. Doar nu eşti atât de mojic încât să laşi o doamnă să bea de una singură.

— Bineînţeles că nu, a răspuns Ansel, uitându-se serios în dreapta şi-n stânga. Doar că nu văd nicio doamnă pe-aici.

Lou şi-a reţinut un chicotit şi i-a turnat lichidul chihlimbariu în cap.

— Potoleşte-te! am mormăit, trăgându-i gluga la loc pe cap.

Preţ de o clipă, şi-a dezvelit părul în văzul tuturor celor din cârciumă. Chiar dacă îl tăiase, nu putuse scăpa de albul acela izbitor. Distinct. Nu era o culoare obişnuită, dar era renumită. Simbolică. Nimeni n-ar fi recunoscut-o pe Lou, dar ar fi putut s-o confunde cu o persoană mult mai înfricoşătoare. Cu siguranţă, până şi Lou observase cât de mult semăna cu mama ei în acest moment.

Mi-am retras mâna înainte de a-i mângâia obrazul şi am şters whisky-ul cu mantia.

— Uite, de-asta nu voia *madame* Labelle să ieşi în lume. Atragi prea multă atenţie.

— O cunoşti pe maică-ta de ieri, de azi, şi deja ce zice ea e lege. N-ai idee ce bine mă simt când văd asta.

Mi-am dat ochii peste cap. N-am apucat s-o contrazic, pentru că un grup de bărbaţi s-a aşezat la masa vecină. Murdari. Neîngrijiţi. Dornici să bea.

— Fifi, iubito, a strigat cel mai murdar şi mai gălăgios dintre ei, adă-ne o halbă ş-ai grijă să nu ne laş' cu gâtu' uscat! Aşa, scumpete!

Cârciumăriţa – deopotrivă de soioasă şi ştirbă de doi dinţi din faţă – s-a grăbit să-i facă pe plac.

Din capătul opus al localului, Beau a murmurat spre Lou, bătându-se cu degetul în dinţi, iar ea a râs pe înfundate. Fierbeam de gelozie. Instinctiv, m-am aşezat mai aproape de ea, apoi m-am oprit şi m-am tras înapoi. Ca să nu mă dau de gol, am început să inspectez încăperea.

— Ia-o mai uşor, Roy! zicea unul dintre tovarăşii bărbatului. Mâine te trezeşti cu noaptea-n cap.

În spatele grupului slinos jucau cărţi trei bărbaţi îmbrăcaţi în negru. Purtau săbii la şold. Beau mied. Iar mai în spate, un cuplu tânăr era prins într-o discuţie animată cu *madame* Labelle. Fifi şi un cârciumar voinic serveau la tejghea. Lângă uşă, dansau actorii şi actriţele. Începeau să se adune tot mai mulţi săteni, cu ochii sticlind de bucurie şi nasurile roşii de frig.

O puzderie de oameni care habar nu aveau cine se ascunde în mijlocul lor.

— Pfui! a mormăit Roy, scuipând pe jos.

Pe bărbie i se scurgea un strop de salivă.

Lou, care stătea cel mai aproape de el, şi-a tras scaunul, strâmbând dezgustată din nas.

— Aseară şi-a rupt mârţoaga picioru’. Nu mai mergem la Cesarine.

La auzul vorbelor lui, am încremenit toţi trei. Ca nişte stane de piatră. Am înghiontit-o pe Lou, care a legănat din cap şi a mai luat o duşcă. Ansel i-a urmat exemplul, strâmbându-se în momentul în care a simţit lichidul pe limbă. Mi-a întins paharul. L-am refuzat şi am calculat rapid distanţa de la Saint-Loire la Cesarine. Dacă oamenii de la masa vecină intenţionau să plece de dimineaţă, însemna că înmormântarea arhiepiscopului urma să aibă loc peste două săptămâni.

— Ce noroc pe capu’ tău! a zis altul când Fifi le-a adus miedul din care au băut cu nesaţ. Eu nu-i chip să scap de gura muierii. Cică tre’ *să aducem un ultim omagiu.* Prostănacă mai e! Stimabilu’ Florin nu făcea decât să-i zădărască p-ăia mici când venea vremea recoltei.

Numele lui m-a izbit ca o cărămidă în moalele capului. Aşadar, vecinii noştri erau fermieri. Acum câteva

săptămâni fuseserăm trimişi să combatem o nouă invazie de spiriduşi în apropiere de Cesarine. Dar noi îi *ajutaserăm* pe fermieri, nicidecum nu-i deranjaserăm.

Parcă ghicindu-mi gândurile, unul dintre bărbaţi a spus:

— Acuma tre' să recunoşti şi tu, Gilles, că curcanii lui în albastru i-au stârpit. Nu-i lucru de colea.

Curcani în albastru. M-au apucat năbădăile la auzul acestei injurii. Indivizii ăştia habar n-aveau ce eforturi depuneau Vânătorii ca să-i protejeze! Câte sacrificii făceau! Cât de integri erau! M-am uitat scârbit la hainele lor boţite. Ori trăiau prea în nord ca să înţeleagă, ori aveau fermele prea departe de lumea civilizată. Doar idioţii şi infractorii îi puteau considera pe fraţii mei... – m-am corectat, săgetat de durere – pe *Vânători* altfel decât neprihăniţi, nobili şi oneşti.

— Nu pe toţ', a răspuns Gilles, morocănos. Ce tărăboi am avut după ce-au plecat ei! Împieliţaţii naibii au dezgropat cadavrele prietenilor lor şi mi-au distrus tot grâu' într-o singură noapte. Acuma le lăsăm un plocon la uşă în fiecare săptămână. Albăstreii ne-ar arde de vii, dac-ar şti, da' ce putem face? E mai ieftin decât să mai pierd o holdă din pricina spurcăciunilor ăstora. Suntem prinşi între ciocan şi nicovală. Abia dacă mai avem ce pune în gură.

S-a întors şi i-a strigat lui Fifi să mai aducă bere.

— Mare dreptate ai! Orice-am face, tot blestemaţ' suntem, a zis prietenul lui, legănând din cap, după care şi-a reîndreptat atenţia spre Roy. Poate că tot rău-i spre bine. Soră-mea locuieşte în Cesarine, cu plozii ei, şi mi-a zis că Auguste a ordonat ca nimeni să nu mai iasă din casă după lăsarea serii, iar femeile n-au voie să iasă decât însoţite de un bărbat. După păţania arhiepiscopului, patrulează soldaţii pe străzi zi şi noapte, în căutare de femei suspecte.

Însoţitori bărbaţi? Patrule?

Am schimbat o privire cu Lou, care a înjurat în barbă. Urma să fie mult mai greu să se deplaseze prin oraş decât ne-am aşteptat.

Gilles s-a cutremurat.

— E de înţeles. Noi, oamenii, suntem una. Vrăjitoarele sunt alta. Sunt diavoliţe, ascultă-mă pe mine. Nişte monştri.

Tovarăşii lui au mormăit aprobator, iar Roy a mai comandat un rând de băuturi. Când unul dintre bărbaţi a adus vorba despre hernia lui, Lou mi-a aruncat o privire furişă. Avea o sticlire în ochi care nu prevestea nimic bun. Mă speria figura ei hotărâtă.

— Stai potolită! i-am şoptit.

A luat o duşcă sănătoasă şi, fără să ţină seama de avertismentul meu, a rostit:

— Hei, aţ' auzit ce-a spus imbecilu' de Toussaint?

Toţi ochii de la masa vecină s-au întors spre ea. Am înlemnit pe scaun şi m-am uitat la ea cu gura căscată. Ansel a scos un chicotit neliniştit. Aproape ca un chiţăit. Lou i-a tras un picior pe sub masă.

După încă o secundă încordată, Roy a râgâit şi s-a bătut cu palma pe burtă.

— Da' tu cine eşti? Şi, mă rog, de ce nu-ţ' arăţ' faţa?

— Nu-mi stă părul bine, prietene. L-am tuns pe tot, că m-au apucat dracii, şi-acuma nici nu mă pot uita în oglindă.

Ansel s-a înecat cu whisky-ul. Instinctiv, i-am tras câteva palme pe spate. Niciunul dintre noi nu-şi dezlipea ochii de la Lou. Nu-i vedeam rânjetul, dar i-l ghiceam. Se distra de minune.

Îmi venea s-o strâng de gât.

— Pe lângă asta, ma' am ş-un neg în bărbie, a adăugat ea secretoasă, ridicând un deget spre faţă.

Acesta a dispărut în întunericul glugii.

— Nu-i chip să-l acopăr cu pudră. E cât casa de mare!

— Ştiu ce spui, a zis bărbatul de mai devreme, legănând din cap, vizibil cherchelit, şi s-a uitat la Lou cu ochi tulburi. Soră-mea are un neg pe nas. Aşa că nu mă sperii tu pe mine.

Lou nu şi-a putut stăpâni un pufnet dispreţuitor.

— Ăştia-s fraţii mei, a spus ea, arătând spre mine şi Ansel. Antoine şi Raoul.

— Ziua bună, prieteni! a spus Ansel, rânjind, şi le-a făcut

cu mâna. Mă bucur să vă cunosc.

M-am uitat lung la el. Deşi timid, nu-i tremura zâmbetul pe buze.

— În orice caz, a zis Lou, dând pe gât şi ultima înghiţitură de whisky, Antoine şi Raoul aici de faţă vă înţeleg necazurile cu spiriduşii. Suntem fermieri. Curcanii în albastru numai probleme ne fac, iar Toussaint e ăl' mai rău dintre toţi.

— Azi-dimineaţă a trecut p-aici cu oamenii lui, a mormăit Roy, clătinând din cap. Cică Toussaint i-a făcut felu' lui Morgane în ajunu' Crăciunului.

— Minciuni gogonate! a exclamat Lou, izbind cu pumnul în masă, ca să fie mai convingătoare.

Am atins-o prudent cu piciorul şi mi-a răspuns cu o lovitură în tibie. Râdea pe înfundate de se zguduia toată.

— *Dar...*

Roy a mai râgâit o dată, apoi s-a aplecat peste masă şi ne-a făcut semn să venim mai aproape.

— ...ziceau că trebuie să plece la Cesarine numaidecât din pricina întrecerii.

Mi s-a pus un nod în stomac.

— Întrecerea?

— Întocmai, a răspuns Roy, a cărui faţă devenea tot mai roşie, iar tonul tot mai ridicat. Trebuie să angajeze oameni noi. Din câte se pare, au omorât şi vrăjitoarele câţiva dintre ai lor. Lumea îl numeşte Noël Rouge, a adăugat, cu un rânjet urâcios, ştergându-se cu mâneca la gură. Pentru că a curs mult sânge.

Ansel mi-a întins paharul lui cu băutură şi, de data asta, l-am acceptat.

Whisky-ul m-a ars pe beregată.

Fratele femeii cu neg pe nas a legănat din cap.

— Ţin întrecerea înainte de înmormântarea arhiepiscopului. Vor s-o transforme într-o sărbătoare, din câte bag eu de seamă. Sinistră treabă.

Gilles a dat pe gât şi cea de-a treia halbă.

— Poate-ar trebui să mă înscriu şi eu.

Bărbatul a râs.

— Poate-ar trebui şi eu să mă înscriu la nevastă-ta, cât lipseşti.

— O dau oricând la schimb pe soră-ta!

De aici, dialogul a luat o turnură neplăcută. Zadarnic am încercat s-o scap pe Lou de la o discuţie despre cine e mai urâtă – sora bărbatului sau vrăjitoarea de pe afişele poliţiei. O clipă mai târziu însă, i-a întrerupt o voce necunoscută:

— Vorbe goale şi aiureli. Nu există lucru mai venerabil decât un neg pe faţă:

Ne-am întors cu toţii spre bărbatul care s-a trântit pe scaunul liber de la masa noastră. Doi ochi căprui străluceau deasupra mustăţii şi a bărbii rebele. Scripcarul trupei de teatru. Mi-a întins mâna zbârcită. Cu cealaltă i-a salutat vesel pe restul.

— Salutare! Claud Deveraux, la dispoziţia domniilor voastre.

Roy şi tovarăşii lui i-au întors spatele, dezgustaţi, bombănind ceva despre şarlatani.

M-am uitat la mâna lui, în vreme ce Lou îşi aranja gluga pe cap. Ochii lui Ansel s-au îndreptat imediat spre *madame* Labelle, Coco şi Beau. Deşi ne urmăreau pe furiş, continuau să pălăvrăgească cu perechea de lângă ei. *Madame* Labelle ne-a făcut semn discret cu bărbia.

— Bun, a zis Claud Deveraux, retrăgându-şi mâna, dar păstrându-şi zâmbetul pe faţă. Vă deranjează dacă vă ţin de urât? Trebuie să recunosc că am nevoie de o pauză de la bacanalele astea. Ah, vă delectaţi cu un pahar de băutură.

Le-a făcut cu mâna colegilor de trupă, după care a înghiţit ce mai rămăsese în paharul lui Ansel.

— Îţi sunt profund îndatorat, domnule. N-am cuvinte să-ţi mulţumesc, a continuat el, apoi mi-a făcut cu ochiul şi s-a şters delicat cu batista la gură. Despre ce vorbeam? A, da. Mă numesc Claud Deveraux. Sunt muzicant şi impresar al Troupe de Fortune[4]. Aţi avut cumva ocazia să ne urmăriţi reprezentaţia din aceasta seară?

[4] Trupa Norocului (în franceză) (n. red.).

Mi-am lipit piciorul de al lui Lou, doar-doar o conving să tacă din gură. Spre deosebire de Roy, necunoscutul venise înadins la noi. Nu-mi mirosea a bine. Cu un oftat îmbufnat, Lou s-a lăsat pe spătarul scaunului şi şi-a pus mâinile-n sân.

— Nu! am spus răstit, nepoliticos. N-am avut această ocazie.

— A fost un spectacol splendid, a zis bărbatul, reluându-şi încântat monologul.

L-am studiat cu mai mare atenţie. Pantaloni reiaţi. Veston cu imprimeu. Papion în carouri. Îşi aruncase jobenul – maroniu şi ponosit – pe masă, în faţa lui. Chiar şi pentru mine, era o ţinută… bizară.

— Ador sătucurile astea idilice prin care trecem. Întâlneşti oameni cum nu se poate mai interesanţi.

Evident.

— Păcat că plecăm astă-seară, îmbiaţi în sud de cântecul ademenitor al mulţimilor şi coroanelor, la înmormântarea Sfântului nostru Părinte.

A fluturat absent din mână. Avea unghiilor vopsite cu lac negru.

— Ce soartă tragică! Ce poveste revoltătoare!

Am strâmbat din buze. Claud Deveraux îmi displăcea din ce în ce mai mult.

— Dar nu mi-aţi spus nimic despre voi. Cum vă numiţi, dacă nu vă este cu supărare?

Ca şi când n-ar fi observat tăcerea grea şi stânjenitoare, bărbatul bătea darabana cu degetele în masă.

— Deşi, acum că stau mai bine şi mă gândesc, îmi plac intrigile savuroase. Aş prefera să încerc eu să ghicesc.

— Nu e nevoie.

Cuvintele mele au căzut ca un bolovan între noi. Roy ne dăduse toate informaţiile necesare. Nu mai aveam de ce zăbovi acolo. M-am ridicat, i-am surprins privirea lui Beau şi i-am făcut semn din cap spre ieşire. Acesta le-a înghiontit pe mama şi pe Coco.

— Mă numesc Raoul, iar ei sunt prietenii mei, Lucida şi Antoine. Trebuie să plecăm.

— Sunteţi prieteni! Cât de frumos!

De bucurie, s-a apucat să bată şi mai tare din degete, făcându-se că nu înţelege mesajul meu.

— Şi ce nume minunate au! Din păcate, nu mă dau în vânt după numele Raoul, dar am un motiv întemeiat. Am cunoscut cândva un bărbat, un munte de om – deşi nu-i exclus să fi fost doar un deluşor de om –, şi bietului de el i-a intrat o aşchie în picior…

— *Monsieur* Deveraux, a zis Lou, pe un ton deopotrivă iritat şi curios.

Probabil era iritată tocmai pentru că era curioasă. Bărbatului i-a dispărut zâmbetul la auzul glasului ei şi a clipit încet. O singură dată. După care i-a revenit zâmbetul – sincer şi mai larg acum. S-a aplecat peste masă şi i-a strâns mâna.

— Spune-mi Claud, Lucida.

Căldura bruscă din vocea lui, strălucirea mai intensă din ochi mi-au redeşteptat spaimele şi mi-au întărit bănuielile. Totuşi, nu avea cum s-o recunoască. Lou nu-şi dezvelise chipul deloc. Poate că familiaritatea aceasta era tot o ciudăţenie a personalităţii lui. Una deplasată.

Lou s-a crispat la atingerea lui.

— *Monsieur Deveraux.* Deşi, în general, nu mă deranjează ca un necunoscut să-mi bea whisky-ul şi să-mi mângâie mâna, m-ai prins într-o perioadă proastă. Aşa că fii amabil şi *cară-te* de la masa mea!

Roy, care trăsese cu urechea în tot acest timp, a ridicat capul şi s-a întunecat la faţă. Am tresărit.

Lou uitase să-şi schimbe accentul. Deveraux i-a dat drumul la mână, a lăsat capul pe spate şi a râs. În gura mare.

— Vai, Lucida, eşti absolut delicioasă! De-ai şti ce dor mi-a fost de umorul acesta negru – din acela care te muşcă de mână, dacă nu stai la distanţă –, şi tocmai de-asta, vreau să-ţi cer iertare pentru…

— Lasă vrăjeala!

Lou s-a ridicat în picioare, inexplicabil de nervoasă. Avea o voce tăioasă şi stridentă. Prea stridentă.

— Ce doreşti?

Din cauza gestului brusc, gluga i-a alunecat de pe cap, iar Claud Deveraux a rămas fără grai. O privea fascinat. Fără nicio fărâmă de prefăcătorie.

— Am vrut doar să te cunosc, fată dragă, şi să-mi ofer sprijinul în caz că ai nevoie de el.

Claud a coborât privirea pe gâtul lui Lou. Panglica nouă – mai lucioasă, mai lată şi mai greu de legat – se desfăcuse şi îi dezvelea cicatricea înfiorătoare.

Fir-ar!

— Ce-ai păţit? a întrebat Roy în gura mare.

Lângă el, Gilles o privea cu ochii mijiţi. Apoi s-a răsucit spre afişele lipite pe uşă.

— Urâtă cicatrice mai ai.

Deveraux i-a tras gluga la loc pe cap, dar era prea târziu.

Răul nu mai putea fi reparat.

Roy s-a ridicat greoi de pe scaun. A început să fluture halba spre Lou, bălăbănindu-se şi abia ţinându-se pe picioare. Şi-a vărsat bere pe pantaloni.

— Nu văd niciun neg, *Lucida.* Şi accentul ţi-a dispărut. Dar semeni leit cu fata pe care-o caută toată lumea. *Vrăjitoarea* aia.

S-a lăsat liniştea în cârciumă.

— Nu sunt... a bâiguit Lou, uitându-se disperată în jur. E ridicol...

Am scos balisarda şi m-am ridicat ameninţător. Şi-a scos şi Ansel cuţitul. Ne-am postat amândoi în spatele ei, în vreme ce tovarăşii lui Roy s-au ridicat de pe scaune.

— Sigur ea e, a zis Gilles, împiedicându-se de masă şi arătând spre afiş. S-a tuns, şi-a vopsit părul, dar n-are cum să-şi ascundă cicatricea, a adăugat, cu un rânjet victorios. Am văzut-o limpede ca lumina zilei. Fata aia e Louise le Blanc.

Cu un gest stângace şi înfricoşător, Roy a înălţat halba în aer şi a spart-o de lama zimţată a unui cuţit.

MARIONETA

Reid

CU TOATE CĂ VIAŢA NOASTRĂ DEVENISE UN coşmar, nu avusesem încă ocazia să lupt alături de Lou. De Modraniht, era inconştientă. La spectacolul dat de Ye Olde Sisters, îşi ţinuse magia ascunsă. Iar, la fierar, îi ucisese pe criminali înainte ca eu sa apuc să intervin. M-am tot întrebat cum de reuşise o persoană atât de firavă să omoare doi bărbaţi voinici cu atâta îndemânare. Cu atâta brutalitate.

Am înţeles acum.

Femeia era o adevărată ameninţare.

Se mişca cu o viteză uluitoare, fenta şi lovea cu ambele mâini. În momentul în care cuţitul ei îşi rata ţinta, îndoia degetele şi adversarul se rostogolea pe jos. Sau înţepenea. Ori se izbea de tejghea, spărgând paharele şi vărsând băutura prin încăpere. Ploua cu cioburi peste capetele noastre, dar Lou nu se oprea. Dădea lovitură după lovitură.

Chiar şi aşa, Roy şi amicii lui s-au trezit rapid din beţie, astfel că erau patru contra ei. Cinci, în momentul în care a sărit la bătaie şi cârciumarul. Coco a dat să i se pună în cale, dar am oprit-o şi am împins-o spre uşă.

— Ia-i pe ceilalţi şi plecaţi! Încă nu v-au văzut feţele, dar n-o să vă puteţi ascunde, dacă mai rămâneţi aici.

— N-o las pe L...

— Ba da!

Am apucat-o de spatele rochiei şi am îmbrâncit-o pe uşă afară.

Beau a ţâşnit după ea, cu ochii cât cepele. Ansel şi *madame* Labelle păreau la un pas să se ia la harţă, dar i-am întrerupt, aruncând un cuţit, ca să-l prind pe Roy cu mâneca de perete. Acesta tocmai îşi azvârlise halba spre Lou, care era întoarsă cu spatele.

— Ne vedem în tabără. Plecaţi!

Au ieşit repede amândoi după Coco şi Beau.

Lou mi-a strigat ceva – în timp ce se lupta cu trei bărbaţi deodată –, dar n-am auzit-o din cauza ţipetelor sătenilor. Oamenii se călcau în picioare, grăbiţi să fugă de vrăjitoare, dar bărbaţii înarmaţi cu săbii improvizate se dovedeau deopotrivă de fioroşi. Râzând şi zbierând, cei trei şi-au croit loc prin mulţime până la uşă. Unul dintre ei a smuls afişul cu chipul lui Lou şi l-a îndesat în buzunar. Apoi l-a luat pe cel cu chipul meu. Mi-a rânjit peste umăr şi şi-a atins părul.

Am dus imediat mâna la gluga care-mi alunecase de pe cap.

— Nu-i grabă! a strigat prin larma de glasuri, apoi a luat o halbă de pe cea mai apropiată masă şi a dat-o pe gât.

Tovarăşii lui reuşiseră să baricadeze uşa, prinzându-i înăuntru pe localnicii rămaşi. Prinzându-ne pe noi.

— Avem tot timpul din lume.

Vânători de recompense.

— Bărbate!

Lou a întins palma, iar Gilles şi amicii lui s-au dat cap în cap. S-au prăbuşit la pământ, într-un cor de gemete.

— Nu-mi *place* să par slabă, dar mi-ar prinde bine o mână de *ajutor...*

Roy a reuşit să scape şi a doborât-o la pământ.

Am înfipt cuţitul în piciorul cârciumarului, am sărit peste el în timp ce se împleticea şi m-am repezit la ei.

— Pfui, Roy, *mon ami!* a zis Lou, strâmbând din nas sub el. Nu vreau să mi-o iei în nume de rău, dar când te-ai spălat ultima oară? Eşti cam împuţit.

Cu un icnet scârbit, Lou şi-a înfipt dinţii în bicepsul lui. Bărbatul s-a tras înapoi şi l-am pocnit în moalele capului. Apoi am prins-o pe Lou de cot şi am învârtit-o peste spatele meu, înainte ca Roy să cadă peste ea. În răsucire, i-a tras un picior lui Roy, care se chinuia să se ridice de jos.

— N-ai idee ce delicios arăţi acum, Reid!

Cu un zâmbet diabolic şi cotul încă înlănţuit de al meu, Lou s-a rotit în braţele mele şi m-a sărutat pe gură. Pesemne îmi pierdusem minţile, pentru că am sărutat-o şi eu, până când...

— Delicios? am zis, încruntat, cu inima bubuindu-mi în piept. Nu prea-mi place cum...

— De ce nu? Înseamnă că vreau să te mănânc de viu, a spus ea, fluturând cuţitul spre ultimul dintre prietenii lui Roy, în vreme ce alergam către uşă. Ai încercat vreo structură?

Cârciumarul mătăhălos s-a ridicat în calea noastră, răcnind de se zguduiau geamurile. Un picior îi era acoperit de sânge.

— Vrăjitoareo! a mârâit el, agitând o bâtă mare cât Lou.

Am parat lovitura cu balisarda, strângând din dinţi sub forţa impactului.

— Nu-i momentul să...

— Ai încercat?

— *Nu.*

Cu un oftat de exasperare, Lou s-a aplecat de umeri, ca să-l atace pe Roy, care nu voia să stea la pământ.

— Bănuiam eu.

De data asta, când Roy s-a repezit la ea, s-a rostogolit pe spatele lui şi i-a tras un picior în fund. Bărbatul s-a împiedicat de trupurile amicilor lui, iar Lou i-a zburat sabia din mână.

— E complicat să foloseşti magia în timpul luptei, dar asta nu înseamnă că trebuie să se întâmple ca azi-dimineaţă. Secretul e să fii ingenios...

S-a oprit în mijlocul propoziţiei, în momentul în care Gilles a prins-o de gleznă. Mi-a făcut cu ochiul şi l-a călcat pe faţă. Bărbatul s-a prăvălit lângă prietenii lui şi n-a mai mişcat. I-am tras un cap în nas cârciumarului şi i-am smuls bâta în cădere. S-a cutremurat tot localul din temelii.

M-am uitat în spate, gâfâind. Cinci erau la pământ. Mai rămâneau trei.

— Încearcă să vezi dincolo de sala asta scârboasă, a zis Lou, agitând frenetic cuţitul.

Sătenii s-au pornit iar să urle şi s-au adăpostit în spatele meselor şi scaunelor răsturnate.

— Haide. *Uită-te!* Spune-mi ce vezi.

În loc să-i urmez îndemnul, mi-am îndreptat atenţia

către bărbaţii de la uşă. Exact cum spuseseră, aşteptau răbdători. S-au desprins agale de lângă perete şi au scos săbiile când au văzut că ne apropiem.

— Deci nu vă daţi la o parte de bunăvoie, a oftat Lou. Sigur e cea mai înţeleaptă decizie? Vă reamintesc că sunt vrăjitoare.

Bărbatul cu halba a dat pe gât şi ultima picătură de bere.

— Ştiai că s-a pus o recompensă de o sută de mii de coroane pe capul tău?

Lou a pufnit dispreţuitor şi s-a oprit.

— Sinceră să fiu, mă simt jignită. Valorez cel puţin dublu. Aţi vorbit şi cu La Dame des Sorcières? Credeţi-mă, v-ar da de trei ori mai mult. Pe mine, nu doar pe capul meu. Ar trebui să fiu *în viaţă,* fireşte, ceea ce ar putea constitui o problemă pentru voi…

— Tacă-ţi fleanca! s-a răstit bărbatul, aruncând halba, care s-a făcut zob la picioarele lui. Sau te decapitez de vie!

— Adică regele chiar îmi *vrea* capul? Ce… barbarie! Sigur nu vreţi să mă duceţi la Regina Vrăjitoarelor? Brusc îi împărtăşesc cauza.

— Dacă te predai, te omorâm rapid, a spus tovarăşul lui. Şi-ţi tăiem căpăţâna după aceea.

— Câtă generozitate! a comentat Lou, cu o grimasă, după care mi-a şoptit: Nu au balisarde. Concentrează-te pe soluţie, şi o să-ţi apară structura. Alege una care să provoace cât mai puţine victime colaterale, dar ai grijă să *alegi.* Altminteri, o să aleagă natura în locul tău. Asta s-a întâmplat azi-dimineaţă, n-am dreptate?

Am strâns balisarda în mână.

— N-am nevoie de nicio structură.

— Mă străduiesc să fiu răbdătoare, Vânătorule, dar n-avem timp de pierdut…

Primul bărbat a ridicat sabia şi i-a dispărut zâmbetul de pe buze.

— Ţi-am zis *să-ţi ţii fleanca!* Sunteţi în minoritate. Vă predaţi sau nu?

— Nu, a răspuns Lou, ridicând, la rândul ei, cuţitul.

Arăta ridicol de mic în comparaţie cu arma adversarului. *Ea* arăta ridicol de mică pe lângă el. Oricât mă chinuiam să-mi păstrez calmul, tensiunea din corpul meu creştea – şi creştea –, până când am simţit că radiază din mine şi am început să tremur de nerăbdare.

— Staţi o clipă să mă gândesc, a continuat Lou, scărpinându-se în bărbie. *Categoric* nu.

Bărbatul s-a năpustit spre ea. Am explodat şi i-am implântat balisarda în abdomen, răsucindu-mă în momentul în care tovarăşul lui a vrut să se strecoare pe lângă mine. L-am izbit în genunchi. Bărbatul s-a prăbuşit şi mi-a înfipt sabia în laba piciorului. Am văzut scântei de durere când am scos sabia.

Cu un urlet sălbatic, Lou s-a repezit asupra celui de-al treilea bărbat, dar acesta a prins-o de încheietură şi i-a răsucit-o. I-a căzut cuţitul din mână. Drept răspuns, Lou a pocnit din degete şi adversarul s-a lovit de tejghea atât de puternic, încât au zburat aşchii din lemn. Lou s-a îndoit de spate, tuşind.

— Priveşte şi învaţă, a spus ea, gâfâind. Ar fi trebuit să-l ucid pe nefericit, dar – a întrerupt-o un nou acces de tuse – am folosit aerul din jur ca să-l arunc cât colo, am vrut să-l... pironesc în lemn. Dar m-a pocnit şi... şi pe mine. Pricepi? Aş fi putut să-mi folosesc tot aerul din plămâni, dar individul... e prea solid. Aş fi consumat prea mult aer ca să-l urnesc. Probabil aş fi murit.

A rânjit larg, apoi şi mai larg, până ce s-a transformat într-un chicotit răutăcios. Îi curgea sânge din gură şi i se prelingea pe bărbie.

— Atunci cum aş mai fi putut să-i cer lui taică-tu cele o sută de mii de coroane...

Un cuţit a zburat către ea dinspre rămăşiţele tejghelei.

Lou n-a apucat să se ferească.

Cu câte un bărbat agăţat de fiecare braţ, am privit cu încetinitorul cum tresare şi ridică palma, ca să oprească cuţitul de la a-i străpunge inima. Dar forţa aruncării – distanţa mică şi iscusinţa bărbatului – era imbatabilă. Cuţitul avea să-şi nimerească ţinta. Lou n-avea cum să-l

oprească. *Eu* nu puteam să-l opresc.

I-au tresărit degetele.

Şi, odată cu acea tresărire, privirea i-a devenit mai puţin clară, mai puţin... umană. Între două clipiri, cuţitul şi-a schimbat direcţia şi s-a înfipt în gâtul proprietarului lui.

Lou s-a uitat la trupul bărbatului, cu zâmbetul pe buze şi o cruzime neobişnuită în ochi.

Numai că nu era neobişnuită. O mai văzusem de multe ori.

Dar niciodată la ea.

— Lou?

Când am atins-o, i-a dispărut în sfârşit zâmbetul acela cumplit, a scos un geamăt şi a dus mâna la piept. Am tras-o în spatele meu exact în momentul în care cei doi bărbaţi au sărit la atac. Mi-am dat seama cu groază că nu poate să respire. În ciuda propriului avertisment, renunţase la aerul din plămâni ca să arunce cuţitul. Nu atât cât i-ar fi trebuit ca să-şi azvârle cât colo atacatorul, dar suficient cât să-i apară pete roşii în ochi, cât să-şi forţeze plămânii să recupereze ceea ce pierduseră.

— N-am nimic, a zis ea, chinuindu-se să revină în luptă.

Avea vocea răguşită. Slăbită. M-am pus în faţa ei.

— Am zis că n-am nimic.

Fără să-i dau atenţie, am rotit balisarda în aer – tulburat de răsuflarea ei sacadată, de mirosul infect de magie din aer şi de sângele care îmi zvâcnea în urechi – ca să-i ţin la distanţă pe cei doi bărbaţi şi s-o apăr pe Lou. Dar îmi tremura piciorul şi m-am împiedicat.

— Lăsaţi-ne să plecăm, le-am zis cu glas slab şi deznădăjduit, speriat pentru viaţa lor.

Nu, nu pentru a lor. Pentru viaţa lui Lou.

— Lăsaţi-ne să plecăm şi vă lăsăm să trăiţi.

Primul bărbat s-a ridicat de lângă trupul neînsufleţit al tovarăşului său. Nu mai zâmbea. Mi-a văzut piciorul rănit şi a făcut câţiva paşi spre mine.

— Umblă un zvon prin oraş. Cum că ai fi copilul din flori al regelui.

Am rămas buimac la auzul acestei noi informaţii. De

unde ştiau asta? Singurii care cunoşteau acest lucru erau oamenii din grupul nostru: Lou, Ansel, Coco, Beau şi...

Am dezlegat repede misterul.

Madame Labelle.

— Te putem ajuta, mi-a propus cel de-al doilea, apropiindu-se pe urmele celuilalt. Te putem scăpa din mrejele vrăjitoarei.

Instinctul îmi şoptea să atac. Să lupt, *să ocrotesc.* Dar, în clipa aceasta, nu erau totuna. M-am retras prea repede şi m-am împiedicat iar. Lou m-a ajutat să-mi ţin echilibrul.

— Fiţi serioşi! a spus ea dispreţuitor. Omul ăsta doarme cu balisarda sub cap, idioţilor! N-aş putea să-l vrăjesc nici dacă-aş vrea.

— Ţine-ţi gura, *vrăjitoareo!*

— Ce ziceţi de amicul vostru mort? a întrebat Lou, cu voce mieroasă. Nu-l lăsăm şi pe el să vorbească în numele meu?

Am tras-o din nou în spatele meu.

Am aruncat o privire la uşă, apoi la ferestre. Prea departe. Cu toate că partea raţională a creierului ştia că situaţia mi-e prielnică – că pe afişul meu scria *capturat viu* şi că vânătorii de recompense nu puteau risca să mă ucidă –, acest lucru nu era valabil şi în cazul lui Lou. Soarta ei era pecetluită, prin urmare, şi a lor. Trebuia să-i ucid înainte să-i facă vreun rău, înainte ca ea să apuce să riposteze. În ciuda avantajului numeric, îi puteam omorî rapid. În ciuda rănii. Dar, dacă atacam, la fel ar fi făcut şi Lou. Nu m-ar fi lăsat să lupt singur.

A mai încercat o dată să plece din spatele meu şi, din nou, am tras-o la loc.

N-o puteam lăsa să lupte. Nu folosindu-şi magia. Nu după tot ce văzusem. Risca să-şi facă rău iremediabil. Dar nici fără apărare n-o puteam lăsa. Am apucat-o de mână şi am împins-o cu spatele la perete. Am blocat-o cu corpul.

— Bagă mâna în haina mea, i-am şoptit în timp ce bărbaţii veneau spre noi. Scoate un cuţit.

În loc să mă asculte, mi-a zburat balisarda din mână.

— Ce te-a apu...

Năucit, m-am aruncat după armă, dar Lou mi-a luat-o înainte şi a prins-o sub talpă, tocmai când ne-au atacat bărbaţii.

— Ai încredere în mine! mi-a strigat.

Cum nu aveam timp să mă cert cu ea, am scos două cuţite de la bandulieră şi i-am aşteptat cu forţe egale. Creierul meu le ghicea fiecare mişcare. Armele au devenit prelungiri ale braţelor mele. Până şi junghiul de le picior s-a transformat într-o durere surdă. Inexplicabil de agitat, priveam – ca un spectator detaşat – cum corpul meu fentează, se fereşte şi se îndoaie cu o viteză supranaturală. Acum împlântă cuţitul. Acum loveşte cu piciorul. În scurt timp, atacurile bărbaţilor, însângeraţi şi vlăguiţi, au încetinit. S-au uitat la Lou, cu chipurile schimonosite de ură. Dar ea stătuse în spatele meu, nu se amestecase în încăierare...

Am întors capul. Ochii mi-au fugit la degetele ei contorsionate, iar şocul m-a izbit în piept, tăindu-mi răsuflarea. De fapt, nu şocul. Furia. Da, mai văzusem asta. O mai văzusem de multe ori.

Mă folosea ca pe o afurisită de marionetă.

Văzându-mi figura, au început să-i tremure degetele şi, odată ruptă legătura, mi-au căzut braţele pe lângă corp. Moi şi fără vlagă.

— Reid, a murmurat. Nu...

Bărbaţii nu au ezitat să profite de această ocazie.

Cel mai rapid dintre ei s-a furişat pe lângă mine, m-a tăiat pe mâini şi mi-a zburat cuţitele pe jos. Înainte de a apuca să-l opresc, tovarăşul lui mi-a vârât vârful cuţitului sub bărbie. Primul i-a urmat imediat exemplul şi m-a împuns cu sabia în coaste.

— Nu complica şi mai mult situaţia, Diggory! a zis unul, gâfâind, şi mi-a tras un pumn în abdomen în momentul în care am încercat să mă smucesc. Regele a cerut să fii adus viu şi n-aş vrea să-l dezamăgesc.

M-au răsucit cu faţa la Lou, care se năpustise să-mi ridice balisarda de jos.

— Uşurel, drăguţă!

Au împlântat lamele mai adânc. În semn de avertisment pentru ea. Un firicel de sânge mi s-a prelins pe gât. Lou s-a ridicat încet, cu o privire ucigătoare.

— Aşa. Fără mişcări bruşte. Hai, împinge cuţitul încoace.

În loc să-i urmeze îndemnul, Lou l-a împins spre uşă, aruncând o privire rapidă la ceva ce zărise acolo. N-am îndrăznit să mă uit. Mi-era teamă să n-o dau de gol.

Lou a tras aer în piept şi, în clipa următoare, i s-a schimbat expresia de pe faţă. Le-a aruncat o ocheadă bărbaţilor, zâmbind languros. Mi s-a pus un nod în stomac. Cu părul alb – şi ochi verzi astă-seară, în loc de albaştri –, îmi părea îngrozitor de străină.

— Ştiaţi, a zis ea, ţinând mâinile întinse, nemişcate, că, pentru a face vrăji, e obligatoriu să gesticulezi? Trebuie să ne anunţăm intenţia, altminteri riscăm să producem structuri din cine ştie ce gând răzleţ. Gesticularea înseamnă materializare.

A rostit ultima propoziţie de parcă ar fi recitat dintr-un manual. A zâmbit din nou. Mai larg, de data asta. Mai galeş. Bărbaţii o priveau uluiţi. Eu o priveam îngrozit.

— E suficient un gest cât de mic. După cum aţi văzut cu ochii voştri, v-am tras amicul în ţeapă doar pocnind din degete. În mai puţin de-o secundă.

Bărbaţii m-au strâns şi mai tare.

— Lou, am spus, cu voce joasă şi încordată. Nu face asta. Dacă să te joci cu amintirile e periculos, nu cred că vrei să afli cât de periculos e să te joci cu vieţile oamenilor. Crede-mă!

Privirile i-au fugit până la uşă şi înapoi. Am înghiţit în sec şi m-am strâmbat, stânjenit de cuţitul de la gât. Lou nu făcea altceva decât să tragă de timp. Dar zâmbetul ei mă speria. Am mai făcut o încercare.

— Ei sunt doi. Chiar dacă-l omori pe unul, celălalt...

— ...o să-i taie beregata, a continuat bărbatul din stânga mea, împlântând şi mai adânc cuţitul, ca să arate că nu glumeşte.

Avea mâna umedă şi rece. Îi simţeam mirosul de

transpiraţie prin haine. Se temeau de Lou. Prefăcându-mă că mă zbat, am aruncat o privire în spate. Mi-a sărit inima din piept. Ansel, Coco, *madame* Labelle şi Beau îi târau pe Roy şi pe amicul lui leşinat afară din cârciumă. De ce nu mă ascultaseră? De ce nu *plecaseră?* Ba mai mult decât atât, îi ajutau pe sătenii rămaşi în cârciumă să fugă. Claud Deveraux scotocea frenetic printre resturile tejghelei.

— Cred că ai dreptate, a zis Lou, făcându-mi cu ochiul, şi prefăcătoria a luat sfârşit.

Mi s-a luat o piatră de pe inimă.

— Dar îmi place la nebunie să văd cum vă agitaţi.

Bărbatul din dreapta mea şi-a pierdut cumpătul şi s-a repezit la ea.

— Şi mie o *să-mi placă* la nebunie să-ţi tai căpăţâna guralivă.

Un strigăt triumfător a răsunat în spatele nostru şi, atunci, s-au întors şi bărbaţii.

Deveraux stătea în spatele tejghelei, cu un chibrit aprins în mână, şi rânjea.

— Bună seara, *messieurs!* Îmi cer scuze că vă întrerup, dar e de-a dreptul nepoliticos să discutaţi despre decapitarea unei doamne de faţă cu dumneaei.

A aruncat băţul de chibrit către noi şi toată clădirea a explodat.

Lou

FOCUL E O MARE PROSTIE.

Arsesem deja o dată – arsesem şi-arsesem pe rugul metafizic până când nu mai rămăsese din mine decât învelişul uscat –, dar, din câte se vedea treaba, flăcările nu se săturaseră de mine. Voiau să mă mai guste puţin.

S-o creadă ele!

M-am aruncat spre Reid exact când a explodat cârciuma şi am întins mâna către structura care licărea între noi şi flăcări. Firul auriu mi-a alungat spaima îngheţată din suflet – ridicând în jurul nostru o barieră protectoare, de cristale răcoroase şi scânteietoare – înainte de a se preschimba în pulbere. Am stat unul în braţele celuilalt, în vreme ce focul mistuia totul.

Vânătorii de recompense n-au fost la fel de norocoşi.

M-am străduit să nu jubilez, privindu-i cum se fac scrum. Realitatea e că mă bucuram. În lipsa fricii pe care doar ce o sacrificasem, îmi rămăsese doar furia – o furie mai aprigă şi mai nimicitoare decât chiar flăcările din jur. Sângele de la gâtul lui Reid i se prelinsese pe guler şi i-l pătase. Chiar şi după un drum anevoios prin sălbăticie – şi o săptămână petrecută în Văgăună – reuşise să-şi păstreze hainele imaculate. Nu şi acum. Ne-ar fi bătut doi vânători de recompense, dacă nu ne sărea în ajutor Claud Deveraux.

Că tot veni vorba… *unde* era Claud Deveraux?

Încă furioasă, m-am uitat după el prin cârciuma în flăcări, dar se făcuse nevăzut.

Reid m-a strâns şi mai tare la piept, în momentul în care au explodat sticlele de whisky din spatele tejghelei. Cioburile s-au izbit de scutul nostru slăbit, iar fumul negru şi înecăcios a început să se strecoare pe dedesubt. Am tuşit şi i-am tras urechea la gura mea.

— Trebuie să plecăm! Scutul nu mai rezistă mult!

Reid a încuviinţat iute de cap şi s-a uitat spre uşă.

— Se mişcă şi scutul odată cu noi?

— Habar n-am.

M-a prins de mână şi a ţâşnit printre flăcări, în direcţia uşii. Am luat-o după el – recuperându-i balisarda din mers – şi m-am forţat să respir. Răsuflare după resuflare, oricât de firavă şi tremurândă. Încă mă durea pieptul după întâmplarea de mai devreme şi îmi zvâcnea capul. În scurt timp, mi s-a înceţoşat vederea. Fumul îmi ardea nasul şi gâtul, şi mă sufocam. Am simţit în spate prima pişcătură de căldură. Mi-a ars gâtul şi umerii, şi toată spaima mi-a revenit în suflet odată cu dispariţia ultimei fărâme de scut.

M-a străfulgerat amintirea unui alt incendiu.

— Reid!

L-am îmbrâncit în spate cu toată forţa şi l-am trimis de-a rostogolul pe uşă afară, unde a rămas întins pe pământ. M-am prăvălit alături de el şi m-am afundat în noroiul rece, fără să-mi pese de buna-cuviinţă, tăvălindu-mă de pe-o parte pe alta ca porcul în mocirlă. Am suspinat adânc.

— Trebuie să plecăm! a zis Reid, apucându-mă de mâini, şi m-a tras în picioare.

Ne împresuraseră deja câţiva oameni şi ne ameninţau cu tot ce găsiseră la îndemână. Furci. Ciocane. Ochii plini de ură le luceau în lumina flăcărilor, iar strigătele lor reverberau prin pâclă, înceţoşându-mi mintea.

Vrăjitoarea!

Puneţi mâna pe ea!

Chemaţi Vânătorii!

Îmi simţeam picioarele ca de plumb. Cu un geamăt, m-am împleticit până la Reid şi acolo am rămas, contând pe el să mă sprijine. Nu m-a dezamăgit.

— Mă doare spatele, i-am şoptit cu voce gâtuită.

Nu mi-a răspuns. Mi-a luat balisarda din mână şi a început să o fluture prin faţa oamenilor, ca să-şi croiască drum. Lumea a început să plutească în felul acela plăcut şi ameţitor, precum gândurile cu o secundă înainte să adormi. Claud să fi fost ăla care ne urmărea din mulţime? Un gând răzleţ mi-a şoptit că e posibil să fi luat foc. Dar era vag şi îndepărtat, şi tot ce conta erau braţele lui Reid

în jurul meu, atingerea corpului său…

— Lou…

Ochii lui mi-au apărut chiar în faţă, mari, neliniştiţi şi perfect albaştri. Doar că… n-ar fi trebuit să fie patru la număr, nu-i aşa? Am chicotit, deşi s-a auzit mai mult ca un hârâit, şi am întins mâna să-i mângâi ridul dintre sprâncene. M-a prins de ea. Îl auzeam întretăiat:

— Stai trează… înapoi în tabără… Vânătorii… vin.

Vin.

Vin după tine, scumpo.

Groaza m-a lovit ca un pumn în burtă şi mi-a pierit râsul. M-am cutremurat lângă Reid şi am încercat să-l cuprind de mijloc, dar braţele nu voiau să mă asculte. Îmi atârnau pe lângă corp, grele şi inutile. M-am ghemuit lângă el.

— Vine mama după mine, Reid.

Am simţit vag că mă ridică în braţe – buzele lui care-mi dezmierdau alinător urechea – şi m-am căznit să-mi adun gândurile împrăştiate, să alung umbrele care-mi întunecau vederea.

Dar umbrele nu erau albe – iar umbra aceasta era orbitoare, incandescentă, îmi sfâşia gâtul şi se ospăta cu sângele meu…

— N-o las să-ţi mai facă vreun rău.

— Mi-aş dori să fiu soţia ta…

S-a crispat la auzul acestei mărturisiri neaşteptate, dar eu uitasem deja că spusesem ceva. Cu o ultimă inspiraţie toropită – de pin, fum şi *el* –, m-am cufundat în beznă.

CRUCILE PE CARE LE AVEM DE PURTAT

Lou

M-AM TREZIT ÎN ZARVA UNOR GLASURI CARE SE certau. Deşi durerea din spate îmi dispăruse ca prin farmec, încă mai simţeam o apăsare, o greutate în piept. Aveam limba unsă cu miere, aşa că era cât pe ce să nu remarc gustul metalic, înţepător, ascuns sub dulceaţa ei. Ar fi trebuit să dau dovadă de căinţă, dar oboseala mă împiedica să simt altceva decât apatie. Ca atare, n-am deschis ochii imediat, mulţumită să mă prefac că dorm şi să mă bucur că pot respira.

Mă întinseseră pe burtă, iar aerul nopţii îmi mângâia pielea spatelui. Pielea *dezgolită* a spatelui. Era cât pe ce să pufnesc în râs şi să mă dau de gol.

Perverşii îmi tăiaseră cămaşa.

— Ce se întâmplă? s-a burzuluit Reid.

Îi simţeam trupul fierbinte alături de mine şi mâna care o strângea pe a mea.

— Nu trebuia să se fi trezit până acum?

— Uită-te şi tu, Diggory! i-a răspuns Coco, la fel de arţăgos. Arsurile i s-au vindecat deja. Ai răbdare să se vindece şi rănile interne.

— Rănile *interne?*

Parcă îl şi vedeam cum se înroşeşte la faţă.

Coco a oftat exasperată.

— Este omeneşte imposibil să mişti un cuţit – darămite să-l arunci – doar cu aerul pe care-l ai în plămâni. Ca să compenseze, şi-a folosit şi aerul din sânge, din ţesuturi…

— Ce-a făcut?

De data asta, avea un ton periculos de blând. Înşelător de blând. Dar nu reuşea să-i ascundă furia, căci îmi strângea degetele ca într-o menghină.

— Putea să moară.

— Trebuie să faci sacrificii ca să obţii ceva.

Reid a scos un pufnet. Un sunet urât şi neobişnuit

— Mai puţin tu, din câte observ.

— Poftim?

Mi-am înăbuşit un geamăt şi am rezistat impulsului de a interveni între ei. Reid era un idiot, dar azi avea să se înveţe minte.

— Ai auzit foarte bine ce-am spus! s-a răţoit Reid, neintimidat de cât de aproape se afla Coco de arterele lui. Lou e altă persoană când foloseşte magia. Emoţiile, judecata – de la întâmplarea de ieri, de la iaz, parcă e bezmetică. Astă-seară a fost chiar mai rău. Tu însă foloseşti magia fără să păţeşti ceva.

Mi-a dispărut orice dorinţă de a-l apăra de Coco. *Bezmetică?* Am făcut un mare efort de voinţă ca să-mi menţin respiraţia egală şi liniştită. Indignarea mi-a alungat oboseala şi inima a început să-mi bubuie la auzul acestei mici trădări. Eu zăceam suferindă şi el avea tupeul să mă insulte? Atât la iaz, cât şi la cârciumă, nu făcusem altceva decât să-i salvez viaţa măgarului nerecunoscător!

Scoate-i maţele, Coco!

— Dă-mi câteva exemple clare.

M-am încruntat pe sacul de dormit. Nu era răspunsul la care m-aş fi aşteptat. Mi s-a părut mie sau i se simţea *îngrijorarea* în glas? Totuşi, Coco n-avea cum să *accepte* o asemenea aiureală.

— Şi-a vopsit părul fără niciun pic de chibzuinţă. A sărit să-l strângă pe Beau de gât când n-a ieşit ce voia ea, recita Reid, de parcă bifa lucruri pe o listă atent întocmită. Pe urmă a plâns, a plâns de-a binelea…

— Pentru *tine* şi-a vopsit părul aşa, a replicat Coco, pe un ton profund dispreţuitor şi tăios.

Am întredeschis un ochi, uşor îmbunată. Prietena mea se uita la Reid cu o figură duşmănoasă.

— În afară de asta, are tot dreptul să plângă. Nu toţi suntem constipaţi emoţional ca tine.

Reid a fluturat scurt din mână.

— E mai mult decât atât. La cârciumă, s-a răstit la Claud Deveraux. A pufnit-o râsul când l-a rănit pe vânătorul de recompense – chiar dacă şi-a făcut rău şi ei cu ocazia asta.

I-ai văzut vânătăile de pe coaste. Scuipa sânge, a continuat el, trecându-şi agitat mâna prin păr şi scuturând din cap. Asta înainte să-i ucidă amicul şi să fie la un pas de a-şi pierde viaţa chiar. Mă îngrijorează. După ce l-a omorât, a fost o clipă când semăna... semăna leit cu...

— Să nu îndrăzneşti să spui asta!

— N-am vrut să...

— Ajunge!

Erau încă stropi de sânge pe mâna în care Coco strângea o fiolă cu miere. Îi tremurau degetele.

— N-am cum să te consolez, a zis ea. Ne aflăm într-o situaţie complicată. Genul ăsta de magie – în care echilibrul dintre viaţă şi moarte atârnă de un fir de păr – necesită sacrificii. Natura *cere* echilibru.

— Nu e nimic natural în toată treaba asta, a zis Reid, îmbujorat, apăsând tot mai tare pe fiecare cuvânt. E împotriva firii. E... e ca o boală. O otravă.

— Asta-i crucea pe care trebuie s-o purtăm. Ţi-aş spune că magia nu se rezumă doar la moarte, dar nu m-ai asculta. Ai şi tu otrava ta în sânge. Sânge pe care o să ţi-l fierb dacă mai vorbeşti aşa de faţă cu ea, a spus Coco dintr-o suflare, după care a lăsat capul în pământ. Dar ai dreptate. E împotriva firii ca o mamă să-şi ucidă copilul. Urmează o perioadă în care starea lui Lou se va agrava. Va fi mult mai rău decât acum.

Reid mi-a strâns mâna şi amândoi s-au uitat la mine. Am închis imediat ochiul.

— Ştiu, a spus el.

Am inspirat adânc, ca să mă reculeg. Apoi am mai inspirat o dată. Dar nu reuşeam să alung furia pe care mi-o treziseră vorbele lor, nici durerea ascunsă în spatele acesteia. Nu era deloc o conversaţie plăcută. Nu erau cuvintele pe care sperai să le auzi de la persoanele dragi.

„Urmează o perioadă în care starea lui Lou se va agrava. Va fi mult mai rău decât acum.”

Chipul mamei mi-a redeşteptat o amintire. Când aveam paisprezece ani, îmi adusese un partener, insistând să-mi trăiesc viaţa în doar câţiva ani. Îl chema Alec şi avea un

chip sfâşietor de frumos. Pentru că bănuiam că e îndrăgostit de altă vrăjitoare, l-am urmărit într-o noapte până la L'Eau Mélancolique... şi l-am văzut făcând dragoste cu iubita lui. După întâmplarea asta, mama m-a ţinut în braţe până am adormit şi mi-a şoptit: „Dacă ai curaj să priveşti, scumpa mea, ai curaj să descoperi."

Poate că totuşi nu eram atât de curajoasă pe cât mă credeam.

Nu. Cu siguranţă, Reid şi Coco se înşelau. Mă simţeam foarte *bine.* Nu eram *bezmetică.* Ca s-o dovedesc, am deschis ochii, mi-am dres glasul şi... m-am trezit nas în nas cu o pisică.

— *Uf,* Absalon!

M-am tras înapoi, speriată, şi m-am înecat iar din cauza mişcării prea bruşte. Cămaşa de pe mine – tăiată fâşii la spate – a zburat în lături.

— Te-ai trezit!

Reid s-a aplecat, cu chipul radiind de uşurare, şi mi-a atins timid faţa, dezmierdându-mi obrazul cu degetul mare.

— Cum te simţi?

— Ca dracu'.

A îngenuncheat şi Coco lângă mine.

— Sper că ai şterpelit mai multe haine de la vânzătorul ambulant. Celelalte ţi s-au topit efectiv în piele. A fost o adevărată distracţie să le scot de pe tine.

— Asta dacă-ţi plac spectacolele groteşti, a zis Beau, apropiindu-se tiptil de noi. Nu te sfătuiesc să te uiţi acolo, a adăugat, făcând semn peste umăr, decât dacă ţii morţiş să admiri un boţ de carne şi cârpe. Şi cina lui Ansel, de la care şi-a luat adio imediat ce ţi-a văzut rănile.

Am aruncat o privire spre capătul celălalt al Văgăunii, unde stătea Ansel, cu o figură dezolată, în vreme ce *madame* Labelle se frământa în jurul lui.

— Ar fi bine să te schimbi, a zis Coco. E aproape miezul nopţii şi, cât de curând, trebuie să apară mătuşă-mea.

Reid i-a aruncat o privire urâcioasă şi s-a postat în faţa mea.

— Ţi-am spus deja că Lou vine cu mine.

Coco s-a aprins imediat.

— Şi eu ţi-am spus...

— Închideţi pliscul, amândoi!

Cuvintele mi-au ieşit din gură înainte de a apuca să le opresc. M-am cutremurat, văzându-le figurile şocate. Au schimbat o privire, comunicând fără să scoată o vorbă. Dar, în mintea mea, încă răsuna. *Bezmetică.* M-am silit să zâmbesc şi am trecut în faţa lui Reid.

— Scuze. Nu trebuia să spun asta.

— Ba trebuia, m-a contrazis Beau, ridicând dintr-o sprânceană şi studiindu-ne pe toţi trei cu o curiozitate nedisimulată.

În momentul în care a aplecat capul, îngândurat, de parcă *vedea* tensiunea din aer, m-am încruntat. Poate că Reid avea dreptate. Poate că *nu* eram în apele mele. Niciodată nu simţisem nevoia de a-i cere iertare pentru că-i spusesem să tacă dracului din gură.

— Amândoi sunt insuportabil de enervanţi, a ţinut să adauge Beau.

— Râde ciob de oală spartă, i-a retezat-o Coco.

— Pentru ultima oară vă mai spun, *merg* unde vreau eu, am zis. Într-adevăr, astă-seară a fost un dezastru, dar, cel puţin, am aflat că înmormântarea arhiepiscopului va avea loc peste două săptămâni. Ne ia zece zile de mers întins ca să ajungem la Cesarine. Ceea ce înseamnă că avem la dispoziţie doar vreo două zile ca să discutăm cu vrăjitoarele de sânge şi cu vârcolacii.

L-am săgetat pe Reid cu privirea, când a dat să mă întrerupă.

— Trebuie să mergem mai departe cu planul, aşa cum am vorbit. Noi ne ducem în tabăra vrăjitoarelor de sânge. Voi mergeţi la Le Ventre. Ne revedem în Cesarine cu o zi înainte de înmormântare. Îl trimiteţi pe Absalon să-mi comunice ora şi locul...

— N-am încredere în matagot, a spus Reid, posomorât.

Absalon a scuturat din coadă la el.

— Dar el te place foarte mult, am spus, aplecându-mă

să-l scarpin între urechi. În afară de asta, ne-a salvat de Modraniht, când le-a transmis Vânătorilor mesajul lui *madame* Labelle. Dacă-mi aduc bine aminte, şi la planul ăla ai strâmbat din nas.

Reid a strâns din dinţi, fără să spună nimic.

— Le Ventre? a întrebat Beau, nedumerit.

— Teritoriul haitei, i-am răspuns scurt.

Bineînţeles că nu călcase în acel colţ rău famat al regatului său. Majoritatea oamenilor îl evitau. Inclusiv eu.

— La Rivière des Dents se varsă într-o mlaştină din sudul Belterrei. Acolo şi-au stabilit vârcolacii teritoriul.

— Dar *de ce* se numeşte „stomacul”?

— Dinţii conduc la stomac. Pe lângă asta, vârcolacii îi mănâncă pe toţi cei care intră nepoftiţi pe pământul lor.

— Nu chiar pe toţi, a mormăit Reid.

— E un plan de tot rahatul, a zis Beau. Abia dacă avem timp să ajungem la înmormântare, darămite să mai trecem şi pe la Le Ventre? Nu mai vorbesc de *tâmpenia* de a-l atrage pe tata în această alianţă. Aţi fost şi voi la cârciumă, nu? Aţi văzut afişele poliţiei? Oamenii ăia voiau să vă taie capetele...

— *Mie.* Nu şi lui Reid. Dintr-un motiv sau altul, taică-tu nu vrea să-l omoare. Poate că ştie deja de legătura lor, iar, dacă nu ştie, o să afle cât de curând. O să le facem noi cunoştinţă.

M-am întors în spatele lui Reid, ca să-mi schimb hainele. Era suficient de lat în spate ca ascundă trei ca mine.

— Şi, ca să ştii de la mine, am adăugat, singurul motiv pentru care îi permit lui frate-tu să-şi dea aere de stăpânitor e că nu mi-a văzut încă ţâţele, şi nici n-o să le vadă vreodată.

— Vai, soro, îmi frângi inima! a zis Beau.

— Gura! a strigat Reid, cu gâtul congestionat. Să nu mai aud un cuvânt.

Interesant. Nu considera de cuviinţă să-şi ceară iertare. Aveam un gust amar în gură care nu-mi plăcea deloc – un soi de regret şi nesiguranţă şi... încă ceva. Dar nu-mi dădeam seama ce anume.

— Ar fi bine să plecaţi cât mai repede, am spus. După memorabila noastră vizită la Saint-Loire, o să fie drumul înţesat de vânători de recompense. Nu-i exclus ca şi Vânătorii să fi făcut cale întoarsă între timp. Reid, ştiu că încă nu te împaci cu magia, dar *madame* Labelle va trebui să te deghizeze din nou. Am mai putea s-o rugăm...

M-am oprit când am auzit-o pe Coco pufnind în râs. Îl privea pe Reid cu o figură nerăbdătoare.

— Abia aştept să aud asta.

Am scos capul de după braţul lui Reid şi am întrebat:

— Ce anume să auzi?

A făcut semn din cap către Reid.

— Haide! Spune-i!

Acesta a întins gâtul şi s-a uitat peste umăr la mine, în timp ce-mi trăgeam cămaşa mov pe cap şi pantalonii strâmţi, din piele, pe picioare. Apoi m-am aplecat să-mi leg şireturile.

— Nu pot să fac asta, Lou, a mormăit el, în cele din urmă.

M-am îndreptat de spate şi i-am aruncat o privire încruntată.

— Ce nu poţi să faci?

A clătinat lent din cap şi roşeaţa de pe gât i-a urcat în obraji. A încleştat fălcile şi a ridicat bărbia.

— Nu mai suport magia. Chiar nu mai pot.

M-am uitat lung la el şi, cât ai clipi, am înţeles ce se petrece. Atitudinea lui distantă, trădarea faţă de mine, *îngrijorarea* lui – toate aveau noimă acum.

„Lou e altă persoană când foloseşte magia. Emoţiile, judecata... Parcă e bezmetică.”

„Îmi fac griji pentru ea.”

„A fost o clipă când semăna... când semăna leit cu...”

Mama ei. Nu fusese nevoie să ducă fraza la capăt.

„E împotriva firii”, mai zisese el.

Împotriva firii.

Amărăciunea îmi inunda gâtul acum, ameninţând să mă sufoce, şi, în sfârşit, mi-am dat seama ce era. Ruşine.

— Ce scuză convenabilă!

Pe sub braţul lui Reid, am zărit-o pe Coco cum îl apucă pe Beau de cot şi îl trage după ea, fără să întâmpine vreo împotrivire din partea lui. După ce s-au îndepărtat, Reid s-a întors cu faţa la mine şi s-a înclinat să mă privească în ochi.

— Nu e ce crezi tu.

— Oamenii nu se schimbă cu adevărat, am dreptate?

— Lou…

— O să mă numeşti şi pe mine *creatură?* Nu te-aş condamna.

Mi-am dezvelit dinţii şi m-am aplecat spre el, de parcă voiam să-l muşc. Niciodată, în cei optsprezece ani de viaţă, nu permisesem cuiva să mă facă să mă simt cum mă simţeam acum. Uram lacrimile care mă podideau, greaţa care îmi zguduia stomacul.

— Doar sunt anormală. *Bezmetică.*

A înjurat în barbă şi a închis ochii.

— Ai tras cu urechea.

— Bineînţeles c-am tras cu urechea! Cum *îndrăzneşti* să mă insulţi ca să-ţi justifici povestea mincinoasă?

— Gata! *Opreşte-te!*

A deschis ochii şi m-a prins de braţe, dar fără pic de brutalitate.

— Ţi-am zis că nu mă deranjează că eşti vrăjitoare. N-am minţit.

— Aiurea!

M-am smuls din strânsoarea lui şi am privit cu inima sfâşiată cum îi cad mâinile pe lângă corp. O clipă mai târziu, l-am cuprins de mijloc şi mi-am îngropat faţa la pieptul lui. L-am strâns cât puteam de tare şi am rostit cu voce sugrumată:

— Nici măcar nu mi-ai dat ocazia să demonstrez cine sunt înainte de a mă judeca.

M-a îmbrăţişat şi el, chiar mai tare, acoperindu-mă cu trupul lui, de parcă m-ar fi putut proteja de lume.

— E vorba de magie. N-are nicio legătură cu tine.

— Magia face parte din mine. Şi din tine.

— Nu-i adevărat. Vreau toate acele părticele din tine pe

care le sacrifici. Te vreau pe tine – întreagă şi nevătămată.

S-a desprins de lângă mine ca să mă privească, cu o flacără pătimaşă în ochii lui albaştri.

— Ştiu că nu-ţi pot impune să renunţi la magie, aşa că n-o să fac asta. Dar pot să i-o impun mamei. Pot să mi-o impun mie. Pot însă, a adăugat şi mi-a dat un fir de păr de pe obraz, să te rog să fii precaută.

— Cred că glumeşti.

În sfârşit, *în sfârşit,* m-am retras din braţele lui, căci mintea se dovedea mai puternică decât inima.

— Te porţi de parcă aş fi defectă. Sau... sau o bucată de sticlă care stă să se spargă. Dă-mi voie să te informez că practic magia de-o viaţă. Ştiu foarte bine ce fac.

— Lou.

A dat să mă atingă din nou. Dar l-am plesnit peste mână. Ochii îi ardeau mai intens, mai fierbinte.

— Nu eşti în apele tale.

— Tu vezi doar ce vrei să vezi.

— Crezi că *vreau* să te consider...

— Cum să mă consideri? *Diabolică?*

M-a strâns cu putere de umeri.

— *Nu* eşti diabolică.

— Normal că nu sunt!

Mi-am şters o lacrimă de la ochi, înainte să cadă, înainte s-o vadă el. Niciodată nu-mi îngăduisem să mă simt neputincioasă, să mă simt *ruşinată,* şi nu intenţionam să încep acum.

— Cu alte cuvinte, ai fi în stare să-ţi pui în primejdie viaţa – viaţa mamei tale, *viaţa fratelui* tău –, refuzând să foloseşti magia în timpul călătoriei?

— Orice-aş face, tot blestemat sunt.

L-am privit îndelung. I se citea convingerea în priviri cu o claritate mai brutală şi mai tăioasă decât m-aş fi aşteptat. Partea rănită din mine îşi dorea ca el să sufere pentru nesăbuinţa lui. În situaţia de faţă, fără magie, ar fi murit cu toţii pe drum, iar, dacă scăpau cumva cu viaţa, mureau sigur în Le Ventre. Reid îi submina din cauza prejudecăţilor, îi slăbea din cauza temerilor. Iar cei slabi

nu supravieţuiau unui război.

Reid trebuia să supravieţuiască.

— Ba nu eşti.

Am plecat de lângă el, resemnată, şi mi-am îndreptat umerii. Viaţa lui era mult mai importantă decât orgoliul meu rănit. Mai târziu – când toate acestea se vor fi sfârşit – aveam să-i arăt cât de amarnic se înşelase în privinţa magiei. În privinţa mea.

— Înainte să sară în aer cârciuma, Claud Deveraux s-a oferit să mă ajute oricând voi avea nevoie. Diseară, trupa de teatru porneşte spre Cesarine. O să mergi şi tu cu ei.

TROUPE DE FORTUNE

Reid

CEILALŢI N-AU PROTESTAT APROAPE DELOC FAŢĂ de *soluţia* lui Lou.

Mi-a părut rău. Poate că ar fi plecat urechea la spusele lor. Pe mine nu dorise să mă asculte. Când ne strânseserăm bagajele – o învălmăşeală de noroi, zăpadă şi sânge –, încercasem zadarnic să mă înţeleg cu ea.

Planul – isteţ, ce-i drept – depindea în întregime de Claud Deveraux.

Nu-l cunoşteam pe Claud Deveraux. Mai important decât atât, *el* ne cunoştea *pe noi* – sau, cel puţin, părea s-o cunoască pe Lou. Se arătase fascinat de ea la cârciumă. O văzuse folosind magia. Ştia că e vrăjitoare. Chiar dacă eu mă lămurisem că ele nu erau diabolice din fire, oamenii din regat nu ştiau asta. Dacă era dispus să ne ajute, ce spunea asta despre el?

— E salvarea ta, bombănise atunci Lou, în timp ce îndesa sacul de dormit în raniţa mea. Ne-a salvat viaţa aseară. Putea să ne lase să murim, dar n-a făcut-o. E limpede că nu ne vrea răul, ceea ce nu putem spune despre alţii, şi nimănui n-o să-i treacă prin cap să te caute într-o trupă de teatru. O să fii ascuns fără magie.

Acum cobora în goană dealul, către Saint-Loire. Ceilalţi se ţineau după ea. Eu am rămas în urmă şi mă uitam spre liziera pădurii. Un fulg de zăpadă a căzut din cerul încă acoperit de nori şi mi-a picat pe obraz. În urma lui, peste pădure s-a aşternut o tăcere nepământeană. Precum calmul dinaintea furtunii. Când m-am întors, mi s-a părut că zăresc doi ochi incandescenţi. Mari. Argintii. M-am răsucit, străbătut de un fior rece, dar n-am văzut nimic în afară de arbori şi umbre.

Am luat-o pe urmele celorlalţi.

Actorii forfoteau în piaţa satului, îşi încărcau cuferele, instrumentele şi recuzita, pregătindu-se de plecare. Claud

Deveraux le dădea indicaţii. Zburda de colo până colo şi bătea încântat din palme. Ca şi când era absolut normal să-şi facă bagajele în miez de noapte şi să pornească la drum înaintea unei furtuni.

Lou s-a oprit în mijlocul uliţei şi îi urmărea gânditoare. Ne-am oprit şi noi odată cu ea.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

Mi-a făcut semn să tac fiindcă vorbea Claud Deveraux.

— Hai, Zenna! a zis el, ţopăind spre o femeie durdulie, cu părul de culoarea levănţicii. Trebuie să plecăm înainte să se lumineze de ziuă. Zeiţa Fortuna ţine cu cei care-şi încep călătoriile sub luna nouă.

Am clipit de câteva ori, ca să-mi alung fulgii căzuţi peste pleoape.

— Mda, a bombănit Zenna şi a azvârlit un instrument în căruţa mai mică.

Purta o mantie ciudată. Mov-închis. Posibil albastră. Pe ea străluceau nişte punctişoare ce păreau a fi stele. Constelaţii.

— Numai că Zeiţa Fortuna a lăsat Cesarine de izbelişte acum ani de zile.

— Hei! a zis *monsieur* Deveraux, legănând mustrător din deget. Niciodată să nu-ţi pierzi speranţa. Poate că o s-o întâlnim acolo.

— Sau poate o să ardem pe rug.

— *Absurdité!* Oamenii din Cesarine au nevoie de cineva care să-i înveselească. Şi cine să facă asta mai bine decât noi? În curând, îi vom purta pe muşteriii de la La Mascarade des Crânes[5] într-o lume a voioşiei şi fanteziei.

— Splendid, a spus Zenna, scărpinându-se pe nas.

Deşi aducea cu Coco la ten, nu avea nicio cicatrice pe piele. Poate că era atrăgătoare, dar machiajul încărcat – ochii conturaţi cu negru şi buzele roşii ca sângele – îi ascundea trăsăturile.

— Seraphine şi cu mine vrem trei la sută din încasări, ca să merite efortul, Claud, a continuat ea. Pentru înmormântarea asta mergem direct în flăcările iadului.

[5] Mascarada Craniilor (în franceză) (n. red.).

— Fireşte, fireşte, a zis el şi s-a întors cu spatele, fluturând din mâini, ca să zorească alt actor. Vă dau patru, ca să fie toată lumea mulţumită.

Coco a înghiontit-o pe Lou. De data asta, Lou n-a mai stat pe gânduri.

— *Bonjour, monsieur* Deveraux! Ne-am cunoscut deja aseară, dar nu mă cheamă Lucida. Mă numesc Louise le Blanc, iar aceştia sunt prietenii mei, Reid şi Ansel Diggory, Cosette Monvoisin, Beauregard Lyon şi Helene Labelle.

Louise le Blanc. Nu Louise Diggory. Mi-am păstrat privirea dreaptă. Impasibilă.

Bărbatul a ridicat din sprâncene şi i-au sticlit ochii, semn că o recunoştea. Dar era totodată surprins. Ne-a studiat pe toţi, după care şi-a reîndreptat atenţia către Lou.

— Măi să fie! Iată că ne reîntâlnim, micuţo! Ce surpriză plăcută!

Ceilalţi actori s-au oprit din încărcarea bagajelor şi ne urmăreau curioşi. Mai erau doar două cufere jos, dintre care unul prea ticsit ca să poată fi închis aşa cum trebuie. Din el se revărsau ţesături sclipitoare. Pene rozalii zburau prin aer şi se aşterneau pe zăpadă.

Lou i-a aruncat un zâmbet fermecător.

— Ai spus că mă poţi ajuta. Sunt gata să-ţi accept propunerea, dacă mai e valabilă.

— Serios?

— Foarte serios, a răspuns Lou, încuviinţând din cap, şi a făcut semn spre afişele poliţiei lipite peste tot în jur.

Spre ruinele fumegânde ale cârciumii.

— Poate n-ai observat, dar eu şi prietenii mei am făcut o impresie puternică asupra Maiestăţii Sale Regale.

— Aşa se întâmplă dacă-l omori pe Sfântul Părinte, a spus cu blândeţe o tânără din spatele lui Deveraux.

Îşi împletise flori în părul cârlionţat şi strângea în pumn cruciuliţa pe care o purta la gât. Am întors privirea, abia stăpânindu-mi emoţia tot mai mistuitoare care-mi ardea nestingherită inima.

— Ai idee pe câte dintre surorile mele le-a ucis Sfântul

tău Părinte? a întrebat Lou, continuând să zâmbească.

Femeia s-a făcut mică.

— Eu am... am...

Ansel a pus o mână pe braţul lui Lou, legănând dezaprobator din cap. Eu mă uitam hipnotizat la pene. Mă uitam la zăpada care se infiltra printre firicelele lor roz. O clipă doar. O clipă îmi mai trebuia ca să-mi vin în fire, să-mi regăsesc calmul. Atunci mâna mea avea să o înlocuiască pe a lui Ansel. Aveam s-o ajut pe Lou să-şi reamintească. Aveam să uit de *creatura* chinuitoare care-mi sfâşia pieptul...

Femeia cârlionţată s-a îndreptat de umeri. Era mai înaltă decât Lou. Aproape la fel de înaltă ca *madame* Labelle.

— Chiar şi aşa, nu merita o asemenea soartă.

Mi-ai fost ca un fiu, Reid.

Mi s-a tăiat răsuflarea şi bestia s-a dezlănţuit. M-am retras şi mai mult în sinea mea. Parcă simţindu-mi durerea, Lou s-a postat în faţa mea.

— Zău aşa? Şi ce anume merita?

— Lou, a şoptit Ansel.

Mi-am dat seama ca prin vis că se uită la mine.

— Linişteşte-te! a adăugat el.

— Da. Ai dreptate.

Scuturând din cap, Lou l-a bătut pe mână şi şi-a reîndreptat atenţia către Deveraux. Femeia cârlionţată ne urmărea cu ochi mari.

— Avem nevoie de cineva care să ne ducă la Cesarine, *monsieur.* Au apărut o serie de complicaţii şi e periculos să călătorim singuri. Mai e loc în căruţe pentru câteva persoane?

— *Fireşte.* Ar fi o...

— Doar actorii merg în căruţă, a intervenit Zenna, punându-şi mâinile-n sân şi săgetându-l pe Claud cu privirea. Nu asta era regula? Nu ziceai tu că nu ne poţi oferi casă şi masă, dacă nu ţinem spectacole? a întrebat ea, după care s-a întors spre Lou. Claud e un fel de colecţionar. Îi adună doar pe cei mai buni şi mai talentaţi în trupa lui. Pe cei mai rari şi mai neobişnuiţi. Pe cei

excepţionali.

Deveraux a zâmbit, împreunându-şi mâinile acoperite cu mănuşi cadrilate, fără degete.

— Zenna, scumpa mea, fiinţele excepţionale sunt de toate formele şi mărimile. Nu putem subestima pe nimeni, a spus el, după care s-a întors stânjenit spre Lou. Din păcate, că ne place, că nu ne place, regulile sunt reguli şi nu e bine să ne abatem de la ele. Zenna are dreptate. Nu permit decât actorilor să călătorească împreună cu trupa, a explicat, legănând uşor din cap, cu buzele strânse. *Dar,* dacă tu *şi fermecătorii* tăi tovarăşi sunteţi dispuşi să urcaţi pe scenă – costumaţi, fireşte –, aţi deveni oficial actori.

— Claud, a mârâit Zenna, oamenii ăştia sunt *fugari*. Vânătorii o să ne taie capetele dacă le oferim adăpost.

Deveraux a mângâiat-o senin pe părul de culoarea levănţicii.

— Of, scumpo, dar oare nu toţi fugim de ceva? Mincinoşii, şarlatanii, poeţii, visătorii şi uneltitorii, toţi, până la ultimul.

— Dar nu ucigaşii.

A venit în faţă un tânăr şi m-a măsurat curios. Era înalt. Rumen la faţă. Cu un păr lung şi negru. Lângă el stătea un bărbat care-i semănă izbitor de mult. Ba nu – chiar leit. Gemeni.

— Spune adevărul. L-ai omorât pe arhiepiscop?

Am scrâşnit din dinţi.

— Mai contează? a răspuns Lou în locul meu, ridicând din sprâncene. E mort şi nu-l mai aduce nimic înapoi.

Tânărul a studiat-o câteva secunde, după care a murmurat:

— Pagubă-n ciuperci!

Şi ei îl urau. Emoţiile fremătau şi-mi cereau să le dau drumul înăuntru, dar eu nu simţeam nimic. Nu simţeam nimic.

Deveraux, care urmărea schimbul de replici – care mă urmărea *pe mine* – cu o figură impenetrabilă, a arborat din nou un zâmbet larg.

— Deci, ce părere aveţi? Vă simţiţi *actori?*

Lou s-a uitat la mine. Am încuviinţat din cap. Din reflex.

— Minunat! a exclamat Claud, înălţând braţele spre cer.

Ninsoarea se înteţise.

— Ia spune, *monsieur* Diggory, care-i rolul tău? Un flăcău chipeş şi voinic ca tine sigur va fi pe placul mulţimii, mai ales, a zis Deveraux, ţâşnind spre căruţa mai mică, de unde a scos o pereche de pantaloni din piele, într-o ţinută ca asta. Cu o perucă frumoasă şi joben, şi, poate, contur negru la ochi, sigur o să vrăjeşti spectatorii, indiferent de interpretarea ta.

M-am uitat lung la el.

— Păi...

— El e povestitor, a zis Lou, repede şi tare, făcând un pas înapoi, ca să mă prindă de mână.

Am remarcat că îşi schimbase postura. Glasul îi suna ca un ciripit. Îşi intrase deja în rol. Le distrăgea atenţia de la... de la mine.

— Adoră poveştile. Şi ai perfectă dreptate. Ar arăta răpitor în pantalonii ăia. Şi cu bustul gol, bineînţeles.

Lou a rânjit şi mi-a strâns degetele.

— Splendid! a spus Deveraux, scărpinându-se gânditor în bărbi Din păcate, avem deja un povestitor în persoana dragei noastre Zenna.

A făcut semn din cap spre femeia cu păr albastru, care n-a pierdut prilejul să-şi exprime încă o dată împotrivirea. În felul ei drăgăstos.

— Vezi? N-avem ce face cu el. Dacă aşa era menit să se întâmple, Zeiţa Fortuna ar fi trimis pe cineva...

— Ştii să mânuieşti cuţitele alea?

Ochii machiaţi ai lui Deveraux s-au oprit asupra tunicii mele descheiate, asupra cuţitelor prinse în banduliera de dedesubt.

— Ultimul nostru aruncător de cuţite ne-a părăsit pentru o trupă din Amandine, şi, a spus el, aplecându-se spre mine şi făcându-mi cu ochiul, cu toate că eu încerc să nu am favoriţi, publicul are.

— Cred că *glumeşti,* Claud! a răbufnit Zenna, cu ochii scânteind de furie şi mâinile-n şold. Numărul lui Nadine

era cel mult mediocru – *în niciun caz* mai bun decât al meu –, şi chiar dacă n-ar fi aşa, nu vreau să împart bacşişurile cu unii ca ăştia. Nici măcar nu-i cunoaştem. Dacă ne omoară în somn? Dacă ne transformă în broaşte râioase? Dacă...

— Îţi spun că te-ai mânjit de ruj pe dinţi? a completat Lou.

Zenna i-a aruncat o privire duşmănoasă.

— Chiar aşa e, i-a sărit Beau în ajutor. Uite acolo, un pic într-o parte.

Încruntată, Zenna s-a apucat să-şi şteargă incisivii.

Lou a rânjit şi şi-a reîndreptat atenţia spre Deveraux.

— Cuţitele lui Reid, *monsieur,* sunt o prelungire a mâinilor lui. Nimereşte orice ţintă îi pui în faţă.

— Minunat! a exclamat Deveraux şi, după ce a mai aruncat o privire lungă la ele, s-a întors spre *madame* Labelle. Şi tu, *chérie...?*

— Eu sunt...

— E asistenta lui, a spus Lou, rânjind şi mai larg. Nu vrei s-o legăm de o scândură, ca să-ţi facă o demonstraţie?

Deveraux a ridicat din sprâncene.

— Nu e nevoie, dar îmi place entuziasmul tău. E de-a dreptul molipsitor.

Apoi s-a întors spre Beau şi a făcut o plecăciune caraghioasă. Şi-a atins vârful cizmei cu nasul.

— Dacă-mi permiteţi, Înălţimea Voastră, îmi face nemăsurată plăcere să vă cunosc. Aştept cu sufletul la gură să vă descopăr nenumăratele talente. Dezvăluiţi-ne unul dintre ele, dacă sunteţi amabil. Cu ce ne veţi ului pe scenă?

Beau nu zâmbea. A strâmbat din buze.

— Eu nu urc pe scenă şi în niciun caz n-o să port vreun costum roz sau cu pene. Eu o să vă ţin socotelile, a adăugat el, oftând, văzând figura impacientată a lui Deveraux.

Deveraux a bătut din palmele sale înmănuşate.

— De acord! Pentru o faţă regală, vom face o excepţie.

— Dar tu? a întrebat Zenna, uitându-se la Lou cu un

zâmbet dispreţuitor. Ai vreun talent artistic deosebit?

— Dacă ţii musai să afli, ştiu să cânt la mandolină. Chiar foarte bine, pentru că...

A lăsat capul în pământ, părând nefiresc de şovăitoare. Deşi mic – aproape imperceptibil –, gestul ei m-a speriat puţin. Mi-a străpuns pâcla gândurilor.

— Nu contează.

— Spune-ne, am zis cu blândeţe.

— Mama a insistat să învăţ. Şi la harpă, şi la clavicord, şi la rebec, dar mandolina era preferata ei.

M-am încruntat. Habar n-aveam că Lou ştia să cânte la un instrument, darămite la mai multe. Mi-a spus la un moment dat că nu are voce şi am presupus... Dar m-am înşelat. Bătăturile alea de pe degete nu erau de la sabie. *Mandolina.* Mi-am stors creierii, încercând să-mi amintesc instrumentul, sunetul lui, dar degeaba. Singurul instrument pe care îl ascultasem în copilărie fusese orga. Pentru altele nu-mi făcusem timp.

— Ha ha ha! a râs Zenna, victorioasă. Avem deja un muzician. Claud e maestru. Cel mai bun din regat.

— Bravo lui! a bombănit Lou şi s-a aplecat să culeagă penele roz din zăpadă, evitând privirile tuturor. Oricum, am spus că nu contează. Nu intru în trupă.

— Pardon? a zis Claud, acceptând penele cu o figură scandalizată.

Se înteţise vântul în jurul nostru şi era cât pe ce să-i zboare jobenul de pe cap.

— Cred că n-am auzit bine din cauza vijeliei.

— M-ai auzit foarte bine.

Lou a arătat spre Ansel şi Coco şi a ridicat vocea. Mantia nouă îi era plină de zăpadă. Şi-a strâns-o la gât, ca să rămână ascunsă.

— Noi trei mergem în altă direcţie.

Deveraux a fluturat din mâini şi penele s-au împrăştiat din nou pe jos.

— E absurd! N-are nicio noimă! Aşa cum tu singură ne-ai explicat, e periculos să călătoriţi acum. Trebuie să mergeţi cu noi!

A scuturat atât de aprig din cap, încât i-a zburat pălăria în vânt. S-a învârtit prin aer şi a dispărut în ninsoare.

— Nu există îndoială că întâlnirea noastră la cârciumă a fost sorocită de însăşi Zeiţa Fortuna. Mai mult decât atât, nu vă pot lăsa să călătoriţi singuri. Nu vreau să vă am pe conştiinţă.

— Nu vor fi singuri.

O voce necunoscută. Un fior inexplicabil.

Ca la un semn, eu şi Lou ne-am întors către silueta întunecată de lângă noi.

O femeie.

Nu observasem când a apărut. Cu toate acestea, stătea la o palmă distanţă de noi şi mă privea cu ochi palizi şi stranii. Neobişnuit de slabă – aproape scheletică –, cu piele de alabastru şi păr de abanos, părea mai degrabă strigoi decât om. Am dus instinctiv mâna la balisardă. Văzându-mi gestul, femeia a înclinat capul, cu o mişcare prea rapidă, prea feroce ca să fie firească.

Absalon se freca de gleznele ei descărnate.

— Nicholina, a mârâit Coco, arătându-şi dinţii. Unde-i mătuşă-mea?

Pe chipul femeii a apărut un rânjet lent şi crud, care-i dezvelea dinţii murdari de sânge. Am tras-o pe Lou înapoi, mai departe de ea.

— Nu-i aici, a răspuns femeia, cu un glas ascuţit şi ciudat. Nu-i aici şi nu-i departe, dar ea e mereu aproape. Am răspuns la chemarea ta.

O simţeam cum mă urmăreşte cu ochii ei stranii, în vreme ce încărcam ultimul cufăr în căruţă.

Ceilalţi alergau de colo până colo, să lege bagajele, să calmeze caii şi să verifice nodurile. Deveraux o trăsese pe Lou deoparte şi păreau să se certe cu privire la sosirea femeii ciudate. Nu-mi dădeam seama prea bine. Din cauza viscolului, nu se vedea aproape nimic în jur. Mai luminau doar două felinare stradale. Celelalte căzuseră victime furtunii.

Într-un final, m-am întors încruntat cu faţa la ea – la

Nicholina –, dar dispăruse.

— Te salut, Vânătorule!

Am tresărit, auzindu-i glasul exact în spatele meu, speriat să o văd atât de aproape. Mi s-au încins gâtul şi faţa.

— Cine eşti? am întrebat-o. Cum reuşeşti să te furişezi aşa?

A ridicat un deget uscăţiv la obrazul meu şi a lăsat capul într-o parte, de parcă era fascinată de mine. Lumina felinarelor îi pâlpâia peste cicatricele care îi brăzdau pielea, transformându-i-o într-o dantelărie macabră de argintiu şi sângeriu. Mă străduiam să nu mă cutremur.

— Sunt Nicholina le Claire, aghiotanta personală a lui La Voisin.

A strâmbat din buze şi şi-a trecut unghia ascuţită peste falca mea. I-a dispărut tonul tineresc şi glasul i s-a îngroşat brusc, asemenea unui mârâit gutural.

— Şi nu intenţionez să-i divulg secretele magiei de sânge unui Vânător.

Ochii palizi i s-au întunecat brusc în momentul în care a îndreptat privirea spre Lou. M-a prins cu putere de bărbie şi mi-a înfipt unghiile în carne. Aproape până la sânge.

— Nici şoricelului lui.

— Ai grijă ce spui, Nicholina! a intervenit Coco, punându-se între noi. Lou e protejata mătuşă-mii. Reid e protejatul meu.

— Mmm... *Reid,* a zis Nicholina, lingându-se lasciv pe buze. Numele tău are gust de sare şi aramă, de lucruri calde şi umede...

— Încetează!

M-am îndepărtat de ea, speriat şi scârbit, şi am aruncat o privire spre Lou. Ne urmărea cu ochii mijiţi, din spatele căruţelor. Deveraux gesticula viguros în faţa ei. M-am dus spre ei – hotărât să scap din situaţia în care mă găseam –, dar Nicholina s-a luat după mine. În continuare prea aproape. Mult, *mult* prea aproape. I-a revenit glasul tineresc.

— Şoarecii mei îmi şoptesc aşa lucruri urâte despre tine,

Reid! Aşa lucruri rele şi obraznice! „Cosette, regret şi secret”, spun ei. „Cosette, regret şi secret.” Nu pot confirma, căci n-am gustat niciodată carne de vânător…

— N-o să începi cu ăsta, a zis Coco, venind repede după noi, tocmai când Lou reuşise să scape de Deveraux. E însurat.

— Zău aşa?

— Da, am răspuns, oprindu-mă brusc, şi m-am întors furios la ea. Aşa că, fii amabilă, *mademoiselle,* şi nu te mai ţine scai după mine.

Femeia a deschis gura într-un rânjet răutăcios şi a ridicat din sprâncenele ei subţiri.

— Pesemne şoarecii mei au fost prost informaţi. Le place să şuşotească. *Tranca-fleanca, tranca-fleanca.* Şuşoteli cât e ziua de lungă!

S-a aplecat spre mine şi mi-a gâdilat urechea cu buzele. M-am abţinut din nou să reacţionez în vreun fel. Nu voiam să-i dau satisfacţie ţicnitei.

— Umblă vorba că îţi urăşti nevasta. Umblă vorba că te urăşti şi pe tine. Şi mai umblă vorba că eşti *delicios.*

Înainte să-mi dau seama ce are de gând, şi-a trecut limba umedă peste obrazul meu.

Exact atunci a venit şi Lou. Îi luceau ochii ca nişte văpăi de peruzea.

— Ce naiba faci?

A dat s-o îmbrâncească pe Nicholina cu ambele mâini, dar femeia se trăsese deja înapoi. Mişcările ei… erau aproape imateriale. Dar unghiile înfipte în bărbia mea şi saliva pe care mi-o lăsase pe obraz erau cât se poate de reale. Am tras de gulerul cămăşii, să mă şterg, cu urechile arzând de ruşine. Lou a încleştat pumnii. S-a postat ţanţoşă în faţa femeii mai înalte. Tremura de furie.

— Ţine-ţi mâinile acasă, Nicholina!

— *Ţine-le, ţine-le!*

l-au alunecat ochii pe pielea dezgolită a gâtului meu, apoi au coborât până la piept. Înfometaţi. M-am crispat instinctiv. Mi-am înfrânat impulsul de a-mi încheia tunica până la ultimul nasture.

— Să le ţină el şi pentru mine. Să le ţină şi să le dezmierde şi să le strecoare încet...

Lou a făcut un pas înainte şi din gât i-a ieşit un mârâit ameninţător. Aproape că li se atingeau vârfurile pantofilor.

— Dacă-l mai atingi o singură dată, *eu* ţi le ţin, a zis ea şi a mai făcut un pas înainte. Ţi le retez din încheieturi, a adăugat şi s-a aplecat spre femeie, fremătând de nerăbdare.

Nicholina i-a aruncat un rânjet dispreţuitor, imperturbabilă, în ciuda vântului tot mai tăios şi a frigului tot mai pătrunzător. Coco se uita în jur. Îngrijorată.

— Şoricel prostuţ, a murmurat Nicholina. Bărbată-tu vânează chiar şi acum. Chiar şi cum, bărbată-tu vânează. Ştie prea bine ce vrea, nu mi-a zis să mă opresc.

— Minţi!

Replica mea a sunat prea vehement ca să fie convingătoare. Lou stătea neclintită în faţa mea. Nu s-a întors când i-am pus mâna pe umăr.

— Las-o, Lou! E...

— Dar oare *se poate* opri? a continuat Nicholina, învârtindu-se în jurul nostru, ca o fiară care dă târcoale prăzii. Să vâneze şi să se oprească? Ori să se oprească şi să vâneze? În curând, îi vom gusta sunetele de pe acele buze, o, da, fiecare geamăt, fiecare oftat, fiecare icnet o să ne minuneze...

— Nicholina! s-a răstit Coco şi a prins-o pe Lou de braţ înainte de a se năpusti asupra femeii. Ajunge!

— Şarpele şi pasărea ei, pasărea şi şarpele lui, ei se iubesc, îndură şi se frământă, şi tânjesc, tânjesc, *tânjesc...*

— Potoleşte-te!

S-a schimbat ceva în tonul lui Coco, iar Nicholinei i-a pierit zâmbetul de pe faţă. A încetat să se mai învârtă în jurul nostru. S-au privit preţ de câteva secunde – transmiţându-şi vorbe nerostite, sinistre –, după care Nicholina şi-a dezgolit gâtul. Coco s-a uit lung la această dovadă de supunere. Impasibilă. Glacială. Într-un final, a clătinat din cap, satisfăcută.

— Aşteaptă-ne la liziera pădurii. Pleacă numaidecât!

— Cum doreşti, *princesse.*

Nicholina a înălţat capul. S-a oprit. S-a uitat la mine, nu la Lou. I-a revenit rânjetul pe buze. De data asta, se citea în el o promisiune.

— Şoricelul tău n-o să te poată ocroti veşnic, Vânătorule. Fii cu ochii-n patru.

Vântul i-a furat vorbele din gură şi le-a învârtejit odată cu zăpada. Îmi muşcau obrajii, mantia lui Lou, părul lui Coco. Am strâns-o pe Lou de mână, ca o încurajare tacită, şi m-am speriat. Avea degetele neaşteptat de reci. Nefiresc de reci. Mai reci decât vântul, decât zăpada. Mai reci decât zâmbetul Nicholinei.

Fii cu ochii-n patru fii cu ochii-n patru fii cu ochii-n patru.

— N-o lăsa să te enerveze, i-a şoptit Coco lui Lou, după plecarea femeii. Asta urmăreşte şi ea.

Lou a încuviinţat din cap, a închis ochii şi a tras aer în piept. Când a expirat, i s-au relaxat umerii şi a ridicat ochii la mine. A zâmbit. Am strivit-o în braţe, răsuflând uşurat.

— E o adevărată bomboană, a spus Lou, cu vocea înăbuşită de tunica mea.

— Da, este, a zis Coco, uitându-se pe uliţa pe care plecase Nicholina. O bomboană care-ţi distruge inima, nu dinţii.

Deveraux a venit spre noi prin zăpadă. Mi-a pus o mână pe braţ şi a oftat resemnat.

— Căruţele sunt gata de plecare, *mon ami.* Trebuie să plecăm prin furtună, altminteri pierdem ocazia. Zeiţa Fortuna e capricioasă.

Deşi se vedea că e nerăbdător, braţele mele refuzau să se mişte. O strângeau pe Lou ca într-o menghină şi nu le puteam îndupleca să-i dea drumul. Mi-am îngropat nasul în umărul ei şi am strâns-o mai tare. Mantia ei avea un miros necunoscut. De nou. De blană, de pământ umed şi de ceva... dulce-amărui. Nu de magie. Probabil de vin. M-am încruntat şi i-am dat gluga la o parte, căutându-i pielea, căldura pe care speram s-o găsesc acolo. Dar răceala anormală a mâinilor ei îi cuprinsese şi partea de sus a

corpului. Mi-au îngheţat buzele când am sărutat-o pe gât. M-am uitat neliniştit în ochii ei. Erau verzi acum. Atât de verzi!

— Ai grijă de tine, Lou!

O ţineam adăpostită la pieptul meu şi nu mai vedeam pe nimeni în afară de ea. Încercam zadarnic s-o încălzesc.

— Te rog să-mi promiţi.

M-a sărutat şi s-a desprins din braţele mele.

— Te iubesc, Reid.

— Nu-i normal ce facem, am zis deznădăjduit, întinzând mâinile după ea. Normal era să vin cu tine...

Dar se îndepărtase deja. A prins-o pe Coco de mână, aşa cum ar fi trebuit să mă prindă pe mine. Pe cealaltă i-a întins-o lui Ansel.

— Ne vedem în curând, mi-a promis, dar nu era promisiunea pe care o aşteptam.

Pe care *aveam nevoie* s-o aud.

Acestea fiind zise, mi-a întors spatele şi a dispărut în furtună. M-am uitat după ea, cu o presimţire neagră în suflet.

Absalon plecase pe urmele lor.

PRINŢUL DISPĂRUT

Lou

COPACII NE PRIVEAU, NE PÂNDEAU, NE ASCULTAU foşnetul paşilor prin zăpadă. Păreau chiar să respire, să inspire şi să expire, cu fiecare adiere de vânt care ne răsfira părul. La fel de vii şi de curioşi ca umbrele care se furişau tot mai aproape de noi.

— Îi simţiţi? am întrebat, înfiorându-mă când mi-am auzit vocea cum reverberează în tăcerea sinistră.

Pinii erau mai groşi în partea aceasta de pădure. Mai bătrâni. Cu greu ne strecuram printre ramurile lor şi, cu fiecare pas, ne atingeau şi ne presărau cristale argintii pe păr şi haine.

— Da, a răspuns Coco, suflându-şi în palme şi frecându-le tare, ca să le încălzească. Stai liniştită. Copacii de aici îi sunt credincioşi mătuşă-mii.

M-am cutremurat. Dar nu din cauza gerului.

— De ce?

— Vrei o minciună frumoasă sau adevărul urât?

— Cu cât e mai urât, cu atât mai bine.

Coco n-a părut amuzată de gluma mea.

— Îi hrăneşte cu sângele ei.

Am simţit mirosul taberei înainte s-o vedem – un vag iz de fum şi salvie purtat de vânt, sub care se ascundea o mai intensă mireasmă înţepătoare. De la mică distanţă însă, mirosul magiei de sânge era inconfundabil. Îmi sufoca simţurile, îmi ardea nasul şi gâtul, îmi înţepa ochii. Lacrimile îmi îngheţau pe gene. Am strâns din dinţi şi mi-am continuat drumul prin vântul tăios, urmând-o pe Nicholina printre troienele până la genunchi.

— Mai avem mult? i-am strigat, dar nu m-a băgat în seamă.

O binecuvântare şi un blestem. Nu-mi adresase niciun cuvânt de când ne despărţiserăm de Troupe de Fortune, în Saint-Loire. Până şi ea părea să se teamă de pădure după

lăsarea nopţii.

Coco a închis ochii şi a inspirat cu nesaţ mirosul de sânge. Şi ea era mai tăcută de câteva ore încoace – mai încordată, mai irascibilă –, dar, când o întrebasem ce are, insistase că e bine.

Ea era bine.

Eu eram bine.

Reid era bine.

Toţi eram *bine.*

Câteva clipe mai târziu, Nicholina s-a oprit în dreptul unui desiş de pini şi s-a întors spre noi. Ochii săi – de un albastru atât de palid acum, încât păreau argintii – au zăbovit puţin pe chipul meu, apoi s-au îndreptat spre Coco.

— Bun venit acasă!

Coco a dat ochii peste cap şi s-a pornit s-o îmbrâncească din calea ei, dar Nicholina se făcuse nevăzută. La propriu.

— O bomboană, am repetat, rânjind amuzată de supărarea lui Coco. Toată surorile tale sunt la fel de fermecătoare?

— Nicholina nu e sora mea.

Fără să privească în urmă, a dat la o parte o creangă şi s-a avântat printre copaci, punând capăt discuţiei. M-am uitat după ea şi mi-a pierit zâmbetul de pe faţă.

Ansel m-a bătut prieteneşte pe braţ şi mi-a aruncat un zâmbet firav.

— Nu-ţi face griji. E puţin agitată, nimic altceva.

Cu greu m-am abţinut să mă burzuluiesc la el. De când ştia Ansel mai multe despre sentimentele lui Coco decât mine? Parcă ghicindu-mi gândurile deloc binevoitoare, a oftat, m-a prins de cot şi m-a tras după ea.

— Haide. O să te simţi mai bine după ce mănânci ceva.

Ca să-i dea dreptate, burta mea a scos un chiorăit.

Copacii s-au rărit brusc şi ne-am trezit la marginea unui luminiş stâncos. Focurile de tabără luminau corturile jerpelite, înjghebate din piei de animal. În ciuda orei matinale – a gerului şi a beznei –, câteva vrăjitoare şedeau adunate în jurul focului, înfofolite în blănuri miţoase. Auzindu-ne paşii, s-au întors spre noi, cu priviri

bănuitoare. Deşi erau de toate vârstele şi etniile, pe chipuri aveau aceeaşi expresie chinuită. Obraji supţi. Ochi flămânzi. Una dintre femei îşi strângea părul roşcat în pumni şi plângea pe înfundate.

Ansel s-a oprit în loc, năucit.

— Nu mă aşteptam să fie atâţia bărbaţi aici, a zis el, uitându-se la un tânăr cam de-o seamă cu el, cu nedisimulată amărăciune. Toţi sunt... ca Reid?

Numele lui m-a sfâşiat ca un cuţit. Îmi era dor de el. Fără prezenţa lui statornică, nu mă simţeam... în apele mele. Ca şi când lipsea o parte din mine. Într-un fel, cred că aşa şi era.

— Se poate. Dar, şi dacă sunt, nu cred că ştiu asta. De mici ni se spune că doar femeile au darul magiei. Datorită scumpului nostru Vânător... se schimbă mult lucrurile.

Ansel a încuviinţat din cap şi a întors privirea, cu obrajii îmbujoraţi. Când ne-am apropiat, Coco a murmurat, fără să se uite la noi:

— Cel mai bine ar fi să vorbesc singură cu mătuşă-mea.

Îmi venea s-o împung cu degetul în obraz, ca s-o *forţez* să se uite la mine. Când ne vorbise despre protecţia pe care ne-o va acorda mătuşa ei, despre o alianţă cu neamul ei puternic, îmi închipuisem cu totul *altceva.* Vrăjitoarele din faţa mea erau atât de şubrede, încât aveam impresia c-o să le dărâme cel mai mic vânt sau chiar un strănut.

— Desigur, am spus. Te aşteptăm aici.

— Nu-i nevoie.

Am tresărit cu toţii în momentul în care Nicholina a reapărut lângă noi. Nu mai avea tonul tineresc, iar ochii ei argintii erau opaci şi goi. Era evident că nu mai avea chef să continue spectacolul pe care-l făcuse în prezenţa lui Reid.

— Josephine vă aşteaptă pe toţi trei în cortul ei.

— Eşti amabilă să nu mai faci asta? am zis.

A tresăltat şi s-a schimonosit la faţă, parcă scârbită de întrebarea mea. Ori, poate, de vocea mea.

— Niciodată să nu mai intri în vorbă cu noi, şoricelule. Absolut niciodată.

Ochii i s-au animat brusc şi s-a repezit la mine, clănţănind sălbatic din dinţi. Ansel s-a tras înapoi – şi pe mine odată cu el –, fiind cât pe ce să ne dărâme pe amândoi. Deşi a intervenit Coco, cu o mână puternică şi rapidă, Nicholina s-a apropiat de mine suficient de mult cât să-i simt răsuflarea şi să-i văd vârfurile ascuţite ale incisivilor. Şi-a fluturat degetele descărnate prin faţa mea şi mi-a îngânat ca unui bebeluş:

— Altminteri, te înghiţim pe nerăsuflate. Da, da, aşa vom face...

— *Încetează!* s-a răstit Coco, îmbrâncind-o din faţa mea. Condu-ne la corturile noastre! E târziu. O să discutăm cu mătuşa mea după ce ne odihnim. E un ordin, Nicholina!

— La cort.

— Poftim?

— La *cort,* a repetat femeia şi a început să legene din cap, reluându-şi rolul de nebună. Cort, cort, cort. Un singur cort, înţelegi fără efort. Un cort, de împărţit fără disconfort...

— Să-l împărţim? a bâiguit Ansel, uitându-se la Coco, cu o privire îngrozită.

Mi-a dat drumul şi şi-a trecut agitat mâna prin păr, după care a început să tragă de tivul tunicii.

— Împărţim un cort? În care... dormim?

— Nu, în care să ne-o tra... am dat să zic, dar m-a întrerupt Coco.

— De ce doar un cort?

Nicholina a ridicat din umeri şi s-a îndepărtat de noi cu spatele. Neavând încotro, ne-am ţinut după ea. Vrăjitoarele de sânge ne urmăreau cu ochi duşmănoşi, dar toate şi-au dezgolit gâturile în faţa lui Coco, exact cum făcuse şi Nicholina puţin mai devreme. O singură dată mai văzusem acest gest de supunere – când La Voisin ne prinsese pe mine şi pe Coco jucându-ne împreună pe malul L'Eau Mélancolique. Fusese atât de furioasă atunci, încât aproape îi dislocase umărul lui Coco, în graba de a o despărţi de mine. Coco îşi dezgolise gâtul mai repede decât s-ar întoarce un câine cu burta în sus în faţa şefului

haitei.

Gestul mi-a dat fiori atunci, îmi dădea şi acum.

Ca şi când mi-ar fi citit gândurile, Ansel a întrebat în şoaptă:

— De ce fac asta?

— E un semn de respect şi supunere, i-am răspuns, în timp ce înaintam la câţiva metri în spatele Nicholinei şi lui Coco. Aşa cum faci reverenţe în faţa capetelor încoronate. Când îşi dezgolesc gâturile, îi oferă lui Coco sângele lor.

— Dar totuşi... supunere?

Imediat ce a trecut Coco, vrăjitoarele ne-au aruncat aceleaşi priviri înveninate. Nu le puteam învinovăţi. Eram o Dame Blanche, iar Ansel se antrenase să devină Vânător. Chiar dacă La Voisin ne permisese să intram în tabără, eram la fel de dispreţuiţi ca Reid.

— În cazul în care Coco ţi-ar bea sângele acum, i-am explicat, ar putea să te controleze. Doar pentru o scurtă perioadă, firește. Dar Vrăjitoarele Roşii îşi oferă de bunăvoie sângele, atât ei, cât şi lui La Voisin, care sunt un fel de capete încoronate aici.

— Aha, a zis Ansel, înghiţind în sec. Capete încoronate.

— *La princesse,* am spus, făcându-i cu ochiul, şi l-am ciupit de braţ. Dar aceeaşi Coco pe care o ştim.

Ansel nu părea foarte convins.

— De ce am primit un singur cort, Nicholina?

Cum Nicholina continua să mormăie în barbă, Coco a încleştat pumnii. Din câte se vedea treaba, îşi cam luase nasul la purtare de când devenise *aghiotanta personală* a lui La Voisin.

— *Răspunde-mi!*

— Ne-ai părăsit, *princesse.* Ne-ai lăsat de izbelişte. Nu ne mai ajung nici mâncarea, nici păturile, nici paturile. Cu fiecare oră care trece, frigul şi foamea mai răpun câteva dintre noi. Mare păcat că n-ai putut să mai rămâi alături de noi.

Văzând rânjetul crud de pe faţa femeii, Coco era cât pe ce să se împiedice, dar i-am pus o palmă pe spate, ca să nu cadă. Când m-a tras lângă ea şi m-a luat de mână, am

răsuflat uşurată.

— De ce vrea mătuşa mea să ne vadă chiar acum? a întrebat, mai încruntată decât înainte. Ce e atât de urgent?

Nicholina a chicotit.

— Fiul a dispărut odată cu soarele, s-a culcat în spatele stâncii. Dar nu s-a întors acasă, trupul i-a dispărut şi au început să dea târcoale vulturii.

— Vorbeşte pe înţelesul nostru! i-am replicat sec.

Mult mai răbdătoare decât mine, Coco nu a cerut lămuriri.

— Cine-i băiatul? a întrebat, cu o grimasă pe chip.

— Cine *a fost,* a corectat-o Nicholina, cu gura încă schimonosită de zâmbetul acela sinistru – prea larg, prea fix, prea… sângeros. „A murit, a murit", şoarecii mei mi-au şoptit. Murit, murit, murit, murit, murit, murit, *murit.*

Aha. Acum am priceput de ce plângea femeia de mai devreme.

Nicholina s-a oprit în dreptul unui cort mic şi jerpelit, aşezat la marginea taberei, departe de celelalte. Era chiar pe marginea falezei. Ziua, razele soarelui încălzeau locul acela, scăldând zăpada într-o lumină aurie. Având vedere direct spre munte, peisajul ar fi putut fi nespus de frumos, chiar şi pe întuneric.

Dacă n-ar fi fost vulturii care dădeau târcoale pe cer.

I-am urmărit cum coboară – mai jos şi mai jos –, până ce Coco mi-a dat drumul la mână şi şi-a pus-o în şold.

— Ai zis că a dispărut, a spus ea înfuriată. Că *a dispărut,* nu că a murit. Vreau să vorbesc numaidecât cu mătuşa mea. Dacă trimite patrule de căutare, vreau să mergem şi noi. Poate că doar s-a rătăcit.

Nicholina a legănat voioasă din cap.

— Îl ucide frigul. Încetul cu încetul.

— Am înţeles, a zis Coco, azvârlindu-şi traista în cort, fără să se uite înăuntru. Cine-i băiatul, Nicholina? De cât timp lipseşte?

Pe neaşteptate, traista s-a întors prin aer la ea şi a lovit-o în cap. Coco s-a răsucit şi a tras o înjurătură zdravănă.

— Ce piz…

Din cort şi-a făcut apariţia Babette Dubuisson.

Era aproape de nerecunoscut fără machiajul strident – şi cu părul auriu prins într-un coc în vârful capului – şi slăbise mult de la ultima noastră întâlnire, în Cesarine. Cicatricele îi străluceau ca argintul pe pielea fildeşie. Deşi o privea drăgăstos pe Coco, nu zâmbea.

— Îl numeam Etienne Gilly, după scumpa lui mamă, Ismay Gilly.

Coco s-a apropiat de ea şi a îmbrăţişat-o, vizibil uşurată.

— Ce bine că eşti aici, Babette!

M-am încruntat, uşor descumpănită, cuprinsă de senzaţia că aş fi călcat în gol. Cu toate că discuţiile dintre Roy şi amicii lui îmi confirmaseră bănuielile cu privire la *interdicţiile* şi *femeile suspecte* din Cesarine, nicio clipă nu mă gândisem la Babette şi la soarta ei. Dar Coco, evident, se gândise. M-am întunecat şi mai mult la faţă. O consideram prietenă pe Babette – chiar dacă nu una foarte apropiată – şi nu voiam să păţească ceva.

Nu-i aşa?

— *Bonjour, mon amour!* a zis Babette, sărutând-o pe Coco, înainte de a-şi lipi fruntea de a ei. Mi-a fost dor de tine!

După ce şi-au dat drumul din îmbrăţişare, Babette s-a uitat curioasă la rana proaspătă de la gâtul meu. Îmi pierdusem panglica cu care o acopeream de obicei.

— *Bonjour* şi ţie, Louise! Ai un păr absolut *répugnant,* dar mă bucur să te văd vie şi nevătămată.

I-am aruncat un zâmbet obosit şi mi-au revenit în minte vorbele lui Reid. „Nu eşti în apele tale.”

— Vie, da, am spus gânditoare, nevătămată, mai puţin.

— Aiurea. În vremuri ca astea, dacă eşti viu, înseamnă că eşti nevătămat, a spus Babette, după care şi-a reîndreptat atenţia spre Coco şi a oftat.

Îi lipsea teatralismul ei obişnuit. Femeia nemachiată şi serioasă din faţa mea – cu haine ponosite şi părul vâlvoi – nu era Babette pe care o cunoşteam.

— Din păcate, nu putem spune asta şi despre bietul Etienne. Tu, *mon amour,* crezi că e încă în viaţă, dar eu mă

tem că a murit – şi nu din cauza frigului. Noi l-am cunoscut după numele mamei lui, dar, pentru restul regatului, Etienne Gilly este Etienne Lyon. Fiul nelegitim al regelui, care a plecat la vânătoarea de dimineaţă şi nu s-a mai întors.

Mai mare decât celelalte, cortul lui La Voisin era ridicat în mijlocul luminişului. În jurul lui, pe pământ, erau înşirate câteva cuşti de lemn din care ne priveau ochi strălucitori. O vulpe s-a repezit mârâind la zăbrele când am trecut, iar Ansel s-a izbit de mine, cu un ţipăt speriat. S-a înroşit la faţă ca racul, auzind-o pe Babette cum chicoteşte.

— Ce sunt astea? Animale de companie? a întrebat el aproape şoptit.

— Le ţinem pentru sânge, a răspuns Coco scurt. Şi pentru divinaţie.

Nicholina s-a încruntat la auzul acestor explicaţii – considerându-le, probabil, o trădare –, după care a dat la o parte mănunchiurile de salvie uscată atârnate la intrarea în cort. Babette a pupat-o pe Coco pe ambii obraji.

— Ne vedem mai târziu, *mon amour!* Avem multe de discutat.

Coco a strâns-o în braţe un pic mai mult decât era nevoie, înainte de a se despărţi.

Înăuntru, La Voisin stătea la o masă improvizată, cu un buchet de ierburi care fumega încet în faţa ei. Nicholina s-a dus lângă ea şi a luat într-o mână o piele de iepure, iar în cealaltă, un cuţit plin de sânge. Organele bietei vietăţi zăceau împrăştiate pe toată masa. Am încercat să mă fac că nu văd cum îşi linge sângele de pe degete.

La Voisin a ridicat ochii din cartea pe care o citea şi m-a fixat cu o privire de gheaţă. Am făcut ochii mari, uimită de tenul ei neted. Nu îmbătrânise deloc de la ultima noastră întâlnire. Cu toate că avea de trei ori vârsta noastră, niciun rid nu-i brăzda fruntea ori buzele, iar părul – prins la spate într-un coc ordonat – era negru ca smoala.

M-a trecut un fior când mi-am amintit de zvonurile

macabre care circulau pe seama ei la Chateau le Blanc: cum că ar fi mâncat inimi de prunci, ca să-şi păstreze tinereţea, că în fiecare an mergea la L'Eau Mèlancolique, ca să bea sângele unei melusine – sau, mai bine zis, să se *scalde* în el.

S-au scurs câteva clipe interminabile, timp în care ne-a studiat pe mine şi Coco cu ochii ei negri ce scânteiau în lumina lumânărilor. Exact ca şi Nicholina, privirea i-a zăbovit asupra mea, alunecând agale pe lângă obraz, până la cicatricea de pe gât. I-am răspuns cu aceeaşi privire neclintită.

Pe Ansel nu-l cunoştea.

Într-un final, Coco şi-a dres glasul şi a spus:

— *Bonjour, tante!*[6]

— Cosette, a zis La Voisin, închizând cartea cu un pocnet. În sfârşit, ai catadicsit să ne vizitezi. Observ că ai aşteptat să apară prilejul nimerit.

M-am uitat năucită cum prietena mea lasă capul în pământ ruşinată.

— *Je suis désolée.*[7] Aş fi venit mai demult, dar nu… nu-mi puteam părăsi prietenii.

La Voisin a ocolit masa, stârnind valuri în fumul parfumat. S-a oprit în faţa lui Coco, a prins-o de bărbie şi i-a înclinat capul spre lumina lumânării. Coco a ridicat şovăielnică ochii spre La Voisin, care s-a încruntat, vizibil nemulţumită de ceea ce se citea în ei.

— Poporul tău murea, în vreme ce tu te distrai cu *prietenii.*

— Babette mi-a spus ce a păţit Etienne. Am putea să…

— Nu la Etienne mă refer.

— Atunci la cine?

— Boala le-a răpus pe Delphine şi Marie. Nu mai târziu de săptămâna trecută, Denys a murit de frig. Maică-sa a plecat să caute mâncare şi l-a lăsat singur. Băiatul a vrut să se ducă după ea.

Ochii i-au devenit tăioşi şi scânteietori ca două bucăţi de

[6] Bună ziua, mătușă! (în franceză) (n. red.).

[7] Îmi pare rău! (în franceză) (n. red.).

obsidian. Şi-a retras mâna de pe bărbia lui Coco.

— Ţi-l mai aduci aminte? Nu împlinise nici doi ani.

Coco a scos un geamăt, iar mie mi s-a făcut rău.

— Îmi... a dat ea să spună, dar s-a răzgândit.

Înţeleaptă decizie. La Voisin nu voia s-o audă că-şi cere iertare. Voia s-o vadă că suferă. Că fierbe. Pe neaşteptate, Coco s-a întors spre mine.

— Lou, cred... cred că ţi-o mai aduci aminte pe mătuşa mea, Josephine Monvoisin, a zis, gesticulând disperată când spre una, când spre cealaltă.

De mila ei, am încuviinţat din cap şi m-am silit să zâmbesc. Îmi părea necuviincios după o asemenea dezvăluire.

— *Bonjour, madame* Monvoisin!

N-am întins gâtul. În copilărie, prima lecţie pe care o învăţasem de la Coco era foarte simplă: niciodată să nu-mi ofer sângele unei Dame Rouge. Mai cu seamă mătuşii ei, care le detesta pe Morgane şi pe Dames Blanches chiar mai mult decât mine.

— Îţi mulţumim că ne-ai primit în audienţă!

S-a uitat din nou lung la mine.

— Semeni cu maică-ta.

— Iar acesta e Ansel Diggory, s-a grăbit Coco să adauge. Este...

La Voisin continua să-l ignore. Nu-şi dezlipea ochii de la mine.

— Ştiu cine e.

— Un *pui* de Vânător, a zis Nicholina, lingându-şi buza de jos, cu ochi flămânzi şi sticloşi. Tare frumuşel e!

— Nu e Vânător, a spus Coco pe un ton tăios ca lama de cuţit. Nici n-a fost vreodată.

— E singurul motiv, a zis La Voisin, strâmbând din buze cu un dispreţ nedisimulat, pentru care e încă în viaţă.

Văzând privirea sinistră din ochii mătuşii ei, Coco şi-a dres repede glasul.

— Ai... ai zis că Etienne n-a murit. Să înţeleg că l-aţi găsit?

— Nu, nu l-am găsit.

La Voisin s-a întunecat şi mai tare la faţă, iar umbrele din cort au devenit mai apăsătoare. Lumânările au început să pâlpâie. Iar cartea ei... *s-a mişcat.* M-am uitat la ea cu ochi mari. Deşi abia perceptibil, coperta neagră *sigur* vibrase. La Voisin i-a mângâiat cotorul, după care a scos din ea un pergament. Pe el cineva desenase o hartă rudimentară a La Forêt des Yeux. În ciuda neliniştii care mă stăpânea, m-am aplecat s-o văd mai bine. Copacii de cerneală erau împestriţaţi cu picături de sânge.

— Vraja de urmărire a dezvăluit că e în viaţă, dar ceva – sau cineva – a ascuns locul exact în care se află.

În momentul în care şi-a aţintit ochii negri asupra mea, am simţit o greutate inexplicabilă în piept.

— Ieri, mai multe patrule au cercetat zona, dar nu i-au dat de urmă. Astă-seară, am extins aria de căutare.

Mi-am pus mâinile-n sân, ca să nu mai tremure.

— Dacă a plecat de bunăvoie?

— Mama şi sora lui trăiesc aici. N-ar fi plecat fără să-şi ia rămas-bun de la ele.

— Toată lumea ştie că relaţiile cu familia pot fi tensionate.

— A dispărut imediat ce am acceptat să mă întâlnesc cu voi.

— Bizară coincidenţă...

— Nu cred în coincidenţe.

Ne-a studiat impasibilă, în timp ce ne bâţâiam unii lângă alţii, în faţa ei – ca nişte şcolari neastâmpăraţi. O situaţie mult îngreunată de faptul că eram prinsă între Coco şi Ansel. M-am chinuit zadarnic să par mai înaltă.

— În mesaj, spuneai că vreţi să formaţi o alianţă cu clanul nostru, a reluat ea. Şi că Reid Labelle se îndreaptă chiar acum spre Le Ventre, în încercarea de a încheia o alianţă cu vârcolacii. După aceea, intenţionaţi să mergeţi la Cesarine, ca să discutaţi cu regele.

M-a străbătut un fior de satisfacţie. Reid Labelle. Nu Reid Diggory sau Reid Lyon. Părea numele... potrivit. Fireşte, în cazul în care respectam datina neamului nostru, putea alege numele Reid le Blanc. Dacă... dacă ne

căsătoream aşa cum se cuvine, de data aceasta.

— Într-adevăr.

— Răspunsul meu este nu.

Am clipit, şocată de refuzul ei tăios, dar îşi reîndreptase deja atenţia spre harta pe care o vâra cu grijă înapoi în cartea ei odioasă. Nicholina chicotea. Cu coada ochiului, am zărit-o ţinând în mână iepurele mort şi zgâlţâindu-l într-un dans macabru. M-am aprins toată şi am încleştat pumnii.

— Explică-mi de ce.

— E foarte simplu.

Mi-a aruncat o privire atât de imperturbabilă, încât îmi venea să urlu.

— O să daţi greş. Nu vreau să-mi pun neamul în pericol de dragul misiunii voastre nesăbuite.

— Mătuşă Josephine... a spus rugător Coco, dar La Voisin i-a curmat vorba cu un gest scurt din mână.

— Ştiu ce spun semnele şi nu voi ceda.

— Vezica iepurelui te-a convins? am întrebat, străduindu-mă să-mi păstrez vocea calmă.

— Nu mă aştept să înţelegeţi ce povară apasă pe umerii tăi când conduci un popor. *Niciuna* dintre voi.

S-a uitat la Coco şi a ridicat din sprâncene, iar prietena mea a lăsat imediat capul în pământ. Îmi venea să-i scot ochii lui La Voisin.

— Soarta tuturor celor din această tabără e responsabilitatea mea şi nu vreau să stârnesc furia lui Morgane. Nici pentru tine şi nici măcar de dragul nepoatei mele.

Fierbinţeala din stomac devenea tot mai intensă, până ce am simţit că explodează. Tonul însă mi-a rămas calm.

— De ce ne-ai mai chemat aici, dacă nu eşti dispusă să ne asculţi?

— Nu-ţi datorez nimic, Louise le Blanc. Nu-ţi face iluzii deşarte. Eşti aici – *vie* şi *nevătămată* – doar prin bunăvoinţa mea. Bunăvoinţă care scade rapid. Eu şi poporul meu nu te vom urma. Acestea fiind zise, poţi să pleci. Cosette rămâne aici.

Aha. Iată şi adevăratul motiv pentru care ne chemase acolo – ca să-i interzică lui Coco să mai plece.

Coco a înlemnit, ca şi când ochii negri ai mătuşii ei o ţintuiseră în loc.

— Ţi-ai neglijat destul îndatoririle, a zis La Voisin. Ţi-ai apărat destul *duşmanii* în dauna *neamului* tău.

A rostit cu patos ultimele cuvinte şi a izbit cu palmele în masă, înfigându-şi unghiile în lemn. Cartea neagră de lângă ea părea să tresalte de nerăbdare.

— Situaţia asta ia sfârşit acum. Eşti Prinţesa Roşie şi, din acest moment, te vei comporta aşa cum se cuvine. Pentru început, îi vei conduce pe Louise şi pe tovarăşul ei afară din tabără.

Am strâns din dinţi.

— Nu plecăm nicăieri…

— Până când nu-l găsim pe Etienne, a completat Coco, îndreptându-se de umeri.

Mi-a atins mâna aproape imperceptibil. *Ai încredere în mine,* părea să-mi spună. Am închis gura.

— Vor să ne ajute, *tante.* Vor pleca doar după ce-l găsesc – iar, dacă-l găsesc, vei încheia alianţa cu ei.

— Iar Coco vine cu noi, am adăugat, neputându-mă abţine. Dacă doreşte, bineînţeles.

La Voisin a mijit ochii.

— Decizia mea e finală.

Dar Coco nu s-a lăsat descurajată. Deşi îi tremurau uşor degetele, s-a apropiat de masă şi a coborât tonul. O auzeam totuşi.

— Vrăjile noastre nu-l pot găsi. Poate reuşeşte magia ei. Împreună putem s-o învingem pe Morgane, *tante,* a adăugat, cu glas mai scăzut, dar mai hotărât. Ne vom putea întoarce la Chateau. Toate chinurile astea – frigul, bolile, moartea – vor lua sfârşit.

— Nu mă aliez cu duşmanii, a stăruit La Voisin, dar a aruncat o privire furişă spre mine şi s-a încruntat. Refuz să mă aliez cu vârcolacii şi Vânătorii.

— Cu toţii avem un duşman comun. Ceea ce înseamnă că suntem prieteni.

Spre mirarea mea, Coco a întins mâna şi a prins-o pe La Voisin de degete. De data asta, a înlemnit mătuşa ei.

— Acceptă ajutorul pe care ţi-l oferim. Lasă-ne să-l căutăm pe Etienne. Te rog!

La Voisin ne-a studiat preţ de câteva clipe interminabile. În cele din urmă, şi-a tras mâna din strânsoarea lui Coco.

— *Dacă* îl găsiţi pe Etienne, a spus ea, strâmbând din buze, voi cântări propunerea voastră.

Văzând că eu şi Ansel răsuflăm uşuraţi, s-a grăbit să adauge:

— Aveţi timp până la răsăritul soarelui. Dacă nu-l găsiţi până atunci, părăsiţi tabăra fără nicio împotrivire. De acord?

Indignată, am deschis gura să protestez, căci timpul alocat era ridicol de scurt – doar câteva ore –, dar am simţit cum îmi gâdilă ceva gleznele. Am coborât privirea, surprinsă.

— Absalon? Ce cauţi...

Cu inima tremurând de speranţă, m-am întors spre intrarea cortului, dar n-am văzut niciun bărbat voinic, cu păr de aramă, acolo. Nici zâmbete timide, nici dinţi încleştaţi, nici obraji îmbujoraţi. M-am încruntat.

Nici urmă de Reid.

M-a cuprins dezamăgirea. Apoi nedumerirea. De obicei, matagoţii stăteau pe lângă cei care îi atrăseseră. Doar dacă nu cumva...

— Ai un mesaj pentru mine? am întrebat, întunecându-mă şi mai tare la faţă.

Un firicel de teamă începea să încolţească în sufletul meu. S-o fi întâmplat ceva pe drum? L-o fi recunoscut cineva? Îl prinseseră? Aflaseră că e vrăjitor? Îmi treceau un milion de gânduri prin minte.

— Ce este, Absalon? Spune-mi odată!

Matagotul a scos doar un miorlăit şi a continuat să se frece de picioarele mele, cu o sticlire de inteligenţă umană în ochii lui de felină. În timp ce mă uitam năucită la el, mi-a dispărut şi ultima fărâmă de furie. Nu rămăsese alături de Reid. Nu venise să aducă vreun mesaj. Pur şi simplu,

venise. Aici. Venise aici. Ceea ce însemna...

— I-ai pus nume matagotului? a întrebat La Voisin, trădându-şi mirarea printr-o clipire rapidă.

— Oricine merită să aibă un nume, am răspuns, cu glas stins.

„Sunt atraşi de fiinţe asemenea lor. Suflete tulburate. Unul dintre noi l-a atras aici.” Absalon s-a ridicat pe labele din spate şi şi-a înfipt ghearele în pantalonii mei de piele. Am îngenuncheat instinctiv şi l-am mângâiat pe cap. A început să toarcă încet.

— Nu mi-a zis cum îl cheamă, aşa că am ales eu un nume.

Îngândurată, Coco se uita când la mine, când la Ansel – chinuindu-se să-şi dea seama după cine venise matagotul –, dar La Voisin mi-a aruncat un zâmbet scurt şi grăitor.

— Eşti altfel decât m-aş fi aşteptat, Louise le Blanc.

Nu-mi plăcea deloc zâmbetul ei. M-am ridicat imediat şi l-am gonit pe Absalon cu piciorul. N-a fost chip să-l clintesc.

— Zât! i-am spus, dar el doar mi-a aruncat o privire răutăcioasă.

Drace!

Femeia cu păr roşiatic de mai devreme a vârât capul în cort şi ne-a întrerupt. Ţinea de mână o fetiţă care îi semăna leit.

— S-a întors patrula de la miezul nopţii, stăpână, a anunţat ea, trăgându-şi nasul, şi şi-a şters o lacrimă de la ochi. Nu i-au dat de urmă. Următoarea patrulă se pregăteşte de plecare.

— Stai fără teamă, Ismay. O să-l găsim, a zis La Voisin cu blândeţe şi şi-a împreunat mâinile. Trebuie să te odihneşti. Ia-o pe Gabrielle şi mergeţi în cortul vostru. Vă trezim noi, dacă avem veşti.

— Nu, nu pot. Trebuie să-l caut şi eu. Te implor, nu-mi cere să stau cu mâinile-n sân câtă vreme fiul meu... a bolborosit femeia, copleşită de emoţii, după care a strâns din dinţi. N-am timp de odihnă până când nu-l găsim.

— Prea bine, a oftat La Voisin.

După ce Ismay i-a mulţumit şi a ieşit din cort, împreună cu fiica ei, La Voisin s-a întors spre mine.

— Dacă eşti de acord cu condiţiile mele, poţi merge cu următoarea patrulă. Urmează să plece numaidecât. Te vor însoţi Nicholina, Ismay şi Gabrielle. N-ai decât să-ţi iei animalul de companie şi prietenul cu tine, a spus, după care a făcut o pauză. Cosette rămâne cu mine.

— *Tante*... a dat Coco să protesteze.

— Nu e animalul meu de companie, am răspuns bosumflată. Dar La Voisin a vorbit peste noi, cu ochii scânteind de furie.

— Îmi pui răbdarea la încercare, copilă. Dacă vrei ca alianţa asta să aibă o şansă, îl găseşti pe Etienne până-n zori. Ne-am înţeles?

UN PAS ÎNAINTE

Reid

SIMŢEAM CUŢITUL GREU ÎN PALMĂ. SOLID. LAMA, echilibrată şi ascuţită. Îl cumpărasem de la unul dintre cei mai pricepuţi fierari din Cesarine – unul care avea mai târziu să uneltească să-mi ucidă nevasta, împreună cu câţiva criminali. „Copoi în uniformă albastră”, îmi strigase, după ce îl predasem autorităţilor. Îi eram client de ani buni, dar niciodată nu-mi trecuse prin cap că mă urăşte. Exact ca ţăranii din Saint-Loire. Şi numai din cauza uniformei mele.

Fals.

Din cauza *mea.* A convingerilor mele.

Placa rotativă era acoperită aproape în întregime de stele aurii. Cătuşe din piele atârnau în patru puncte strategice pe bucata circulară de lemn – două pentru mâinile asistentei, două pentru picioare. Partea de sus a plăcii era pătată cu ceva ce semăna suspect de mult a sânge.

Cu inima îndoită, am răsucit încheietura şi am aruncat cuţitul. S-a înfipt chiar în centru.

Deveraux a izbucnit în aplauze.

— *Splendidă* prestaţie, *monsieur* Diggory! Louise ţi-a lăudat măiestria pe bună dreptate, a spus el, făcându-şi aer cu palma. Publicul o să fie în culmea *extazului.* O să-ţi spunem Pumnalul Pericolului. Ba nu, Cuţitarul Teribil.

M-am uitat la el, îngrozit.

— Nu cred că…

— Ai dreptate, ai dreptate. Mai avem de căutat până găsim porecla perfectă. Nu-ţi face griji! Împreună, vom…

A ridicat brusc mâinile spre cer, cu degetele răsfirate, de parcă ţinea un portret în ele.

— Roşcovanul Trei-Degete? De trei degete ai nevoie ca să tragi la ţintă, nu-i aşa?

— Dacă ar folosi mai multe, ar fi neplăcut, a râs Beau,

lungit în spatele nostru, pe o pătură împodobită cu stele.

În jurul lui erau împrăştiate resturile de la masa de prânz.

— Dacă-mi permiteţi, pot să vă sugerez să încercaţi şi o tăvăleală tradiţională?

— Încetează! am zis, trăgând aer pe nas cu putere.

Simţeam că îmi frige gâtul, şi până şi eu mi-am dat seama de slăbiciunea tonului meu. Mă gândisem să profit de popas şi să mă antrenez. Proastă decizie.

— N-am nevoie de nume de scenă.

— Ce vorbă-i asta? a exclamat Deveraux. Ducând mâinile la piept, de parcă o insultasem pe maică-sa. Cum altfel să te numim? Doar nu te putem prezenta ca Reid Diggory! a continuat el, fluturând din mână în faţa protestelor mele. Coroanele, scumpule, gândeşte-te ce de coroane vei câştiga! Îţi trebuie un nume, o *identitate,* ca să transporţi publicul într-o lume fantas...

S-a oprit, cu mâinile în aer, şi i-au sticlit ochii de încântare.

— *Moartea Roşie,* a spus fericit.

Mi-a stat inima-n loc.

— Ăsta e. Câştigătorul detaşat. Alegerea perfectă. Veniţi, veniţi, priviţi-l pe cumplitul, pe formidabilul, pe *chipeşul* Moartea Roşie!

Beau râdea cu lacrimi. Îmi venea să azvârl un cuţit în el.

— Aş prefera Raoul.

— Aiurea. Ţi-am spus *clar ce* părere am despre numele Raoul.

Deveraux a lăsat mâinile pe lângă corp. Pana de la pălărie îi tremura odată cu corpul.

— Stai liniştit. Sunt convins că o să îndrăgeşti numele. Dar, până atunci, poate n-ar fi rău să te odihneşti puţin. Haideţi mai bine să vă căutăm costumele potrivite pentru marele debut.

Beau s-a ridicat imediat pe coate.

— Ţi-am zis că nu urc pe scenă.

— Înălţimea Voastră, toată trupa trebuie să se îmbrace corespunzător. Până şi cei care adună biletele şi bacşişul

de la spectatori. Asta-i situaţia.

Beau s-a trântit pe spate, gemând.

— Bravo! Aşa vă vreau! a spus Deveraux, scoţând un centimetru de croitorie din mânecă. Nu rămâne decât să vă iau măsurile – doar câteva, staţi liniştiţi – şi gata. Îmi permiţi? a întrebat, arătând spre braţul meu.

După ce am încuviinţat, s-a apropiat de mine, învăluindu-mă într-un puternic miros de vin.

Îmi explicam multe acum.

— Până când ajungem la destinaţie, a reluat el, întinzând centimetrul, te sfătuiesc să dormi în căruţa chihlimbarie, împreună cu gemenii. Poate să stea şi mama ta cu tine. Fratele tău însă s-ar simţi mai bine în căruţa stacojie, alături de Zenna şi Seraphine. Chiar dacă eu dorm foarte puţin, o să stau tot acolo, a spus, chicotind de parcă îşi amintise o glumă doar de el ştiută. Din câte-am auzit, Zenna şi Seraphine sforăie de se cutremură pereţii.

— *Chiar* că m-aş simţi mai bine în căruţa Zennei şi-a lui Seraphine, a spus Beau, evident satisfăcut. Eşti nemaipomenit de perspicace, Claud!

— M-ai înţeles greşit, dragul meu prieten. Dacă tragi speranţă la vreo aventură romantică, vei suferi o cruntă dezamăgire. Zenna şi Seraphine sunt suflete îngemănate. La un nivel *inimaginabil,* ascultă-mă pe mine.

Beau s-a pleoştit şi a întors capul, bombănind că se ţin ghinioanele scai de el.

— Ce ţi-a venit să stabileşti unde dormim? am întrebat bănuitor.

După ce-mi luasem rămas-bun de la Lou, călărisem toată noaptea, în fruntea convoiului, alături de Claud, care tot încercase să converseze cu mine. Văzând că nu reuşeşte, se pusese pe cântat şi regretasem amarnic greşeala făcută. *Ore în şir.*

— Tare îndărătnic eşti, domnule Diggory! Şi ţâfnos, pe deasupra.

M-a studiat cu o figură curioasă, după care s-a lăsat în genunchi, ca să-mi ia măsura la pantaloni.

— Stai liniştit, că nu pun la cale nimic necurat. Pur şi

simplu, mi s-ar părea o decizie înţeleaptă din partea ta să te împrieteneşti cu Toulouse şi Thierry.

— De ce?

— Nici nu-ţi imaginezi cât de multe aveţi în comun!

Am întors capul spre Beau, care îl privea încruntat pe Deveraux.

— Îţi place să vorbeşti în şarade.

Deveraux a oftat şi s-a ridicat în picioare, scuturându-şi praful de pe pantalonii de catifea reiată. Pantaloni de catifea reiată *violet.*

— Permiteţi-mi să vorbesc pe şleau, *messieurs,* a spus şi s-a întors spre mine. De curând, ai trăit o întâmplare destul de traumatizantă şi ai mare nevoie de o relaţie platonică. Ţi-ai pierdut patriarhul. Tovarăşii te-au abandonat. Din cauză că te dispreţuieşti, s-a căscat o prăpastie emoţională între tine şi nevasta ta. Dar cel mai grav e că s-a căscat o prăpastie *în tine.*

O furie fierbinte şi nestăpânită a explodat în mine la auzul acelor cuvinte.

— Nici măcar nu mă cunoşti!

— Se prea poate. Dar ştiu sigur că nici tu nu te cunoşti. Ştiu că nu poţi cunoaşte altă persoană până când nu te cunoşti pe tine, a răspuns Deveraux, pocnind din degete la nasul meu. Şi mai ştiu că, dacă nu te trezeşti la realitate, tinere, o să părăseşti lumea asta fără să fi găsit ceea ce cauţi.

I-am aruncat o privire plină de ură, dar gâtul îmi ardea de ruşine. Şi obrajii.

— Şi, mă rog, ce caut?

— O legătură, a răspuns Deveraux, înfăşurând cu grijă centimetrul la loc. Toţi căutăm asta. Acceptă-te pe tine, acceptă-i *pe alţii* şi, poate, o vei găsi. Acestea fiind zise, a adăugat, răsucindu-se pe călcâie şi aruncându-mi un zâmbet vesel peste umăr, te sfătuiesc să mergi la masa de prânz. În scurt timp, vom pleca spre Domaine-les-Roses, unde vei fermeca publicul cu măiestria ta de aruncător de cuţite. La bună vedere!

A plecat, fluierând un cântec vesel.

— Îmi place de el, a râs Beau, rupând tăcerea care a urmat.

— E *nebun.*

— Toţi oamenii deosebiţi sunt.

Vorbele lui mi-au redeşteptat altele – unele mai clare acum. Cuvinte care muşcau şi sfâşiau în mintea mea, însetate de sânge. „Claud e un fel de colecţionar”, spusese Zenna. „Îi adună doar pe cei mai buni şi mai talentaţi în trupa lui. Pe cei mai rari şi mai neobişnuiţi. Pe cei excepţionali.”

Bănuielile mele s-au adâncit. Aspectul lui bizar, zâmbetul cu subînţeles... Era oare posibil să-mi cunoască secretul? Ştia ce făcusem de Modraniht? Puţin probabil. Dar ştia Morgane. Şi nu eram într-atât de naiv încât să-mi închipui că nu va spune nimănui. La momentul oportun, ea avea să dezvăluie totul, iar eu aveam să ard pe rug. Poate că meritam să ard pe rug. Luasem o viaţă. Mă crezusem Dumnezeu...

Nu. Am tras aer în piept şi m-am îndepărtat de gândurile funeste. I-am poruncit minţii să se calmeze. Să tacă. În câteva secunde însă s-a insinuat altă întrebare nepoftită.

Dacă Deveraux *ştia* adevărul, însemna... că şi gemenii erau vrăjitori?

„Nici nu-ţi imaginezi cât de multe aveţi în comun!”

Am pufnit dispreţuitor şi am scos alt cuţit din teacă. În toţi anii în care avusesem de-a face cu magia, în toţi anii în care *Lou* avusese de-a face cu ea, nu auzisem niciodată de existenţa unui vrăjitor bărbat. Să descopăr alţi doi la atât de scurt timp după Modraniht părea cea mai improbabilă ipoteză. Mai puţin decât improbabilă. Absurdă de-a dreptul.

„Claud e un fel de colecţionar.”

Am închis ochii şi m-am străduit să-mi golesc mintea de gânduri. Astfel de presupuneri nu serveau la nimic. Aveam un singur ţel în momentul de faţă – s-o apăr pe Lou, să-mi apăr fraţii şi surorile necunoscute. Dacă mureau, n-aveam cum să-i mai cunosc vreodată. Am inspirat pe nas. Am expirat pe gură. M-am retras în fortăreaţa mea. Am

savurat întunericul pleoapelor mele.

Nu conta dacă gemenii erau vrăjitori.

Nu conta dacă Deveraux ştia că sunt vrăjitor.

Pentru că nu eram vrăjitor, dacă nu practicam magia.

Nu eram vrăjitor.

Fără să le pese de părerea mea, firicele aurii a început să pâlpâie în beznă – firave la început, atât de firave, încât era cât pe ce să nu le observ – şi glasuri au început să murmure.

Caută-ne, caută-ne, caută-ne!

Am deschis ochii.

În clipa în care Beau a tuşit în spatele meu, am tresărit atât de tare, încât era să scap cuţitul din mână.

— Sper că n-ai de gând s-o legi pe maică-ta de planşă, mi-a zis. Poate o laşi fără cap.

În replică, am aruncat cuţitul – răsucindu-se prin aer – spre centrul planşei. S-a înfipt chiar lângă celălalt.

— Ce-ţi mai place s-o faci pe grozavul!

S-a ridicat de pe pătură şi a venit lângă mine, ca să vadă mai bine. Spre surprinderea mea, mi-a scos un cuţit din bandulieră şi l-a măsurat cu atenţie. După care l-a aruncat.

S-a izbit de planşă, ca un peşte mort, şi a căzut pe pământ.

Au urmat câteva secunde de linişte.

— Din câte se vede treaba, a zis, netezindu-şi haina cu o ultimă fărâmă de demnitate, sunt tălâmb rău.

Nu m-am putut abţine şi am pufnit în râs. Nodul din piept a slăbit puţin.

— Aveai vreun dubiu în această privinţă?

A rânjit ironic şi m-a înghiontit molatic cu umărul. Deşi înalt, era cu câţiva centimetri mai scund decât mine.

— Când e ziua ta? m-am trezit întrebând.

A ridicat din sprâncenele lui negre. Extrem de diferite de ale mele.

— Pe nouă august. Am douăzeci şi unu de ani. De ce întrebi?

— Aşa mi-a venit.

— Sunt mai mare decât tine, dacă asta voiai să ştii.

— Nu asta mă interesa, şi nici nu eşti mai mare decât mine.

— Hai, frăţioare, eu ţi-am zis când e ziua mea. Corect ar fi să-mi spui şi tu.

Văzând că nu răspund, a rânjit şi mai larg.

— Tăcerea ta e mai mult decât grăitoare. Chiar eşti mai mic decât mine, nu-i aşa?

I-am dat la o parte mâna de pe umăr şi m-am dus spre căruţa chihlimbarie. Îmi ardea gâtul.

Înăuntru, paturile erau aşezate pe lângă pereţi, construite deasupra şi sub etajere, ca piesele unui puzzle. Peste tot vedeai perne. Deşi jerpelite, toate erau îmbrăcate în mătase, catifea şi satin. Cuferele erau înghesuite în colţuri, laolaltă cu un suport şubred pentru costume şi un manechin pe jumătate dezbrăcat. Am avut o strângere de inimă.

Îmi amintea de mansarda de la Soleil et Lune.

Mai puţin parfumul pătrunzător. Într-un castronel de porţelan ardea tămâie şi smirnă. Fumul ieşea printr-o gaură în acoperiş.

Am aruncat castronul în zăpadă.

— Uşurel! a zis Beau, ferindu-se de proiectil şi intrând în căruţă după mine. Cu ce te-a supărat răşina?

Nu i-am răspuns nici de data asta. N-aveam de ce să-i mărturisesc că îmi aminteşte de catedrală. De... el.

M-am trântit pe cel mai apropiat pat şi am lăsat traista la picioare. M-am apucat să scotocesc după o cămaşă curată. Dar, când am dat cu mâna de jurnalul meu, l-am scos şi i-am mângâiat coperta scorojită. Am răsfoit paginile şifonate. Poate că fusese o prostie din partea mea să iau un obiect atât de sentimental, dar nu mă îndurasem să mă despart de el. Pierdut în gânduri, m-am oprit asupra ultimei însemnări – din seara în care îl vizitasem pe rege, după ce o arsesem pe rug pe Estelle.

Tatăl meu.

Mi-am plimbat degetele peste cuvintele de pe pagină, fără să le văd cu adevărat. Oricât m-am străduit să nu mă gândesc la el, chipul lui îmi revenea în minte acum. Părul

auriu. Maxilarul puternic. Ochii pătrunzători. Şi un zâmbet – un zâmbet care îi cucerea pe toţi cei care-l vedeau. Îl folosea ca pe o sabie. Ba nu, o armă chiar mai mortală. O sabie nu-i putea dezarma duşmanii, dar zâmbetul lui putea.

Ca Vânător, îl privisem toată viaţa de la distanţă. Abia când mă invitase la cină avusesem ocazia să-l văd faţă în faţă. Îmi zâmbise toată noaptea şi, cu toate că Lou se zvârcolea singură în patul meu – arzând de vie pentru păcatele surorii ei –, eu mă simţisem… văzut. Apreciat. *Special.*

Beau îi moştenise zâmbetul. Eu, nu.

Înainte să-mi pierd curajul, l-am întrebat:

— Cum arată surorile noastre, Violette şi Victoire?

Beau, care tocmai scotocea printre obiectele din cel mai apropiat cufăr, s-a oprit brusc. Nu-i vedeam chipul. Nu-mi dădeam seama dacă întrebarea mea îl luase prin surprindere.

— Cred că seamănă cu mine. Şi cu mama. Ea se trage de pe o insulă îndepărtată. Un regat superb. Tropical. Cu temperaturi mult mai blânde decât porcăria asta, a zis, arătând cu mâna spre zăpadă, după care a scos un glob de cristal din cufăr. Sunt gemene, dacă nu ştiai. Mai frumoase decât mine şi mama. Au părul lung şi negru, ochi mai închişi la culoare şi pielea imaculată. Ca o icoană – şi tata le tratează ca atare. De-asta nu le-ai văzut niciodată. Rareori au voie să iasă din castel.

— Câţi ani au?

— Treisprezece.

— Ce pasiuni au? am întrebat, aplecându-mă spre el, ros de curiozitate. Le place să citească? Să călărească? Să se joace cu săbiile?

Atunci s-a întors la mine şi mi-a aruncat acel zâmbet. Dar, pe chipul lui, era diferit. Sincer.

— Dacă prin joacă înţelegi că îşi pălesc fratele mai mare în cap, atunci, da, le place *să se joace* cu săbiile, a răspuns Beau, uitându-se la jurnalul din mâna mea. Lui Violette îi place sa scrie şi să citească. Lui Victoire, nu prea. Preferă să alerge după pisici şi să terorizeze servitorii.

M-a năpădit o căldură cum nu mai simţisem vreodată la auzul acelei descrieri. O căldură necunoscută. Nu era furie, nici umilinţă – nici ruşine. Era altceva. Ceva... fericit.

Mă durea.

— Şi tata cum e? am întrebat.

În clipa aceea, a dispărut zâmbetul de pe faţa lui Beau şi a aruncat înapoi în cufăr lăuta la care zdrăngănea. S-a întors spre mine şi a mijit ochii.

— Ştii foarte bine cum e. Nu-ţi crea o imagine de basm despre noi, Reid, pentru că suntem departe de asta.

Am închis jurnalul, un pic mai brutal decât intenţionam, şi m-am ridicat în picioare.

— Ştiu asta. Doar că... doar că...

Am tras aer în piept şi am uitat de orice reţinere.

— Eu n-am avut niciodată o familie.

— Nici acum nu ai, a replicat, clătinând exasperat din cap, de parcă eram un copil nătâng care trebuia mustrat. Eram sigur c-o să faci asta. Eram sigur c-o să vrei să ne împrietenim.

S-a apropiat de mine şi m-a împuns cu un deget în piept.

— Ascultă-mă bine, *frăţioare.* Asta nu e familie. E un şţreang. Iar dacă planul tău sclipitor dă greş, o să atârnăm toţi în el – tu, eu, Violette şi Victoire, şi toţi bastarzii nenorociţi pe care i-a procreat tata.

S-a oprit, iar expresia i s-a îmblânzit aproape imperceptibil, după care s-a întunecat iar. A deschis uşa căruţei cu piciorul.

— Împacă-te cu ideea asta, altminteri o să sfârşeşti cu inima frântă.

A plecat fără să mai spună ceva.

M-a deşteptat legănatul roţilor. Am sărit din pat, ameţit şi dezorientat. Îmi plesnea capul – şi, colac peste pupăză, m-am mai şi izbit de etajera de deasupra – şi mă durea gâtul. L-am masat puţin, înjurând în barbă.

— Ai dormit bine? m-a întrebat *madame* Labelle, privindu-mă peste marginea ceştii.

Jad cu filigran auriu. În căruţă domnea un parfum de

pere cu mirodenii. Cidru fiert, aşadar. Nu ceai. Clipocea la fiecare hurducăială a roţilor. Soarele după-amiezii pătrundea pe fereastră. La fel şi fluieratul vesel al lui Deveraux.

— Cât e ceasul? am întrebat.

— În jur de patru. Dormi de ore bune. Nu m-am îndurat să te trezesc.

Cu un zâmbet firav, *madame* Labelle mi-a întins şi mie o cană.

— Vrei? Îmi place cidrul la nebunie după un somn lung. Poate că-mi semeni din acest punct de vedere.

Se simţea speranţă în vorbele ei. Una extrem de transparentă.

Văzând că nu-i răspund, a continuat să pălăvrăgească, învârtind cana în mâini. Fără oprire. Un gest agitat.

— La fel îmi fierbea şi mama când eram mică. În valea de lângă Chateau creştea o livadă de peri, şi acolo era ascunzătoarea noastră. La sfârşitul verii, culegeam perele şi le ascundeam în Chateau până se coceau, a zis şi a ridicat ochii spre mine, cu faţa luminată de un zâmbet larg. Din flori împleteam coroniţe, coliere şi inele. Odată, i-am făcut lui Morgane o mantie din ele. Era splendidă! Mama ei – bunica lui Louise – a dat petrecere anul acela, pe întâi mai, doar ca să aibă prilej să o poarte.

— Am alergie la pere.

Nu aveam, dar mă săturasem s-o ascult. I-a dispărut zâmbetul.

— N-am ştiut. Iartă-mă! Puţin ceai, atunci?

— Nu-mi place ceaiul.

A făcut ochii mici.

— Cafea?

— Nu.

— Vin? Mied? Bere?

— Nu beau alcool.

A pus cana jos cu un zdrăngănit furios.

— Având în vedere că eşti sănătos şi-n putere, presupun că ceva tot bei. Fii amabil şi spune-mi ce-ţi place, ca să ştiu cu ce să te servesc.

— Apă.

În clipa aceea, a renunţat la toate dulcegăriile şi m-a săgetat cu privirea. A fluturat din mână pe deasupra oalei cu cidru fiert şi parfumul de mirodenii s-a evaporat. În locul lui a rămas mirosul înţepător al magiei. Cu o grimasă, *madame* Labelle mi-a turnat apă în cană. Apoi a împins-o brutal către mine.

Mi s-a întors stomacul pe dos şi mi-am astupat ochii cu palmele.

— Ţi-am mai zis asta. Nu suport să fiu în preajma…

— Da, da, ştiu! a răspuns ea, răstit. Eşti şi mai intolerant la magie. Înţeleg foarte bine. Un pas înainte, doi înapoi şi alte tâmpenii de genul ăsta. Scopul meu e să-ţi dau un ghiont blând în direcţia care trebuie – sau, la nevoie, unul mai violent.

M-am trântit înapoi pe pernă, cu spatele la ea.

— N-am nevoie!

În secunda următoare, m-am trezit plin de apă pe faţă, păr şi umeri.

— N-am terminat ce aveam de spus, a zis ea calm.

Scuipând şi luptându-mă cu părul ud, m-am ridicat iar în fund, ca să ţin discuţia sub control.

— Bărbaţii din cârciumă ştiau că sunt bastardul regelui. Cum îţi explici asta?

A ridicat uşor din umeri.

— Am oameni de legătură în oraş. Eu le-am zis să împrăştie vestea în lung şi-n lat.

— *De ce?*

— Ca să-ţi salvez viaţa, a răspuns, ridicând din sprâncene. Cu cât afla mai multă lume, cu atât creşteau şansele ca zvonul să ajungă şi la urechile lui Auguste – şi chiar aşa s-a întâmplat. A cerut să fii prins *viu,* nu mort. Odată ce avea să descopere legătura dintre voi, eram sigură că va dori să te revadă, să… te studieze. Tatăl tău este peste măsură de trufaş, iar copiii sunt oglinda părinţilor lor.

— Eşti *nebună.*

— Ce mojicie din partea ta să spui asta! a pufnit ea,

netezindu-şi fusta, după care şi-a pus mâinile în poală. Mai ales dacă ne gândim la starea actuală a lui Louise. Şi pe ea o faci nebună?

— Nu, am mârâit printre dinţi. Şi nici tu să nu îndrăzneşti!

A fluturat din mână.

— Ajunge! Mi-ai dat de înţeles foarte clar că nu vrei să te împrieteneşti cu mine – ceea ce e perfect, ţinând seama că nu un prieten îţi trebuie ţie, ci un părinte. Ca părinte îţi vorbesc acum: fără magie, n-o vom învinge pe Morgane. Înţeleg că ai avut una, două experienţe nefericite cu ea, dar încearcă să priveşti lucrurile în ansamblu. Dacă nu renunţi la spaimele tale, ne omori pe toţi. Pricepi ce-ţi spun?

Tonul ei – poruncitor, *făţarnic* – a trezit în mine o furie tăioasă şi înţepătoare ca un ciob de sticlă. Cum îndrăznea să-mi vorbească de parcă eram un copil neascultător? Cum îşi permitea s-o facă pe părintele cu mine?

— Magia aduce moarte şi nebunie.

Mi-am stors cămaşa şi m-am dus către ea, la masă, dar m-am împiedicat de traista mea. Am înjurat cu foc spaţiul mult prea îngust.

— Nu vreau să am de-a face cu ea.

— Se petrec mai multe lucruri pe pământul ăsta, decât în tot raiul şi iadul tău[8], dar eşti prea orb ca să le observi. Am mai spus-o şi o repet. *Deschide ochii,* Reid. Magia nu ţi-e duşman. Iar, dacă vrem să-i convingem pe Toulouse şi Thierry să se alieze cu noi, trebuie să fii mai tolerant.

M-am oprit, cu cana la gură.

— Poftim?

Madame Labelle mi-a aruncat o privire şireată pe deasupra cănii ei.

— Scopul acestui demers este să găsim aliaţi, iar soarta ne-a scos în cale doi foarte puternici. Morgane nu se va aştepta la aşa ceva. Iar asta înseamnă că nici nu-i va putea

[8] Aluzie la *Hamlet* de William Shakespeare, traducere de Ion Vinea. Citatul original este: „Se petrec, în cer și pe pământ, mai multe lucruri de câre-a visat, Horațio, filozofia ta.” (n. red.).

manipula.

— Nu ştim sigur că sunt vrăjitori, am bombănit.

— Foloseşte-ţi căpăţâna aia goală, fiule, până nu-ţi cade de pe umeri.

— Nu-mi spune tu mie „fiule”!

— În călătoriile mele, am auzit de Claud Deveraux. Ce-a spus minunata Zenna e perfect adevărat – îi place să se înconjoare de tot ce-i mai talentat, mai extraordinar, mai *puternic.* Acum mulţi ani, am cunoscut o femeie în Amandine, care făcuse parte din Troupe de Fortune. Umbla vorba că putea să...

— De ce-mi povesteşti toate astea?

— Pentru că Toulouse şi Thierry St. Martin – şi, foarte probabil, Zenna şi Seraphine – nu sunt ceea ce par. Niciunul nici măcar n-a clipit când Lou a dezvăluit că e vrăjitoare. Erau mult mai preocupaţi de faptul că *tu* eşti Vânător, ceea ce înseamnă că cineva din trupă practică magia. Claud vrea să te împrieteneşti cu Toulouse şi Thierry, n-am dreptate?

„Nici nu-ţi imaginezi cât de multe aveţi în comun!”

Am încuviinţat din cap, fără nicio tragere de inimă.

— Minunat! Fă bine şi ascultă-l!

Am clătinat din cap şi am băut apa până la fund. De parcă era atât de simplu. De parcă mi-aş fi putut ascunde dispreţul faţă de magie şi să-i ademenesc într-o falsă prietenie. Lou ar fi fost în stare. Mi s-a pus un nod în stomac la gândul acesta. Dar nu puteam uita nici privirea din ochii ei la cârciumă, nici modul în care îmi luase balisarda ca să mă controleze. Nu puteam uita senzaţia sângelui arhiepiscopului pe mâinile mele. A sângelui foştilor mei tovarăşi. Simţeam că mă sufoc.

Magia.

— Nu-mi pasă dacă fraţii St. Martin sunt vrăjitori.

Am strâmbat din buze şi m-am ridicat de la masă. Cât de curând, urma să luăm cina. Preferam să îndur cântecele lui Deveraux decât conversaţia asta.

— N-am de gând să mă împrietenesc cu niciunul dintre ei.

— Zău aşa? a zis ea, cu ochii scânteind de furie, şi a sărit în picioare. Cu Beauregard păreai foarte hotărât să te împrieteneşti. Am observat că de Violette şi Victoire îţi pasă chiar foarte mult. Ce trebuie să fac ca să mă bucur şi eu de acelaşi tratament?

M-am blestemat pentru neglijenţa mea. Trăsese cu urechea. Bineînţeles că trăsese cu urechea – băgăcioasa naibii –, iar eu îi arătasem slăbiciunile mele.

— N-ai ce să faci. M-ai abandonat.

În ochii ei se perindau ultimele noastre clipe de Modraniht. Acele mii de clipe. Le-am dat la o parte pe toate.

— Credeam că trecuserăm peste asta.

M-am uitat la ea dezgustat. Într-adevăr, îi dăruisem liniştea înainte să-şi dea ultima suflare, dar darul acela era şi pentru mine. Fusese pe moarte. Nu-mi puteam petrece restul vieţii bântuind o fantomă, aşa că mă detaşasem de ea. Mă detaşasem de *toate.* De durere. De amărăciune. De regrete. Numai că, până la urmă, nu murise, nu *se dusese,* iar acum mă bântuia ea pe mine.

Iar unele suferinţe nu puteau rămâne pe veci îngropate.

— Cum ar putea cineva să treacă peste faptul că a fost lăsat să moară într-un coş de gunoi?

— De câte ori trebuie să-ţi spun? Nu te-am…

A legănat din cap, roşie la faţă şi cu ochi strălucitori. Înlăcrimaţi. De furie sau tristeţe, n-aveam de unde şti. A continuat glas stins:

— Îmi pare rău, Reid! Ai dus o viaţă plină de frământări, iar vina, în parte, îmi aparţine. Ştiu asta. Înţeleg că ai suferit din cauza mea.

S-a ridicat în picioare şi m-a luat de mână. Am vrut s-o resping, dar n-am făcut-o.

— Dar şi tu trebuie să înţelegi că nu te-aş fi părăsit niciodată, dacă aveam de ales. Aş fi renunţat la tot – la căminul meu, la surorile mele, la *viaţa* mea – ca să te păstrez, dar nu pot schimba trecutul. Nu te pot proteja de durerile lui. Ce pot este să te protejez aici şi acum, dacă-mi permiţi.

„Dacă-mi permiţi.”

Cuvintele erau ca nişte organisme vii în urechile mele. Am încercat să le alung, dar au prins rădăcini, sufocându-mi furia. Oblojindu-mi regretele. Învăluindu-le. Învăluindu-mă pe mine. Le simţeam calde şi nestatornice. Ca şi cum aş fi răbufnit împotriva ei şi aş fi blestemat-o. Ca şi cum aş fi căzut şi m-aş fi agăţat de fustele ei. De câte ori visasem la un părinte care să mă ocrotească? Care să mă iubească? Deşi nu mărturisisem niciodată – şi nici nu aveam s-o fac vreodată –, arhiepiscopul nu fusese tocmai...

Nu. Era mai mult decât puteam suporta.

Am plecat de lângă ea şi m-am trântit pe pat. Priveam în gol. A urmat un moment de tăcere. Poate că a fost stânjenitoare. Poate că a fost tensionată. N-am observat.

— Îmi plac perele, am bâiguit în cele din urmă, aproape neinteligibil.

M-a auzit totuşi. În secunda următoare, mi-a pus în mână o cană de cidru fiert.

După care, profitând de momentul meu de slăbiciune, a trecut direct la atac.

— Dacă vrei s-o învingi pe Morgane, Reid, dacă vrei s-o aperi pe Louise, nu trebuie să te dai în lături de la nimic. Nu-ţi cer să foloseşti magia. Îţi cer doar să fii mai îngăduitor în privinţa ei. Toulouse şi Thierry nu vor accepta să ni se alăture, dacă tu îi dispreţuieşti. Încearcă măcar să-i cunoşti. Spre binele lui Louise, a adăugat, după câteva clipe de şovăială.

Spre binele tău, ar fi vrut să zică.

M-am uitat abătut la cidru, apoi am dus cana la gură. Lichidul fierbinte m-a ars pe gât.

STRUCTURA ALBĂ

Lou

DUPĂ DOUĂ CEASURI DE MERS PRIN BEZNA DIN LA Forêt des Yeux – străduindu-mă să nu tresar la cele mai mici zgomote – am avut brusc o revelaţie.

Gabrielle Gilly era sora vitregă a lui Reid.

M-am uitat la spatele fetiţei în timp ce înaintam printre pini. De la mama ei moştenise părul castaniu-roşcat şi ochii căprui, dar când a întors capul spre mine – pentru cel puţin a suta oară – am observat ceva în zâmbetul ei, gropiţa mică din obraji, care-mi aducea aminte de Reid.

— Se tot uită la tine, a remarcat Ansel, împiedicându-se de o rădăcină răzleaţă, cât pe ce să cadă cu nasul în zăpadă.

Absalon a sărit repede din calea lui.

— Normal că se uită. Frumuseţea mea e incontestabilă. Sunt o capodoperă în carne şi oase.

Ansel a pufnit.

— Ce vrea să-nsemne asta?

Ofensată, am aruncat în el cu zăpadă şi era cât pe ce să cadă din nou.

— Cred că nu te-am auzit bine. Răspunsul corect era, „Zeiţă slăvită, bineînţeles că frumuseţea ta e un dar divin, iar noi, muritorii de rând, suntem binecuvântaţi că-ţi putem vedea chipul”.

— Zeiţă slăvită, a hohotit el, scuturându-se de zăpadă. Haida-de!

Am pufnit şi eu şi l-am îmbrâncit cât colo. Apoi am sărit pe un buştean prăbuşit şi mi-am continuat drumul pe lângă el.

— Râzi tu, râzi, dar dacă planul meu nu se duce în pizda mă-sii, o să vină şi ziua în care aşa o să-mi spuneţi.

S-a îmbujorat la faţă la auzul vorbelor mele obscene.

— Ce vrei să spui?

— Ştii ce vreau să spun.

Ajunsă la capătul buşteanului, l-am gonit pe Absalon din calea mea şi am sărit jos.

— Dacă o omorâm pe Morgane, o să moştenesc puterile Triplei Zeiţe.

Ansel s-a oprit brusc, de parcă-l lovisem în moalele capului.

— Adică o să fii Fecioara, Mama şi Baba?

— Zeiţa slăvită.

Am rânjit şi m-am aplecat să iau un pumn de zăpadă, dar Ansel nu mai părea amuzat de gluma mea. S-a întunecat la faţă.

— Ce te-ai mohorât aşa? am întrebat, bătătorind zăpada în palme. Asta-i realitatea. La Dame des Sorcières primeşte puterea divină, ca binecuvântare de la Tripla Zeiţă.

— Şi vrei să fii La Dame des Sorcières?

Am azvârlit bulgărele de zăpadă într-un copac şi l-am privit cum se împrăştie peste ramuri. Ce întrebare surprinzătoare! Nimeni nu mi-o mai pusese vreodată.

— Nu... nu ştiu. Nu m-am gândit niciodată că o să trăiesc mai mult de şaisprezece ani, darămite că o să pun la cale o rebeliune împotriva mamei. Chiar şi în copilărie, mi se părea ireal să-i moştenesc puterea divină.

Ansel şi-a reluat drumul, dar mai lent decât înainte. Am mers în pas cu el. Dar, după ce l-am văzut de câteva ori că se uită la mine, apoi întoarce privirea, deschide gura, apoi o închide la loc, mi-am pierdut răbdarea. Am mai făcut un bulgăr şi i l-am aruncat în cap.

— Zi odată ce ai pe suflet!

Şi-a scuturat zăpada din cârlionţi, cu o figură morocănoasă.

— Crezi că o să fii în stare să-ţi ucizi mama?

Mi s-a pus un nod în stomac. Parcă răspunzând la o chemare nerostită, Absalon a sărit dintr-un pin şi a pornit săltăreţ pe urmele mele. Nu m-am uitat la el – nu mă uitam la nimeni şi nimic, ci doar la cizmele mele care foşneau prin zăpadă. Îmi amorţiseră degetele.

— Nu mi-a dat de ales.

Nu era un răspuns, iar Ansel ştia asta. S-a lăsat tăcerea între noi.

Luna a scos capul dintre nori, revărsându-şi lumina peste pădure. Încetul cu încetul, s-a oprit şi vântul. Dacă nu era Nicholina, care plutea ca o nălucă, alături de Ismay şi Gabrielle, totul ar fi părut atât de tihnit! În situaţia de faţă însă m-a pătruns frigul până în măduva oaselor.

Nu văzusem nicio urmă care să indice că Etienne ar fi trecut pe acolo.

„Dacă vrei ca alianţa asta să aibă o şansă, îl găseşti pe Etienne până-n zori. Ne-am înţeles?”

De parcă avusesem de-ales.

Când invocasem o structură care să mă ajute să-l găsesc pe Etienne – la marginea taberei, cu toţi ochii aţintiţi asupra mea –, firicelele aurii se încâlciseră şi se zvârcoliseră precum şerpii în cuib. Nu putusem să le urmez. Dar, văzând figura nerăbdătoare de pe faţa lui La Voisin, minţisem cu neruşinare – de-asta hoinăream acum printr-un desiş de molizi, străduindu-mă zadarnic să nu ridic ochii spre cer. Nu mai era mult până-n zori.

Am tras aer în piept şi am cercetat structurile încă o dată. Erau încâlcite în continuare şi se smuceau haotic în toate direcţiile. Nu exista nicio fărâmă de rânduială. Doar… debandadă. Aveam senzaţia că cel de-al treilea ochi al meu – al şaselea simţ care-mi permitea să văd şi să manevrez firele universului – se împăienjenise dintr-un motiv neştiut. Nu ştiam că se poate întâmpla un asemenea lucru.

La Voisin spunea că era posibil ca cineva să ascundă locul în care se afla Etienne. Cineva foarte puternic. Aveam o bănuială cine-ar putea fi.

După încă un sfert de oră, Ansel a oftat.

— Nu mai bine… îl strigăm?

— *Strigă-l tu!* a croncănit Nicholina în faţa noastră. Strigă-l, strigă-l, ca arborii să-l *ciopârţească,* să-l fiarbă şi să-l frăgezească, să-l spintece şi să-l mărunţească…

— Nicholina, m-am răstit, fără să pierd structurile din ochi, nu cred să se supere cineva dacă-ţi spun *să-ţi fii*

gura!

Dar femeia doar s-a tras înapoi şi şi-a înfipt degetele în părul negru care-i atârna pe lângă obraji.

— Nu, nu, nu. Noi trei o să fim prieteni la cataramă. Prieteni nedespărţiţi.

Văzându-mă că mă uit nedumerită la Ansel, a croncănit din nou:

— Nu cu el, şoricel prostuţ. Nu cu el.

Undeva, în faţă, a trosnit o creangă, ceea ce a făcut-o să râdă şi mai cu foc.

— Copacii din pădurea asta au ochi, şoricelule. Ea pândeşte, pândeşte, pândeşte, şoricelule…

— *Sau* poate fi Etienne, care e rănit.

Dintr-o singură mişcare graţioasă, am scos cuţitul din teacă – speriată, deşi mă străduiam să-mi ţin firea – şi m-am răsucit în direcţia zgomotului.

— Mergi şi vezi despre ce e vorba.

Cu rânjetul pe buze, Nicholina s-a făcut nevăzută într-o clipită. Ismay privea ţintă în faţă, evident împărţită între a cerceta sursa zgomotului şi a-şi proteja fiica. A strâns-o pe Gabrielle de mână.

— Du-te! i-am zis.

M-am apropiat cu prudenţă de ele, dar n-am vârât arma în teacă. Mă furnica pielea de nelinişte. „Ea pândeşte, pândeşte, pândeşte, şoricelule.”

— Avem noi grijă de fiica ta.

Deşi Ismay nu părea foarte convinsă, a încuviinţat din cap şi s-a furişat printre copaci. Gabrielle a aşteptat-o să dispară, după care mi-a întins mâna, tremurând de entuziasm.

— Mă numesc Gabrielle Gilly, a zis. Eşti chiar mai scundă decât mi-a spus lumea. Aproape ca un spiriduş! Cum reuşeşti să-l săruţi pe fratele meu? Am auzit că e înalt ca bradul ăsta.

Am vrut să răspund – sau, poate, să râd –, dar fetiţa trăncănea fără oprire.

— Poate-ar fi mai potrivit să-l numesc frate vitreg, nu crezi? Lui *maman* nu-i convine că eşti aici. Nu-i convine

nici că am aflat de el, dar nu-i aici acum şi, oricum, puţin îmi pasă ce crede ea! Povesteşte-mi despre el. Are părul roşu? Aşa mi-a zis Nicholina, dar *nu prea-mi* place de Nicholina. Se crede aşa deşteaptă, dar, de fapt, e doar ciudată. Prea multe inimi, înţelegi tu ce spun...

— Inimi? a întrebat Ansel, cu o figură năucită, apoi, ca şi cum şi-ar fi dat seama că e nepoliticos, a adăugat repede: Eu sunt Ansel. Ansel Diggory.

— Inimile o ţin tânără, a continuat Gabrielle, fără să-l bage în seamă, legănând serioasă din cap. *Maman* zice că n-am voie să vorbesc despre astfel de lucruri, dar *ştiu* eu bine ce-am văzut, iar pieptul lui Bellamy era cusut când l-au pus pe rugul funerar...

— Stai o clipă, am zis, un pic ameţită de viteza cu care vorbea. Mai uşor. Cine-i Bellamy?

— Bellamy a fost prietenul meu cel mai bun, dar a murit iarna trecută. Cu câţiva ani înainte îşi pierduse mama. Sora lui s-a născut Vrăjitoare Albă, aşa că mama lor a trimis-o la Chateau, ca să aibă o viaţă mai frumoasă. După aceea, mama lor a murit de inimă rea, fiindcă n-o mulţumea să-l aibă doar pe Bellamy lângă ea. Pentru mine era suficient, dar a murit şi el. Iar acum nu-l mai am deloc.

— Îmi pare r... a dat să spună Ansel, dar Gabrielle a clătinat din cap, legănându-şi buclele castaniu-roşiatice pe umeri.

— Aşa zic mereu străinii. Zic mereu că le pare rău, de parcă ei l-ar fi omorât, dar nu l-au omorât ei. Zăpada l-a ucis, şi pe urmă Nicholina i-a mâncat inima.

În sfârşit – *în sfârşit* – s-a oprit să-şi tragă sufletul. A clipit o dată, de două ori, de trei ori şi, într-un final, s-a uitat la Ansel.

— Bună, Ansel Diggory! Şi tu eşti rudă cu fratele meu?

Ansel o privea cu gura căscată. M-a pufnit râsul, văzându-le figurile – a lui, crucită, a ei, curioasă –, iar când a izbucnit, zguduitor, cristalin şi senin ca luna, Absalon a ţâşnit de lângă mine şi s-a ascuns între ramuri. Păsările şi-au luat zborul din cuiburi. Până şi copacii păreau să freamăte de nelinişte.

În ceea ce mă privea, parcă mi se luase de pe inimă o piatră care mă apăsa de săptămâni bune.

Am îngenuncheat în faţa ei, încă râzând. M-a fixat cu ochii ei căprui, cu o intensitate bine-cunoscută.

— Abia aştept să te cunoască şi fratele tău, Gabrielle!

— Poţi să-mi spui Gaby, a zis fetiţa, radiind de fericire.

Câteva minute mai târziu, când s-au întors Ismay şi Nicholina, cea din urmă bolborosind ceva despre copacii obraznici, Gaby a pufnit dispreţuitor şi a şoptit:

— V-am zis eu că-i ciudată. Prea multe inimi.

Ansel a înghiţit în sec şi s-a uitat suspicios la spatele Nicholinei, care se îndepărta cu rapiditate, lăsându-ne pe noi, ceilalţi, în urmă. Ismay se ţinea mult mai aproape de mine decât înainte. Îi simţeam nemulţumirea după felul încordat în care-şi ţinea spinarea.

— Chiar o fi mâncând inimi? a întrebat Ansel.

— De ce-ar face-o? am spus. Cum ar putea s-o menţină tânără?

— Magia voastră există în afara corpului, nu-i aşa? a întrebat Gaby. O primiţi de la osemintele îngropate ale strămoaşelor voastre, a adăugat, continuând explicaţiile înainte să apuc să-i răspund. Magia noastră e diferită. Ea trăieşte în noi, chiar în inima noastră. Inima este centrul fizic şi emoţional al unei vrăjitoare de sânge. Oricine ştie asta.

Ansel a încuviinţat din cap, deşi nu părea să aibă nici cea mai vagă idee.

— Pentru că magia voastră e posibilă doar cu ajutorul sângelui?

— Gabrielle! s-a răstit Ismay, oprindu-se brusc, dar nu s-a întors. Încetează! Nu mai vorbi despre asta!

Gabrielle nu i-a dat atenţie.

— *În principiu,* magia există în fiecare părticică a noastră – în oasele, sudoarea, lacrimile noastre –, dar sângele e cel mai uşor de folosit.

— De ce? a întrebat Ansel. De ce sângele şi nu celelalte?

Deodată, mi-a revenit limpede în minte ziua în care mă plimbasem prin Cathédral Saint-Cécile d’Cesarine.

Cunoştea fiecare detaliu ale acelui loc păcătos. Mai mult decât atât, mare parte din timpul petrecut în Turn nu făcuse altceva decât să stea cu nasul în cărţile cu coperte din piele şi în manuscrisele cu anluminuri din bibliotecă.

Datorită firii curioase a lui Gaby, îşi găsise un prieten care-i împărtăşea pasiunile.

— Ţi-am zis să *încetezi,* Gabrielle!

În cele din urmă, Ismay s-a întors şi s-a pus în calea noastră, cu mâinile-n şold. Avea grijă să nu se uite la mine.

— Ajunge! E o discuţie nepotrivită. Dac-ar afla Josephine...

Gaby a făcut ochii mici şi a ocolit-o, trăgându-ne şi pe noi după ea.

— Ce ştii despre magia Vrăjitoarelor Albe, Ansel Diggory?

Ismay a închis ochii şi a murmurat ceva, parcă rugându-se să nu-şi iasă din răbdări. Ansel i-a aruncat un zâmbet vinovat când am trecut pe lângă ea.

— Nu prea multe, din păcate. Deocamdată.

— M-am gândit eu.

După ce şi-a dat părul pe spate, Gaby şi-a dres glasul ostentativ, cu un zâmbet fudul pe buze.

— Chiar dacă magia Vrăjitoarelor Roşii se deosebeşte de cea a Vrăjitoarelor Albe, există şi asemănări între ele, pentru că ambele necesită echilibru. Când ne vărsăm sângele, trupurile noastre slăbesc, ceea ce ne limitează puterile. Cu fiecare vrajă pierdem o bucăţică din noi şi, în cele din urmă, *murim* din cauza asta.

A rostit ultimele cuvinte cu patos, legănându-ne încă o dată mâinile.

— Asta dacă nu murim mai întâi de frig. Ori de foame. Sau de mâna Vânătorilor.

Ansel s-a încruntat şi mi-a aruncat o privire nedumerită pe deasupra ei. Încetul cu încetul, s-a făcut lumină în capul lui.

Coco.

În clipa în care am încuviinţat din cap, s-a schimonosit la faţă.

Ismay a venit repede după noi.

— *Te rog,* Gabrielle! Nu-i voie să vorbim despre asemenea lucruri.

— De-asta sângele e cel mai puternic dintre toate, a continuat Gaby, ignorând-o cu îndârjire. Pentru că trebuie să ne sacrificăm cu fiecare tăietură, ceea ce face vrăjile şi mai trainice.

— *Gabrielle...*

— E uşor să verşi sânge, am zis pe negândite.

Când am văzut figura mirată a fetei, am şovăit. Deşi foarte inteligentă, era totuşi doar un copil – nu avea mai mult de şapte sau opt ani. Cu toate acestea... era evident că suferinţa n-o ocolise. Am repetat vorbele pe care mi le spusese Coco cu ani în urmă.

— Cu lacrimile – şi durerea care le pricinuieşte – e ceva mai complicat.

S-au uitat amândoi lung la mine, fără să spună nimic.

— Ai... ai cunoştinţe despre magia noastră? a răsunat vocea gâtuită a lui Ismay, în spatele nostru.

— Foarte puţine.

M-am oprit, oftând, iar Ansel şi Gaby mi-au urmat exemplul. S-au uitat cu evidentă curiozitate cum mă întorc spre Ismay.

— Dar o cunosc pe Coco de-o viaţă. Când am întâlnit-o prima oară... se căznea să nu plângă.

Mi-a revenit în minte imaginea chipului ei la vârsta de şase ani: bărbia tremurândă, figura hotărâtă, crinul-de-mare boţit. Îl strângea în palme şi-mi povestea cearta cu mătuşa ei.

— Dar aveam şase ani pe atunci şi tot a vărsat lacrimi, până la urmă. Când au căzut pe pământ, s-au înmulţit până când au format o baltă şi ne-am trezit cufundate în mâl până la glezne.

Ansel mă urmărea cu ochi mari.

Într-un final, chipul duşmănos al lui Ismay s-a mai îndulcit. A oftat şi i-a întins mâna lui Gabrielle, care a acceptat-o fără să protesteze.

— Pe vremuri, am încercat şi noi magia cu lacrimi, dar s-

a dovedit a fi prea instabilă. Lacrimile erau de multe ori mai puternice decât alte substanţe şi le preschimbau în cu totul altceva. O banală soluţie sedativă îl putea face pe cel ce o bea să cadă într-un somn liniştit sau... în unul din care nu se mai trezea. Am tras concluzia că rezultatul depindea de *emoţiile* vrăjitoarei în momentul în care vărsa respectivele lacrimi.

Oricât de fascinantă era teoria ei, simţeam o inexplicabilă apăsare în piept, care îmi distrăgea atenţia. M-am uitat în jur. N-am observat nimic dubios. Cu toate că nu dăduserăm de urma lui Etienne, nu găsiserăm niciun semn care să ne indice că fusese omorât – dar nici vreun semn de viaţă. În afară de...

O cioară a poposit pe o creangă, în faţa noastră. A lăsat capul într-o parte şi s-a uitat curioasă la mine.

M-a trecut un fior.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Ansel, uitându-se în aceeaşi direcţie.

Cioara a cârâit şi sunetul a reverberat printre copaci. Prin oasele mele. Ismay s-a întunecat la faţă şi a tras-o pe Gabrielle lângă ea. Nicholina se făcuse nevăzută.

— E...

Mi-am masat pieptul, căci senzaţia de apăsare era tot mai intensă. Parcă mă trăgea... în interiorul fiinţei mele. Am înfipt călcâiele în pământ, nedumerită, şi am înălţat ochii spre cer. Dinspre răsărit se prefira o lumină cenuşie. M-a cuprins amărăciunea.

Încă puţin şi se împlinea termenul fixat de Josephine.

Cu o ultimă sforţare, am invocat iarăşi structurile. Erau la fel de haotice ca data trecută. Într-un spectaculos acces de furie – şi, poate, de disperare –, am înaintat printre ele, hotărâtă să găsesc ceva, *orice,* care să mă ajute să-i dau de urmă înainte de răsăritul soarelui. Am auzit vag glasul neliniştit al lui Ansel, dar nu l-am luat în seamă. Apăsarea din piept ameninţa să mă strivească. Cu fiecare structură pe care o atingeam, scoteam un geamăt, speriată de sentimentul instinctiv că e ceva *necurat* la mijloc. Parcă... parcă nici măcar nu erau structurile mele. Ceea ce era

ridicol, imposibil...

Un punct alb a sticlit printre firele aurii.

Cum l-am atins, a prins viaţă un firicel alb – mi s-a încolăcit pe degete, încheietură şi braţ –, şi, deodată, cel de-al şaselea simţ a devenit mai pătrunzător ca oricând. *În sfârşit!* Cu un oftat de uşurare, am întors din nou capul spre est, ca să estimez cam cât timp ne mai rămânea.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Ansel, îngrijorat.

— L-am găsit.

Fără să mai spun altceva, am rupt-o la fugă prin pădure, pe urmele luminii albe. Mă întreceam cu răsăritul. Ceilalţi s-au luat după mine, iar cioara şi-a luat zborul de pe creangă, cu un cârâit indignat. Zăpada zbura în toate părţile. Animată de o speranţă sălbatică, nu mă puteam abţine să zâmbesc.

— Unde e? a strigat Ismay, chinuindu-se să ţină pasul cu mine.

— Cum funcţionează treaba asta cu structurile? a întrebat Gaby, depăşindu-şi mama în scurt timp.

Ansel s-a împiedicat de o rădăcină şi era cât pe ce să-şi taie capul într-o ramură joasă.

— De ce tocmai acum?

I-am ignorat pe toţi, mi-am ignorat plămânii care ameninţau să plesnească în mine şi am iuţit pasul. Era şansa noastră – o şansă reală – de a încheia această alianţă. Structura albă continua să pulseze, conducându-mă tot mai aproape de victorie, şi îmi venea să urlu de bucurie. La Voisin nu credea c-o să-l găsesc. În felul ăsta, aveam să-i dovedesc că se înşelase, aveam să le dovedesc *tuturor* că se înşelaseră.

Mi-a mai pierit entuziasmul în clipa în care copacii din jur s-au rărit şi am dat cu ochii de primele corturi din tabără.

— Aici... aici e? a întrebat Ismay, aprinsă la faţă, uitându-se înnebunită împrejur. Unde-i? Nu-l văd.

Am încetinit, uitându-mă la structura ce şerpuia prin tabără – printre vetrele de foc şi cuştile animalelor, pe lângă Coco şi Babette –, după care a luat-o în jos, spre...

Spre cortul nostru.

Am străbătut ultimii metri cu paşi poticniţi, am cotit şi am încremenit în loc. Structura a explodat într-un nor de praf alb şi mi-a îngheţat sângele-n vine. Ţipătul lui Ismay mi-a confirmat ceea ce ştiam deja.

Rezemat de stâlpul cortului nostru stătea cadavrul unui tânăr cu păr castaniu-roşcat.

NEBUNUL

Reid

— POFTIM? A ZIS TOULOUSE ÎN DIMINEAŢA următoare, privindu-mă mirat, fără să scoată franzela din gură.

A muşcat repede un dumicat, l-a mestecat şi l-a înghiţit – după care s-a înecat. Thierry l-a bătut pe spate, râzând pe înfundate. Nu schimbaserăm nicio vorbă până acum.

— Mai zi odată.

— Tatuajul tău, am repetat încordat.

Îmi ardea gâtul de stânjeneală. Nu fusesem niciodată pus în situaţia de a-mi face prieteni. Nu fusesem niciodată pus în situaţia de *a cunoaşte* pe cineva. Pe Célie şi Jean Luc îi ştiam de-o viaţă. Iar în ce-o privea pe Lou, pot spune că nu existaseră momente de tăcere stânjenitoare în relaţia noastră. Găsea ea un subiect de discuţie.

— Ce simbolizează?

Ochii negri ai lui Toulouse încă lăcrimau.

— Ai trecut direct la întrebări intime, din câte bag seama.

— E pe faţa ta.

— *Touché,* a rânjit el, contorsionându-şi tatuajul de pe obraz.

Micuţ. Auriu. Un trandafir. Cu sticliri metalice. La micul dejun, când mă aşezasem lângă el şi fratele lui, fusese primul lucru pe care îl remarcasem. Prima întrebare care îmi ieşise din gură. Încă îmi ardea gâtul. Poate că era o întrebare nepotrivită. Poate era… prea *indiscretă.* De unde era să ştiu? El îşi făcuse desenul fix pe obraz.

În partea cealaltă a vetrei, *madame* Labelle lua masa de dimineaţă – cantal cu şuncă sărată – împreună cu Zenna şi Seraphine. Evident, spera să se împrietenească cu ele, aşa cum spera ca şi eu să mă împrietenesc cu fraţii St Martin. Încercările ei fuseseră întâmpinate cu mai mare entuziasm decât ale mele. Zenna exulta la laudele ei şi se umfla în

pene ca un păun. Până şi Seraphine părea oarecum încântată de atenţia pe care o primea. În spatele lor, l-am auzit pe Beau înjurând. Deveraux îl silise să ajute la îngrijirea cailor şi, din câte-mi dădeam seama, călcase într-o balegă.

Nu era o dimineaţă chiar atât de proastă.

Odată ce m-am mai liniştit, mi-am reîndreptat atenţia spre Toulouse şi Thierry.

Seara trecută, când intraseră în căruţă, neştiind ce să fac, mă prefăcusem că dorm. Încă nu eram împăcat cu planul mamei. Mi se părea necinstit să mă prefac a fi prietenul cuiva. Dar, dacă prin înşelătorie o învingeam pe Morgane, dacă era în folosul lui Lou, puteam să mă prefac. Puteam suporta magia.

Puteam să mă împrietenesc cu oricare dintre oamenii de-aici care o practica.

Toulouse a scos un pachet de cărţi de joc din buzunar şi a aruncat una spre mine. Am prins-o instinctiv. Colorată cu linii groase, negre, albe şi aurii, cartea înfăţişa un băiat pe o stâncă. Ţinea în mână un trandafir. La picioarele lui stătea un câine.

Primul impuls a fost să mă trag înapoi, dezgustat. Biserica nu îngăduia cărţile de tarot. Arhiepiscopul îl sfătuise pe regele Auguste să-l interzică acum mulţi ani. Potrivit spuselor lui, cartomanţia era o batjocură la adresa Atotcunoscătorului Dumnezeu. Tot el declara că cei ce iau parte la asemenea blasfemie vor fi osândiţi la chinurile iadului.

Declarase aşa multe lucruri.

Mi-am dres glasul, prefăcându-mă interesat.

— Ce reprezintă?

— Nebunul, a răspuns Toulouse, punând degetul pe trandafirul de pe obraz. Prima carte pe care am desenat-o. Mi-am tatuat-o ca să-mi reamintească de inocenţa mea.

Mi-au căzut ochii pe mâinile lui. Pielea era decorată cu simboluri negre – un tatuaj pe fiecare încheietură a degetelor. Am recunoscut vag un fulger. Un scut.

— Cărţile din Arcana Majoră, mi-a explicat. Douăzeci şi

două la număr. Zece pe degetele de la mâini. Zece pe degetele de la picioare. Una pe obraz şi una... altundeva.

Se aştepta să râd. Am scos un chicot silit, dar era prea târziu. Sunetul a ieşit uscat şi aspru, ca o tuse. Cei doi fraţi au schimbat o ocheadă amuzată pe seama mea. Am scrâşnit din dinţi de frustrare. Nu ştiam ce să spun. Nu ştiam cum să schimb discret subiectul. Dumnezeule mare, ei de ce nu spuneau nimic? Riscam să urmeze un alt moment stânjenitor de tăcere. Speriat, m-am uitat la mama, care mă privea şocată. Când a fluturat exasperată din mână şi mi-a şoptit „Zi ceva", Zenna a pufnit în râs. Seraphine, pe de altă parte, a scos o Biblie din geantă şi s-a apucat să citească.

Mi s-a strâns stomacul.

— Păi... am bâiguit, neştiind cum să continui.

Amândoi sunteţi vrăjitori? Când v-aţi dat seama? V-au apărut puterile după ce v-aţi ucis patriarhul? Vreţi să luptaţi până la moarte alături de noi, împotriva lui Morgane? Toate aceste întrebări îmi răsunau în minte, dar ceva îmi şoptea că n-o să fie pe placul lor. Spre ghinionul meu, nici ei nu păreau dornici să-mi curme suferinţa. Iar zâmbetele lor... erau cam *prea* blajine. Ca şi când le făcea plăcere să vadă cum mă perpelesc.

La un moment dat aveam să încerc, probabil, să-i omor.

M-am întors spre Thierry şi l-am întrebat pe negândite:

— Care-i numărul tău?

Thierry m-a ţintuit cu ochii lui negri şi impenetrabili. Nu a răspuns. Îmi venea să intru-n pământ de ruşine. Am vorbit prea tare şi răstit. N-a fost o întrebare politicoasă, ci un răcnet. Din fericire, Beau n-a fost de faţă la eşecul meu. Ar fi râs cu lacrimi. Marele Reid Diggory – cel mai tânăr căpitan al Vânătorilor, distins cu *patru* Decoraţii de Onoare pentru eroism şi comportament exemplar – înfrânt, în sfârşit, de un banal dialog cu nişte necunoscuţi. Cât de ridicol!

— Nu vorbeşte, a spus Toulouse, după alte câteva secunde chinuitoare. Nu ca noi doi.

M-am agăţat cu disperare de răspunsul lui.

— De ce nu?

— Cine bagă nasul unde nu-i fierbe oala riscă să se frigă.

Cu o mişcare scurtă din încheietură, a tăiat cărţile, apoi le-a amestecat cu viteza fulgerului.

— Nu văd nicio oală prin preajmă, i-am răspuns, cu acelaşi zâmbet politicos.

— Ai şi tu dreptate, a zis, punând cărţile laolaltă. Eu şi frate-meu suntem prezicătorii trupei.

— Prezicători?

— Întocmai. Chiar în clipa asta îţi citesc gândurile, dar promit să nu divulg nimic. Să dezvălui secretele unei persoane e totuna cu a-i vărsa sângele. Odată ce-ai făcut-o, nu mai există cale de-ntoarcere.

M-am încruntat. Chiar nu erau totuna.

— Ai vărsat vreodată sânge de om?

I-a aruncat o ocheadă aproape insesizabilă lui Thierry – *aproape* insesizabilă –, dar l-am observat. Continua să zâmbească.

— Nu-i treaba ta, amice.

M-am uitat lung la el. *Prezicători.* Sigur erau şi nişte vrăji la mijloc. Le-am studiat pe furiş hainele. Spre deosebire de restul, ale lor era închise la culoare. Simple. Banale. Îmbrăcămintea unor oameni care nu voiau să iasă în evidenţă. M-am aplecat spre Toulouse, prefăcându-mă că examinez cărţile îndeaproape. De la distanţa aceea, simţeam mirosul vag de pământ al cămăşii lut. Parfumul dulceag şi mai vag al pielii lui. Al părului său.

— Deci recunoşti, am zis cu prudenţă.

Parfumul nu era o dovadă. Putea să fi rămas de la altcineva. Claud însuşi avea un miros aparte.

— Folosiţi... magia.

Toulouse s-a oprit din a mai amesteca cărţile. Spre uluirea mea, a zâmbit şi mai larg – de parcă abia aştepta clipa asta. Precauţia îmi ţinea gâtul şi umerii încordaţi. Toulouse a reînceput să amestece cărţile.

— Interesantă întrebare din partea unui Vânător.

— Nu sunt Vânător, am răspuns, din ce în ce mai încordat. Am fost.

— Serios? a zis Toulouse, ţinând în mână o carte, cu spatele la mine. Ia zi, ce carte e?

I-am aruncat o privire nedumerită.

— Ţi s-a dus vestea, căpitane Diggory, a spus el, vârând cartea înapoi în pachet.

Zâmbea în continuare. Zâmbea tot timpul.

— Am fost de faţă, la Gévaudan.

Mi-a stat inima în loc.

— Troupe de Fortune tocmai îşi încheiase ultimul spectacol din sezon. În public era un băiat – n-avea mai mult de şaisprezece ani – care *adora* cărţile. Cred că ne-a vizitat de vreo trei ori în seara aia, nu-i aşa? a întrebat, uitându-se la Thierry, care a încuviinţat din cap. Nu-şi permitea să plătească o etalare întreagă, aşa că, de fiecare dată, am tras o singură carte pentru el. *Aceeaşi* carte de fiecare dată.

Zâmbetul i s-a transformat într-o grimasă. La fel şi al meu. Mă dureau umerii de atâta încordare. În clipa următoare însă, Toulouse s-a înseninat iar.

— N-am putut să i-o arăt. L-ar fi speriat de moarte. În dimineaţa următoare, l-am găsit mort pe malul Les Dents, lăsat să putrezească la soare, ca un animal. Un Vânător îi tăiase capul. Am auzit că, în schimbul lui, se alesese cu gradul de căpitan. Ascultă-mă pe mine, a zis Toulouse, scărpinându-se gânditor pe gât, Fiarei din Gévaudan nu i-a căzut bine deloc. Unul dintre prietenii mei mi-a zis că i-au auzit urletele de durere şi furie până la Cesarine.

Am aruncat o privire furişă spre mama. Toulouse a observat.

S-a rezemat pe coate şi mi-a zis cu blândeţe:

— Ea nu ştie asta, n-am dreptate? Niciunul dintre prietenii tăi nu ştie. Pentru cineva care n-a jucat teatru niciodată, te descurci de minune.

Tonul lui era plin de insinuări, ceea ce mă deranja.

Thierry ne urmărea impasibil.

— Sunt convinşi că Blaise o să vă ajute s-o omorâţi pe Morgane, a continuat Toulouse, aplecându-se mai mult spre mine. Dar mă îndoiesc că va accepta vreodată să se

alieze cu cel care i-a ucis fiul. Sau poate mă înşel eu. N-ar fi prima oară. De pildă, credeam că doar Vânătorii se ocupă de ucis vrăjitoare, şi, cu toate astea, tu faci acelaşi lucru, a adăugat, uitându-se la balisarda prinsă la pieptul meu. Şi *nu* eşti Vânător.

Instinctiv, am încleştat degetele pe mâner.

— E o armă puternică. Ar fi o nesăbuinţă să renunţ la ea.

Cuvintele au sunat ca o dezvinovăţire, chiar şi în urechile mele. Văzându-i expresia arogantă, am adăugat:

— Cât despre uciderea lui Morgane, asta-i cu totul altceva. Şi ea vrea să ne omoare pe noi.

— Atâtea omoruri! a spus Toulouse, gânditor, învârtind cartea pe degete.

Nici acum nu vedeam semnul de pe ea. Doar auriul şi negrul de pe spate. Liniile lor unduitoare se contopeau şi formau un craniu – un craniu rânjit, cu trandafiri în orbitele ochilor şi un şarpe încolăcit printre dinţi.

— Susţii că nu mai eşti Vânător. Dovedeşte-o! Ce carte am în mână?

Caută-ne, caută-ne, caută-ne!

În sfârşit, i-a dispărut zâmbetul de pe faţă. În locul lui s-a instalat o privire rece care mă îngheţa până în măduva oaselor.

— Ascultă bine ce-ţi spun. Claud o avea încredere în tine, dar eu n-am. N-o lua ca pe ceva personal, a adăugat, ridicând din umeri. N-am încredere în nimeni. E singura cale de supravieţuire pentru oamenii ca noi, n-am dreptate?

„Oamenii ca noi.”

Cuvintele pluteau între noi, fremătând de viaţă, iar murmurul din urechile mele a devenit mai puternic, mai insistent. *I-am găsit pe cei pierduţi. Cei pierduţi sunt aici. Caută-ne, caută-ne, caută-ne...*

— Ştiu ce vrei de la mine, a continuat, pe un ton tranşant. Aşa că te mai întreb o dată: ce carte am în mână?

— Nu ştiu, am mormăit, trântind uşa în nasul vocilor, ca să scap de zumzetul lor afurisit.

Îmi tremurau mâinile de efort. Fruntea îmi era acoperită

de sudoare.

— Să mă anunţi, dacă afli, a zis Toulouse, strângând dezamăgit din buze.

A vârât cartea înapoi în pachet şi s-a ridicat în picioare. Thierry i-a urmat exemplul.

— Până atunci, am rugămintea să stai departe de mine, căpitane. Ah, era să uit, a spus, zâmbind iar, şi a aruncat o privire vicleană spre mama. Mult noroc pe scenă!

PICĂTURI DE SÂNGE

Lou

VRĂJITOARELE DE SÂNGE O NUMEAU *STAREA DE mijloc* – perioada dintre viaţa aceasta şi cea de apoi.

— Sufletul rămâne pe pământ până când se înalţă rămăşiţele la cer, a murmurat Gabrielle, ţinând în mână o cană cu sângele mamei sale.

Sufereau în acelaşi fel, erau palide ca ceara şi aveau ochii înlăcrimaţi şi umflaţi. Nu-mi puteam imagina prin ce treceau în acele clipe.

Etienne Gilly nu murise nici de frig, nici de foame.

Trupul îi fusese ars, mai puţin…

Mai puţin capul.

Ansel vomitase în momentul în care acesta căzuse de pe umerii carbonizaţi ai lui Etienne şi se rostogolise la picioarele mele. Până şi eu era să păţesc la fel. Carnea ciopârţită de la gâtul lui era dovada unei torturi înfiorătoare şi nici nu îndrăzneam să mă gândesc ce chin îndurase mai întâi – fusese ars de viu sau decapitat. Mai grav decât atât, şoaptele îngrozite ale vrăjitoarelor îmi confirmaseră că nu era prima victimă de acest fel. De la Modraniht încoace, circulau o mulţime de poveşti asemănătoare şi toate victimele aveau o trăsătură comună: se zvonea că mamele lor ar fi avut cândva o aventură cu regele.

Cineva îi vâna pe copiii regelui. Îi schingiuia.

Cu degetele încremenite în părul lui Gaby, m-am uitat la locul în care Babette şi Coco stăteau de veghe la rugul lui Etienne. Nu mai rămăsese decât scrumul din el.

La Voisin fusese neiertătoare când aflase de moartea băiatului.

Cel mai mult avusese de suferit Coco, chiar dacă mătuşa ei spusese clar că *pe mine* mă considera vinovată. La urma urmelor, Etienne dispăruse după ce acceptase să mă primească în tabără. Corpul îi fusese lăsat lângă cortul

meu. Iar eu... eu fusesem condusă, în mod misterios, la el de structura albă. În haosul care urmase – panica, ţipetele – mi-am dat seama rapid că nu era structura mea. Fusese, ce-i drept, în mintea mea, în *văzul* meu, dar nu-mi aparţinea. Mi s-a întors stomacul pe dos la gândul acestei pângăriri.

Era opera mamei. Toate erau opera ei. Dar ce urmărea?

Întrebarea aceasta mă obseda. De ce aici? De ce *acum?* Renunţase la planul de a mă sacrifica? Hotărâse să chinuiască regatul încetul cu încetul, copil după copil, decât să-i omoare pe toţi odată?

O părticică hidoasă din mine a plâns de uşurare la gândul acesta, dar... îi tăiase capul lui Etienne. Îi dăduse foc şi-l lăsase la uşa cortului meu. Nu putea fi o coincidenţă.

Era un mesaj. O altă mutare mârşavă într-un joc pe care nu-l înţelegeam.

Voia să ştiu că băiatul suferise. Voia să ştiu că era numai vina mea. „În cazul în care încerci să fugi”, îmi spusese nu demult, „îţi ciopârţesc Vânătorul şi-ţi dau să-i mănânci inima.” Nu-i ascultasem avertismentul. Fugisem în ciuda ameninţărilor ei şi-mi luasem şi Vânătorul cu mine. Asta să fie răzbunarea ei?

Oare toate atrocităţile astea îl vizau mai puţin pe rege şi mai mult pe mine?

Am tras aer în piept şi am reînceput să-i împletesc părul lui Gaby. Întrebările mele puteau să mai aştepte câteva ore. *Morgane* putea să mai aştepte. După înălţarea de diseară, dimineaţă urma să pornim pe urmele lui Reid – indiferent dacă încheiam sau nu alianţa cu La Voisin. Se schimbase planul. Dacă Morgane îi vâna pe copiii regelui, Reid şi Beau erau în mai mare primejdie decât ne închipuiam. Trebuia să-i găsesc, să le spun ce pune la cale, dar mai întâi de toate...

Gaby privea în tăcere cum Ismay a înmuiat un deget în sânge, după care a desenat un simbol ciudat pe vasul spoit din poala ei. Deşi nu înţelegeam ritualul, semnele păreau străvechi şi pure şi... tânguioase. Mai mult decât

tânguioase. Dezolante. Absolut sfâşietoare. Gaby şi-a tras nasul şi s-a şters la ochi.

N-o puteam părăsi. Nu încă – şi nu doar din cauză că suferea.

Dacă Reid şi Beau erau în pericol, era şi ea. Fapta lui Morgane ne dovedise că poate străpunge apărarea lui La Voisin.

Cu genunchii ghemuiţi la piept, Ansel privea în tăcere, în vreme ce Ismay însemna vasul alb cu sânge. După ce-au terminat, Ismay a plecat, iar Gaby s-a întors spre mine.

— Ai obţinut alianţa pe care-o voiai?

— Gaby, nu-ţi bate capul cu…

— Ai obţinut-o?

I-am legat codiţa cu o panglică stacojie.

— La Voisin n-a luat încă o decizie.

— Dar aţi bătut palma, a spus, cu o privire serioasă în ochii ei căprui.

Nu mă lăsa inima să-i spun că existau şi neclarităţi în înţelegerea noastră – de pildă, ce se întâmpla dacă-i găseam fratele mort sau în viaţă. I-am dat codiţa peste umăr.

— O să se rezolve cumva.

Mulţumită de răspunsul meu, şi-a îndreptat atenţia către Ansel.

— Dacă vrei, pot să le citesc pe buze ce spun.

Trezit din reverie, Ansel s-a înroşit la faţă şi a întors privirea de la Coco.

— Nu discută nimic interesant, a spus fetiţa, strângând concentrată din buze. Ceva despre Vânători, care ar fi dat foc unui bordel. Ce-o mai fi şi ăla.

Apoi s-a lăsat pe spate şi l-a bătut pe Ansel pe genunchi.

— Îmi place prinţesa, chiar dacă unele n-o simpatizează. Sper să te sărute. Asta-ţi doreşti, nu-i aşa? Vreau să se întâmple doar dacă vrei şi tu – şi, bineînţeles, dacă vrea şi ea. *Maman* zice că asta se numeşte *consimţământ…*

— De ce n-o plac unele persoane pe Coco? am întrebat, ignorând stânjeneala de pe chipul lui Ansel.

Vorbele ei mă înfuriau nespus. Am aruncat o privire

duşmănoasă la cele câteva vrăjitoare din apropiere.

— Ar trebui s-o venereze. E prinţesa lor.

Gaby se juca cu panglica.

— Din cauză că mama ei ne-a trădat şi, de atunci, cutreierăm prin sălbăticie. Dar asta s-a întâmplat acum mult timp, când eu nici nu eram născută. Probabil chiar dinainte să se nască Cosette.

M-a năpădit un val copleşitor de regret.

În toţi aceşti ani de când o cunoşteam pe Coco, nu vorbiserăm niciodată despre mama ei. Am presupus mereu că femeia era o Dame Blanche – Vrăjitoarele Roşii erau o raritate şi naşterea lor era la fel de imprevizibilă ca a daltoniştilor sau albinoşilor –, dar n-o căutasem niciodată cât trăisem la Chateau. Nu voiam să văd o mamă capabilă să-şi abandoneze fiica.

N-aveam cum să nu remarc ironia situaţiei mele.

— La Voisin povesteşte întruna cum „noi am domnit peste pământul acesta de când a fost zămislit, cu mult înainte ca zeii să-l otrăvească cu magia lor moartă”, a continuat Gaby.

Imita uluitor de bine tonul grav şi calmul rigid al lui La Voisin.

— Presupun că e bătrână rău. După bănuielile mele, mănâncă inimi împreună cu Nicholina, dar *maman* nu mă lasă să vorbesc despre asta.

În clipa în care s-a uitat după mama ei, i-a tremurat bărbia un pic.

— Mai imit-o, am zis repede, ca să-i distrag atenţia. Eşti fenomenală!

A zâmbit scurt, după care şi-a strâmbat faţa într-o încruntătură exagerată.

— *„Gabrielle,* nu mă aştept să înţelegi *moştenirea a ceea ce a existat dintotdeauna* şi *va exista întotdeauna,* dar *fii drăguţă* şi nu-mi mai pune augurii în zgardă ca să-i scoţi la plimbare. Nu sunt *animale de companie.”*

Mi-am înăbuşit un chicot şi am tras-o de coadă.

— Hai, du-te fuga la mama ta! Poate-o mai înveseleşti şi pe ea.

A plecat fără să fie nevoie să duc luptă de lămurire. Apoi am lăsat capul pe umărul lui Ansel, care se uita din nou la Coco şi Babette.

— Fruntea sus! l-am îmbărbătat. Încă nu s-a terminat jocul. Ea e doar o piesă nouă pe tablă.

— Ţi-ai ales prost momentul.

— De ce? Faptul că Gabrielle şi Ismay suferă nu înseamnă că durerea ta e mai prejos. Trebuie să discutăm despre asta.

Cât mai putem, aş fi adăugat.

Ansel şi-a rezemat capul de creştetul meu şi a oftat. M-a înduioşat nespus. Doar un om puternic era dispus să-şi arate latura vulnerabilă. Un om curajos.

— Sunt deja prea multe piese pe tablă, Lou. Iar pentru mine nu e un joc, a încheiat abătut.

— Dacă nu joci, n-ai cum să câştigi.

— Dar nici să pierzi.

— Degeaba o faci pe bosumflatul, am zis, ridicând capul, ca să mă uit la el. I-ai spus vreodată ce simţi?

— Mă priveşte ca pe un frate mai mic.

— I-ai... spus... vreodată... ce simţi?

Când am văzut că îşi fereşte privirea, am aplecat capul, ca să-l privesc în ochi.

A oftat din nou, de data asta exasperat.

— Ştie foarte bine. Nu e ca şi cum i-am ascuns-o.

— Dar nici n-ai spus-o deschis. Dacă vrei să te trateze ca pe un bărbat, *fii* bărbat. Vorbeşte cu ea.

S-a uitat iar la Coco şi Babette, care stăteau lipite una de alta, zgribulite de frig.

Nu mă mira. Nu era prima oară când Coco căuta alinare lângă Babette – cea mai veche prietenă şi iubită – în vremuri de cumpănă. Nu se sfârşea niciodată bine, dar cine eram eu să pun la îndoială deciziile ei? În definitiv, eu mă îndrăgostisem de un Vânător. Cu toate acestea, detestam situaţia în care se afla Ansel. Din toată inima. Şi, chiar dacă mă detestam şi pe mine pentru rolul pe care-l jucam acum într-o eventuală deziluzie amoroasă, nu mai suportam să-l văd cum tânjeşte din cauza unei iubiri

neîmpărtăşite. Trebuia să întrebe. Trebuia să afle adevărul.

— Dacă mă refuză? a murmurat el, atât de încet, încât am citit mai degrabă pe buze ce a spus.

Se uita la mine neputincios.

— Măcar te lămureşti cum stau lucrurile şi mergi mai departe.

Dacă era posibil să vezi cum se rupe o inimă, asta am văzut eu în ochii lui Ansel, în momentul acela. Dar n-a zis nimic. Şi nici eu n-am mai stăruit. Am aşteptat împreună să apună soarele.

Vrăjitoarele de sânge nu s-au adunat la ruguri toate odată; s-au strâns pe rând, într-o linişte melancolică, prinzându-se de mână cu fiecare jelitoare care li se alătura. Ismay şi Gabrielle stăteau chiar în faţă şi suspinau uşor.

Toate purtau stacojiu – fie că era vorba de o pelerină, o pălărie sau o cămaşă, cum era cazul meu.

— În cinstea sângelui lor, ne explicase Coco, înainte de priveghi, punându-şi o eşarfa roşie la gât. Şi a puterii lui magice.

Ea şi La Voisin îmbrăcaseră rochii groase, de lână stacojie, şi mantii asortate, tivite cu blană. Deşi siluetele erau simple, costumaţiile alcătuiau un tablou izbitor. Coroniţe împletite le împodobeau frunţile, iar printre tulpiniţele argintii scânteiau bobiţe de rubin. *Picături de sânge,* le numea Coco. Privindu-le cum stau împreună, lângă ruguri – înalte, maiestuoase şi mândre –, parcă vedeam vremurile de care-mi vorbise Gaby. Vremurile când Vrăjitoarele Roşii erau atotputernice şi eterne. Nemuritoare printre oameni.

„Am domnit peste pământul acesta de când a fost zămislit, cu mult înainte ca zeii să-l otrăvească cu magia lor moartă.”

Mi-am stăpânit un fior. Dacă La Voisin mânca inimile morţilor, ca să trăiască veşnic, nu era treaba mea. Eu eram o intrusă aici. Un musafir nepoftit. Priveghiul era dovada

clară că nu le înţeleg obiceiurile. Probabil îmi făcusem oricum o părere complet greşită despre ea. La Voisin era, ce-i drept, înfricoşătoare, iar cartea ei era absolut sinistră, în rest, toate erau zvonuri. Simple zvonuri. Cu siguranţă clanul ar fi aflat dacă suverana lor smulgea inimi. Sigur ar fi obiectat. Sigur mi-ar fi spus Coco…

Nu-i treaba mea.

M-am concentrat pe tăciunii din rugul lui Etienne.

Dar ce însemna magie *moartă?*

Când soarele a coborât peste pini, Ismay şi Gaby au plecat simultan şi au adunat cenuşa în vasul spoit. Gabrielle l-a strâns la piept şi a suspinat. Chiar dacă Ismay o ţinea în braţe, nu i-a şoptit niciun cuvânt de consolare. Nimeni n-a scos un cuvânt în momentul în care cele două au pornit spre pădure. S-a format un fel de cortegiu: Ismay şi Gabrielle în frunte, apoi La Voisin şi Coco, urmate de Nicholina şi Babette. Celelalte femei s-au aliniat în spatele lor până ce întreaga tabără a pornit pe o cărare nerostită, printre copaci – o cărare pe care o cunoşteau bine, din câte vedeam. Cu toate astea, nimeni nu vorbea.

— Un suflet prins între viaţa asta şi cea de apoi e neliniştit, îmi explicase Coco. Confuz. Ne vede aici, dar nu ne poate atinge, nici vorbi cu noi. Îl alinăm prin tăcere şi-l conducem spre cel mai apropiat crâng.

Crângul. Locul de veci al unei vrăjitoare de sânge.

Am aşteptat împreună cu Ansel să treacă şi ultima jelitoare şi ne-am alăturat cortegiului, afundându-ne în pădure. În scurt timp, am simţit coada lui Absalon care mi se freca de cizme. Spre groaza mea, apăruse şi-o vulpe neagră. Se furişa în beznă, aproape de mine, întorcându-şi nasul ascuţit în direcţia mea la fiecare câţiva paşi şi fixându-mă cu ochii ei strălucitori. Ansel n-o zărise încă, dar avea s-o observe cât de curând. Toată lumea avea s-o observe.

N-auzisem niciodată ca o persoană să atragă *doi* matagoţi.

Mâhnită, mi-am îndreptat atenţia spre părul castaniu-roşcat al lui Gaby pe care-l desluşeam prim mulţime. Ea şi

Ismay au încetinit pasul la intrarea într-un crâng de mesteceni albi. Zăpada le acoperea ramurile fusiforme, scăldate în lumina albă şi caldă a flăcăruilor care s-au aprins în jurul nostru. Legenda spunea că acestea conduceau la cele mai ascunse dorinţe din suflet.

Mama îmi povestise cândva despre o vrăjitoare care se luase după ele. N-o mai văzuse nimeni din ziua aceea.

L-am tras pe Ansel lângă mine când am văzut că le priveşte şi i-am şoptit:

— Nu te uita la ele.

A clipit şi s-a oprit din mers, clătinând din cap.

— Mulţumesc!

Agăţate de ramurile fusiforme ale mestecenilor, se legănau în vânt vreo douăsprezece vase de lut. Pe fiecare erau desenate simboluri roşiatice cu forme unice, iar de majoritatea atârnau clopoţei de vânt, decoraţi cu pene şi mărgele. Puţinele vase neîmpodobite păreau să fie atât de vechi, încât intemperiile şterseseră şi ciobiseră simbolurile de pe ele. Ca la un semn, La Voisin şi Coco au scos două pumnale identice din mantii, şi-au descheiat gulerele şi şi-au crestat pielea de pe piept. Apoi au refăcut simbolurile şterse cu sânge proaspăt. După ce-au terminat, a venit şi Ismay, care a luat pumnalul şi şi-a făcut o tăietură aidoma pe piept.

Am privit fascinată cum desenează un ultim simbol pe vasul fiului ei. După ce l-a agăţat alături de celelalte, La Voisin şi-a împreunat mâinile şi s-a întors spre cortegiu. Toţi ochii erau îndreptaţi asupra ei.

— Ţărâna şi spiritul lui se înalţă. Să-ţi găseşti liniştea, Etienne!

Din gâtul lui Ismay a ieşit un geamăt în clipa în care La Voisin a lăsat capul în pământ, punând capăt ceremoniei modeste. Surorile ei s-au grăbit s-o aline.

O clipă mai târziu, Coco a ieşit din mulţime şi a venit lângă noi, cu ochii lucind de lacrimi. I-a înălţat spre cer şi a oftat adânc.

— N-o să plâng. Refuz să plâng.

I-am oferit braţul meu liber, prin care şi-a vârât mâna şi

am format un lanţ uman. Rana de pe piept încă îi sângera, pătându-i gulerul rochiei.

— E absolut normal să plângi la înmormântări, Coco. Sau oricând îţi vine.

— Ce uşor ţi-e ţie să vorbeşti! Lacrimile tale nu distrug lumea.

— Da, dar cine e mai şmecher ca tine?

A chicotit uşor şi sunetul acela mi-a încălzit sufletul. De prea mult timp nu mai făcuserăm asta. De prea mult timp nu mai vorbiserăm atât de sincer.

— Locul ăsta e superb.

Ansel a făcut semn spre vasul lui Etienne, pe albul căruia încă lucea sângele lui Ismay.

— Ce reprezintă simbolurile?

— Sunt vrăji.

— Vrăji?

— Da, Ansel. Vrăji care să ne apere rămăşiţele de cei ce le-ar folosi în scopuri murdare. Magia noastră continuă să existe în cenuşa noastră, a explicat ea, văzându-i figura nedumerită. Dacă am împrăştia-o pe unde se nimereşte, n-am face altceva decât să întărim forţa duşmanilor noştri.

Mi-a aruncat o privire vinovată, dar am ridicat senină din umeri. Chiar dacă clanurile noastre se duşmăneau, noi eram altfel.

Au podidit-o lacrimile din nou când a întors privirea către vase. Către Ismay, care se jeluia sub ele.

— Nu-l cunoşteam aproape deloc, a murmurat Coco. Dar... toate astea...

A arătat cu mâna în jur şi a plecat capul în pământ. Apoi şi-a lăsat braţul să cadă moale pe lângă corp.

— Toate astea s-au întâmplat numai din vina mea.

— Ce tot spui acolo? am exclamat, desprinzându-mă de la braţul lui Ansel, şi m-am răsucit s-o apuc de umeri. Te înşeli, Coco! *Nimic* din toate astea nu are legătură cu tine. Surorile tale... nu te-ar învinui niciodată pentru ce s-a întâmplat aici.

— Tocmai asta-i problema! a zis, ştergându-se furioasă la ochi. Ar trebui să mă învinuiască! Le-am lăsat de

izbelişte. De *două* ori. Mor de frig şi foame, trăiesc cu frica în sân, iar prinţesa lor nici nu s-a sinchisit. Trebuia să fiu aici, Lou. Trebuia... nici nu ştiu ce-ar fi trebuit să fac...

— Să controlezi vremea?

I-am strâns mâinile şi i-am şters lacrimile. Deşi îmi ardeau pielea, nu m-am retras, ci doar am clipit de câteva ori, ca să-mi alung lacrimile din ochi.

— S-o fi învins de una singură pe Morgane? Nu ştiai ce se întâmplă, Coco. Nu te mai învinovăţi!

— Ba ştiam!

Şi-a smuls coroana de pe cap şi s-a uitat furioasă la rubinele strălucitoare.

— Cum aş putea să le conduc? Cum aş putea să *mă uit* în ochii lor? Ştiam că suferă, dar am ales să fug, în vreme ce situaţia lor s-a înrăutăţit şi mai mult. Nu sunt demnă să fiu *princesse,* a spus şi a azvârlit coroana în zăpadă.

Spre surprinderea mea – poate pentru că uitasem de existenţa lui –, Ansel s-a aplecat s-o ridice de jos. Apoi, cu un gest de o neasemuită blândeţe, i-a aşezat-o la loc pe cap.

— Eşti aici acum. E tot ce contează.

— Şi *eşti* prinţesa noastră, *mon amour,* a adăugat Babette, făcându-şi apariţia lângă ea.

I-a zâmbit sincer lui Ansel şi a îndreptat coroana pe capul lui Coco.

— Chiar dacă n-ai avea-o în sânge, o ai în inimă. Nu există un suflet mai mare decât al tău. Eşti mai bună decât noi toate.

O priveau amândoi cu asemenea afecţiune – cu asemenea *adoraţie* –, încât mi-a frânt inima. O compătimeam pentru greutatea deciziei pe care trebuia să o ia. Iar Beau... nici măcar nu era aici, ca s-o mai distragă cu chipul lui frumuşel şi ironic. Înduioşată, am apucat-o de umeri şi am întors-o cu faţa la mine.

— Are dreptate. Faci tot ce depinde de tine ca să le ajuţi în momentul acesta. După ce o să moară Morgane, iar eu o să... După aceea, surorile tale vor fi din nou binevenite la Chateau. Dar, deocamdată, trebuie să ne păstrăm

concentrarea.

Chiar dacă a încuviinţat din cap imediat, instinctiv, era tot întunecată la faţă.

— Nu ştiu dacă mătuşa mea o să se alieze cu noi, Lou. Este...

Un ţipăt i-a acoperit celelalte cuvinte, iar Ismay a ţâşnit prin mulţime, cu faţa schimonosită de spaimă.

— Unde-i Gabrielle? Unde e?

Se răsucea dintr-o parte în alta şi urla.

— Gabrielle!

În ciuda mâinilor întinse spre ea, în ciuda eforturilor lui La Voisin de a o calma cu vorbe de îmbărbătare şi atingeri alinătoare, Ismay nu vedea şi nu auzea nimic. S-a repezit spre mine, cu ochi îngroziţi. M-a strâns de braţe ca într-o menghină.

— Mi-ai văzut fata?

Eram sugrumată de panică.

— Eu...

— Să se fi luat după vreo flăcăruie? a intervenit Coco, punând o mână pe mâinile lui Ismay şi încercând zadarnic să mă elibereze din strânsoare. Când ai văzut-o ultima oară?

Lacrimile se prelingeau pe obrajii femeii şi împestriţau zăpada cu flori negre. Begonii. Le învăţasem semnificaţia de la profesor botanist venit la Chateau.

— Nu... nu-mi mai aduc aminte. A fost lângă mine până am ajuns aici, după care i-am dat drumul la mână, ca să isprăvesc vasul lui Etienne.

Păziţi-vă!

Begoniile însemnau „păziţi-vă”.

— Nu te îngrijora, a zis o vrăjitoare. Nu-i prima oară când fuge Gabrielle. Şi n-o să fie nici ultima.

— Sunt sigură că n-a păţit nimic, a spus alta. Probabil e copleşită. Prea multă durere la o vârstă atât de fragedă!

— Eram toate aici, a zis o a treia, dând glas gândurilor tuturor. N-avea cum s-o fure cineva din mijlocul nostru. Am fi observat.

— Au dreptate, a zis Coco, reuşind, în sfârşit, să mă

scape din strânsoarea lui Ismay, când deja nu-mi mai simţeam braţele. O s-o găsim, Ismay!

În ciuda încurajărilor ei, când s-a uitat la mine, ochii îi spuneau ce nu spunea gura: *într-un fel sau altul.*

Cu gândul aiurea, le-am auzit pe vrăjitoarele de sânge cum pornesc în căutarea ei prin crâng.

În sinea mea, ştiam ce se întâmplase. Morgane fusese, probabil, în culmea fericirii când descoperise nu unul, ci *doi* dintre copiii regelui ascunşi în această tabără. Şi, ca de obicei, calculase totul în cel mai mic detaliu. Întâmplarea de azi fusese plănuită cu grijă.

Douăzeci şi şapte de copii, atâţia erau, potrivit spuselor lui *madame* Labelle. Regele procrease douăzeci şi şapte de copii, după socotelile ei. Să le dea de urmă era ca şi cum ar fi căutat acul în carul cu fân. Dar Morgane era recunoscută pentru tenacitatea ei. Avea să-i găsească, să-i tortureze şi să-i omoare. Şi toate astea numai din cauza mea.

— Uitaţi ce-am găsit! a strigat o vrăjitoare pe care n-o mai văzusem, la capătul a câteva minute de căutare.

Toată lumea din luminiş a întors privirea către obiectul din mâna ei.

O panglică stacojie.

Iar în palma vrăjitoarei care o atinsese…

Sânge.

Am închis ochii, descurajată. Mi-a revenit imediat în minte imaginea capului lui Etienne lovindu-se de cizma mea şi m-a silit să-i redeschid. Următorul avea să fie capul lui Gabrielle. Poate că exact acum – exact în clipa asta – Morgane îi mutila trupuşorul firav. Poate că îi ciopârţea părul castaniu şi îi tăia gâtul palid…

Strigătele lui Ismay au devenit isterice şi, în scurt timp, deznădejdea ei s-a transmis şi în vocile celorlalte.

Gabrielle! Gabrielle! Gabrielle!

Numele fetei reverbera în tot crângul, printre copaci. În mintea mea. Ca la un semn, flăcăruile s-au stins una după alta, lăsându-ne în beznă. În ciuda încercărilor disperate ale vrăjitoarelor de a face o vrajă de căutare, ştiau la fel de

bine ca mine că soarta ei era pecetluită. Toată lumea ştia.

Gabrielle nu răspundea.

Şi nici nu avea să răspundă vreodată.

În cele din urmă, Ismay s-a prăbuşit în genunchi, plângând şi lovind zăpada cu pumnii.

M-am cuprins cu braţele de abdomen şi m-am îndoit de spate, cuprinsă de greaţă, dar m-a prins o mână de ceafă şi m-a tras înapoi cu forţa. Doi ochi negri şi reci se uitau la mine.

— Adună-te! mi-a poruncit La Voisin, strângându-mă şi mai tare.

Am încercat să mă smulg din mâna ei, abia stăpânindu-mi un ţipăt de durere, dar ea îmi privea zvârcolirile cu o figură sumbră şi hotărâtă.

— Ţi s-a îndeplinit dorinţa, Louise le Blanc. Vrăjitoarele Roşii vor fi alături de voi în Cesarine. Iar eu o să-i smulg inima din piept maică-tii cu mâna mea!

PRIMA REPREZENTAŢIE

Reid

SE LĂSASE AMURGUL PESTE DOMAINE-LES-ROSES când Claud a urcat pe scenă în seara următoare – o fântână arteziană crăpată, al cărei bazin era plin cu frunze şi zăpadă. Îi îngheţaseră marginile, dar Claud dănţuia pe ele fără să alunece. Cu degete la fel de sprintene ca picioarele, ciupea din strunele unei mandoline, în ritmuri vioaie. Publicul ovaţiona. Perechile râdeau şi se învârteau frenetic, în vreme ce alţii aruncau petale la picioarele lui Seraphine. Vocea ei se înălţa peste mulţime. Nepământeană. Pasională. Ireal de frumoasă.

Mi-am tras posac pantalonii de piele pe mine şi mama mi-a întins cana ei. Înăuntru tremura un lichid rozaliu. Sătenii din Domaine-les-Roses făceau vin din petale de trandafir.

— Ţi-ar prinde bine o duşcă, mi-a zis.

Am ridicat din sprâncene şi mi-am aranjat pantalonii.

— Mă îndoiesc.

Purta o rochie nouă pentru spectacolul din această seară. Negru cu alb. Stridentă. Marginile măştii erau tivite cu nişte ciucuri caraghioşi. Dar, spre norocul *ei,* n-o boise nimeni cu negreală. Mă ardeau ochii. Mă usturau.

Zenna nu-mi explicase cum să mă curăţ fără să rămân orb.

Mai rău decât atât, Deveraux nu-mi dăduse şi o cămaşă la costumaţia mea. Din cauza asta, fusesem nevoit să-mi prind banduliera direct pe piele. Chiar dacă, din pudoare – şi ca să mă apăr de vântul tăios –, trăsesem o tunică pe mine, era puţin probabil să mă lase s-o port în timpul reprezentaţiei *Morţii Roşii.*

M-am consolat cu gândul că e mai bine aşa. În cazul în care în public s-ar fi strecurat vreun Vânător, n-ar fi avut cum să mă recunoască. Nici prin cap nu i-ar fi trecut că viteazul lor căpitan de altădată ar putea defila la bustul

gol. Că ar arunca cuţite şi şi-ar machia ochii cu negru. Că ar purta o mască cu coarne. Era absolut caraghios. Umilitor. Mi s-au încins gâtul şi urechile când mi-a venit în minte o amintire.

„Să ştii că nu mori dacă te distrezi şi tu puţin.”

„Sunt Vânător, Lou. Noi nu ne… zbenguim.”

Cum priveam mohorât sărbătoarea, de pe prispa unei brutării, l-am văzut pe Beau strecurându-se prin mulţime, cu o gamelă în mână şi o pelerină cu glugă pe umeri. În cealaltă mână ţinea o coasă din lemn. Deveraux considera că se potriveşte cu costumul sinistru. Pe uliţa de lângă noi, Toulouse şi Thierry instalaseră un cort pentru a-şi oferi serviciile doritorilor. Pentru a ademeni credulii cu promisiunea mincinoasă a unei vieţi de huzur. Femeile se preumblau pe lângă ei, fluturând din gene. Le trimiteau bezele. Nu pricepeam de ce.

— Sunt bărbaţi chipeşi, mi-a explicat *madame* Labelle, rânjind în momentul în care Toulouse a luat mâna unei fete şi i-a sărutat-o. Nu-i poţi condamna.

Ba puteam, şi chiar asta făceam. Judecând după ţinutele împodobite cu pene ale localnicilor, Domaine-les-Roses era un sat curios.

— Nu-i o crimă să fii tânăr şi frumos, Reid.

A arătat spre o tânără din apropiere care mă sorbea din priviri de un sfert de oră. Îndrăzneaţă. Blondă. Voluptuoasă.

— Nici tu nu duci lipsă de admiratoare.

— Nu mă interesează.

— O, da, a spus ea, făcându-le cu ochiul admiratorilor ei. Pentru o clipă, am uitat că vorbesc cu Sfântul Reid cel Neînduplecat.

— Nu sunt sfânt. Sunt însurat.

— Cu cine? Cu Louise Larue? Fata aia nu există.

Am încleştat degetele pe cuţitul din mână.

— Dar numele *meu* care e, *maman?*

A încremenit la auzul acelui cuvânt şi a făcut ochii mari. M-a străbătut un fior de satisfacţie sadică.

— Diggory, Lyon sau Labelle? Să aleg unul la

întâmplare?

Văzând că nu-mi răspunde, ci doar deschidea şi închidea gura – cu obrajii în flăcări –, i-am întors spatele. Am început iar să învârt cuţitul în mână.

— Numele e neimportant. Nu-mi pasă că scrie pe o hârtie că o cheamă altfel. Am făcut un jurământ şi-o să-l respect. În afară de asta, am mormăit, fetele astea arată ca nişte păsări zbârlite.

Fetele astea nu sunt Lou.

— Crezi că Louise nu şi-a pus niciodată pene în păr? a replicat *madame* Labelle, cu un râset piţigăiat. Sunt pene de lebădă, dragule, şi le purtăm în cinstea Fecioarei. Vezi rugul de-acolo? Sătenii o să-l aprindă luna viitoare, de Imbolc, cum te asigur că a făcut şi Louise an de an, de când a venit pe lume.

M-am uitat cu interes sporit la fată şi la petrecăreţii din jurul ei. Băteau din palme şi tropăiau din picioare pe acordurile mandolinei lui Claud, aclamându-l. Toate degetele erau lipicioase de la scovergile cu migdale şi miere. Pesmeţi cu rozmarin. Chifle cu seminţe. M-am încruntat. Întreaga piaţa fremăta de energie. *Energie,* nu frică.

— Au curaj să sărbătorească Imbolcul?

— Eşti departe de Cesarine, dragul meu.

M-a bătut pe genunchi. Într-un sfârşit, m-am uitat şi eu la uşa din spatele meu, la uşile tuturor prăvăliilor de pe stradă. Nici măcar un afiş al poliţiei. Poate că le rupseseră Claud sau sătenii, n-aveam de unde şti.

— În partea de nord, datinile străvechi sunt mult mai răspândite decât ţi-ai imagina. Dar stai liniştit. Tovarăşii tăi, Vânătorii, sunt prea nătângi ca să înţeleagă ce semnifică penele şi focurile aprinse.

— Nu sunt nătângi, am zis, dând agitat din genunchi.

Am lăsat capul în pământ când *madame* Labelle a pufnit în râs.

— Trebuia să-ţi explic cum stau lucrurile, nu-i aşa? Cum poţi să-ţi critici cultura, dacă nu o cunoşti?

— Nu vreau să-mi cunosc cultura.

A dat ochii peste cap cu un oftat prelung.

— Ţâţele mă-sii de copil îndărătnic *ce eşti!*

M-am întors spre ea, şocat de asemenea vorbe.

— Ce-ai *zis?*

A ridicat bărbia şi şi-a pus mâinile în poală. Întruchiparea graţiei şi cumpătării.

— Ţâţele mă-sii. E o sudalmă des folosită la Chateau. Câte-aş avea să-ţi povestesc despre viaţa acolo, dacă ţi-ai destupa urechile!

— Nu vreau să aud nimic despre ţâţele maică-mii!

M-am ridicat, cu obrajii în flăcări, hotărât să mă îndepărtez cât mai mult de imaginea aceea oribilă.

— Nu *ale mele,* prostănacule! Ale Mamei. Ale *Triplei Zeiţe.* Când o femeie poartă un prunc în pântec, i se umflă sânii, ca să se pregătească pentru alăptare...

— Nu! am zis, clătinând vehement din cap. Nu, nu, nu, *nu!* Nu vreau să discutăm despre aşa ceva!

— Eşti culmea, Reid! E cel mai natural lucru de pe lumea asta, a spus, făcându-mi semn să iau loc lângă ea. Din păcate, ai crescut într-un mediu predominant masculin, aşa că o să-ţi iert imaturitatea, de data... Stai naibii jos odată!

M-a prins de mână, tocmai când încercam să fug, şi m-a tras lângă ea.

— Ştiu că intru pe un teritoriu periculos, dar de mult voiam să vorbim despre asta.

M-am sforţat să mă uit la ea.

— Despre sâni?

A dat ochii peste cap.

— Nu, despre Louise, a răspuns, după care, văzându-mi expresia nedumerită, a adăugat: Eşti... *sigur* în ceea ce-o priveşte?

Întrebarea – atât de neaşteptată, atât de *absurdă* – m-a trezit la realitate.

— Cred că glumeşti.

— Din păcate, nu.

Cu privirea plecată, părea să-şi cântărească cuvintele. Înţeleaptă decizie. Chiar intrase pe un teritoriu periculos.

— V-aţi întâlnit acum câteva luni. Cât de bine poţi s-o cunoşti?

— Mai bine decât tine, am mârâit.

— Mă îndoiesc. Morgane a fost cea mai bună prietenă a mea din copilărie. O iubeam, şi ea mă iubea pe mine. Eram mai apropiate decât surorile.

— Şi ce vrei să spui cu asta?

— Vreau să spun că ştiu cât de seducătoare sunt femeile din neamul le Blanc.

Parcă simţindu-mi furia crescândă, mi-a luat cuţitul din mână şi l-a vârât în cizmă.

— Cine se apropie de ele, ajunge să le iubească. Sunt sălbatice, libere şi exuberante. Sunt ca un drog. Ne mistuie. Alături de ele ne simţim *plini de viaţă.*

Îmi tremurau mâinile. Am strâns pumnii.

— Dar sunt şi periculoase. Viaţa cu ea va fi o fugă şi o luptă continuă. Nu vei mai cunoaşte niciodată liniştea. Nu vei şti ce înseamnă o familie. Cu ea, nu vei apuca bătrâneţea, fiule. Morgane nu va permite asta.

Vorbele ei m-au lăsat fără suflu. A durat o clipă până să-mi revin în simţiri.

— Nu-i adevărat. O s-o omorâm pe Morgane.

— Louise îşi iubeşte mama, Reid.

Am clătinat vehement din cap.

— Nu…

— *Toţi* copiii îşi iubesc mamele. Chiar şi aceia care au relaţii mai complicate.

Nu se uita la mine, ci sorbea concentrată din vin. Îl privea pe Deveraux cum dansează. În urechile mele, muzica lui se transformase într-un zumzet surd.

— Dar noi nu discutăm nici despre Lou şi mama ei, nici despre mine şi mama ei. Discutăm despre voi doi. Louise e deja în declin. Cunosc semnele, a spus, încuviinţând din cap la întrebarea mea nerostită. Da, la fel a păţit şi Morgane. Nu-l poţi opri, nici nu-l poţi încetini. Vă va distruge pe amândoi dacă încerci.

— Te înşeli!

Se scurgea veninul din vorbele mele, dar *madame*

Labelle nici n-a tresărit. Dimpotrivă, glasul ei a devenit mai puternic, mai tranşant.

— Sper din tot sufletul. Nu-i doresc acest rău şi, cu atât mai mult, nu ţi-l doresc ţie. Gândeşte-te bine ce alegere faci, fiule.

— Am ales deja.

— Puţine decizii sunt irevocabile.

Deveraux şi Seraphine şi-au încheiat cântecul în ropot de aplauze. O părticică din mine îşi dădea seama că era rândul nostru să urcăm pe scenă, dar nu m-am clintit îmi venea s-o zgâlţâi, doar-doar o înţelege. „Puţine alegeri sunt irevocabile", zisese ea. Dar eu îl omorâsem deja pe arhiepiscop. Iar asta era o decizie pe care n-o mai puteam schimba – şi, chiar de-aş fi putut, n-aş fi făcut-o.

Am minţit când spusesem c-am ales.

Realitatea era că nu fusese nicio alegere. Fusese mai presus de voinţa mea.

O iubeam.

Şi dacă trebuia să fug, să mă ascund şi să lupt pentru acea iubire, asta aveam să fac. Pentru tot restul vieţii.

— Te implor să-ţi cântăreşti bine decizia, a stăruit *madame* Labelle şi s-a ridicat în picioare, cu o figură gravă. Povestea lui Louise nu se va sfârşi cu bine. Se va sfârşi cu moarte. Din cauza maică-sii sau din vina ei, nu va rămâne fata de care te-ai îndrăgostit.

Simţeam că-mi plesneşte capul.

— O voi iubi orice-ar fi.

— Un sentiment nobil. Dar nu datorezi nimănui dragoste necondiţionată. Ascultă pe cineva care ştie bine ce spune – atunci când o persoană îţi aduce mai multă suferinţă decât fericire, ai tot dreptul să te desparţi de ea. Nu eşti obligat s-o urmezi pe calea întunecată.

Şi-a netezit fusta, apoi mi-a întins mâna. M-a prins cu degetele ei calde şi sigure şi m-a condus spre scenă.

— Renunţă, Reid, înainte să te târască după ea.

Am reuşit să n-o omor pe mama.

Aveam părul şi pielea îmbibate de sudoare când am

aruncat ultimul cuţit, am dezlegat-o de pe planşă şi mi-am croit loc plin gloata de femei adunate să ne urmărească reprezentaţia. Chicoteau toate. Se hlizeau. Blonda părea să mă urmărească peste tot. Oriunde mergeam, îşi făcea şi ea apariţia, cu două prietene după ea. Dădea din gene. Se apleca în aşa fel încât să se atingă de mine. Enervat, l-am zărit pe Beau în mulţime şi m-am dus întins la el.

— Na! am zis, apucându-l de cot şi întorcându-l spre ele. Du-te cu ele şi distrează-le!

S-a auzit un chicotit strengăresc de sub gluga lui.

— Cu mare plăcere!

Am fugit înainte să se ia fetele după mine.

Claud trăsese căruţele pe uliţa din spatele cortului fraţilor St. Martin. N-avea cine să mă deranjeze acolo. Puteam, în sfârşit, să fiu singur, să mă gândesc, să *mă schimb.* Să mă spăl pe faţă. O auzeam vag pe Zenna în timp ce înaintam prin mulţime, blestemând-o în gând şi pe ea şi pe creionul ei negru. Măcar nu-mi vopsise buzele cu albastru, cum făcuse cu ale ei. De sub mantia ei splendidă a foşnit o rochie argintie în clipa în care a ridicat braţele ca să-şi înceapă numărul. La mâini îi scânteiau o mulţime de brăţări.

— Atenţie! Ascultaţi-mă bine! Ţineţi-i pe cei dragi aproape de voi!

Ritmul vocii ei a crescut, devenind amplu şi melodios. Publicul a amuţit.

— Căci aceasta e povestea sublimă a unui balaur şi a unei fecioare bălaie – şi iubirea lor ce sfârşeşte într-o văpaie.

Uf! Versuri.

Mi-am văzut de drum. Aşa cum bănuiam, Deveraux îmi confiscase tunica. Vântul îmi biciuia pielea dezgolită.

— Tarascul era un monstru fioros, dar nici bunătatea Marthei nu era mai prejos.

Mulţimea o asculta ca vrăjită. Până şi copiii. Am pufnit dispreţuitor şi am iuţit pasul, dârdâind de frig.

— Un foc nimicitor Tarascul împroşcă, dar Martha închise ochii şi se rugă.

La auzul ultimei părţi, am încetinit. M-am oprit. Deşi ştiam că nu e bine, am întors capul.

Luminile torţelor desenau umbre pe jumătate din faţa Zennei, în clipa în care a înălţat fruntea spre cer şi şi-a împreunat mâinile în rugăciune.

— „Nu te-ngriji, Doamne, de-a mea soartă, ci cruţă-mi familia de-a balaurului cohortă!” Iar când auzi strigătul ei arzător, Tarascul se opri din zbor.

Zenna a deschis braţele larg, înfoindu-şi mantia în spate. În lumina pâlpâitoare, stofa s-a preschimbat în aripi. Până şi ochii păreau să-i strălucească.

— „Cine-i această bucăţică gustoasă, care mă-mbie cu o voce atât de frumoasă? O voi înghiţi cu tot cu veşmânt!” Şi, cu acestea, Tarascul se năpusti spre pământ.

În ciuda gerului, era ceva în glasul ei, în expresia ei, care mă ţinea ţintuit. Vorbele mamei răsunau alături de ale Zennei. „Toulouse şi Thierry St. Martin – şi, foarte probabil, Zenna şi Seraphine – nu sunt ceea ce par.”

Asemenea celorlalţi, ascultam fascinat cum îşi deapănă povestea de jale: despre familia Marthei care, speriată de moarte, şi-a oferit fiica drept jertfa balaurului, despre Tarascul care a luat-o de soaţă şi cei doi s-au îndrăgostit. Despre Martha, care, după un timp, a început să ducă dorul satului natal, unde tatăl ei aştepta pe ascuns cu lanţ vrăjit. Despre cum l-a folosit ca să doboare Tarascul şi să-l ţină nemişcat în timp ce-şi ardea fiica pe rug.

În clipa aceea, Zenna s-a uitat fix în ochii mei. Mocnea o ură aprigă în ei. Mă străpungea până în inimă.

Şi-a încheiat povestea cu o voce mai puternică, mai pătrunzătoare.

— Când balaurul rupse lanţul vrăjit, în văzduh răsună un răget cătrănit. Şi de pe umeri capetele zburară ale celor ce dragostea – şi inima – i-o furară.

În partea cealaltă a piaţetei, blonda plângea pe umărul lui Beau. Chiar plângea. Dar n-o puteam dispreţui.

— Până azi cutreieră cerul nemărginit, căutând să-şi aline sufletul rănit. Pârjoleşte şi ucide totul în cale, de-şi blestemă toţi zilele amare. Atenţie! Ascultaţi-mă bine!

Ţineţi-i pe cei dragi aproape, căci aceasta e povestea sublimă a unui balaur şi a unei fecioare bălaie – şi iubirea lor ce sfârşeşte într-o văpaie.

A scos un ultim oftat sfâşietor şi aburii i-au ieşit din gură ca nişte rotocoale de fum. S-a lăsat o tăcere mormântală. Fără să se lase descurajată, Zenna a făcut o plecăciune maiestuoasă. Mantia i s-a revărsat în jurul corpului precum o ploaie de stele. A rămas în această poziţie până când şi-au venit spectatorii în fire. Au izbucnit în urale – mai puternice decât cele cu care îi răsplătiseră pe Claud şi Seraphine.

Mă uitam la ea cu gura căscată. Ce reuşise să înfăptuiască cu nişte cuvinte îmi părea imposibil. Când îmi spusese că Deveraux se înconjoară doar de fiinţe excepţionale, n-o prea crezusem. Acum o credeam. Acum *simţeam.* Deşi n-am analizat emoţia îndeaproape, nu era deloc plăcută. Îmi ardea faţa. Nu aveam aer. Preţ de câteva clipe, Tarascul mi-a părut real – mult prea real. Mi s-a făcut milă de monstrul care îşi răpise mireasa şi îi decapitase familia.

Familia care o arsese pe rug.

Nu mă gândisem niciodată la femeile pe care le arsesem. Nici măcar la Estelle. Mă gândisem doar la Lou, care nu se asemăna cu ele. Lou, care nu era ca alte vrăjitoare. „Ce scuză convenabilă”, îmi spusese înainte să ne despărţim „Tu vezi doar ce vrei să vezi.”

Îmi arsesem neamurile? N-aveam de unde şti, dar, chiar de-aş fi ştiut... n-aş fi putut suporta un asemenea gând. N-aş fi putut îndura consecinţele faptelor mele, nici plăti pentru durerea pe care acestea o provocaseră. Pentru dragostea pe care o răpisem. Pe vremuri, aş fi spus că astfel de creaturi nu sunt capabile să iubească. Dar Lou îmi dovedise cât de mult mă înşelam. *Madame* Labelle şi Coco îmi dovediseră cât de mult mă înşelam.

Poate că Lou *nu* era ca alte vrăjitoare.

Poate că ele erau ca ea.

Zdruncinat de această revelaţie, m-am năpustit spre căruţe, fără să-mi pese de cei din calea mea. Dar, când era

să dărâm un băieţel în genunchi, m-am oprit şi l-am prins de guler înainte să cadă.

— *Je suis désolé*[9], am bâiguit, scuturându-i paltonul ponosit de praf.

I-am simţit umerii plăpânzi în mâinile mele. Descărnaţi de nemâncare.

Strângea la piept o păpuşă de lemn. A legănat din cap, fără să ridice ochii din pământ.

— Unde-ţi sunt părinţii? l-am întrebat, parcă nevenindu-mi să-i dau drumul.

A făcut semn spre fântâna unde Zenna tocmai răspundea la bisurile publicului.

— Nu-mi plac balaurii, a murmurat băiatul.

— Eşti un copil isteţ, i-am zis, uitându-mă la cortul lui Toulouse şi Thierry din spatele lui. Aştepţi la coadă?

A încuviinţat din cap. Poate că totuşi nu era chiar atât de isteţ. I-am dat drumul.

Când am ajuns la căruţa chihlimbarie, nu m-am putut abţine şi am întors capul tocmai când intra în cort. Deşi nu vedeam chipul lui Toulouse, îl vedeam pe al băiatului. A cerut să i se citească în globul de cristal. În momentul în care Toulouse l-a pus pe masă – chiar lângă vasul cu tămâie –, am avut o strângere de inimă.

Era limpede că băiatul avea doar câţiva bănuţi. Nu se cuvenea să-i irosească pe magie.

O mână m-a prins de braţ înainte să intervin. Am dus imediat mâna liberă la bandulieră, dar m-am oprit, căci l-am recunoscut pe Thierry. Îşi prinsese părul la spate, ceea ce îi accentua şi mai mult pometii proeminenţi. Ochii negri. Cu un zâmbet abia mijit, mi-a dat drumul la braţ şi a făcut semn din bărbie spre cort. M-am încruntat când băiatul i-a întins lui Toulouse păpuşa – o cioplitură din lemn, din câte vedeam. Avea coarne. Copite. Când m-am uitat mai atent, i-am recunoscut vag forma de pe sticla de vin a lui Lou. Mi-am stors creierii, încercând să-mi aduc aminte cum se numeşte.

Toulouse a luat-o grijuliu, cu o mână. Cu cealaltă,

[9] Îmi pare rău! (în franceză) (n. red.).

mângâia globul de cristal.

În aburul din sticlă au început să apară forme: omuleţul încornorat care domnea peste floră şi faună, o femeie înaripată cu o coroană de nori. În scurt timp, li s-a alăturat o a treia femeie cu aripioare de peşte. Băiatul a aplaudat fericit văzând-o cum ţâşneşte prin valuri. Râsetul lui părea atât de… neprihănit!

M-am întunecat şi mai mult la faţă.

Câteva secunde mai târziu, când a ieşit din cort, încă avea bănuţul în mână. Ba nu. Avea chiar un pumn de bănuţi. Toulouse nu luase nimic de la el. Dimpotrivă, îi dăruise. Mă uitam uluit în vreme ce o femeie în vârstă s-a apropiat de masă.

— Tu de ce nu vorbeşti, Thierry? am întrebat.

Nu mi-a răspuns imediat, dar i-am simţit ochii pironiţi pe faţa mea. I-am simţit nehotărârea. N-am insistat, mulţumindu-mă să-l privesc pe Toulouse cum arată spre globul de cristal. Femeia însă i-a întins mâna, iar Toulouse şi-a trecut degetul peste liniile din palma ei. Pe buzele ei zbârcite a apărut un zâmbet.

Într-un sfârşit, Toulouse a oftat.

Şi atunci – în mod incredibil – am auzit o voce în minte. O voce *reală.* Ca a lui Toulouse, dar mai blândă. Neasemuit de blândă.

Eu şi Toulouse am crescut pe străzile din Amandine.

Ar fi trebuit să fiu şocat, dar nu eram. Nu după toate câte văzusem. După tot ce făcusem. O parte din mine se bucura că avusesem dreptate – că Toulouse şi Thierry aveau puteri magice. Cealaltă parte nu putea să sărbătorească. Nu putea să-şi ia ochii de la bătrâna din cortul lui Toulouse. Cu fiecare atingere a degetelor lui, părea să întinerească, deşi trăsăturile i-au rămas neschimbate. Pielea i-a devenit mai trandafirie. Ochii, mai limpezi. Părul, mai strălucitor.

Trăiam din furtişaguri. Şi Thierry privea cum fratele lui ajută o bătrână să se simtă din nou frumoasă. *La început, doar buzunăream lumea. O coroană de ici, o coroană de colo, cât să ne cumpăram mâncare şi haine. Dar Toulouse*

nu era deloc mulţumit. Până la urmă, a pus ochii pe ţinte mai bogate – conţi, marchizi, până şi unul, doi duci.

Mi-a aruncat un zâmbet trist. *Între timp, Toulouse înţelesese că bogăţia adevărată nu vine din nişte zorzoane furate, ci din cunoaştere. În loc de nestemate, am început să furăm secrete, pe care le vindeam celui care plătea mai bine. N-a durat mult şi am devenit faimoşi. Un individ, pe numele lui Gris, ne-a propus să intrăm în banda lui.* A oftat şi a lăsat capul în pământ. *La un moment dat, Toulouse şi Gris s-au certat. Toulouse a ameninţat că o să-i divulge secretele. Ca să se răzbune, Gris mi-a tăiat limba.*

M-am uitat la el, îngrozit.

— Ţi-a tăiat limba!

În replică, Thierry a deschis gura şi mi-a arătat cercul gol al dinţilor. În fundul gâtului, se mişca neputincios un ciot de limbă. Mi s-a întors stomacul pe dos.

— Dar tu n-aveai nicio vină! De ce s-a răzbunat pe tine?

E crudă viaţa pe străzi, Vânătorule. Ai mare noroc că nu ştii ce înseamnă. Te schimbă. Te face mai nesimţitor. Secretele, minciunile indispensabile pentru a supravieţui... nu-i uşor să te dezveţi de ele. A aruncat o privire spre fratele lui. *Nu-l învinovăţesc pe Toulouse pentru cele întâmplate. A făcut cum a crezut el de cuviinţă.*

— Din cauza lui, ai rămas fără limbă.

Gris ştia că cea mai bună cale de a-l convinge pe fratele meu să-şi ţină gură era să mă ameninţe. Şi planul lui a dat roade. Noaptea în care mi-am pierdut vocea e noaptea în care şi-a pierdut-o şi el pe a lui. De atunci, Toulouse e păstrător de secrete. Şi un om mai bun.

Incapabil să concep o asemenea tărie de caracter – o asemenea îngăduinţă, un asemenea calm neclintit –, am încercat altă abordare.

— Ai zis că ţi-ai pierdut vocea, dar te aud cât se poate de limpede în minte.

În noaptea aia, ne-am descoperit puterile magice – iar eu plătisem deja preţul tăcerii. Strămoşii noştri mi-au permis să comunic pe altă cale.

Cuvintele lui mi-au trezit curiozitatea.

— Adică nu ştiaţi că aveţi puteri magice?

Spre surprinderea mea, nu mi-a răspuns Thierry, ci Deveraux. A venit la noi dinspre căruţa stacojie, cu mâinile în buzunarele reiate. De sub tunica cu înflorituri ieşea la iveală o cămaşă cu picăţele, iar pana de păun de la pălărie se legăna la fiecare pas.

— Spune-mi, Reid, dacă n-ai văzut niciodată culoarea roşie, ai şti cum arată? Ai recunoaşte-o pe cardinalul de-acolo?

A arătat spre acoperişul brutăriei, unde stătea cocoţată o pasăre rubinie. Parcă deranjată de privirile noastre, şi-a luat imediat zborul.

— Presupun că… nu.

— Crezi că ea ar putea să zboare dacă toată viaţa a crezut că nu poate?

Văzându-mă îngândurat, a zis:

— Dragul meu, toată viaţa n-ai făcut decât să-ţi înfrânezi puterile magice. Nu-i uşor să ştergi cu buretele asta. Se pare că doar imaginea trupului neînsufleţit al soţiei tale a reuşit să ţi le dezlănţuie.

L-am privit chiorâş.

— De unde ştii cine sunt?

— O să te lămureşti în curând că ştiu o mulţime de lucruri pe care n-ar trebui să le ştiu. O consecinţă destul de neplăcută a amiciţiei cu mine.

Râsetele lui Thierry mi-au răsunat în minte. *Are dreptate.*

— Dar… dar tu? am întrebat, renunţând la orice fărâmă de prudenţă.

El ştia cine sunt. Ştia *ce* sunt. N-avea rost să ne mai prefacem.

— Şi *tu* eşti vrăjitor, *monsieur* Deveraux?

— Vorbim pe şleau? a zis el, făcându-mi şiret cu ochiul, şi şi-a continuat drumul spre piaţetă. Nu, nu sunt. Mulţumit de răspuns?

Am simţit un zvâcnet nesuferit la ceafă, în momentul în care a dispărut în mulţime.

— Chiar deloc, am mormăit cu amărăciune.

Bătrâna s-a ridicat de la masă şi l-a îmbrăţişat cu foc pe Toulouse. Dacă n-aş fi văzut cu ochii mei transformarea, aş fi zis că e altă persoană. S-a îmbujorat când a sărutat-o Toulouse pe obraz. Gestul – atât de inocent, atât de *pur* – mi-a dat o strângere de inimă. Din cauza lui şi a răspunsului enigmatic al lui Deveraux, mă simţeam... descumpănit. În derivă. Asemenea magie nu trebuia practicată. Totul – absolut tot ce se întâmpla aici – era împotriva firii.

Thierry mi-a pus mâna pe umăr. *Tu vezi magia ca pe o armă, Reid, dar te înşeli. Ea doar... există. Dacă vrei s-o foloseşti în scopuri rele, face rău, dacă vrei s-o foloseşti ca să salvezi...* Ne-am uitat amândoi la Toulouse, care punea o floare la urechea femeii. Aceasta i-a aruncat un zâmbet larg şi s-a făcut nevăzută în mulţime. *Ea salvează.*

PARTEA A II-A

Quand le vin est tiré, il faut le boire.
Odată ce-ai tras vinul, trebuie să-l bei.
– proverb franţuzesc

MOARTEA ROŞIE ŞI A SA MIREASĂ, SOMNUL DE VECI

Reid

COLIERUL ZENNEI – MASIV, AURIU, CU UN DIAMANT de mărimea pumnului meu – m-a izbit în faţă, în momentul în care ea s-a aplecat peste părul meu. Îşi vârâse mâinile într-o pastă fetidă, ca să-mi aranjeze buclele. I-am dat nervos colierul la o parte. Mă usturau ochii. Oare dacă-i aruncam creionul negru din căruţă ar fi observat?

— Nici prin gând să nu-ţi treacă! m-a avertizat, îndepărtându-mi mâna de pe creionul morţii.

Beau îşi luase tălpăşiţa imediat ce-a apărut Zenna, cu punguţa ei cu boieli. Nici pe mama n-o mai văzusem de când poposiserăm pe acest câmp. Sătenii din Beauchêne, un cătun de la marginea La Foret des Yeux, ridicaseră o scenă adevărată pentru trupele ambulante – cu totul diferită de piaţetele şi cârciumile în care eram obişnuiţi să ţinem spectacole. O montaseră aici, chiar în această după-amiază. Imediat îşi făcuseră apariţia negustorii şi tarabele cu mâncare. Pe măsură ce apunea soarele, râsetele şi muzica răsunau tot mai tare în căruţa chihlimbarie.

Simţeam o durere inexplicabilă în piept. Trecuseră şase zile de la debutul meu. Beauchêne era ultima oprire din turneul oficial al Troupe de Fortune. Odată ajunşi la Cesarine, Deveraux şi actorii lui urmau să dispară în catacombe, unde spuma societăţii se amesteca cu pleava. Neînfrânaţi, destrăbălaţi şi mascaţi.

La Mascarade des Crânes, o numea *madame* Labelle.

Mascarada Craniilor.

N-auzisem în viaţa mea de un asemenea spectacol, ceea ce n-a surprins-o.

Deveraux şi-a încheiat nasturii vestei.

— Puţin mai mult volum în creştet, te rog, Zenna! Exact! E perfect! a spus el, făcându-mi cu ochiul. Eşti absolut

resplendissant, monsieur Moartea Roşie. Absolut radios, şi aşa şi trebuie. Spectacolul de diseară e special.

— Serios?

Zenna a făcut ochii mici. Purta o rochie de culoarea smaraldului astă-seară – sau nu-i exclus să fi fost mov. Avea tot felul de irizaţii în lumina lumânărilor. Îşi colorase buzele cu negru.

— *Fiecare* seară pe scenă e specială, Vânătorule. Dacă eşti plictisit, publicul o să-şi dea seama. Un public plictisit e un public zgârcit, şi, dacă nu-mi dau bacşiş din cauza ta, o să fiu foc şi pară, a zis ea, agitând peria aurie la nasul meu. Nu vrei să fiu foc şi pară, nu-i aşa?

Am dat uşor peria la o parte. A apropiat-o din nou.

— Tu eşti mereu furioasă, am spus.

— Ha! a făcut ea, cu un rânjet ameninţător. Crede-mă, nu m-ai văzut furioasă.

Deveraux a chicotit. Larma glasurilor de afară devenea tot mai puternică. Umbrele, tot mai lungi.

— Nu cred că se va plictisi cineva astă-seară, scumpa mea Zenna.

Şi-au aruncat o ocheadă. M-am încruntat, convins că am pierdut eu ceva din vedere.

— A apărut vreo modificare în program?

— Eşti foarte perspicace, a zis Deveraux şi mi-a împins masca cu coame, dând din sprâncene. *Tu* eşti modificarea din programul de astă-seară, dragule. Vei deschide reprezentaţia în locul meu şi al lui Seraphine.

— Ai grijă să nu faci vreo tâmpenie! m-a avertizat Zenna, ameninţându-mă iar cu peria.

— Poftim? am întrebat, mijind ochii, şi mi-am tras masca pe faţă. De ce? Unde-i mama?

— Te aşteaptă, desigur. Stai liniştit, am anunţat-o deja că s-a schimbat programul. Chiar în clipa asta, Beau o leagă de planşă, a spus Deveraux, cu o sticlite poznaşă în ochi. Mergem?

— Stai puţin!

Zenna m-a tras înapoi şi mi-a aranjat cu grijă o şuviţă de păr peste mască. Când m-am uitat la ea nedumerit, m-a

îmbrâncit spre uşă.

— O să-mi mulţumeşti mai târziu.

Deşi nu era nimic suspect în vorbele ei – în niciunul dintre ele –, mi s-a pus un nod în stomac când am coborât din căruţă. Se lăsase amurgul, iar aerul serii fremăta de nerăbdare. Se citea pe chipurile celor din jurul meu. În felul în care bâţâiau din picioare şi şuşoteau cu vecinii.

M-am întunecat şi mai mult la faţă.

Era ceva schimbat astă-seară.

Nu-mi dădeam seama de ce – nu-mi dădeam seama cum –, dar simţeam asta.

Cu acelaşi rânjet de pisică scăpată la smântână şi fredonând în surdină, Deveraux m-a condus pe scenă. Un pătrat de lemn în mijlocul câmpului. Torţele pâlpâiau pe marginea lui, aruncând o lumină difuză peste zăpada bătătorită. Peste paltoane, fulare şi mănuşi. Cineva răsucise planşa cu spatele la public. N-o vedeam pe mama, dar Beau stătea puţin într-o parte şi se ciondănea cu ea. Am dat să mă duc la ei.

Deveraux m-a prins de braţ.

— Nu, nu, nu.

A clătinat din cap şi m-a împins mai departe, dezbrăcându-mă totodată de pelerină. M-am încruntat. Apoi m-am cutremurat de frig. Mulţimea mă urmărea cu ochii strălucind de entuziasm şi căni cu mied şi vin fiert în mâini.

— Eşti gata? a şoptit Deveraux.

Instinctiv, mi-am verificat cuţitele de la bandulieră şi sabia de la spate. Mi-am îndreptat masca.

— Da.

— Minunat!

Şi-a dres glasul şi s-a lăsat liniştea peste câmp. A deschis larg braţele şi a zâmbit cu gura până la urechi.

— Distinşi domni şi distinse doamne, măcelari şi brutari, plebei şi patricieni… *bonsoir!* Vă salut! Beţi şi vă veseliţi, şi daţi-mi voie să-mi exprim recunoştinţa pentru ospitalitatea pe care ne-aţi arătat-o!

Mulţimea a izbucnit în urale.

— Dacă vă va plăcea spectacolul din această seară, fiţi drăguţi şi oferiţi actorilor noştri un mic cadou în semn de apreciere. Mărinimia domniilor voastre permite Troupe de Fortune să delecteze şi altădată Beauchêne-ul cu ceea ce iubim toţi – veselie nemăsurată şi divertisment cuviincios.

M-am uitat la pantalonii de piele de pe mine.

Cuviincioşi, pe naiba!

Parcă ghicindu-mi gândurile, cineva din public m-a fluierat admirativ. Roşu până-n vârful urechilor, m-am uitat în direcţia din care venise sunetul, dar, în lumina slabă, n-am putut distinge făptaşul. Doar umbre. Siluete. O femeie voluptuoasă şi un bărbat deşirat mi-au făcut cu mâna. Am pufnit şi am întors capul, dar…

Am făcut ochii mari.

— Ascultaţi-mă cu atenţie! spunea Deveraux, dar aproape nu-l auzeam.

M-am dus spre marginea scenei, în căutarea femeii şi a bărbatului care-mi păreau cunoscuţi. Dispăruseră. Simţeam cum îmi zvâcneşte sângele în urechi.

— Onoraţi oaspeţi, astă-seară, şi doar astă-seară, vom fi martorii unui număr nemaivăzut pe această scenă. Un număr *cu totul nou,* o saga – o *capodoperă* – plină de intrigi periculoase şi iubiri fatale.

Un număr nou? M-am uitat la el, alarmat, dar Deveraux mi-a făcut cu ochiul şi s-a apropiat de planşă. Beau s-a dat la o parte, cu un rânjet.

— Iar acum, fără să mai lungim vorba, vă prezint *La Mort Rouge,* a anunţat Deveraux, arătând spre mine, după care a răsucit planşa, şi pe a sa mireasă, *Sommeil Éternel*[10]*!*

Mi-a căzut faţa.

Legată de planşă, Lou se uita la mine şi zâmbea. Fluturi albi – ba nu, *molii* – îi acopereau colţul de sus al feţei şi aripile li se pierdeau în părul ei alb. Rochia ei însă… Mi s-a uscat gura la vederea ei. Nici măcar nu era rochie – mai degrabă, firişoare de mătase de păianjen. Mânecile de borangic îi căzeau în cascadă pe umeri. Decolteul cobora

[10] Somnul de Veci (franceză) (n. red.).

până în talie. De acolo, ţesătura fină a fustei – străvezie şi sfâşiată – flutura în vânt, dezvelindu-i picioarele. Picioarele ei *goale.* O priveam ca hipnotizat.

Deveraux a tuşit, ca să mă trezească la realitate.

M-am înroşit şi m-am mişcat automat, smulgându-mi din mers pelerina din mâna lui. Lou a scos un pufnet când am vrut s-o acopăr, să-i ascund pielea catifelată şi aurie...

— Salutare, Vânătorule!

Îmi clocotea sângele în urechi.

— Salutare, *nevastă!*

S-a uitat peste umărul meu şi, de aproape, zâmbetul ei părea oarecum... artificial. Silit. Văzându-mă încruntat, a zâmbit şi mai larg, fluturând cu genele praful argintiu care-i acoperea obrajii. Poate că era doar obosită.

— Se uită oamenii la noi.

— *Ştiu.*

Mi-a studiat părul, linia feţei, apoi ochii i-au coborât pe gât. Pe piept. Pe braţe.

— Trebuie să recunosc, a zis, făcându-mi cu ochiul, că îţi stă minunat cu negru la ochi.

Mi s-a pus un nod în stomac. Neştiind dacă sunt furios sau fericit – sau altfel –, m-am apropiat şi am azvârlit pelerina cât colo. Am mai făcut un pas. Eram suficient de aproape cât să simt căldura care-i emana din piele. M-am prefăcut că-i verific legăturile de la mâini. Mi-am trecut degetele printre coapsele ei şi în jos pe gambe, ca să le strâng pe cele de la glezne.

— De unde-ai făcut rost de rochia asta?

— De la Zenna, fireşte. Are o pasiune pentru lucruri frumoase.

Fireşte. Afurisita de Zenna! Cu toate acestea, uşurarea mi-a alungat rapid stupefacţia. Lou era lângă mine. Lou era *nevătămată.* Am ridicat încet privirea, am zăbovit câteva clipe asupra buzelor ei, după care m-am uitat în ochii ei.

— Ce cauţi aici?

Când a făcut semn din cap spre Ansel şi Coco, care dădeau târcoale pe la marginea scenei, am clătinat din

cap, înainte să spună ceva.

— Mă refeream la ce cauţi legată de planşă? E prea riscant.

— Am vrut să-ţi fac o surpriză, a răspuns, cu un zâmbet şi mai larg. Doar actorii au voie să meargă în căruţe.

— Nu pot să arunc cuţitele spre tine.

— De ce nu?

Văzând că mă încrunt, a început să dea din şolduri. Ca să-mi distragă atenţia. Mereu încerca să-mi distragă atenţia.

— Am exagerat cu ceva când am spus că eşti un adevărat maestru?

Am făcut un pas înapoi, cu inima strânsă.

— Nu.

— Atunci, dovedeşte-o! a zis, cu un licăr răutăcios în ochi.

Nu ştiu ce m-a împins să o fac. Poate sfidarea din rânjetul ei. Bujorii din obrajii ei. Şoaptele din public. Am scos un cuţit de la bandulieră, m-am tras înapoi, l-am aruncat în aer şi l-am prins cu un bufnet surd. Înainte să mă răzgândesc – înainte să şovăi –, l-am azvârlit spre planşă.

S-a înfipt adânc în lemnul dintre picioarele ei. Întreaga planşă s-a zgâlţâit de la forţa loviturii.

Mulţimea a izbucnit în urale.

Lou a lăsat capul pe spate şi a râs.

Sunetul mi-a încălzit inima, mi-a dat curaj, iar vuietul mulţimii s-a estompat. Rămăsese doar Lou şi râsetul ei. Zâmbetul ei. *Rochia* ei.

— Asta-i tot? mi-a strigat.

Am mai scos un cuţit. Apoi altul. Şi altul. Le aruncam tot mai repede şi mă apropiam de ea, sărutându-i liniile trupului cu fiecare lamă.

După ce l-am aruncat pe ultimul, m-am dus fuga la planşă, sufocat de emoţie. Am smuls cuţitele din lemn în aplauzele publicului.

— Cum ne-aţi ajuns aşa repede din urmă? am întrebat-o.

A lăsat capul pe umărul meu. Al ei încă tremura.

— Nu cu ajutorul magiei, dacă asta te interesează. A ta Somn de Veci n-a mai dormit de o săptămână.

— Ai reuşit să închei alianţa?

A ridicat capul şi a zâmbit din nou.

— Am reuşit.

— *Cum?*

— Am…

S-a schimbat ceva în ochii ei, în zâmbetul ei, şi m-a sărutat pe locul acela atât de sensibil dintre gât şi umăr.

— A fost meritul lui Coco, de fapt. Păcat că n-ai văzut-o. S-a comportat extraordinar – ca o adevărată conducătoare. A convins-o imediat pe mătuşă-sa să se alieze cu noi.

— Serios? am zis, cu mâna pe unul dintre cuţitele încă înfipte în planşă. La Voisin a refuzat categoric să mă primească în tabără. Cum a convins-o Coco atât de repede să colaboreze cu noi?

— Pur şi simplu… i-a arătat că avantajele unei alianţe sunt mult mai mari decât dezavantajele.

— Dar ştia şi ea dinainte care sunt avantajele.

Un strop de confuzie s-a infiltrat în gândurile mele. Prea târziu mi-am dat seama că tot corpul lui Lou se crispase pe planşă.

— Şi tot a refuzat.

— Poate că nu ştia. Poate că avea nevoie de o persoană care s-o lumineze.

— Şi cine-i acea persoană?

— Ţi-am spus deja.

I-a dispărut zâmbetul şi chipul i s-a întunecat brusc, renunţând la orice prefăcătorie.

— Coco e persoana. *Coco* a luminat-o.

La auzul tonului ei, m-am oprit şi am făcut câţiva paşi în spate. Lou a oftat şi a întors capul.

— Ne întâlnim în Cesarine, peste două zile. Credeam că o să te bucure vestea.

Am încreţit fruntea.

— Bineînţeles că mă bucură, doar că…

Nu are nicio noimă.

Se întâmplase ceva în tabăra Vrăjitoarelor Roşii. Ceva ce

Lou nu voia să-mi spună.

Într-un final, când a întors iar faţa spre mine, ochii ei erau impenetrabili. Goliţi înadins de orice expresie. Controlaţi. Ca şi când trăsese obloanele peste ei şi nu mai puteam privi înăuntru. A făcut semn din cap spre cuţite.

— Am terminat sau mai avem ceva de făcut?

Ca şi când ar fi tras cu urechea, Deveraux a venit fuga la noi, uitându-se precaut în public.

— S-a întâmplat ceva, dragilor?

Am scos şi ultimul cuţit din planşa de lemn.

— Nu s-a întâmplat nimic, am răspuns, străduindu-mă să nu-mi tremure vocea.

— Atunci, putem trece la finalul apoteotic?

Am făcut din nou câţiva paşi înapoi şi am scos sabia din teaca de la spate.

— Da.

Un zâmbet firav a încolţit pe buzele lui Lou.

— Nu-i dai foc?

— Nu.

O priveam, frământat de gânduri, în vreme ce Deveraux m-a legat la ochi peste mască. Lipsit de vedere, am văzut altă scenă în minte. Praful. Costumele. Catifeaua albastră. Am simţit mirosul lemnului de cedru şi al lămpilor cu seu. I-am auzit vocea. „Nu-ţi ascund nimic, Reid.”

Ninsese în seara aia. Avea părul ud. „E vina mea dacă nu te simţi suficient de în largul tău încât să-mi povesteşti.”

Lou avea iar secrete.

Am încercat să mă concentrez, să ciulesc urechile la Deveraux, care a tras de manetă şi a pus planşa în mişcare. Cu fiecare păcănit uşor, îi calculam rotaţia, îi determinam viteza şi vizualizam corpul lui Lou în raport cu fiecare rotaţie. Am avut emoţii când am aruncat prima oară sabia spre mama, dar ştiam că încrederea este esenţială. Eu trebuia să am încredere în ea şi ea trebuia să aibă încredere în mine.

N-am avut nicio clipă de ezitare.

Acum, stând în faţa lui Lou, îmi închipuiam punctul de

deasupra capului ei. Doar câţiva centimetri de lemn. Treisprezece, mai exact. Nu aveam voie să greşesc. Am tras aer în piept şi am aşteptat. Am aşteptat.

Am aruncat sabia.

Din public s-a înălţat un geamăt, iar zăngănitul sabiei înfiptă în lemn mi-a reverberat până-n oase. Mi-am scos repede legătura de la ochi.

Gâfâind, Lou mă privea cu ochi mari şi gura întredeschisă. Sabia nu se înfipsese deasupra capului ei, ci lângă el – la distanţă atât de mică, încât îi lăsase o zgârietură subţire pe obraz. Una dintre aripile de molie din părul ei a căzut retezată pe scenă în momentul în care planşa s-a oprit din rotire. Publicul a izbucnit în urale frenetice. Strigătele, ovaţiile, râsetul oamenilor... erau de neînţeles pentru mine.

Ratasem.

Iar Lou avea din nou secrete faţă de mine.

NU MĂ IUBEŞTE

Lou

DUPĂ CE AU PLECAT ŞI ULTIMII SĂTENI LA CASELE lor, cu ochi tulburi şi abia ţinându-se pe picioare, Claud Deveraux a desfăcut sticla de Boisaîné ca să sărbătorească reîntâlnirea noastră.

— Ar trebui să dansăm, am murmurat, lăsând capul pe umărul lui Reid.

Şi-a lipit obrazul de părul meu. Stăteam amândoi pe treptele căruţei chihlimbarii, ghemuiţi sub o pătură, şi ne uitam la Coco şi Ansel care jucau hora cu Zenna şi Toulouse. Se învârteau ca nebunii pe acordurile mandolinei lui Deveraux. Se chinuiau în van să-şi amintească versurile de la „Ţâţoasa Liddy". Cu fiecare sticlă de vin care cădea la picioarele lor, râsetele deveneau mai puternice şi cântecul mai prostesc.

Voiam şi eu să dansez cu ei.

Dar, când am căscat – abia mai ţinând ochii deschişi după atâta oboseală şi vin –, Reid m-a sărutat pe tâmplă şi-a spus:

— Eşti epuizată.

— Oamenii ăştia masacrează cântecul lui Liddy.

— *Tu* masacrezi cântecul lui Liddy.

— S-avem pardon!

M-am aplecat spre el, hotărâtă să-l săgetez cu privirea. Încă nu-mi puteam şterge zâmbetul de pe buze.

— Mersi frumos, dar entuziasmul meu compensează celelalte neajunsuri.

— Mai puţin registrul vocal.

Bucuroasă, am făcut ochii mari, prefăcându-mă indignată.

— Bine, fie! Hai să vedem ce registru vocal ai *tu!*

Pentru că nu spunea nimic, ci doar rânjea, l-am împuns în coaste.

— Haide! Arată-mi tu cum se face, o, Preamelodiosule!

Plebea îţi aşteaptă indicaţiile preţioase.

Oftând, a dat ochii peste cap şi s-a îndepărtat de degetul meu.

— Las-o moartă, Lou! Nu cânt, oricât ai insista.

— Vai de mine!

M-am ţinut scai de el, împungându-l şi înghiontindu-l pe unde apucam. S-a ferit de loviturile mele şi s-a ridicat în picioare. Prin urmare, am urcat şi eu pe treapta de sus şi m-am aplecat spre el, până când am dat nas în nas. Pătura a căzut pe jos.

— Uluieşte-mă, Vânătorule! Sper ca vocea ta să hipnotizeze şerpii şi să despoaie fecioarele de haine. Sper să fie mai frumoasă decât copilul din flori al lui Iisus cu...

M-a amuţit cu un sărut. Când mi-a dat drumul, a murmurat:

— Nu mă interesează să despoi fecioarele de haine.

L-am cuprins de gât, cu un rânjet satisfăcut. Nu pomenise nimic de ciondăneala pe care o avuseserăm pe scenă, nici de vulpea neagră care dormea în căruţa noastră. Eu nu pomenisem de tăietura de pe obraz, nici că vulpea cu pricina se numea Brigitte.

— Nici măcar pe Ansel? am întrebat.

După spectacol, Coco şi Ansel mă prinseseră la înghesuială şi mă întrebaseră cum reacţionase Reid la vestea uciderii fraţilor lui. Tăcerea mea îi scosese din sărite. Tăcerea lor mă scosese din sărite pe mine. Nu era vorba că... nu voiam să-i spun tot adevărul lui Reid, dar ce rost avea? Nu-i *cunoştea* pe Etienne şi Gabrielle. De ce să-i plângă? De ce să se simtă vinovat de moartea lor? Pentru că *s-ar fi simţit* vinovat, eram convinsă de asta. Dacă afla că mama se apucase să-i vâneze fraţii, nu s-ar mai gândi cum s-o învingă pe Morgane, ci cum să-i salveze pe ei – o strategie absurdă, având în vedere că moartea ei era *singura* cale de a-i proteja.

Asta nu se putea numi minciună. Nu îl *minţisem.* Alesesem să ţin totul secret.

Toţi aveau secrete.

— Ansel nu e genul meu, a răspuns Reid, clătinând din

cap.

— Serios?

M-am tras mai aproape de el, aproape suflându-i pe buze, iar el a urcat încet treptele şi m-a lipit cu spatele de uşa căruţei. S-a proptit cu braţele de-o parte şi de alta a capului meu şi m-a prins acolo.

— Şi care *e* genul tău?

Şi-a trecut nasul peste umărul meu.

— Îmi plac fetele care nu ştiu să cânte.

Cu un pufnet dispreţuitor, i-am pus palma în piept şi l-am îmbrâncit.

— Eşti un *măgar!*

— Şi, mă rog, de ce? a întrebat el, candid, împleticindu-se pe picioare, cât pe ce să cadă în fund pe zăpadă. Ăsta-i adevărul. De câte ori atingi o notă înaltă, mi se...

— BILLY CEL CU PUŢA MARE SPUNEA MULTE PROSTIOARE, am răcnit, punându-mi mâinile-n şold, şi m-am dus spre el, chinuindu-mă zadarnic să nu râd, DAR AVEA DITAMAI SCULA-NTRE PICIOARE!

În momentul în care s-a înecat şi a întors capul, să vadă dacă ne aude cineva, am urlat şi mai tare:

— Asta-ţi place ţie, Vânătorule? Te ia cu călduri?

Petrecăreţii s-au oprit brusc la auzul cuvintelor mele. Toţi ochii erau aţintiţi asupra noastră. Reid s-a înroşit tot şi a ridicat o mână, încercând să mă potolească.

— Gata, Lou! Ai spus ce-aveai de spus...

— CHIAR ŞI PRIN NĂDRAGI, A LUI MĂCIUCĂ A LĂSAT-O PE LIDDY NĂUCĂ...

— *Lou...*

Auzind-o pe *madame* Labelle cum chicoteşte, a ţâşnit spre mine şi a dat să-mi acopere gura. M-am ferit la timp, l-am prins pe Beau de braţ şi ne-am pus pe dănţuit.

— ...ŞI NOUĂ LUNI MAI TÂRZIU, A ADUS PE LUME UN COCON! Ai băgat la cap, Reid? i-am strigat peste umăr. Un *cocon!* Pentru că, dacă faci sex...

Deveraux bătea din palme şi se hlizea.

— Splendid! Splendid! Am cunoscut-o pe Liddy şi nu există făptură mai încântătoare ca ea. Atât de plină de

viaţă! S-ar fi bucurat nespus să audă că o îndrăgeşte întregul regat.

— Ia stai aşa! am zis şi m-am răsucit spre Deveraux, trăgându-l pe Beau după mine. Ţâţoasa Liddy chiar a existat?

— Şi ai cunoscut-o? a adăugat Beau, şocat.

— Bineînţeles că a existat. La fel şi tânărul William. Mare păcat că n-au rămas împreună după naşterea fetiţei lor, dar asta e soarta relaţiilor întemeiate doar pe pofte trupeşti.

Am schimbat o privire cu Reid.

Am întors amândoi capul rapid.

Şi *atunci* i-am zărit pe Coco şi Ansel îndepărtându-se pe furiş.

Din păcate, i-a observat şi Beau. A clătinat din cap, batjocoritor, şi s-a întors la focul de tabără, nu înainte de a aduna de pe jos o sticlă cu vin. Reid se uita după el, cu o figură impenetrabilă. Eu încercam să desluşesc siluetele lui Ansel şi Coco, care se opriseră pe malul unul pârâu de la marginea pădurii. Păreau… intimi. *Dubios* de intimi. *Alarmant* de intimi.

Deveraux m-a întrerupt.

— Ţi-e teamă pentru inima prietenului tău.

— P… poftim? am spus, dezlipindu-mi privirea de la ei. Ce tot spui acolo?

— Prietenul tău, a zis, arătând din cap spre Ansel. *La jeunesse éternelle.* Va rămâne veşnic tânăr. Unii nu apreciază asemenea candoare la un bărbat.

— Unii sunt dobitoci, am răspuns şi am lungit gâtul tocmai când Ansel…

Am făcut ochii cât cepele.

Doamne!

Doamne, Doamne, Doamne!

Se sărutau. Se *sărutau.* Coco se aplecase spre el, iar Ansel îmi urma sfatul. Intrase în joc, trecuse la acţiune. Am mai făcut câţiva paşi, stăpânită de un sentiment de mândrie şi, totodată, de teamă.

Deveraux a rânjit şi a ridicat din sprâncene.

— Evident, sunt şi unii care o apreciază din plin.

Reid m-a tras înapoi lângă el.

— Nu-i treaba ta.

I-am aruncat o privire mirată.

— Glumeşti, nu?

— Nu...

N-am stat să-i ascult mustrarea. M-am smuls din mâna lui şi m-am furişat pe lângă căruţe. Poate era din cauza vinului, ori poate din cauza posturii lui Coco – ţeapănă şi stângace – ca şi... ca şi când...

Ca şi când îşi săruta frăţiorul. Drace!

S-a tras înapoi preţ de o secundă, două, *trei,* apoi s-a apropiat iar.

M-am strecurat pe lângă scenă, la adăpostul întunericului, şi am auzit-o cum îi şoptea să se oprească. Legănând din cap, şi-a înfăşurat braţele în jurul taliei, de parcă încerca să se facă mică, cât mai mică cu putinţă. De parcă voia să dispară.

— Te rog, Ansel! a zis, chinuindu-se să se uite la el. Nu plânge! Nu-i o... N-am vrut să...

Drace, drace, *drace!*

M-am furişat mai aproape de scenă, ciulind urechile ca să-i aud explicaţia. Am tras o sperietură de moarte când m-a atins o mână pe spate. Reid s-a pitit lângă mine, vizibil nemulţumit.

— Vorbesc serios, Lou, a zis. E treaba lor, nu ne priveşte pe noi.

— Vorbeşte în numele tău.

Am scos capul pe lângă scenă şi l-am văzut pe Ansel cum îşi ştergea o lacrimă de pe obraz. Mi-a frânt inima.

— Sunt prietenii mei cei mai buni. Dacă se ceartă, eu va trebui să dreg lucrurile. Aşa că mă priveşte chiar foarte mult.

— Lou...

Coco a întors capul în direcţia noastră. M-am tras repede înapoi şi m-am izbit de Reid. A reuşit să se oprească înainte să dărâme întreaga scenă, agăţându-se de mine şi dărâmându-ne pe amândoi la pământ.

— Sst! am şoptit, cu gura lipită de obrazul lui.

I-am simţit respiraţia în ureche şi m-a trecut un fior.

— Nu-i frumos.

— Atunci, n-ai decât să pleci!

N-a plecat. Ne-am tras amândoi mai aproape şi o ascultam pe Coco cu sufletul la gură.

— N-am făcut-o intenţionat, Ansel, a spus ea şi şi-a îngropat faţa în palme. Îmi pare rău, dar a fost o greşeală. Nu trebuia să... A fost neintenţionat.

— O greşeală? a zis Ansel, cu glasul sugrumat de emoţie, şi a prins-o de mână.

Îi şiroiau din nou lacrimile pe obraji.

— M-ai sărutat. *Tu* m-ai sărutat *pe mine.* Cum poţi să spui că a fost o greşeală? Atunci, de ce ai făcut asta?

— Pentru că trebuia să mă lămuresc!

A făcut o grimasă, şi-a retras mâna şi a început să se plimbe dintr-o parte în alta.

— Uite ce-i, a şoptit ea, pe un ton furios. Am băut cam mult şi...

— N-ai băut chiar atât de mult, a replicat el, încruntat.

— Ba da, a spus ea şi şi-a dat părul de pe faţă, cu un gest agitat. Am băut prea mult şi mă port ca o idioată. Nu vreau să te amăgesc.

L-a apucat de ambele mâini şi a început să le legene.

— Eşti un om bun, Ansel. Mai bun decât mine. Mai bun decât toţi. Eşti... *perfect.* Orice femeie ar fi norocoasă să fie cu tine. Doar că eu... eu...

— Tu nu mă iubeşti.

— Nu! *Ba da.*

Când a plecat de lângă ea şi i-a întors spatele, Coco s-a ofilit de-a dreptul. Îi tremura vocea atât de tare, încât aproape n-o mai auzeam.

— Ştiu că ai impresia că eşti îndrăgostit de mine, Ansel, şi... şi mi-aş fi dorit să fiu şi eu îndrăgostită de tine. Te-am sărutat pentru că voiam să aflu dacă aş putea fi vreodată. Te-am mai sărutat o dată, ca să fiu absolut sigură.

— Ca să fii absolut sigură, a repetat el. Să înţeleg că... de fiecare dată când m-ai atins... când m-ai făcut să roşesc,

când mi-ai dat *impresia* că şi tu mă doreşti… în realitate, nu ştiai. Mi-ai dat speranţe, dar tu nu erai *sigură.*

— Ansel, n-am…

— Până la urmă, care-i răspunsul?

Ansel stătea ţeapăn, cu spatele la noi. Deşi nu-i vedeam chipul, glasul îi era mai tăios ca niciodată. Mai crud. În tonul lui, parcă îi *vedeam* suferinţa, o creatură care îi chinuia pe amândoi.

— Mă iubeşti sau nu?

Răspunsul lui Coco s-a lăsat îndelung aşteptat. Eu şi Reid nu îndrăzneam să scoatem un sunet, să facem nicio mişcare. Într-un final, Coco i-a pus cu blândeţe o mână pe spate.

— Te iubesc, Ansel. Doar că nu te iubesc aşa cum mă iubeşti tu pe mine.

Văzându-l cum se cutremură, şi-a tras mâna şi a făcut un pas înapoi.

— Îmi pare rău!

Fără să mai adauge altceva, a luat-o la fugă în josul pârâului.

Imediat după plecarea ei, Ansel s-a încovoiat de umeri. Am vrut să mă duc la el, să-l strâng în braţe şi să-l ţin lângă mine până când se oprea din plâns, dar Reid m-a prins de mijloc.

— Nu face asta, a murmurat. Lasă-l să-şi vină în fire.

Am încremenit la atingerea lui. Deveraux tocmai anunţa că e ora de culcare. Ansel şi-a şters lacrimile şi a plecat repede să-l ajute să se spele.

— Nu se dezminte nici măcar în clipe ca asta, am şoptit, cu un nod în stomac. De ce trebuie să fie aşa… aşa…

În sfârşit, Reid m-a eliberat din strânsoare.

— Urât din partea ei că i-a făcut una ca asta.

Aveam inima împărţită.

— Nu *i-a făcut* nimic. Nu-i un păcat de moarte să flirtezi.

— L-a amăgit.

— Nu… am bâiguit, chinuindu-mă să-mi adun gândurile. Nu poate schimba ceea ce simte. Nu-i datorează nimic.

— N-a fost un simplu flirt nevinovat, Lou. Ştia foarte

bine ce simte Ansel. S-a folosit de asta ca să-l facă pe Beau gelos.

Am clătinat din cap.

— Mă îndoiesc că asta a fost intenţia ei. Trebuie să înţelegi... Coco a fost dintotdeauna frumoasă. Bărbaţii au curtat-o toată viaţa, chiar şi când era mică, ceea ce înseamnă că s-a maturizat repede. Din cauza asta, e sigură de ea, vanitoasă şi vicleană – şi o iubesc din tot sufletul –, dar crudă nu e. N-a vrut să-l rănească pe Ansel. Pur şi simplu, n-a înţeles profunzimea sentimentelor lui.

Cu un pufnet, Reid s-a ridicat în picioare şi mi-a întins mâna.

— N-a înţeles deloc.

★

În vreme ce ceilalţi stingeau focul şi adunau sticlele goale de vin înainte de culcare, eu m-am furişat la pârâu, în căutarea lui Coco. Am găsit-o numaidecât. După doar câţiva metri, am văzut-o la rădăcina unui ilice, cu faţa îngropată în palme. M-am aşezat lângă ea, fără să spun nimic. Apa susura în faţa noastră, numărând secundele. Ar fi fost o atmosferă plăcută, dacă nu aveam pantalonii îmbibaţi de zăpadă.

— Sunt un căcat, a bâiguit ea într-un final, fără să ridice capul.

— Aiurea, am zis şi, cu o mişcare agilă, i-am împărţit părul în două şi am separat fiecare jumătate în trei, aproape de creştetul capului. Miroşi mult mai frumos decât căcatul.

— Ne-ai auzit?

— Da.

A scos un geamăt şi s-a uitat la mine cu ochii înlăcrimaţi.

— Am stricat totul?

Degetele mele îşi continuau mişcarea rapidă, adăugând noi şuviţe de păr pe măsură ce împleteam.

— Îşi revine el. N-o să moară de inimă albastră. Pentru majoritatea dintre noi, suferinţa din dragoste e un fel de ritual de maturizare.

Am terminat prima codiţă şi am lăsat-o nelegată.

— Şi mie mi-a frânt Alec inima şi n-am murit. Babette ţi-a frânt-o pe-a ta. Fără ei, n-am fi găsit următoarele iubiri. Nu l-aş fi găsit pe Reid.

Coco se uita la apă.

— Din ce spui, înţeleg că e un lucru bun că i-am frânt inima.

— Spun că, dacă n-o făceai tu, o făcea altcineva. Puţini oameni au o relaţie de durată cu prima lor iubire.

A oftat iar şi şi-a lăsat capul în mâinile mele.

— Of, Doamne! Nu-mi vine să cred că am fost prima lui iubire.

— Tragic, nu? Dar, la urma urmelor, gusturile nu se discută.

După ce-am terminat de împletit şi a doua codiţă, am rupt o crenguţă de ilice de pe ramura cea mai apropiată, am smuls bobiţele roşii şi i le-am pus în păr. Coco nu scotea un cuvânt. Până la urmă, m-am dus în faţa ei.

— Ai răbdare, Coco. O să se dea el pe brazdă.

— Nu.

A scuturat din cap şi i s-au despletit cozile. Bobiţele s-au împrăştiat în zăpadă.

— O să mă urască. Poate că m-ar fi iertat dacă doar flirtam cu el, dar mare greşeală am făcut că l-am sărutat.

N-am zis nimic. Nu-i era de niciun folos să audă ceea ce ştia deja.

— *Am vrut* să-l iubesc. Pe cuvântul meu!

Şi-a strâns braţele pe lângă corp, zgribulită de frig, şi s-a gârbovit uşor.

— De-asta am făcut-o. De-asta nu i-am zis niciodată nimic când se uita la mine cu ochi lăcrimoşi şi înamoraţi. De-asta l-am sărutat de două ori. Poate nu strica să fi încercat şi a treia oară.

— Coco.

— Mă simt groaznic.

Au podidit-o lacrimile, dar a ridicat ochii spre cer, încăpăţânându-se să nu plângă. N-a vărsat nici măcar una.

— N-am vrut să-l rănesc. Poate că durerea asta din piept e semn că m-am înşelat.

S-a uitat brusc la mine şi mi-a strâns mâna.

— N-am suferit niciodată din dragoste ca acum, nici măcar când m-a părăsit Babette. Poate asta înseamnă că ţin la el. Poate că-mi înţeleg eu greşit sentimentele, Lou.

— Nu, mă îndoiesc că...

— De chipeş, e chipeş, n-am ce zice.

Vorbea deja peste mine, cuprinsă de o disperare vecină cu isteria.

— *Am nevoie* de o persoană ca el, Lou – de un om sufletist, afectuos şi *bun.* De ce nu-mi plac niciodată bărbaţii buni? *De ce?*

S-a schimonosit la faţă şi i s-au înmuiat mâinile. A lăsat capul în pământ, resemnată.

— De-asta avem nevoie de mamă, ca să ne înveţe toate rahaturile astea.

Am pufnit, m-am lăsat pe mâini şi am închis ochii, savurând înţepătura de gheaţă a zăpezii între degete. Lumina lunii pe obraz.

— Ai mare dreptate.

Au urmat câteva clipe de tăcere, fiecare fiind prinsă în furtuna propriilor gânduri. Cu toate că n-o mărturisisem nimănui, îmi era dor de mama. Nu de Morgane le Blanc cea uneltitoare. Nu de atotputernica Dame des Sorcières. Doar de... mama. Cea care se juca cu mine. Mă asculta. Îmi ştergea lacrimile când mă năpădea spaima că voi muri de inimă albastră.

Când am deschis ochii, am surprins-o din nou uitându-se la apă.

— Mătuşa Josephine spune că semăn cu ea, a zis Coco, cu glasul gâtuit de emoţie. De-asta nu suportă să mă vadă, a adăugat, ridicând genunchii la piept şi sprijinindu-şi bărbia pe ei. Mă urăşte.

Nu i-am cerut lămuriri cu privire la La Voisin sau mama ei. Nu i-ar fi alungat durerea din ochi.

Presimţind că tăcerea îi aduce mai mare alinare decât vorbele, n-am zis nimic. Mi-am dat seama că pândea de mult timp momentul potrivit să-mi facă această mărturisire. Pe lângă asta, ce vorbe i-aş fi putut oferi?

Practica Vrăjitoarelor Albe de a-şi abandona copiii – fiii lipsiţi de puteri magice şi fiicele zămislite cu cine nu trebuia – era o aberaţie. Nicio vorbă nu putea repara acest lucru.

Când a rupt tăcerea din nou, avea un zâmbet melancolic pe buze.

— Nu mi-o mai amintesc prea bine, dar, uneori – dacă mă concentrez –, văd scăpărări albastre sau o lumină care străluceşte în apă. Simt miros de crini. Îmi place să cred că era parfumul ei.

I-a dispărut zâmbetul şi a înghiţit în sec, de parcă amintirea frumoasă îi lăsase un gust amar în gură.

— E ridicol, ştiu. Am trăit cu mătuşa Josephine de la şase ani.

— A venit vreodată mama ta să te vadă?

— Nici măcar o dată.

Am aşteptat să continue, căci ştiam că nu terminase ce avea de spus.

— Când am împlinit zece ani, am întrebat-o pe mătuşă-mea Josephine dacă vine şi *maman* să mă sărbătorească.

Şi-a strâns şi mai tare genunchii la piept, ca să se protejeze de vânt. Sau de amintire.

— Ţin minte şi-acum faţa mătuşii Josephine. N-am văzut în viaţa mea atâta ură. Mi-a… mi-a zis că mama a murit.

Mărturisirea aceasta m-a izbit cu o forţă neaşteptată. M-am încruntat, am clipit de câteva ori şi am întors capul, ca să nu observe că m-au podidit lacrimile.

— Chiar a murit?

— Nu ştiu. N-am mai îndrăznit de atunci s-o întreb.

— Drace, Coco! Era cât pe ce să uit!

Nerăbdătoare să-i abat gândul – şi pe al meu – de la aceste lucruri, am căutat un alt subiect de discuţie. *Oricare* era mai bun decât această discuţie tulburătoare. Crezusem că Morgane e crudă, dar mă înşelasem. Ce ţi-e şi cu perspectiva asta!

— Ce era cartea aia din cortul mătuşă-tii?

S-a uitat la mine, îngândurată.

— Grimoarul ei.

— Ai idee ce conţine?

— În mare parte, vrăji. Detalii despre experimentele ei. Arborele genealogic al familiei noastre.

Mi-am stăpânit o tresărire.

— Ce fel de vrăji? Părea... vie.

A pufnit.

— E a dracului de înfiorătoare. O singură dată am răsfoit-o pe ascuns, dar unele dintre vrăji sunt malefice – blesteme, posedări, molime şi alte nenorociri. Trebuie să fii nebun s-o superi pe mătuşă-mea.

De data asta nu mi-am mai putut stăpâni tresărirea. Din fericire, tocmai atunci a apărut Claud.

— *Mes chéries,* oricât mi-ar displăcea să vă întrerup, trebuie să vă spun că e foarte târziu. Fiţi drăguţe şi mergeţi în căruţa chihlimbarie. Cu siguranţă sunteţi epuizate după o călătorie atât de lungă şi nu e indicat să umblaţi singure pe aici, în miez de noapte.

M-am ridicat în picioare.

— Unde-i Reid?

Claud a tuşit delicat.

— Din păcate, *monsieur* Diggory este ocupat în momentul de faţă. După o glumă inoportună a Înălţimii Sale, conaşul Ansel a pufnit în plâns, a explicat cu un oftat, văzându-mă că ridic din sprâncene. Reid încearcă să-l consoleze.

Coco a sărit în picioare, sâsâind ca o pisică furioasă. Într-un sfârşit, când şi-a găsit cuvintele, a mârâit:

— Îl omor!

După care s-a dus valvârtej spre tabără, înjurând de toţi sfinţii. Văzând-o că vine, Beau a schimbat imediat direcţia şi s-a refugiat într-o căruţă.

— Omoară-l încet! am strigat în urma ei, adăugând şi câteva înjurături din partea mea.

Săracul Ansel! Oricât de umilit avea să fie s-o vadă pe Coco că îi sare în ajutor, *cineva* trebuia să-i facă fundul arşice lui Beau.

Claud a chicotit în momentul în care s-a auzit un strigăt în spatele nostru. M-am răsucit surprinsă – şi, poate, un

pic încântată, aşteptându-mă să-l văd pe Beau că face pe el – şi am înmărmurit.

Nici urmă de Beau.

Şase bărbaţi au dat năvală în luminiş, cu săbiile şi cuţitele scoase.

O REÎNTÂLNIRE NEAŞTEPTATĂ

Lou

— JOS! A STRIGAT CLAUD, PE UN TON SURPRINZĂTOR de serios şi poruncitor.

M-a trântit pe pământul din spatele lui şi s-a aşezat peste mine, ca să mă protejeze. Cu toate acestea, am aruncat o privire pe sub braţul lui, căutând disperată uniformele albastre ale Vânătorilor. Nu era niciuna. Jerpeliţi şi zdrenţăroşi, bărbaţii miroseau a bandiţi. Miroseau *la propriu.* Le simţeam duhoarea de la treizeci de paşi distanţă.

Claud ne prevenise despre primejdiile de pe drum, dar nu-l luasem în serios. Gândul că ne-ar putea ataca nişte oameni îmi părea caraghios având în vedere că ne urmăreau şi vrăjitoare şi Vânători. Dar nu asta m-a lăsat cu gura căscată. Nu asta m-a făcut încerc să mă ridic şi să fug *spre* tâlhari, în loc să fug de ei.

Altceva a fost. Mai bine zis, *altcineva.*

În spatele lor, înarmat cu o sabie la fel de neagră ca noroiul care-i acoperea faţa, stătea Bas.

— *Drace!*

Îngrozită, i-am tras lui Claud un cot în coaste, exact în clipa în care Bas şi Reid au dat cu ochii unul de altul. Nu s-a clintit.

— Dă-te jos de pe mine! Dă-te jos de pe mine *imediat!*

— Nu atrage atenţie asupra ta, Louise! a spus el, imobilizându-mă cu un singur braţ, incredibil de puternic. Stai nemişcată şi taci, altfel te arunc în pârâu, şi, crede-mă, n-o să-ţi placă.

— Ce tot spui acolo? E *Bas,* un vechi prieten al meu. N-o să-mi facă niciun rău, dar el şi Reid mai au puţin şi se sfâşie.

— Treaba lor, a răspuns sec Deveraux.

Îl priveam neputincioasă pe Reid cum îşi scoate balisarda de la bandulieră. Ultimul dintre cuţitele lui.

Celelalte erau încă înfipte în planşa folosită la spectacol. Pe faţa lui Bas a apărut un rânjet.

— *Tu!* a mârâit el.

Tovarăşii lui continuau să-i adune pe ceilalţi în mijlocul taberei. Eram depăşiţi numeric. Chiar dacă Ansel a scos cuţitul, l-au dezarmat numaidecât. Alţi patru bărbaţi au ieşit din căruţă, târându-i pe Coco şi Beau după ei. Îi legaseră deja cu funii la mâini şi picioare, şi amândoi se chinuiau degeaba să scape. *Madame* Labelle, în schimb, n-a opus nicio rezistenţă. A încuviinţat calm şi a schimbat o privire degajată cu Toulouse şi Thierry.

Un bărbat scund, cu pielea pământie, s-a apropiat de Bas şi Reid, scobindu-se între dinţi cu vârful cuţitului.

— Cine mai e şi ăsta, Bas?

— Ucigaşul arhiepiscopului, a răspuns Bas cu o voce de nerecunoscut, tăioasă precum oţelul din mâna lui.

Îi crescuse o coamă ciufulită de păr în lunile de când nu-l mai văzusem, iar obrazul stâng îi era brăzdat de o cicatrice urâtă. Părea... sălbatic. Flămând. Exact opusul băiatului blând şi răzgâiat pe care îl cunoşteam.

— E ucigaşul arhiepiscopului. Se oferă cincizeci de mii de coroane recompensă celui care-l prinde.

Ochii Pământiului au sticlit deodată.

— Reid Diggory. Să vezi şi să nu crezi!

A izbucnit într-un hohot de râs – strident şi oribil –, apoi a lovit încântat cu palma într-un dintre căruţe.

— Ce ţi-e şi cu soarta asta, ha? Mă gândeam c-o să şparlim câţiva bănuţi şi, poate, apuc să pipăi o actriţă frumuşică, şi când colo, cine ne iese în cale? Afurisitu' de *Reid Diggory* în carne şi oase!

Alt bandit – de data asta, înalt şi cu început de chelie – a făcut un pas în faţă, trăgând-o pe Coco după el. Îi ţinea cuţitul la gât.

— Nu mai e şi altcineva cu el, şefu'? O fată cu o cicatrice urâtă la gât? Pe afişe scrie că-i vrăjitoare.

Drace, drace, *drace!*

— Stai calmă! mi-a şoptit Claud. Nu te mişca!

Dar asta era o mare tâmpenie. Eram în văzul tuturor.

Idioţii nu trebuiau decât să arunce o privire spre pârâu şi ne-ar fi descoperit...

— Ai dreptate, a spus Pământiul, studiindu-i cu atenţie pe ceilalţi artişti. O sută de mii de coroane pe capul ăleia.

Reid a încleştat degetele pe balisardă şi Pământiul a zâmbit, dezvelindu-şi dinţii murdari.

— Fii isteţ şi dă arma încoace, băiete! N-o face pe grozavul.

A arătat spre Coco, iar Cheliuţă a strâns-o mai tare.

— Că s-ar putea s-o lăsăm pe păpuşica asta fără cap.

Spre uluirea mea, Bas a pufnit în râs.

— Ia-i căpăţâna! Eu vreau să văd ce se ascunde pe sub hainele alea.

— Ce-ai zis? a bolborosit Coco, indignată. Cum... *Bas!* Sunt *eu.* Coco.

A dispărut zâmbetul de pe chipul lui Bas. A aplecat capul, s-o vadă mai bine, şi i-a prins bărbia între degetul mare şi arătător.

— De unde ştii cum mă cheamă, *belle fille?*

— Dă-i drumul! a poruncit Beau, într-un acces de galanterie. E ordinul prinţului moştenitor!

Pământiul s-a luminat la faţă.

— Ce-ai zis? Prinţu' moştenitor? a exclamat, încântat la culme. Nu v-am recunoscut, Înălţimea Voastră. Sunteţ' cam departe de casă.

Beau l-a săgetat cu privirea.

— O să-i spun tatei toate acestea. Veţi fi aspru pedepsiţi.

— Zău aşa? a spus Pământiul, învârtindu-se în jurul lui, cu un rânjet neruşinat. După părerea mea, Înălţimea Voastră va fi pedepsit. Lipsiţi de câteva săptămâni de acas', n-am dreptate? E tărăboi mare în oraş. Tatăl domniei voastre încearcă s-o ţină ascunsă, dar zvonurile circulă. Scumpul lui băiat s-a înhăitat cu *vrăjitoarele.* Vă daţ' seama? Nu cred c-o să mă pedepsească dacă-i aduc copilu' acasă. Dimpotrivă, cred c-o să mă răsplătească.

Apoi s-a întors spre Reid.

— Dă *cuţitu'* încoace! Acum!

Reid nu s-a mişcat.

De sub cuţitul lui Cheliuţă s-a prelins un firicel de sânge pe gâtul lui Coco.

— Bas! a spus ea, tăios.

— De unde ştii cum mă cheamă? a repetat el.

— Te cunosc, a răspuns Coco.

A început să se zbată mai tare, iar lama s-a înfipt mai adânc. În mod inexplicabil, Bas s-a întunecat şi mai mult la faţă. La fel şi eu. Ce era în mintea lui? De ce se prefăcea că n-o cunoaşte?

— Suntem prieteni. Spune-i să-mi dea drumul!

— Simţiţi mirosul?

Neatent la discuţia celor doi, Pământiul s-a apropiat de Coco, uitându-se la sângele ei cu o privire înfometată.

— Miroase a ars, a adăugat, legănând din cap, cu un zâmbet satisfăcut pe faţă. Am auzit zvonuri despre vrăjitoarele de sânge. Astea nu fac vrăji cu mâinile, ca celelalte. Am văzut cu ochii mei una mai demult. I-am simţit mirosul, mai bine zis. Aproape că mi-a pârlit nările.

— N-am auzit de aşa ceva, iar pe femeia asta n-am văzut-o în viaţa mea, a zis Bas cu convingere.

Coco a făcut ochii mari.

— *Nemernicule!* Am trăit împreună un *an...*

Cheliuţă i-a tras una în cap. Reid a profitat de ocazie şi a sărit la atac, tocmai când Coco s-a răsucit şi a încercat să ungă încheietura mâinii lui Cheliuţă cu sângele ei. În sfârâit de piele arsă, bărbatul a scos un ţipăt şi s-au ciocnit toţi trei într-un morman amorf de mâini şi picioare. În toiul încăierării, s-au mai îmbulzit câţiva tâlhari, i-au smuls balisarda lui Reid şi i-au imobilizat pe amândoi la pământ. Zăpada a fâsâit uşor la atingerea sângelui lui Coco şi rotocoale de fum s-au înălţat în jurul capului ei.

Madame Labelle urmărea scena cu o figură neliniştită, dar nu schiţa niciun gest.

— Bun, a zis Pământiul, cu voce prietenoasă, încă rânjind, s-a rezolvat problema. O să primim bani frumoşi pe ea de la Vânători. Doar ce ne-am întâlnit cu câţiva puţin mai devreme. Slugoii dracului! De câteva săptămâni tot patrulează prin pădure şi ne strică nouă socotelile. Fireşte,

există şi posibilitatea să-i păstrez sângele pentru mine. Aş putea obţine o avere pe el, dacă găsesc cumpărătoru' potrivit, a adăugat Pământiul, scărpinându-se gânditor în barbă, după care a făcut semn spre Reid. Ia zi, băiete, peăsta de unde-l cunoşti?

Bas a strâns cuţitul în palmă.

— M-a arestat în Cesarine.

Tremurând de furie, a îngenuncheat lângă Reid şi i-a pus cuţitul la nas.

— Din cauza ta m-a dezmoştenit văr-meu! Din cauza *ta* m-a aruncat în stradă ca pe un câine.

Reid îl privea impasibil.

— N-am omorât eu gărzile. A fost un accident. Am făcut-o pentru că...

Deodată, Bas s-a schimonosit la faţă. A clipit de câteva ori şi a scuturat din cap, ca să-şi limpezească gândurile.

— Pentru că...

S-a uitat la Coco, cu o privire buimacă. Ea îl urmărea încruntată.

— Am... De ce...

— Nu mai vorbi în dodii, băiete, şi zi odată ce-ai de zis!

— Nu... nu mai ţin minte, a încheiat Bas, îngândurat, şi a mai scuturat o dată din cap. Nu-mi amintesc.

Cheliuţă i-a aruncat lui Coco o privire bănuitoare.

— Asta-i vrăjitorie. Treburi diavoleşti.

Pământiul a pufnit dispreţuitor.

— Mă doare-n cot de vrăjitorie! Pe mine coroanele mă interesează. Zi, Bas, e şi cealaltă aici? Aia pe care-o caută toată lumea, a adăugat, frecându-şi palmele. Gândiţi-vă numai câte-am putea face cu o sută de mii de coroane!

— Sunt nişte picioroange în căruţă, dacă te interesează să-ţi pui proteze, a spus Coco, rânjind cu gura până la urechi, şi a făcut semn din cap spre picioarele lui scurte.

Tâlharii se căzneau zadarnic să-i imobilizeze capul la pământ.

— Cu o pereche potrivită de pantaloni, nici nu s-ar observa.

— Închide gura! a mârâit Pământiul, roşu la faţă ca

racul. Până nu ţi-o închid eu!

S-a şters rânjetul de pe chipul lui Coco.

— Chiar te rog!

Se vedea însă treaba că Pământiul – deşi susţinea că nu-i pasă de vrăjitoare – prefera, din respect, să se ţină la distanţă de ele. Ori, poate, de frică. A mormăit ceva şi a revenit la Bas.

— Deci, e aici au ba?

Aveam inima cât un purice.

— Nu… nu ştiu, a spus Bas, măsurându-i pe membrii trupei.

— Cum adică nu ştii? Cică umblă cu ăsta! s-a răstit Pământiul, arătând cu cuţitul spre Reid.

Bas a ridicat din umeri, neputincios.

— N-am văzut-o niciodată.

Am închis ochii şi am oftat uşurată. Poate că Bas încă exista sub noul exterior deplorabil. Vechiul meu prieten. Confidentul meu. La urma urmelor, eu îi salvasem viaţa în Turn. Ar fi fost o mare lipsă de recunoştinţă din partea lui să-şi lase amicii să-mi taie capul. Toată aiureala asta cu Coco… era doar teatru. Încerca să ne ajute, să ne salveze.

— Căutaţi peste tot! a mormăit Pământiul, iritat.

La auzul acelui ordin, am deschis ochii – tocmai când Reid arunca o privire spre mine. Când Pământiul a întors capul în aceeaşi direcţie, mi-am înăbuşit un geamăt.

— Aha, deci se ascunde în spatele copacului ăluia? a zis el, arătând cu cuţitul direct spre noi. Acolo, băieţ’! Acolo e! Mergeţ’ după ea!

— Sst! a murmurat Claud.

Şoapta lui mi-a dat fiori pe şira spinării. Aerul din jur era apăsător, încărcat de ploi de primăvară, nori de furtună, răşină de pin şi licheni.

— Nu mişca!

M-am supus – abia îndrăznind să respir – în timp ce Bas şi celălalt tâlhar se apropiau de noi. Ceilalţi rămăseseră în cerc, în jurul artiştilor, şi se uitau cum Cheliuţă o leagă pe Coco de mâini şi de picioare. Coco se uita la cuţitul lui de parcă plănuia să se înjunghie cu el. Încă puţin sânge şi

dobitocii ăştia aveau să blesteme ziua în care se născuseră.

— Nu văd nimic, a bombănit tovarăşul lui Bas, învârtindu-se posac în jurul nostru.

Bas a aruncat o privire printre ramurile ilicelui şi prin noi, de parcă nu existam.

— Nici eu.

Degetele lui Claud s-au încleştat pe umărul meu, avertizându-mă să stau nemişcată.

— Aţi găsit ceva? a strigat Pământiul.

— Nimic!

— Mergi şi caut-o la pârâu, Strâmbule! Trebuie s-o găsim!

Tovarăşul lui Bas a bombănit ceva şi s-a îndepărtat şontâc-şontâc. Fără să mai arunce vreo privire în direcţia noastră, Bas s-a întors la Pământiu.

— Ce-a fost asta? am întrebat, pe jumătate nedumerită, pe jumătate speriată.

Nu mai înţelegeam nimic. Bas nu era un actor atât de desăvârşit! S-a uitat la mine – *prin* mine – fără să trădeze în vreun fel că m-ar fi văzut. Nicio ocheadă, niciun semn din mână. Drace, nici măcar un minim *contact vizual.* Iar *madame* Labelle de ce nu-i făcuse praf pe idioţii ăştia?

— Ce s-a întâmplat adineauri?

Claud m-a mai slăbit din strânsoare, dar nu mi-a dat drumul de tot.

— Iluzie.

— Poftim? Adică ne-au confundat cu copacul?

— Da.

— Cum e posibil?

S-a uitat la mine cu o figură neobişnuit de serioasă.

— Vrei să-ţi explic acum sau aşteptăm până trece pericolul?

I-am aruncat o privire iritată şi mi-am reîndreptat atenţia spre ceilalţi. Bas îl ajuta pe Cheliuţă să lege funiile. Când Cheliuţă a trecut la Reid, Bas l-a oprit, cu un zâmbet răutăcios.

— De ăsta mă ocup eu.

I-a răspuns şi Reid cu un zâmbet. În clipa următoare, l-a

lovit pe primul atacator cu partea din spate a capului şi i-a spart nasul. Apoi s-a rostogolit pe spate şi l-a izbit pe cel de-al doilea în genunchi. Era cât pe ce să chiui de bucurie. Cu o viteză uluitoare, şi-a luat balisarda din mâna bărbatului care urla de durere şi a sărit în picioare. Bas a reacţionat la fel de rapid – de parcă se aştepta la acest atac – şi s-a folosit de avântul lui Reid pentru a-l dezechilibra.

Deşi am strigat la el – deşi Reid a încercat să contracareze –, era prea târziu.

Bas şi-a implântat cuţitul în stomacul lui Reid.

— Nu! am murmurat.

Luat prin surprindere, Reid s-a clătinat pe picioare, împroşcând zăpada cu sânge. Cu un rânjet victorios, Bas a înfipt cuţitul şi mai adânc, sfâşiindu-i pielea, muşchii şi tendoanele, până când, în masa sângerie, a apărut ceva alb. Oase. Bas îl spintecase până la os.

M-am mişcat fără să mai gândesc.

— Louise! a şoptit Claud, dar nu l-am băgat în seamă.

M-am smuls din mâna lui, m-am ridicat în picioare şi am luat-o la fugă spre locul în care Reid se prăbuşise în genunchi.

— Nu, Louise!

Bandiţii mă priveau cu gura căscată – probabil şocaţi să vadă un copac care se transformă în om –, dar vuietul din urechi îmi întuneca minţile.

Dacă Reid nu... Dacă Coco nu reuşea să-l vindece...

Aveam să-l omor pe Bas. Aveam să-l *omor!*

Am aruncat cuţitul la picioarele lui Coco – rugându-mă sa ajungă la el – şi am îngenuncheat în faţa lui Reid. În jurul nostru a început măcelul. În sfârşit, *în sfârşit, madame* Labelle şi-a rupt funiile. Cu fiecare fluturare din mână, zburau corpuri în toate direcţiile. Mi-am dat seama vag că Toulouse şi Thierry îi veniseră în sprijin, dar nu mă puteam concentra, nu auzeam altceva decât ţipetele speriate ale tâlharilor, nu *vedeam* altceva decât pe Reid. *Reid.*

Deşi grav rănit, tot încerca să mă tragă în spatele lui.

Dar mişcările lui erau lipsite de forţă. Pierduse prea mult sânge. Şi, indiscutabil, prea multe măruntaie erau la vedere.

— Nu fi nebun! i-am zis, chinuindu-mă să-i ţin bucăţile sfâşiate de carne laolaltă.

Mi s-a întors stomacul pe dos în momentul în care a început să scuipe sânge pe gură.

— Stai nemişcat! Nu... nu mai...

Nu-mi găseam cuvintele. M-am uitat neajutorată la Coco şi am încercat să invoc o structură. *Orice* structură. Dar rana lui era fatală. Doar o altă moarte o putea vindeca, iar eu nu puteam... *nu puteam* s-o sacrific pe Coco. Era ca şi cum mi-aş fi smuls inima din piept. Iar Ansel...

Ansel. Aş putea oare...?

„Lou e altă persoană când foloseşte magia. Emoţiile, judecata... parcă e bezmetică."

Nu. Am clătinat vehement din cap, dar gândul s-a agăţat bine, ca o tumoare, şi-mi otrăvea mintea. Sângele lui Reid mi s-a îmbibat în haine, în momentul în care s-a prăvălit în braţele mele şi mi-a pus balisarda în mână. A închis ochii.

Nu nu nu...

— Ia te uită ce-avem noi aici! a răsunat mârâitul Pământiului în spatele meu.

Era prea aproape. Cu o mână înfiptă în părul meu, mi-a smucit capul pe spate, iar cu cealaltă, mi-a dat tras panglica de la gât. Şi-a trecut degetele peste cicatricea mea.

— Micuţa vrăjitoare a ieşit din ascunzătoare. Ţi-oi fi schimbat tu părul, dar cicatricea nu ţi-o poţi schimba. Vii cu mine.

— Nu prea cred!

Coco s-a năpustit ca fulgerul asupra lui. Lama cuţitului meu a sticlit şi i-a crestat încheietura mâinii.

— Târfă nenorocită!

Cu un urlet, mi-a dat drumul la păr şi a început să agite orbeşte din mâini, chinuindu-se s-o lovească. A prins-o de cămaşă şi a tras-o cu spatele lipit de pieptul lui.

— Te storc de sânge cum le-am stors şi pe surorile tale

şi-l vând pe tot ăluia care dă mai mult la Mascarada Craniilor...

Coco a făcut ochii mari şi chipul i s-a schimonosit de furie. Şi-a abătut pumnalul asupra lui şi i l-a înfipt în ochi. Bărbatul s-a prăbuşit numaidecât, urlând şi ţinându-se cu mâinile de faţă. Sângele i se prelingea printre degete. Coco l-a mai lovit o dată cu piciorul, apoi a căzut în genunchi, lângă Reid.

— Poţi să-l vindeci? am întrebat-o, deznădăjduită.

— O să încerc.

SÂNGE ŞI MIERE

Reid

M-AM REÎNTORS ÎN CORPUL MEU CU O DURERE străpungătoare. Gâfâind, m-am agăţat de primul lucru pe care l-am atins – mâini cafenii, pline de cicatrice. În depărtare, răsunau ţipete de oameni şi zăngănit de săbii.

— Trebuie să plecăm de aici, a zis Coco, îngrijorată.

M-a tras de braţe, căznindu-se să mă ridice. Un firicel de sânge i se prelingea de la încheietura cotului, iar mirosul amar de magie îmi ardea nările. Mi-am privit abdomenul a cărui carne începuse să se sudeze singură.

— Hai *odată!* Fără miere, sângele meu n-o s-o ţină închisă. Ajută-mă şi tu. Trebuie să ajungem la căruţe, înainte să apară Vânătorii.

Am ridicat capul, dezorientat, şi m-am uitat la câmp pentru prima oară. Domnea haosul. Cineva îmi scosese cuţitele de spectacol şi, oriunde întorceam ochii, vedeam actori care se băteau cu tâlharii.

Deveraux îl fugărea pe unul printre copaci, înarmat cu o spadă împodobită cu pietre preţioase. Toulouse şi Zenna luptau spate în spate cu trei adversari. Mâna lui Toulouse a şfichiuit aerul şi tâlharii au căzut imediat la pământ. Ansel s-a agăţat de genunchii unuia care se pregătea s-o atace pe Seraphine. În momentul în care bărbatul l-a dezarmat, Thierry i-a sărit iute în ajutor, dar nu era nevoie. Ansel şi-a înfipt dinţii în urechea tâlharului, iar Seraphine l-a lovit cu piciorul în gură. *Madame* Labelle şi Beau luptau cot la cot împotriva celorlalţi. Ea îi schilodea, el le tăia beregata.

Am vrut să mă ridic în capul oaselor, dar m-am oprit când am dat cu cotul de ceva moale. Cald.

Lângă mine, zăcea nemişcat şeful lor, cu o gaură însângerată în locul ochiului.

L-am împins cât colo şi m-am uitat după Lou. Am zărit-o la doar câţiva metri de mine.

Ea şi Bas îşi dădeau târcoale ca lupii. Deşi curgea sânge din nasul lui Bas, am observat imediat că Lou era în defensivă.

— Nu vreau să te rănesc, Bas, a mârâit ea, parând un nou atac cu balisarda mea. Dar nu te mai purta ca un tâmpit! Sunt eu. Lou…

— Nu te-am văzut în viaţa mea, *madame.*

S-a repezit din nou spre ea şi a tăiat-o pe umăr. Lou a deschis gura, şocată, şi şi-a acoperit rana cu mâna.

— Îţi baţi joc de mine? Aşa mă răsplăteşti că ţi-am salvat viaţa în Turn?

— Am evadat singur din Turn.

Cu un răcnet furios, Lou s-a năpustit la el, dând din mâini ca nebuna, până când a reuşit să-i sară în spate. L-a cuprins cu picioarele de mijloc şi cu braţele de gât.

— Nu-i deloc amuzant! Îţi nimicim şleahta de neisprăviţi. S-a terminat. E inutil să te mai prefaci!

— *Nu. Mă. Prefac.*

L-a strâns mai tare, până când i s-au bulbucat ochii ca cepele. Bas agita cuţitul, căutând s-o lovească în ochi. Lou i-a dat drumul în pripă – prea în pripă – şi s-a prăvălit pe spate, în zăpadă. O clipă mai târziu, Bas s-a urcat pe ea şi i-a pus cuţitul la gât.

Am mai încercat o dată să mă ridic, dar m-a oprit Coco.

— Lasă-mă! am mârâit.

— Eşti prea slăbit, a spus, urmărindu-i cu ochi mari. Îi vine Lou de hac.

— Bas. Potoleşte-te, Bas! a strigat Lou, prinzându-l de încheietura mâinii.

I se zbătea pieptul, ca şi când încerca să-şi stăpânească teama.

— Cum e posibil să nu-ţi aduci aminte de mine?

În replică, Bas i-a apăsat şi mai tare cuţitul pe gât. Braţele lui Lou tremurau de efort.

— Nu te prefaci. Drace! *Drace!*

Bas a început să dea semne de ezitare, ca şi când înjurăturile ei treziseră ceva în el. O amintire.

— De unde mă cunoşti? a întrebat el brutal.

— Te cunosc de câţiva ani. Eşti unul dintre prietenii mei cei mai buni.

În momentul în care a întins mâna şi l-a mângâiat pe obraz, Bas şi-a descleştat uşor degetele de pe cuţit.

— Dar am... Ţi-am făcut ceva când erai în Turn? a spus ea, încruntată, chinuindu-se să-şi aducă aminte. Erai întemniţat. Aveau de gând să te omoare dacă nu...

S-a aprins ceva în ochii ei de peruzea.

— Dacă nu acceptai să le divulgi numele vrăjitoarelor care intraseră în casa lui Tremblay. Asta e!

— Ştii... despre întâmplarea de la Tremblay?

— Am fost de faţă.

— Imposibil. Mi-aş fi amintit.

În sfârşit, Lou i-a dat cuţitul la o parte. Bas nu s-a opus.

— Bastien St. Pierre, a zis ea. Ne-am cunoscut în culise la Soleil et Lune acum două veri. Tocmai se încheiase repetiţia pentru *La Barbe Bleue* şi sperai să petreci câteva minute în compania actriţei principale. O curtai asiduu pe vremea aia. O săptămână mai târziu, ai...

S-a schimonosit la faţă, chinuită parcă de o forţă invizibilă, şi aerul s-a umplut de parfumul magiei proaspete.

— ...ai început să mă curtezi pe mine.

— De unde...

Bas s-a îndepărtat repede de ea, ţinându-se de cap, de parcă Lou i-l despicase în două.

— Opreşte-te! Te rog să te opreşti!

— Ţi-am furat amintirile. Nu fac altceva decât să ţi le dau înapoi.

— Nu ştiu ce faci, dar opreşte-te! Te rog...

S-a prăbuşit în genunchi, rugând-o şi implorând-o, dar n-a fost chip s-o înduplece. În scurt timp, vaietele lui le-au atras atenţia celorlalţi. *Madame* Labelle – care tocmai îi omorâse şi pe ultimii tâlhari – a încremenit. A făcut ochii mari.

— Încetează, Louise! a strigat, împiedicându-se în fustă în graba de a ajunge la ei. Te omori cu mâna ta!

Dar Lou n-o asculta. Ea şi Bas au dat ochii peste cap în

acelaşi timp şi s-au prăbuşit la pământ.

Am reuşit să scap din mâinile lui Coco şi să mă târăsc până la Lou. Mirosul de tămâie mă sufoca – intens şi dulceag – şi am început să tuşesc. O durere vie m-a săgetat prin abdomen din cauza efortului.

— Lou? am spus, ridicându-i capul, tocmai când Bas îşi venea în simţiri. Mă auzi?

— Louey? a strigat Bas, ţâşnind în picioare, după care a prins-o speriat de mână şi a bătut-o pe obraz. Louey, trezeşte-te! *Trezeşte-te:*

M-a cuprins o greaţă nestăvilită în clipa în care Lou a deschis ochii şi s-a uitat la mine. În clipa în care s-a uitat la el.

În clipa în care am înţeles adevărul.

Lou mă minţise. Din nou. De fapt, *îşi* salvase iubitul din Turn. Chiar de sub nasul meu. N-ar fi trebuit să mă mire – n-ar fi trebuit *să conteze* dar prefăcătoria ei mă durea nespus. Mai tare decât ar fi trebuit, mai tare decât orice rană. Mă simţeam zdrobit, vulnerabil, înjunghiat prin muşchi şi oase până la inimă.

Am lăsat braţele pe lângă corp şi m-am prăbuşit alături de ea. Abia respirând.

Cum toţi ochii erau îndreptaţi spre noi, nimeni n-a observat că şeful tâlharilor s-a ridicat în picioare în spatele lui Coco. În afară de Lou. S-a crispat toată, şi, când m-am întors, l-am văzut cum înalţă cuţitul şi ţinteşte locul dintre omoplaţii ei. O lovitură mortală.

— Păzea! a strigat Bas.

Coco s-a răsucit, dar bărbatul atacase deja, iar vârful cuţitului stătea să-i străpungă pieptul.

Lou a aruncat balisarda.

Aceasta s-a răsucit prin aer şi a trecut printre ei, dar bărbatul s-a mişcat în ultimul moment şi şi-a tras mâna din calea ei. Şi astfel şi-a continuat zborul, nestingherită. Nu s-a oprit până când nu s-a înfipt zdravăn în copacul din spatele lor.

Iar copacul a înghiţit-o.

Am rămas cu gura căscată. Mi s-a tăiat răsuflarea. Nu

puteam decât să privesc cum se scutură din tot trunchiul şi devorează oţelul preţios puţin câte puţin, până când n-a mai rămas nimic din ea. Decât safirul de pe mâner. Iar copacul… s-a transformat. Vinişoare argintii s-au răsfirat pe scoarţa lui – altădată neagră –, până când tot copacul scânteia în razele lunii. Boboci nocturni au răsărit pe ramurile despuiate. Fiecare era învelit în spini. Ascuţiţi. Metalici.

Găile cuibărite în crengile lui şi-au luat zborul, tulburând liniştea cu ţipetele lor speriate.

Coco a reacţionat imediat. Cu o rapiditate sălbatică, i-a înfipt cuţitul în inimă. De data asta, bărbatul a căzut şi nu s-a mai ridicat.

Dar m-am ridicat eu.

— Reid, a spus Lou, împăciuitor, dar n-o auzeam.

Îmi ţiuiau urechile. Mâinile şi picioarele îmi erau amorţite. La fiecare pas, durerea ar fi trebuit să mă săgeteze prin tot corpul, dar n-a fost aşa. Agonia ar fi trebuit să-mi mistuie inima cu fiecare bătaie. *Dusă,* ar fi trebuit să-mi şoptească ticăitul ei. *Dusă-dusă, dusă-dusă, dusă-dusă.* Dar nu s-a întâmplat.

Nu simţeam nimic.

Fără balisarda mea, nu eram nimic.

Ca şi când aş fi plutit în afara corpului, mă vedeam cum întind braţul spre safir, dar mâna lui Lou m-a oprit.

— Nu-l atinge! mi-a şoptit. E posibil să te înghită şi pe tine copacul.

N-am retras mâna. Am continuat s-o întind, mai mult, tot mai mult, până ce Lou mi-a îndepărtat-o cu forţa.

— Opreşte-te, Reid! S-a dus. Dar stai liniştit. Facem noi rost de alta. Da? O să…

A tăcut când m-am întors spre ea. Avea obrajii roşii. Şi nasul la fel. Ochii mari de nelinişte.

— Lasă-l în pace, Louise! a spus *madame* Labelle cu o voce severă. Ai făcut destul rău într-o singură zi.

— Poftim?! a zis Lou şi s-a întors spre ea, strâmbând din buze. Tocmai tu îndrăzneşti să vorbeşti despre răul făcut?!

A venit şi Coco alături de Lou.

— Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă interveneai la timp. Oamenii ăştia nu ştiau că ai puteri magice. Puteai să opreşti totul de la bun început. De ce n-ai făcut-o?

— Nu-ţi dau ţie socoteală! a răspuns semeaţă *madame* Labelle.

— Atunci dă-mi mie.

Auzindu-mi vocea încordată, toţi ochii s-au întors spre mine. Membrii trupei s-au adunat laolaltă şi mă priveau cu ochi mari. Deveraux părea îngrozit. În momentul în care Ansel a făcut temător un pas spre mine, Beau l-a tras înapoi, clătinând din cap. M-am uitat în ochii mamei, fără să le dau atenţie. S-a albit la faţă.

— Am...

— Nu e limpede? a spus Lou, cu un râset crud. Vrea să foloseşti tu magia, Reid. A aşteptat până-n ultima clipă, ca să vadă dacă ţi se declanşează instinctul de supravieţuire. N-am dreptate, dragă mamă?

Am aşteptat ca mama să nege aceste acuzaţii revoltătoare. Dar n-a făcut-o şi am simţit cum dau un pas înapoi. Departe de ea. Departe de Lou.

Departe de balisarda mea.

— Am fost la un pas de moarte, a spus sec.

Madame Labelle s-a schimonosit la faţă şi a venit spre mine, întinzând deznădăjduită o mână.

— Nu te-aş fi lăsat în veci să...

— Dacă mai stăteai mult pe gânduri, n-ai fi avut de ales!

M-am răsucit pe călcâie şi am plecat spre căruţa chihlimbarie. Lou se ţinea după mine, dar nu mă puteam uita la ea. Nu îndrăzneam să vorbesc, căci nu ştiam ce mi-ar fi ieşit din gură.

— Reid...

I-am trântit uşa în nas, fără să scot un cuvânt.

Uşa n-a reuşit s-o ţină la distanţă pe Coco.

A venit imediat după mine şi m-a abordat cu miere. Cu mâini tremurătoare, a scos din traistă un borcan plin cu un lichid gălbui şi mi l-a aruncat.

— Sângerezi.

Am coborât ochii şi m-am uitat la abdomen, unde mi se deschisese rana. Nici nu băgasem de seamă. În clipa următoare – privind cum mi se prelinge sângele prin cămaşă – m-a apucat o moleşeală covârşitoare. De afară încă răzbăteau vocile mamei şi a lui Lou. Încă se certau. Am închis ochii.

„Viaţa cu ea va fi o fugă şi o luptă continuă."

Nu-i adevărat. Am deschis ochii şi mi-am alungat gândul din minte.

Coco a venit din partea cealaltă a căruţei şi s-a lăsat în genunchi lângă mine. A vârât un deget sângerând în borcanul cu miere şi mi-a aplicat amestecul pe rană. Carnea s-a sudat aproape imediat.

— De ce l-a ars sângele tău pe tâlhar? am întrebat, cu o voce seacă.

— Sângele unei Dame Rouge este otravă pentru duşmanii ei.

— Aha, am zis, legănând instinctiv din cap, deşi nu înţelegeam nimic. Aşa deci.

Odată ce-a terminat, s-a ridicat în picioare şi m-a privit ca şi când ar fi stat în cumpănă. După câteva secunde de tăcere apăsătoare, mi-a pus în mână o sticluţă cu sânge proaspăt şi miere.

— Ce s-a întâmplat mai devreme n-a fost corect faţă de nimeni, cu atât mai puţin faţă de tine, a spus şi mi-a strâns degetele în jurul sticluţei, al cărei conţinut era cald încă. Ia-o. O să mai ai nevoie de ea.

M-am uitat nedumerit la rana de la abdomen. Aproape se vindecase.

— Nu e pentru trup, a spus Coco, cu un zâmbet sumbru. E pentru suflet.

PUMNALUL DE OS

Lou

DEVERAUX A INSISTAT SĂ PLECĂM CÂT MAI REPEDE. Ţinând seama de cadavrele aflate la doi paşi de Beauchene, era doar o chestiune de timp până când cineva avea să anunţe autorităţile. Trebuia să fim departe, *foarte* departe, când se întâmpla asta. Din fericire, Deveraux nu dormea ca un om normal, aşa că a înhămat caii numaidecât.

Din nefericire, mi-a propus să-i ţin companie.

Căruţa s-a legănat sub noi în momentul în care caii s-au pus în mişcare.

Unul dintre gemeni conducea căruţa din spate. *Căruţa chihlimbarie,* cum o numea Deveraux. Nu-mi păsa cum se numeşte. Îmi păsa doar că Reid era în ea, iar eu, nu.

Reid *şi* Coco. Ar fi trebuit să mă bucur că se înţelegeau bine. Nu mă bucuram.

M-am ghemuit sub pătură şi am ridicat furioasă ochii spre stele.

— La ce te gândeşti, micuţo? a chicotit Claud.

— Ai familie, *monsieur* Deveraux?

Cuvintele mi-au ieşit de pe buze pe negândite şi abia m-am abţinut să duc palma la gură.

Cu o privire şireată – de parcă se aştepta la această întrebare –, a îndemnat caii să meargă la trap.

— Da, am. Două surori mai mari. Îngrozitoare fiinţe, fie vorba între noi,

— Şi… părinţii? am întrebat, neputându-mi stăpâni curiozitatea.

— Poate că i-am văzut cândva, dar nu-i mai ţin minte.

— Câţi ani ai?

A chicotit şi s-a uitat la mine.

— Ce întrebare nepoliticoasă.

— Ce răspuns enervant de evaziv.

În momentul în care chicotelile lui s-au transformat în

râsete, am mijit ochii şi am schimbat tactica.

— De ce te interesează atât de mult persoana mea, Deveraux? Ştii bine că sunt măritată.

— Fată dragă, nu sunt pervers, a zis el, ştergându-şi o lacrimă de la ochi.

— Atunci, care-i treaba? De ce ne ajuţi?

A strâns din buze şi a căzut pe gânduri.

— Poate pentru că lumea are nevoie de un pic mai puţină ură şi un pic mai multă iubire. Mulţumită de răspuns?

— Nu.

Am dat ochii peste cap şi mi-am pus, bosumflată, mâinile-n sân. O secundă mai târziu, ochii mei neascultători s-au întors iar spre el.

— Ai fost îndrăgostit vreodată?

— Ah, dragostea! a spus el, cu o figură visătoare. Cea mai amăgitoare dintre iubite. Trebuie să mărturisesc că, până la această vârstă înaintată, am întâlnit-o de doar două ori. Prima a fost un tânăr păstor încăpăţânat, cam ca Reid al tău, iar cea de-a doua... ei, asta-i o rană care nu s-a vindecat încă. Ar fi o prostie din partea mea s-o redeschid.

„Până la această vârstă înaintată.” Era o formulare ciudată pentru o persoană ce nu părea să aibă mai mult de patruzeci şi cinci de ani.

— *Câţi* ani ai? am repetat întrebarea, de data asta mai tare.

— Foarte mulţi.

Ciudată treabă. M-am uitat lung la el.

— *Ce* eşti?

— Sunt, şi nimic mai mult, a chicotit, privindu-mă în ochi.

— Ăsta nu-i un răspuns.

— Ba bineînţeles că este. De ce trebuie să mă definesc într-un fel anume, ca să corespund aşteptărilor tale?

Restul discuţiei – mai exact, restul *nopţii* – a decurs în aceeaşi manieră frustrantă. Spre dimineaţă, când întunericul s-a preschimbat în pâclă cenuşie şi, din aceasta, în lumină trandafirie, nu reuşisem să descifrez

nici măcar o frântură din misterul lui Claud Deveraux.

— Mai e puţin până la Cesarine.

M-a înghiontit în umăr şi a arătat spre est, unde spirale de fum se înălţau din coşurile caselor şi se topeau în lumina aurie a zorilor. Deveraux a tras uşor de hăţuri şi a domolit caii.

— Nu îndrăznesc să merg mai departe. Mergi şi trezeşte-ţi tovarăşii. Chiar dacă i-a ars locuinţa, cred că *madame* Labelle încă are oameni de legătură în oraş. Împreună îţi vom găsi o ascunzătoare bună la întoarcere, dar deocamdată trebuie să ne luăm *adieu.*

„Deocamdată."

M-am uitat nedumerită la faţa lui placidă. Îmi era imposibil să înţeleg de ce ne ajută. Latura mea suspicioasă mă avertiza să fiu prudentă – sigur avea motive ascunse –, latura mea practică însă îi spunea să tacă naibii din gură şi să-i mulţumească.

I-am urmat sfatul.

Deveraux mi-a strâns mâinile între palme şi s-a uitat în ochii mei.

— Ai grijă de tine, scumpo! Ai grijă de tine până când ne vom revedea!

★

Am bătut încet la uşa căruţei.

— Reid?

Văzând că nu-mi răspunde, am oftat şi mi-am lipit fruntea de lemn.

— Trebuie să plecăm.

Niciun răspuns.

M-a cuprins deznădejdea.

Mai demult, când eram mică, mama îşi făcuse un iubit de vază – un bărbat din *la noblesse.* În momentul în care se săturase de el, îl izgonise de la Chateau, dar bărbatul nu se dăduse dus cu una, cu două. Era un om neînvăţat să fie respins, care dispunea de resurse şi influenţă aproape nelimitate. La scurt timp după aceea, tocmise oameni care să răscolească pădurea şi să ne răpească surorile pe care le tortura, ca să descopere unde se află Castelul. Unde se

află mama.

Era un dobitoc. Nu regretasem câtuşi de puţin când îl omorâse.

Regretasem totuşi când îi despicase pieptul şi pusese pietre în el, după care îi aruncase cadavrul în L'Eau Mélancolique. Îl privisem cum se scufundă cu un sentiment de ruşine. Soţia nu avea să afle niciodată ce se întâmplase cu el. Le fel şi copiii lui.

— Nu-ţi bate capul, scumpo, îmi şoptise Morgane, strângându-mi mâinile în degetele ei mânjite de sânge. Chiar dacă secretele sunt minciuni în straie frumoase, unele trebuie păstrate.

Dar nu mă simţeam deloc alinată. Mă simţeam rău.

Tot cam la fel mă simţeam şi acum, când Reid refuza să vorbească cu mine – ca şi cum aş fi sărit în mare cu pietre în piept şi priveam neputincioasă cum mă scufund. Cum sângerez. Doar că, de data asta, nu mă înjunghiase mama.

Eu o făcusem cu mâna mea.

Am ciocănit mai tare.

— Reid, ştiu că eşti înăuntru. Pot să intru?

Într-un sfârşit, a întredeschis uşa şi s-a uitat la mine de la înălţimea scărilor. I-am aruncat un zâmbet timid. El nu mi-a răspuns în acelaşi mod – ceea ce nu mă deranja. Sincer. Chiar nu mă deranja. Dacă îmi repetam asta de mai multe ori, poate ajungeam să cred. După câteva secunde apăsătoare, Coco a deschis uşa larg şi a ieşit. A ieşit şi Ansel, imediat după ea.

— Ne întoarcem repede, mi-a promis Coco, atingându-mă pe braţ în trecere. Trebuie doar să mergem până... undeva.

Reid a închis uşa în urma mea.

— Ar trebui să-mi fac şi eu bagajele, am zis, exagerat de voioasă.

M-am blestemat în gând, mi-am dres glasul şi am adoptat un ton mai normal.

— Chiar dacă n-am prea multe de împachetat. Cu cât plecăm mai repede, cu atât mai bine, nu-i aşa? Înmormântarea e mâine. Avem o singură zi la dispoziţie să-

l convingem pe Blaise să ni se alăture.

Tăcerea din căruţă îmi dădea fiori.

— Dacă vrei să mai stai o vreme, nu-i nicio problemă. Unul dintre caii lui Claud şi-a pierdut potcoava, aşa că nu e ca şi cum ar zăbovi din cauza noastră. Mai degrabă din cauza lui Thierry. Parcă el e potcovarul trupei. Am auzit că şi-ar fi făcut ucenicia pe lângă un meşteşugar din Amandine...

Aplecat peste bagajul lui, Reid nu dădea niciun semn că m-ar asculta. Cu toate acestea, am continuat să vorbesc, pentru că nu mă puteam opri.

— Cred că el e singurul om de pe lume care vorbeşte mai puţin decât tine, am spus, chicotind uşor. Seamănă cu un erou tenebros. Mi s-a părut mie sau chiar l-am văzut folosind magia împotriva tâlharilor, aseară? El şi fratele lui sunt...

Reid a încuviinţat scurt din cap.

— Şi ai *reuşit* cumva... să-i convingi să lupte alături de noi împotriva lui Morgane?

Deşi i s-a încordat tot corpul, nu s-a întors.

— Nu.

Greaţa de mai devreme s-a transformat într-un sentiment vecin cu vinovăţia.

— Reid...

Ceva în vocea mea l-a făcut, în sfârşit, să se întoarcă.

— Aseară a fost doar vina mea. Uneori, *reacţionez* fără să gândesc, am zis, cu un pufnet de frustrare, jucându-mă cu o şuviţă de păr. N-am vrut să-ţi pierd balisarda. Iartă-mă!

Pentru tot.

Mi-a luat şuviţa de păr şi am privit amândoi cum îi alunecă printre degete. Îl imploram în gând să mă strângă în braţe şi să alunge tensiunea dintre noi cu un sărut. Dar el mi-a întins o cămaşă curată.

— Ştiu.

Umerii lui ţepeni spuneau ceea ce gura lui nu spunea.

Dar scuzele nu mi-o mai aduc înapoi.

Îmi venea să-l zgâlţâi. Îmi venea să zbier şi să urlu până

când sfărâmam acest scut de tăcere mustrătoare în spatele căruia se ascundea. Îmi venea să mă leg de el, până când ne intrau funiile în piele, şi să-l *silesc* să vorbească cu mine.

Fireşte, n-am făcut nimic din toate astea.

Fluierând în surdină, mi-am trecut degetul peste etajera de jos. Nu aveam astâmpăr. Peste tot vedeai coşuleţe cu fructe confiate, ouă şi pâine, alături de soldăţei de lemn şi pene de păun. Stranie coaliţie.

— Nu-mi vine să cred că ai mai găsit şi alţii atât de repede! Eu aş fi trăit o viaţă întreagă fără să întâlnesc măcar unul.

Am ridicat din umeri şi mi-am pus o pană de păun după ureche.

— E drept că am petrecut mare parte din viaţă sechestrată în Chateau – unde nimeni nu crede asemenea lucruri – şi, în rest, pungăşind lumea pe străzi, dar chiar şi aşa...

M-am răsucit cu faţa la el şi i-am pus şi lui o pană după ureche. A bombănit, dar n-a dat-o la o parte.

— Ştiu că sunt prima care i-ar zice sorţii să se ducă dracului, dar ce şanse sunt?

Reid a îndesat şi ultimele haine în bagaj.

— Deveraux colecţionează lucruri.

— Se vede, am spus, uitându-mă la etajerele ticsite.

— Nu la asta mă referem. Ne colecţionează *pe noi.*

— Hm, am zis, cu o grimasă. Şi nimănui nu i se pare ciudat?

— Totul e ciudat la Deveraux.

Şi-a legat geanta, a pus-o pe umăr, apoi i-au căzut ochii pe masă şi s-a oprit. M-am uitat şi eu. Era o carte deschisă. Un jurnal. Am privit-o amândoi preţ de o clipă.

După care ne-am repezit la ea.

— Ha ha ha! am exclamat şi i-am smuls cartea din mâini, ţopăind de bucurie. Devii cam lent, bătrâne! Deci... unde rămăseserăm? A, da! am spus, arătând spre coperta din piele. Încă un jurnal savuros. Credeam că te-ai învăţat minte să nu-ţi mai laşi lucrurile pe unde se nimereşte.

S-a năpustit spre mine, dar am sărit pe pat şi i-am fluturat jurnalul pe deasupra capului. Nici acum nu zâmbea. O voce mi-a şoptit să mă opresc – mi-a avertizat că purtarea aceasta fusese amuzantă cândva, dar acum nu era – tocmai când am deschis gura şi am dat să mai spun ceva:

— Oare ce-o să găsim în ăsta? Sonete care-mi preamăresc mintea ageră şi farmecul? Portrete care-mi imortalizează frumuseţea?

Râdeam când s-a desprins o foaie din carte.

Am prins-o distrată şi am întors-o ca să mă uit la ea.

Era un desen al feţei lui – un splendid portret în cărbune al lui Reid Diggory. Îmbrăcat în uniformă de Vânător, mă privea cu o intensitate ce trecea dincolo de hârtie, tulburătoare prin profunzimea sa. Am apropiat-o de ochi, fascinată. Părea mai tânăr aici, liniile feţei erau mai netede şi mai pline. Era tuns scurt şi ordonat. Cu excepţia celor patru tăieturi urâte de deasupra gulerului, arăta la fel de imaculat ca bărbatul cu care mă măritasem.

— Câţi ani aveai aici? am întrebat, trecându-mi degetul peste medalia de căpitan de pe tunica lui, pe care mi-o aminteam vag din perioada petrecută în Turn.

Pe atunci o consideram ceva banal, un simplu accesoriu al uniformei lui. Aproape că n-o remarcasem. Acum însă părea să domine întregul portret. Nu-mi puteam lua ochii de la ea.

Pe neaşteptate, Reid s-a tras înapoi şi a lăsat braţele jos.

— Doar ce împlinisem şaisprezece ani.

— De unde ştii?

— După rănile de la gât.

— Cum te-ai ales cu ele?

Mi-a luat portretul din mână şi l-a vârât în geantă.

— Ţi-am spus deja.

Îşi mişca mâinile repede acum. Mi-a strâns bagajul şi mi l-a aruncat. L-am prins fără să spun nimic. Încet, încet, mi se înfiripa o amintire în minte. Devenea tot mai clară cu fiecare secundă.

„Cum ai ajuns căpitan?”

„Eşti sigură că vrei să afli?”

„Da.”

— Eşti gata? m-a întrebat, uitându-se prin mulţimea de obiecte de pe etajere, ca nu cumva să uite ceva.

— Ca să ajungem la Le Ventre până diseară, trebuie să plecăm imediat. Les Dents e primejdios, dar măcar e drum. Ne aventurăm în sălbăticie.

Am coborât din pat abia ţinându-mă pe picioare.

— Nu-i prima oară când mergi la Le Ventre, nu-i aşa?

A încuviinţat scurt din cap.

„La câteva luni după ce am intrat în rândurile Vânătorilor, am dat peste o haită de vârcolaci la marginea oraşului.”

— N-o să vezi picior de vânători de recompense sau tâlhari acolo, a zis. Nici vrăjitoare.

„I-am omorât.”

Am încremenit când am făcut legătura.

Reid mi-a aruncat o privire peste umăr şi a deschis uşa.

— Ce-ai păţit?

— Vârcolacii pe care i-aţi găsit la marginea oraşului... cei pe care i-ai omorât ca să devii căpitan... erau cumva...?

S-a lăsat un văl peste chipul lui Reid prin care nu distingeam nimic. Mult timp n-a făcut nicio mişcare. Apoi, spre mirarea mea, a scos un cuţit neobişnuit de la bandulieră. Avea mânerul sculptat din os, în forma unui...

Mi s-a tăiat răsuflarea.

Unui lup care urlă.

— Dumnezeule mare! am şoptit, cu un gust otrăvit în gură.

— Un dar din partea arhiepiscopului, a spus Reid, şi gâtul îi zvâcnea de emoţie. În onoarea primului meu omor. Mi l-a dat la ceremonia de acordare a gradului de căpitan.

Am făcut un pas înapoi şi m-am izbit de masă. Ceştile de pe ea au zăngănit.

— Spune-mi că nu e ce cred eu, Reid. Spune-mi că nu e os de *vârcolac.*

— Nu pot să-ţi spun asta.

— Am dat de *dracu'.*

M-am dus fuga şi am întins mâna pe lângă el, ca să închid uşa. Nu trebuia să ne audă nimeni. Mai ales acum, când urma să ne aventurăm în bârlogul fiarei – o fiară care nu avea să se arate deloc deschisă la o alianţă, dacă aveam la noi oasele fraţilor lui *morţi.*

— Cui i-a aparţinut osul? Ah, futu-i gura mă-sii! Dacă a fost a vreuneia dintre rudele lui Blaise? Dacă n-a uitat?

— Sigur n-a uitat!

— *Poftim?*

— N-avea cum să uite, a spus Reid, regăsindu-şi calmul enervant şi sinistru de mai devreme. I-am omorât fiul.

M-am uitat la el cu gura căscată.

— Doar nu vorbeşti serios?

— Ţi se pare un subiect de glumă?

— *Sper* să fie o glumă. O glumă proastă ar fi mult mai bună decât un plan prost am zis şi m-am prăbuşit pe patul lui, încă şocată de cele auzite. Nu-mi vine să cred! Ăsta... ăsta era planul tău. *Tu* voiai să baţi regatul în lung şi-n lat, în căutare de aliaţi? Crezi că Blaise o să vrea să se împrietenească cu cel care i-a ucis copilul? De ce nu mi-ai spus asta mai devreme?

— Ar fi schimbat ceva?

— Bineînţeles că da, am zis, apăsându-mă pe puntea nasului, şi am închis ochii. Bun. Trebuie să ne adaptăm. Putem... putem merge cu Deveraux, la Cesarine. Nu-i exclus ca Auguste să se alieze cu noi, iar La Voisin a acceptat deja...

— Nu.

Deşi a îngenuncheat în faţa mea, avea grijă să nu mă atingă. Îi simţeam încă tensiunea în umerii încordaţi, în maxilarul încleştat. Nu mă iertase.

— Avem nevoie de sprijinul lui Blaise.

— Nu-i momentul pentru un acces de moralitate, Reid.

— O să accept consecinţele faptelor mele.

Cu greu m-am abţinut să bat din picior. Cu *mare* greu.

— Sunt convinsă că va rămâne impresionat de cavalerismul tău. Mai ales când... o să-ţi sfâşie beregata.

— N-o să-mi sfâşie beregata.

De data asta m-a atins, aproape imperceptibil, cu degetele pe genunchi. M-a furnicat pielea în locul acela.

— Vârcolacii preţuiesc forţa. O să-l provoc pe Blaise la duel, ca să-mi plătesc datoria de sânge. Nu va putea refuza şansa de a-şi răzbuna fiul. Dacă învinge, vom demonstra că suntem aliaţi redutabili – poate chiar mai redutabili decât Morgane.

A urmat o secundă de linişte.

— Şi dacă pierzi?

— O să mor.

PÂNĂ CÂND UNUL DINTRE NOI MOARE

Reid

PĂDUREA NE-A ÎNGHIŢIT IMEDIAT CE-AM IEŞIT DE pe drum. Copacii s-au îndesit, terenul a devenit tot mai denivelat. În unele locuri, coroanele arborilor nu lăsau să pătrundă deloc lumina soarelui. Doar paşii noştri tulburau liniştea. Era puţin mai cald aici. Mai mocirlos. Cu cât înaintam mai mult spre sud, cu atât pământul devenea mai jilav. Ştiam din proprie experienţă. Cu puţin noroc, urma să prindem refluxul când ajungeam la apele reci ale mlaştinii din Le Ventre.

— Hidos loc, a remarcat Beau, suflându-şi în palme, ca să le încălzească. N-au fost deloc inspiraţi când l-au denumit.

Văzând că nu-i răspunde nimeni, a scos un oftat teatral.

Coco se refugiase lângă mine. Ansel se făcea că nu vede ocheadele pe care i le tot arunca. Odată scăpaţi de ameninţarea morţii iminente, reapăruse discordia dintre ei. Ansel nu rostise o vorbă de când plecaserăm. La fel şi Lou. Tăcerea ei mă apăsa ca o piatră de moară, dar nu mă înduram să-i pun capăt. Ruşinea şi furia clocoteau încă în mine.

— Mare păcat, a zis Beau, într-un final, clătinând din cap şi aruncând o privire fiecăruia dintre noi.

I se citea dezamăgirea în ochi.

— Ştiu că sunteţi prea ocupaţi cu nostalgiile voastre, dar mi-am văzut reflexia în ultima băltoacă şi trebuie să spun că arăt al dracului de bine.

Coco i-a tras o palmă peste ceafă.

— Te gândeşti vreodată şi la alţii?

— Nu prea, a răspuns el, masându-şi locul dureros.

Lou a râjnit.

— Ajunge, am zis, atârnându-mi geanta de o creangă

joasă. Oprim aici pentru masa de prânz.

— Să mâncăm, a spus Lou şi a scos o halcă de brânză, cu un plescăit pofticios.

În generozitatea lui, Deveraux ne asigurase provizii pentru drum. Lou a rupt o bucată şi i-a întins-o lui Ansel, care a refuzat.

— Când termini, a murmurat el, aşezându-se lângă ea, pe buturugă, poate ne antrenăm puţin. Ieri n-am apucat. Nu durează mult, a adăugat, întorcându-se spre mine.

Lou a pufnit în râs.

— N-avem nevoie de permisiunea lui, Ansel.

Beau, în schimb, s-a servit din brânza lui Lou.

— Sper că nu faci aluzie la eforturile lui nu prea vitejeşti de spadasin de aseară.

— Ba chiar a fost viteaz! s-a răstit Lou.

— Beau, nu uita că eram de faţă când au dat năvală tâlharii în căruţă, a zis Coco mieros şi Beau a făcut ochii mici. Era să te pişi pe tine de frică.

— Încetaţi! a spus Ansel pe un ton grav, uitându-se fix la picioarele lui Coco. N-am nevoie să-mi luaţi apărarea.

— Ce glumă bună, a spus Beau, arătând spre braţul lui Ansel, încă sângerezi. Te-ai împiedicat şi te-ai tăiat singur, n-am dreptate? Mare noroc pe capul tău că te-au dezarmat bandiţii!

— Închide gura, Beau, că altfel ţi-o închid eu! a răbufnit Lou, sărind în picioare şi trăgându-l pe Ansel după ea.

I-am examinat tăietura de pe braţ, apoi i-a întins cuţitul ei.

— Bineînţeles că ne antrenăm. Nu-i da atenţie dobitocului.

— Nu cred că *eu* sunt...

I-am curmat vorba.

— N-avem timp de pierdut. Aseară, Vânătorii erau în apropiere. Ansel n-o să păţească nimic. S-a antrenat alături de noi, în Turn.

— Aşa e, a spus Lou şi a îngenuncheat lângă mine, ca să-mi mai scoată un cuţit din bandulieră.

Teaca din dreptul inimii era în continuare dureros de

goală.

— Tocmai asta-i problema, a adăugat.

— Ce vrei să spui? am întrebat, strâmbând involuntar din gură.

— Hm... cum să mă exprim?

A lăsat capul într-o parte şi m-a măsurat, umflându-şi şi dezumflându-şi obrajii cu un pufăit grosolan.

— Nu vreau să te superi pe mine, dar Vânătorii sunt recunoscuţi pentru atitudinea lor... învechită. *Eroică.*

— Eroică, am repetat cu asprime.

— Nu mă înţelege greşit, injecţiile alea ale voastre au fost un pas diabolic în direcţia bună, dar, dacă ne uităm în istorie, observăm că fraţii tăi suferă de megalomanie. Se cred un fel de cavaleri rătăcitori. Protectori ai celor slabi şi vulnerabili, care respectă un cod moral strict.

— Şi ce-i rău în asta? a întrebat Ansel.

— În luptă nu-i loc de moralitate, Ansel. Nici când ai de-a face cu bandiţi şi vânători de recompense. Nici cu vrăjitoarele, de altfel, a adăugat Lou, cu o privire tot mai tăioasă. Şi nici cu Vânătorii. Eşti unul de-al nostru acum. Ceea ce înseamnă că nu mai eşti nici slab. Nici vulnerabil. Oamenii ăia pe care-i numeşti fraţii tăi te-ar arde pe rug fără să stea pe gânduri. E o chestiune de viaţă şi de moarte – a ta sau a lor.

— Ridicol! am zis, cu un pufnet dispreţuitor.

E drept că Lou îi omorâse destul de uşor pe vânătorii de recompense. Îi măcelărise pe asasinii din fierărie şi învinsese vrăjitoarea din Turn. Dar, dacă-şi închipuia că ştie mai bine decât generaţii întregi de Vânători... dacă-şi închipuia că-l poate învăţa pe Ansel mai multe decât cei mai pricepuţi luptători din regat...

Habar n-avea ce spune. Poate că şiretlicurile dădeau rezultate împotriva vânătorilor de recompense şi a criminalilor de rând, dar împotriva Vânătorilor aveai nevoie de pricepere şi o strategie bine pusă la punct. Calităţi fundamentale clădite în ani de studiu aprofundat şi pregătire. Răbdare. Forţă. Disciplină. Oricât de abilă era Lou, acestea îi lipseau cu desăvârşire. În fond, de unde să

le aibă? Era vrăjitoare, iniţiată în tainele unor arte mai întunecate decât *răbdarea.* Perioada petrecută pe străzi – evident, singura ei pregătire pentru luptă – a fost scurtă şi tainică. Petrecuse mai mult timp ascunsă în poduri decât luptând.

— Ridicol, am repetat.

— Pari foarte sigur de tine, Vânătorule, a zis ea, ridicând cuţitul şi înclinându-i tăişul în aşa fel încât să reflecte lumina soarelui de după-amiază. Poate n-ar strica să-i oferim lui Ansel o demonstraţie.

— Ce amuzant!

— Mă vezi tu pe mine că râd?

M-am uitat lung la ea.

— Nu pot să mă bat cu tine. N-ar fi cinstit.

I-au strălucit ochii.

— Ai dreptate. N-ar fi deloc cinstit. Dar, din câte bag seama, nu doar Ansel are nevoie de o lecţie pe ziua de azi. Şi n-aş vrea să rămâneţi cu o impresie greşită.

— Nu.

M-am ridicat, mi-am pus mâinile-n sân şi i-am aruncat o privire furioasă.

— Nici nu mă gândesc. Nu-mi cere aşa ceva.

— De ce nu? N-ai motiv să te temi. Doar eşti cel mai puternic dintre noi, nu-i aşa?

S-a apropiat de mine, atingându-mi abdomenul cu pieptul, şi m-a mângâiat pe obraz cu un deget. Îi scânteia pielea, iar vocea i-a devenit mai adâncă. Reverberantă. Exact cum se întâmplase la cârciumă. Îmi pulsa sângele în urechi. Fără balisardă, simţeam atracţia irezistibilă a magiei ei. Muşchii începeau deja să mi se destindă şi sângele să se răcească. O toropeală plăcută îmi cobora pe şira spinării.

— Eşti curios, a spus, cu voce pisicoasă, în timp ce se învârtea în jurul meu, înfiorându-mi gâtul cu răsuflarea ei caldă.

Ansel, Beau şi Coco ne urmăreau cu gura căscată.

— Recunoaşte. Vrei să ştii cum e. Vrei să vezi şi această latură a mea. Această latură *a ta.* Eşti speriat, dar şi

curios. Foarte, foarte curios.

A scos limba şi mi-a lins lobul urechii. M-a străbătut o văpaie prin pântece.

— N-ai încredere în mine?

Avea dreptate. Voiam să văd. Voiam să ştiu. Expresia goală de pe chipul ei era neobişnuită şi stranie, cu toate astea eu...

Ba nu. Am scuturat vehement din cap. Nu voiam să văd nimic. Nu mai departe de ieri, o văzusem la un pas de moarte din cauza magiei. N-ar trebui să facă asta. *Noi* n-ar trebui să facem asta. Nu era normal. Lou nu era în apele ei. Nu era...

Nu te împotrivi.

Glasurile acelea necunoscute şi ciudate mi-au atins din nou cele mai tainice gânduri, dezmierdându-mă. Ademenindu-mă.

— Bineînţeles că am încredere în tine.

— Dovedeşte-mi.

A întins mâna şi mi-a trecut degetele prin păr. M-am cutremurat la atingerea ei. La invazia din mintea mea.

— Fă ce-ţi spun.

Nu te împotrivi.

— Ajunge! Ce crezi că faci?

I-am dat mâna la o parte şi m-am tras înapoi. Mi-am dărâmat geanta din copac. Nu s-a grăbit nimeni s-o ridice.

— Încetează!

Când a întins mâna spre mine, pielea i-a devenit şi mai strălucitoare – ochii mai plini de dor – şi, deodată, nu mai eram convins că vreau s-o opresc.

Nu te împotrivi! Atinge-o!

— Reid.

A întins braţele, imploratoare, şi m-am trezit că merg spre ea, am simţit că-mi îngrop faţa în părul ei. Dar mirosea într-un fel neobişnuit. Cu totul neobişnuit. A fum şi blană – şi încă ceva. Ceva înţepător. Care îmi străpungea pâcla minţii.

— Îmbrăţişează-mă, Reid! Îmbrăţişează realitatea! N-ai de ce să te temi. Lasă-mă să-ţi arăt cât de puternic poţi fi!

Lasă-mă să-ţi arăt cât eşti de slab!

Prea înţepător. Greţos de dulce. Usturător.

Am prins-o de umeri şi am împins-o înapoi, dezlipindu-mi privirea din ochii ei.

— Încetează imediat!

Ca să mă feresc de ochii ei, îi priveam gâtul. Cicatricea. Treptat, pielea a început să-i pălească sub mâinile mele.

— Tu nu eşti aşa.

A pufnit ironic şi, brusc, i s-a luminat din nou pielea. M-a îmbrâncit.

— Nu-mi mai spune tu cine sunt şi cum sunt!

În momentul în care am îndrăznit să ridic ochii la chipul ei, mi-a răspuns cu o privire mânioasă, cu buzele strânse şi fruntea încreţită. Ţinea o mână pe şoldul ei subţire. Aştepta.

— Deci, o facem sau nu?

— Lou, a intervenit Ansel, îngrijorat.

Tremuram din toate încheieturile.

— Ea doua oară când foloseşti magia ca să mă controlezi, am spus pe un ton scăzut. Să nu mai faci asta niciodată! Ai priceput? *Niciodată!*

— Exagerezi.

— Nu te mai poţi controla.

Un rânjet răutăcios i-a apărut pe buze. Izabela întruchipată.[11]

— Atunci, pedepseşte-mă! Prefer lanţuri şi-un bici, dar mă mulţumesc şi cu o sabie.

Incredibil! Era... era...

Am tras aer în piept

[11] Trimitere la Biblia ebraică. Izabela a fost o principesă feniciană, soția regelui Ahab al Israelului. Conform Bibliei, Izabela l-a provocat pe soțul ei să părăsească cultul lui Iahve și să încurajeze în schimb cultele zeilor Baal și Așera. Izabela i-a prigonit pe profeții lui Iahve și a născocit dovezi de blasfemie împotriva unui proprietar nevinovat de pământ care refuzase să-și vândă moșia regelui Ahab. Din pricina ei, acel om a fost executat. Pentru faptele ei interpretate ca fiind împotriva lui Dumnezeu, Izabela a fost pedepsită crunt, fiind azvârlită pe fereastră de către oamenii de la curtea regelui și sfârtecată de câini (n. red.).

— Eşti sigură că asta vrei?

I s-a lăţit rânjetul şi a devenit sălbatic. În clipa aceea, n-o mai recunoşteam. Nu mai era Lou, *ci o* veritabilă Dame Blanche. Frumoasă, rece şi stranie.

— Foarte sigură.

„V-aţi întâlnit acum câteva luni. Cât de bine poţi s-o cunoşti?” Cuvintele lui *madame* Labelle nu-mi dădeau pace. Răsunau tot mai tare. „Louise e deja în declin. Cunosc semnele. Am văzut asta şi altădată. Nu-l poţi opri, nici nu-l poţi încetini.”

— De acord, am spus apăsat, dar cu o condiţie.

— Te ascult.

— Dacă învinG, gata cu magia. Vorbesc serios, Lou. N-ai voie s-o mai foloseşti. Nu vreau s-o mai văd. Nu vreau să-i simt mirosul. Nu vreau să mă mai gândesc la ea, până când nu se termină nenorocirea asta.

— Şi dacă învinG eu?

Şi-a trecut un deget peste pieptul meu. Îi revenise strălucirea nefirească a pielii. Licărul tainic din ochi.

— Ce facem atunci, scumpule?

— Învăţ s-o folosesc. Te las să mă iniţiezi.

Pielea a început brusc să-i freamăte şi i-a dispărut zâmbetul de pe buze.

— Batem palma.

Am încuviinţat, cu un nod în gât, şi m-am tras înapoi. În sfârşit, aveam ocazia să punem capăt acestei… acestei nebunii dintre noi. Acestei tensiuni. Acestui impas în care ne găseam. Aveam s-o anihilez rapid şi eficient. În ciuda împunsăturilor ei, nu voiam s-o rănesc. Nu-mi doream *niciodată* s-o rănesc. Voiam doar s-o protejez. De Morgane. De Auguste.

De ea însăşi.

Iar acum aveam, în sfârşit, şansa.

Am scos alt cuţit şi mi-am dezmorţit umerii. Mi-am întins gâtul. Mi-am rotit încheietura mâinii.

M-a cuprins un fel de ameţeală în clipa în care ne-am pus faţă în faţă şi am văzut-o cum învârte cuţitul în mână. Dar nu mi-am trădat emoţiile. Spre deosebire de Lou, eu le

puteam controla. Le puteam stăpâni. Şi aveam să le stăpânesc.

— Eşti pregătit?

Îi revenise rânjetul răutăcios şi avea o ţinută relaxată. Arogantă. Ansel s-a adăpostit repede în spatele celui mai apropiat copac. Un chiparos. Coco s-a dat înapoi, trăgându-l şi pe Beau după ea.

— Numărăm până la trei?

Ţineam degetele relaxate pe cuţit.

— Unu.

Lou şi-a aruncat cuţitul în aer.

— Doi.

Ne-am privit în ochi.

— Trei, am murmurat.

Spre surprinderea mea, a ţâşnit imediat şi m-a atacat cu o forţă nebănuită. Am blocat-o destul de uşor şi am răspuns cu un contraatac. Nu mi-am folosit toată forţa. Voiam s-o înfrâng, nu s-o ologesc, mai ales că era atât de firavă…

A trecut în fugă pe lângă mine şi, profitând de avântul meu, m-a lovit în spatele genunchiului şi m-a doborât la pământ. Ba mai rău, m-a imobilizat şi s-a trântit peste mine, având grijă să cad cu nasul în zăpadă. Mi-a pus cuţitul la gând, pe când al meu mi-a zburat din mână. Chicotind, mi-a înfipt genunchii în spate şi m-a sărutat în treacăt pe gât.

— Lecţia numărul unu, Ansel: găseşte slăbiciunile adversarului şi exploatează-le.

Înfuriat la culme, am scuipat zăpada din gură şi i-am îndepărtat cuţitul de la gâtul meu:

— Dă-te jos de pe mine!

A râs iar şi s-a rostogolit pe o parte, eliberându-mă, după care a sărit în picioare.

— Ce greşeală a făcut Reid? În afară de faptul că a căzut pe burtă *şi* şi-a pierdut arma?

Mi-a făcut cu ochiul, a luat cuţitul de jos şi mi l-a înapoiat.

Ansel se foia sub copac, neîndrăznind să se uite la ea.

— N-a vrut să te rănească. De-asta n-a atacat în forţă.

M-am ridicat în picioare. Îmi ardeau gâtul şi urechile în timp ce-mi scuturam zăpada şi noroiul de pe tunică şi pantaloni. *Futu-i!*

— O greşeală pe care n-o s-o mai fac.

Îi sticleau ochii în cap lui Lou.

— Trecem la runda a doua?

— Da.

— Eu sunt pregătită.

De data asta, am trecut în ofensivă, cu lovituri rapide şi puternice. I-am subestimat viteza o dată, nu şi a doua oară. Atent să-mi păstrez echilibrul, foloseam mişcări controlate şi viguroase. O fi fost ea mai rapidă, dar eu eram mai puternic. Mult, mult mai puternic.

I-a dispărut zâmbetul în momentul în care a primit o lovitură zdravănă peste mâna în care ţinea cuţitul. N-am ezitat. Am continuat să lovesc şi s-o împing cu spatele spre chiparos. Căutam s-o blochez. *Să-i exploatez slăbiciunea.* Îi tremurau braţele de efort şi abia mai reuşea să-mi pareze atacurile, darămite să contraatace. Nu m-am oprit.

Cu o ultimă lovitură, i-am zburat cuţitul din mână şi am lipit-o de copac cu antebraţul.

— Predă-te! am strigat, gâfâind, rânjind, triumfător.

Şi-a dezvelit dinţii şi a ridicat mâinile.

— Niciodată!

Explozia m-a luat pe nepregătite. Şi mirosul. *Mirosul* îmi ardea nările şi gâtul, şi s-a ţinut după mine cât am plutit prin aer – chiar şi atunci când m-am izbit de o creangă şi am căzut în zăpadă. Am simţit ceva cald şi umed în creştetul capului. Am pipăit locul cu atenţie şi, când am coborât mâna, aveam degetele roşii. Pline de sânge.

— Ticăloaso! am murmurat, sugrumat de uimire şi furie. Ai trişat!

— Lecţia numărul doi, a mârâit ea, aplecându-se după cuţitele căzute. Nu există trişare. Poţi folosi orice armă de care dispui.

Ansel privea cu ochi mari şi îngroziţi. Palid şi încremenit.

M-am ridicat încet. Hotărât. Îmi tremura vocea.

— Dă-mi un cuţit1

— Nu! a spus Lou, semeaţă, cu ochi scânteietori, şi a vârât cuţitul la cingătoare. Ai pierdut de două ori. Trebuie să-l câştigi dacă-l vrei înapoi.

— Lou, a spus Ansel, apropiindu-se temător, cu braţele întinse între noi, ca şi când ar fi încercat să îmblânzească două animale sălbatice. Ar... ar fi bine să-i dai un...

Cuvintele lui s-au terminat cu un urlet în momentul în care am trântit-o pe Lou la pământ. M-am rostogolit pe spate, ca să diminuez şocul, am prins-o de încheieturile mâinilor şi i-am smuls cuţitul din degete. Ţipa şi încerca să mă zgârie, dar am ţintuit-o cu o mână, în timp ce cu cealaltă bâjbâiam... *căutam...*

Şi-a înfipt dinţii în încheietura mea înainte să ajung la cingătoare.

— Ce dracu'?!

I-am dat drumul cu un mârâit şi m-am uitat la urmele lăsate de muşcătura ei.

— Eşti *nebună?*

— *Jalnic!* Un căpitan grozav ca tine nu se poate încurca într-un *fleac...*

Îl auzeam vag pe Ansel strigând ceva în depărtare, dar vuietul din urechi acoperea totul, mai puţin glasul lui Lou. Lou. M-am dat peste cap, repezindu-mă la cuţitul ei, dar ea a sărit după mine.

Am ajuns primul la el.

Instinctiv, l-am rotit de câteva ori prin aer, ca să-mi protejez spatele. Mă aşteptam ca Lou să fugă. Să-mi ghicească intenţia şi să contracareze, să treacă pe sub braţul meu întins şi să atace.

Dar n-a făcut-o.

Cuţitul meu a atins-o.

Am privit cu încetinitorul – şi un gol în stomac – cum lama îi sfâşie haina şi Lou se uită la mine, cu gura căscată de mirare. A dus mâinile la piept, a făcut câţiva paşi împleticiţi şi s-a prăbuşit la pământ.

— Nu, am murmurat, trântindu-mă în genunchi, lângă

ea.

Vuietul din urechi a încetat ca prin farmec.

— Lou…

— Reid! a răsunat strigătul lui Ansel, care alerga spre noi, împroşcând zăpadă şi noroi în toate părţile.

S-a oprit din scurt şi a căzut, fluturând nebuneşte din mâini peste gaura din haina lui Lou. Apoi s-a lăsat pe spate şi a oftat.

— Slavă Domnului!

— Coco! am strigat.

— Dar n-a…

— COCO!

Un chicotit uşor s-a ridicat de sub noi. Am coborât ochii pe silueta palidă a lui Lou. S-a sprijinit în coate, cu un rânjet răutăcios pe buze.

— Rămâi întinsă! am rugat-o, cu vocea sugrumată de emoţie. Te rog! Vine imediat Coco să te vindece.

Dar n-a rămas întinsă. Nicidecum. A continuat să se ridice, cu braţele întinse într-un gest neobişnuit. Mintea mea – amorţită şi îngreunată de spaimă – nu pricepea ce se întâmplă, nu i-a înţeles intenţia decât prea târziu…

Explozia m-a aruncat prin aer. M-am oprit în momentul în care m-am izbit din nou cu spatele de copac. M-am încovoiat de mijloc şi am tuşit, chinuindu-mă să-mi recapăt suflul.

Încă un chicotit. Mai puternic de data aceasta. Lou a venit spre mine şi şi-a descheiat haina, dezvelindu-şi cămaşa şi pielea. Ambele intacte. Nicio zgârietură.

— Lecţia numărul trei: lupta nu se termină până când nu moare unul dintre voi. Dar, chiar şi atunci, e bine să verifici de două ori. Să-ţi loveşti întotdeauna adversarul când e la pământ.

O DATORIE DE SÂNGE

Reid

DACĂ ÎNAINTE TENSIUNEA DINTRE NOI FUSESE UN obstacol, acum devenise impenetrabilă. Fiecare pas era o cărămidă între noi. Fiecare clipă, un zid.

Am mers mult timp.

Lou trimisese vulpea neagră – *Brigitte,* cum o botezase – la Fiara din Gévaudan, să-i ceară o audienţă în numele nostru, dar aceasta nu ne-a răspuns.

Nimeni n-a scos o vorbă până la lăsarea serii. Treptat, chiparoşii au luat locul pinilor şi mestecenilor, iar pământul a devenit mai moale. Pleoscăia sub picioare, mai mult mâl decât muşchi şi licheni. Aerul de iarnă mirosea a apă sărată, iar, deasupra, cârâia un pescăruş singuratic. Deşi mi se îmbibaseră cizmele de apă, aveam noroc că nu venise încă fluxul.

— Cât de curând se întunecă, a şoptit Beau. Aveţi idee unde locuiesc?

Lou s-a lipit de mine. I se făcuse pielea de găină.

— Mă îndoiesc că au invitat vulpea la o ceaşcă de ceai.

Mi-am înfrânat impulsul de a o lua în braţe şi de a o strânge la piept. De data asta, nu-şi ceruse scuze. Nici nu mă aşteptam.

— Data trecută, am găsit câţiva rătăciţi şi i-am luat prin surprindere. Habar n-am unde trăieşte haita.

— Rătăciţi pe care i-aţi luat prin surprindere? a întrebat Lou, cu o privire iscoditoare. Mie mi-ai spus că ai găsit toată haita.

— Ca să te impresionez.

— Nu contează, a spus Coco, uitându-se la cer, la luna străvezie în lumina purpurie a amurgului.

Era plină astă-seară. Tot mai strălucitoare cu fiecare minut care trecea.

— O să ne găsească ei.

Beau s-a uitat în aceeaşi direcţie şi s-a albit la faţă.

— Şi până atunci?

Un urlet a răsunat în noapte.

De data asta, am luat-o pe Lou de mână.

— Mergem mai departe.

În mai puţin de o oră, s-a făcut beznă. Şi, odată cu ea, au început să alerge tot soiul de umbre printre copaci.

— Au venit, a şoptit Lou, făcând semn în stânga, unde tocmai se furişa un lup argintiu.

Altul gonea în faţă, fără să scoată un sunet. Mai multe urlete i-au urmat primului, până ce ne-a înconjurat un cor de hăulituri. Ne-am înghesuit unii într-alţii.

— Staţi calmi, am murmurat.

Deşi mă mâncau degetele să scot cuţitul, am continuat s-o ţin bine de mână pe Lou. Primul moment era crucial. Dacă miroseau ceva necurat, n-ar fi ezitat să se repeadă la noi.

— N-au atacat încă?

— *Încă?* a exclamat Beau, aproape ţipând.

— Toată lumea, în genunchi.

Încet, prudent, m-am lăsat pe vine, cu capul plecat, trăgând-o pe Lou după mine. Ne-am împletit degetele ca o plasă. Mi-am potrivit respiraţia după a ei. M-am concentrat. Nerăbdarea îmi încorda gâtul şi braţele. Poate că Blaise n-avea să asculte ce aveam de zis. Poate că, în ciuda a ceea ce-i spusesem lui Lou, n-avea să-mi accepte provocarea. Poate că urma să ne omoare, fără să stea la discuţii cu noi.

— Vă uitaţi doar în ochii celor pe care vreţi să-i provocaţi.

Ca şi când ar fi aşteptat să spun asta, lupii au venit spre noi. Să fi fost în jur de patruzeci. Au apărut de pretutindeni, la fel de tăcuţi ca luna de deasupra capetelor noastre. Ne-au împresurat. Lou s-a albit la faţă. Lângă ea, Ansel tremura ca o frunză.

Erau mai numeroşi decât noi.

Mult mai numeroşi.

— Ce se întâmplă? a întrebat Beau, cu răsuflarea tăiată.

Ţinea fruntea pe umărul lui Coco şi ochii strâns închişi.

— Dorim o audienţă la şeful vostru, am zis, străduindu-mă să-mi păstrez vocea calmă.

Chiar în faţa noastră, şi-a făcut apariţia un lup uriaş, cu ochi galbeni. L-am recunoscut imediat – blana fumurie, botul sur şi pocit. Lipsea o bucată din el. Încă ţineam minte imaginea acesteia rostogolindu-se pe jos. Atingerea, mirosul sângelui lui pe mâinile mele. Urletele lui de durere.

Când şi-a dezvelit colţii lungi cât degetele mele, mi-am luat inima în dinţi şi am zis:

— Blaise, vreau să discut cu tine.

În momentul în care am dat să mă ridic, Lou m-a oprit, cu o legănare discretă a capului. În locul meu, s-a ridicat ea şi i s-a adresat direct lui Blaise. Doar eu simţeam cum îi tremură mâna.

— Mă numesc Louise le Blanc şi solicit o audienţă la Fiara din Gévaudan, şeful acestei haite. Tu eşti acela?

Blaise a mârâit uşor, fără să mă scape din ochi.

— Dorim să încheiem o alianţă împotriva Reginei Vrăjitoarelor, a continuat Lou, cu voce mai puternică. Nu căutăm să ne luptăm cu voi.

— Sunteţi curajoşi.

O tânără voinică a ieşit dintre copaci, îmbrăcată doar cu un combinezon. Avea pielea arămie. Părul negru. Ochii căprui-închis. În spatele ei venea un băieţel care-i semăna leit.

— Să aduceţi un prinţ şi un Vânător în Le Ventre.

Beau s-a uitat la mine. I-am făcut semn şi s-a ridicat. Deşi precaut, ţinuta i s-a schimbat subtil, transformându-l sub ochii noştri. Şi-a îndreptat umerii. A înfipt bine picioarele în pământ. S-a uitat la femeie, cu o figură impasibilă.

— Din păcate, suntem în dezavantaj, neştiind cu cine stăm de vorbă, *mademoiselle...?*

Femeia l-a săgetat cu privirea.

— Sunt Liana. Fiica Fiarei din Gévaudan.

— Încântat să te cunosc, *mademoiselle* Liana! a spus

Beau, legănând din cap. Văzând că ea nu-i răspunde la fel de amabil, Beau a continuat, fără să se lase descurajat: Prietena mea a spus adevărul. Am venit aici să facem pace cu vârcolacii. Credem că o alianţă ar fi benefică tuturor părţilor implicate.

Lou i-a aruncat o privire recunoscătoare.

— Şi dumneata ce parte reprezinţi? a întrebat Liana mieros, apropiindu-se de el. *Înălţimea* Voastră.

Ochii lui Beau alergau dintr-o parte în alta la vederea celor câţiva lupi care o urmau îndeaproape.

— Din păcate, a spus el, cu un zâmbet silit, nu mă aflu aici în calitate oficială, deşi am speranţă că tata se va arăta deschis la o alianţă.

— Înainte sau după ce-şi trimite Vânătorii să-mi măcelărească familia?

— Nu vrem să ne luptăm cu voi, a repetat Lou.

— Păcat! a rânjit Liana şi i s-au lungit incisivii, transformându-se în doi colţi ascuţiri şi letali. Noi vrem.

Fratele ei – să fi fost cu vreo cinci ani mai mic decât Ansel – şi-a dezvelit dinţii.

— Pe ei!

— Staţi puţin! a strigat Beau.

Lupul aflat cel mai aproape de el a tresărit şi a dat să-l muşte de mână. Beau s-a prăbuşit la pământ, trăgând o înjurătură.

— Vă rog să ne ascultaţi! a stăruit Lou, postându-se între ei, cu braţele ridicate, într-un gest împăciuitor.

Nepăsători la rugăminţile ei, lupii au atacat. Am pornit după ei şi am scos două cuţite de la bandulieră, gata să le arunc...

— Vrem doar să discutăm! răsuna, deznădăjduită, vocea lui Lou. Nu vrem să ne...

Primul lup a lovit-o în plin. Lou s-a clătinat pe picioare şi a întins mâna spre mine. Îmi căuta ochii. Mi-am potrivit ţinta instinctiv şi am aruncat cuţitul cu cea mai mare precizie. Lou l-a prins de mâner din zbor şi a înjunghiat lupul dintr-o singură mişcare. În clipa în care animalul a chelălăit şi s-a tras deoparte, fraţii lui s-au oprit brusc.

Mârâieli şi urlete s-au înălţat în noapte.

— Nu vrem să vă facem rău, a zis Lou şi am observat că nu-i mai tremura mâna. Dar, la nevoie, ne vom apăra.

Ca să le demonstrez că nu glumeşte, am ridicat cuţitul în spatele ei. Coco şi Ansel mi-au urmat exemplul. Până şi Beau a scos pumnalul din teacă şi ne-a întregit cercul.

— Mda, a zis Coco, cu amărăciune, în vreme ce lupii ne dădeau târcoale, căutând un punct slab în care să atace. Situaţia a degenerat chiar mai repede decât mă aşteptam.

Am fluturat cuţitul spre un lup care se apropiase cam mult.

— Ştii ce trebuie să fac, Lou.

— Nu, nu. Încă putem negocia, a spus Lou, clătinând vehement din cap.

— Interesantă tehnică de negociere aveţi, a mârâit Liana, arătând spre poporul ei. Să aduceţi cuţite şi duşmani în căminul nostru şi să ne măcelăriţi.

— N-am vrut să se ajungă la aşa ceva.

Alt lup s-a repezit exact când vorbea Lou, în speranţa că o va prinde nepregătită. Spre lauda ei, nu l-a înjunghiat, ci doar l-a lovit cu piciorul în bot.

— Avem informaţii despre inamica voastră, La Dame des Sorcières. Împreună, avem în sfârşit posibilitatea să o înfrângem.

— Aha. Acum înţeleg, a zis Liana, cu o umbră de zâmbet pe buze.

A ridicat mâna şi, deodată, lupii au încetat să ne mai dea târcoale.

— Aţi venit să cerşiţi ajutorul haitei.

— Să-l cerem, a corectat-o Coco tăios. N-o să cerşim nimic de la voi!

Cele două s-au studiat în tăcere preţ de câteva secunde. Niciuna n-a tresărit. Niciuna nu şi-a ferit privirea. Într-un final, Liana a înclinat capul.

— Îţi apreciez curajul, Cosette Monvoisin, dar haita nu va ajuta niciodată un prinţ, un Vânător şi pe târfa lor.

Când a arătat spre mine, Beau şi Lou, am văzut roşu înaintea ochilor. Am strâns cuţitul în degete şi am făcut un

pas înainte. Coco a întins un braţ în faţa pieptului meu. Liana a izbucnit într-un hohot feroce de râs. Sălbatic.

— Nu trebuia să vii aici, Reid Diggory. O să-mi facă plăcere să-ţi smulg beregata.

— Ajunge, Liana! a răsunat glasul lui Blaise prin corul de mârâieli nerăbdătoare.

Nici nu observasem că dispăruse. Acum stătea înaintea noastră, în formă umană, îmbrăcat doar cu o pereche de pantaloni largi. Pieptul îi era la fel de mutilat ca faţa. Umerii, la fel de laţi ca ai mei. Poate chiar mai laţi. Asemenea blănii de lup, avea părul lung şi cenuşiu, presărat cu şuviţe argintii.

— Chiar acum câteva zile ne-a vizitat şi Morgane le Blanc, cu o propunere similară. A zis că va fi război.

— Şi că vom scăpa de Vânători, a adăugat Liana, cu voce înveninată.

— Nu trebuie decât să-i ducem înapoi fiica – pe nevastă-ta, a zis Blaise, fixându-mă cu ochii lui galbeni şi plini de ură, şi persecuţia poporului meu va lua sfârşit.

— Vrea să mă sacrifice, a spus Lou, încleştând degetele pe pumnal.

Blaise îi urmărea gestul cu ochi de prădător, căutându-i slăbiciunile chiar şi în acest moment.

— Eu sunt *fiica* ei, a continuat Lou, pe un ton din ce în ce mai ridicat.

O singură privire furişă a fost de ajuns pentru a-mi confirma că i se dilataseră pupilele. Şi corpul i se pregătea de luptă, chiar dacă mintea nu sesiza încă primejdia în care ne aflam.

— Cu toate acesta, m-a adus pe lume şi m-a crescut doar ca să mă omoare. Nu m-a iubit niciodată. Chiar nu vedeţi câtă cruzime ascunde fapta ei?

Blaise şi-a arătat dinţii. Incisivii îi erau încă ascuţiţi. Tăioşi.

— Nu-mi vorbi mie de familie, Louise le Blanc, când tu nu ştii ce înseamnă! Nu-mi vorbi mie de copii ucişi, când tu te-ai înhăitat cu cine te-ai înhăitat!

Lou s-a schimonosit la faţă, iar glasul îi trăda

deznădejdea.

— Reid s-a schimbat enorm...

— Ne e dator cu sânge şi îşi va plăti datoria.

— Mare greşeală că am venit aici, a şoptit Beau.

Avea dreptate. Planul nostru era prost gândit, iar aventura aceasta fusese o misiune sinucigaşă de la bun început. Fiara din Gévaudan nu avea să accepte în veci să ni se alăture. Din cauza mea.

— Morgane nu va ezita să vă omoare după ce-o să se vadă cu sacii în căruţă, a zis Lou, renunţând la politeţuri, şi s-a postat hotărâtă în faţa mea, gata să mă apere. Vrăjitoarele Albe detestă vârcolacii. Detestă tot ce e altfel decât ele.

— N-are decât să încerce, a spus Blaise.

Caninii i s-au lungit peste buză, iar ochii îi luceau în întuneric. Lupii din preajmă au mârâit şi au reînceput să se învârtă în jurul nostru. Şi-au zbârlit blănile.

— Dar va afla repede că vârcolacii savurează sângele duşmanilor lor mai mult ca orice. A fost o nesăbuinţă din partea voastră să călcaţi în Le Ventre, Louise le Blanc. Vânătorul tău va plăti cu viaţa.

A dat ochii peste cap şi oasele au început să-i trosnească şi să se transforme. Liana rânjea. Lupii s-au apropiat de noi, lingându-se pe buze.

Lou a ridicat mâinile din nou. De data asta, nu într-un gest împăciuitor.

— N-o să vă atingeţi de el!

— Lou, am spus, bătând-o pe braţ şi clătinând din cap. Opreşte-te!

Mi-a dat mâna la o parte şi a ridicat-o mai sus pe a ei.

— *Nu,* Reid.

— Ştiam ce-o să se întâmple când am venit aici.

Înainte ca ea să protesteze şi Blaise să se preschimbe în vârcolac, am ieşit în faţă.

— Blaise, Fiară din Gévaudan şi şef al acestei haite, te provoc la duel. Pe onoarea ta şi a mea.

Trosnetul de oase s-a oprit brusc, iar el s-a uitat la mine, prins între două forme. Lupească şi umană. Un amestec

grotesc de lup şi om.

— Doar noi doi. O singură armă pe care o alege fiecare. Dacă învinge eu, tu şi haita ta ne veţi susţine în bătălia ce va urma. Ne veţi ajuta să le înfrângem pe Regina Vrăjitoarelor şi pe Vrăjitoarele ei Albe.

— Şi dacă învinge eu? a întrebat Blaise, cu vocea deformată, poticnită, din cauza gurii alungite.

Mai degrabă mârâieli decât cuvinte.

— Mă omori.

A pufnit şi şi-a dezvelit dinţii.

— Nu.

— Nu? am spus, nedumerit.

— Nu-ţi accept provocarea, Reid Diggory.

A făcut semn din cap spre fiica şi fiul lui, apoi s-a transformat complet. În câteva secunde, a căzut în patru labe, gâfâind în aerul nopţii. Redevenise lup. În spatele lui stătea Liana, cu ochii arzând de o ură pe care o cunoşteam bine. O ură care, demult, şi mie îmi furase răsuflarea şi îmi împietrise inima.

— De data asta, căpitane Diggory, a spus ea, te vom vâna. Dacă ajungi în satul din capătul celălalt al teritoriului nostru, scapi cu viaţă. Dacă nu…

A tras aer în piept, zâmbind de parcă ne adulmeca teama, apoi a întins braţele spre membrii haitei.

— Cinste vârcolacului care te va ucide.

Lou s-a schimonosit la faţă de groază.

— Gévaudan, satul de care spuneam, e la sud de aici. O să-ţi dăm un avans.

— Cât de mare avansul? a întrebat Beau, cu ochii mijiţi şi îngrijoraţi.

Liana doar a rânjit.

— Arme? a întrebat Lou.

— Poate să păstreze armele pe care le are asupra lui acum, a răspuns Liana. Nici mai multe, nici mai puţine.

Am făcut imediat inventarul a tot ce aveam la mine. Patru cuţite la bandulieră. Două în cizme. Unul la spate. Cei şapte colţi ai mei. Deşi mă rugam să nu-mi trebuiască, nu eram atât de naiv. Aventura asta n-avea să se termine

cu bine. Avea să se lase cu vărsare de sânge.

— Dacă vreunul dintre voi se amestecă în vânătoarea noastră, a precizat fratele Lianei, uitându-se la Lou, Coco, Ansel şi Beau, prin vrăjitorie sau altcumva, o să muriţi.

— Cum rămâne cu Morgane? a întrebat Coco. Dacă învinge Reid, luptaţi alături de noi împotriva ei?

— Niciodată! a mârâit Liana.

— Asta-i bătaie de joc.

Lou s-a dus spre ei, cu mâinile încă ridicate, dar am prins-o de braţ. Spre surprinderea mea, la fel a făcut şi Beau.

— Surioară, a spus, uitându-se cu ochi mari la lupii care se apropiau tot mai mult. Cred că e bine să facem cum ni s-a spus.

— Dar o să moară.

Ochii lui Coco alergau dintr-o parte în alta, ca şi când ar fi căutat o cale de scăpare. Nu exista niciuna.

— O să murim cu toţii, dacă nu acceptă.

Coco s-a uitat la mine, căutând o confirmare. Aşteptând. Atunci mi-am dat seama. Dacă refuzam propunerea, ar fi luptat cot la cot cu mine, în speranţa că ne puteam salva. Toţi ar fi făcut asta. Dar preţul… riscul…

Parcă atraşi de o forţă invizibilă, ochii mi-au alunecat din nou la Lou. La faţa ei. Mi-am întipărit în minte curbura nasului ei, rotunjimea obrazului. Linia gâtului. Dacă opunem rezistenţă, o răpeau vârcolacii. Erau prea mulţi ca să-i ucidem, chiar şi cu ajutorul magiei.

Ar fi răpit-o şi aş fi pierdut-o pe veci.

— Nu face asta, mi-a spus, vizibil tulburată. Te rog!

Mi-a frânt inima. Mi-am trecut degetul mare peste braţul ei. O singură dată.

— N-am de ales.

În momentul în care mi-am reîndreptat atenţia spre Liana, era deja pe jumătate preschimbată. Blana neagră îi acoperea faţa de lup, iar buzele i s-au strâmbat într-un rânjet înfiorător.

— Fugi!

VIN LUPII

Reid

M-A CUPRINS O SENZAŢIE DE LINIŞTE ÎN momentul în care am intrat în mlaştină. Spre sud. Trebuia să merg spre sud. Cunoşteam Gévaudanul. Poposisem acolo, împreună cu Vânătorii, în noaptea de după atacul asupra vârcolacilor – noaptea dinainte să devin căpitanul Reid Diggory. Dacă-mi aminteam bine zona, râul care punea în mişcare moara din Gévaudan se vărsa în acest estuar. Dacă găseam râul, puteam să-mi pierd urma în apele lui. Îl traversam şi ajungeam în sat.

Asta dacă nu mă înecam mai întâi.

Am aruncat o privire în vale. Venea fluxul. În scurt timp, avea să inunde estuarul, care, la rândul lui, avea să crească nivelul râului. Curenţii aveau să fie extrem de periculoşi, mai ales că eram împovărat de arme. Cu toate astea, preferam un rău pe care-l cunoşteam decât unul de la care nu ştiam la ce să mă aştept. Mai bine mă înecam decât să simt colţii lui Blaise înfipţi în burta mea.

Am luat-o la goană printre copaci – având grijă să-mi las mirosul pe toţi –, după care am făcut cale-ntoarsă, ca să-mi pierd urma cât mai mult cu putinţă. M-am lăsat pe vine. Vârcolacii erau mai rapizi decât lupii obişnuiţi, mai rapizi chiar decât caii. N-aveam cum să-i întrec. Apa era singura mea speranţă. Apa şi...

Am început să scurm pământul, de unde am scos câţiva pumni de noroi cu care m-am uns pe piele. Pe haine. Pe păr. În afară de forţă şi viteză, nasul era cea mai redutabilă armă a vârcolacilor. Trebuia să dispar din toate punctele de vedere.

Undeva, în spate, un urlet a sfâşiat liniştea.

Am ridicat privirea, covârşit de primul fior de spaimă.

Până aici mi-a fost. Veneau după mine.

Am blestemat în gând şi am tulit-o spre sud, cu urechile ciulite la vuietul apei. Căutam trunchiuri groase şi muşchi

printre celelalte nuanţe de verde şi maro din pădure. Râul se formase într-un crâng de chiparoşi de baltă. Sigur era prin apropiere. Îmi aminteam locul ăsta. Fiecare punct de reper care-mi ieşea în cale îmi mai trezea o amintire. Lângă trunchiul acela noduros se oprise Jean Marc, ca să-şi tragă sufletul. Arhiepiscopul – care ţinuse să se îmbrace în odăjdii – fusese cât pe ce să cadă de pe stânca aia.

Ceea ce însemna că chiparoşii erau chiar... *acolo.*

Victorios, am luat-o la fugă spre ei şi m-am strecurat printre trunchiuri. În clipa în care s-a înălţat un alt urlet, am răsuflat uşurat, pentru că, în sfârşit, *în sfârşit,* găsisem...

M-am oprit brusc şi mi-a pierit tot elanul.

Nu era nimic acolo.

În locul în care fusese râul, rămăsese doar un pâlc de ferigi. Frunzele lor – maro şi uscate – se legănau încet în bătaia vântului. Pământul de la rădăcina lor era mâlos, umed şi acoperit cu licheni şi muşchi. Albia râului însă nu mai exista. Nici măcar un fir de nisip. Nici măcar o pietricică. Era ca şi când râul, pur şi simplu... dispăruse. Ca şi când totul era doar o nălucire a mea.

Am strâns pumnii.

Nu era nicio nălucire. Băusem din apele lui.

În jur, copacii fremătau în vânt, şuşotind unii cu alţii. Râzând. Urmărindu-mă. A mai răsunat un urlet – de data asta, mai aproape – şi s-a zbârlit părul pe mine.

„Pădurea e periculoasă.” Mi-am amintit cuvintele mamei şi m-a luat cu fiori. „Copacii au ochi.”

Am scuturat din cap – refuzând să le dau atenţie – şi am ridicat ochii spre cer, ca să mă orientez. Spre sud. Nu trebuia decât să ajung la porţile Gévaudanului. Datorită noroiului de pe piele, vârcolacii nu aveau cum să-mi ia urma. Încă aveam şanse de reuşită. Nu era totul pierdut.

Dar, când m-am tras înapoi – şi m-am împotmolit într-un petec jilav de pământ –, mi-am dat seama de marea hibă a planului meu. M-am oprit şi am aruncat o privire în spate. Am înlemnit de groază. Vârcolacii nu aveau nevoie de miros ca să mă găsească. Lăsasem o mulţime de urme de

paşi. Nu luasem în calcul nici terenul moale, nici fluxul. Era imposibil să merg la Gévaudan – sau la râu, sau oriunde altundeva – fără ca vârcolacii să ştie exact încotro mă îndreptam.

Haide! Inima îmi bătea nebuneşte, bubuindu-mi în cap. Mă străduiam să nu-i dau atenţie. Oare puteam să scap cu ajutorul magiei? Am respins imediat impulsul, căci nu voiam să-mi asum acest risc. Ultima oară când folosisem magia era cât pe ce să mor îngheţat pe malul iazului. Cel mai probabil, aş fi făcut mai mult rău decât bine, şi nu-mi permiteam să fac nicio greşeală în clipa de faţă. N-o mai aveam pe Lou lângă mine, ca să mă salveze. *Gândeşte gândeşte gândeşte!* Mi-am stors creierul, căutând un plan nou, o altă metodă de a-mi ascunde urma. Chiar dacă Lou nu era deloc un strateg strălucit, ar fi ştiut perfect ce trebuie să facă. Ea scăpa mereu. Mereu. Dar eu eram eu şi habar n-aveam cum să procedez.

Totuşi… o urmărisem destul timp cât să ghicesc ce-ar face într-o asemenea situaţie. Ce făcea în orice situaţie.

Am înghiţit în sec şi am ridicat ochii spre cer.

Respiră! Respiră adânc!

Înotând prin nămol, m-am întors la crângul de chiparoşi şi m-am urcat pe o creangă.

Încă o dată.

Copacii erau mai deşi în partea asta de pădure. Dacă reuşeam să sar dintr-unul în altul, îmi pierdeam urma. M-am căţărat mai repede, silindu-mă să privesc doar spre cer. Nu în jos. Niciodată în jos.

Încă o dată.

Când ramurile au început să se subţieze, m-am oprit şi m-am târât încet – prea încet – spre capătul crengii. Îmi dârdâiau picioarele când m-am ridicat. Am numărat până la trei şi am sărit pe creanga următoare, care s-a îndoit sub greutatea mea. M-am trântit pe ea şi am cuprins-o cu braţele, gâfâind de efort. Mi s-au împăienjenit ochii. Încetul cu încetul, m-am târât spre capătul ei. Nu mă puteam opri. Trebuia să mă mişc mai repede. În ritmul ăsta, nu ajungeam în veci la Gévaudan, iar urletele

vârcolacilor răsunau tot mai aproape.

După cel de-al treilea copac însă, mi s-a reglat respiraţia. Mi s-au destins puţin muşchii. Mă mişcam mai repede. Şi mai repede. Din ce în ce mai încrezător. Când copacii s-au îndesit şi mai mult, mi-a renăscut speranţa. Săream de pe o creangă pe alta până când...

Un trosnet.

Ah, nu!

Tremurând din toate încheieturile, ameţit, am încercat să mă agăţ de altă creangă în timp ce mă prăbuşeam spre pământ cu o viteză înfricoşătoare. Lemnul s-a rupt sub greutatea mea şi o durere cumplită mi-a săgetat braţul. Altă creangă m-a lovit în cap. Am văzut stele verzi şi m-am prăbuşit – ca un bolovan – pe spate. Impactul m-a lăsat fără răsuflare. Mi-au dat lacrimile. Am scos un icnet, clipind din pleoape, mi-am apucat strâns palma însângerată şi am încercat să mă ridic.

Blaise a sărit peste mine.

Cu colţii dezveliţi, a mârâit în clipa în care m-am tras înapoi din faţa ochilor lui – prea inteligenţi, prea avizi, prea *umani* pentru gustul meu. Încet, prudent, am ridicat mâinile şi m-am săltat în picioare. Îi fremătau nările la mirosul sângelui meu. Instinctul îmi striga să pun mâna pe cuţite. Să atac. Dar, dacă vărsam eu prima picătură de sânge – dacă le ucideam şeful –, vârcolacii nu ar fi acceptat niciodată să se alieze cu noi. Niciodată. Iar ochii aceia...

Lucrurile erau mult mai simple când eram Vânător. Când vârcolacii erau doar nişte fiare. Demoni.

— Există şi altă cale, am şoptit, şi capul îmi zvâcnea de durere. Te rog!

Şi-a dezgolit colţii şi s-a năpustit.

M-am ferit de lovitură şi m-am învârtit în jurul lui în timp ce se răsucea. Ţineam în continuare braţele întinse. Conciliant.

— Tu hotărăşti ce vrei să faci. Nu neg că Vânătorii vă vor ucide, dar la fel va face şi Morgane. După ce se va folosi de voi. După ce o veţi ajuta să omoare copii nevinovaţi.

Blaise s-a oprit brusc, în plin atac. A lăsat capul într-o parte şi a dat din urechi.

Era evident că Morgane nu-i împărtăşise detaliile planului ei.

— Dacă moare Lou, mor toţi copiii regelui odată cu ea.

N-am zis nimic de moartea mea. N-aş fi făcut altceva decât să le întăresc hotărârea de a lupta de partea lui Morgane.

— Zeci de copii, dintre care majoritatea nici măcar nu-şi cunosc tatăl. E corect ca ei să plătească pentru păcatele părintelui lor?

Foindu-se pe cele patru picioare, Blaise a aruncat o privire în spate, uşor neliniştit.

— Nu e nevoie să mai moară şi alţii, am spus, abia îndrăznind să respir, şi m-am dus spre el. Luptă alături de noi! Ajută-ne! Împreună o putem învinge pe Morgane şi restabili ordinea...

Cu blana zbârlită şi urechile date pe spate, a clănţănit din dinţi spre mine, avertizându-mă să stau pe loc. Mi s-a întors stomacul pe dos când i-am auzit oasele cum trosnesc. Încheieturile care îi pocneau şi se dislocau atât cât să stea pe două picioare. Corpul diform îi era încă acoperit de blană cenuşie. Mâinile şi picioarele îi rămăseseră alungite şi spinarea cocoşată. O privelişte grotescă. Trăsăturile feţei i s-au micşorat până ce a putut articula cuvinte.

— Să restabilim ordinea? a mârâit el, cu glas gutural. Tu singur ai spus că Vânătorii...

Se chinuia să mişte maxilarul şi chipul i se schimonosea de durere.

— ...o să ne ucidă. Cum crezi tu c-o să-i învingi?

A încordat gâtul şi şi-a retras botul mai mult.

— Eşti în stare să-ţi omori fraţii? Pe tatăl tău? a adăugat, strâmbându-se iar.

— O să-l conving. O să-i conving pe toţi. Le vom arăta că există şi altă cale.

— Prea multă ură în inimile lor. O să refuze. Ce faci atunci?

Mă uitam la el şi căutam un răspuns.

— Exact cum bănuiam, a zis, clănţănind încă o dată din dinţi, şi a început să se transforme la loc. O să te uiţi la noi cum *murim.* Eşti Vânător până-n măduva oaselor.

În clipa aceea, a atacat.

Deşi m-am ferit, a reuşit să-şi înfigă dinţii în braţul meu. Mi-a sfâşiat muşchii. Mi-a sfârtecat tendoanele. Mi-am tras braţul cu un ţipăt, năucit de durere *şi furie.* Luminiţe aurii îmi pâlpâiau violent în minte. Mă orbeau, mă derutau, în vreme ce vocile îmi şopteau, *caută-ne, caută-ne, caută-ne...*

Era cât pe ce să întind mâna spre ele.

Instinctul îmi striga să atac, să mă apăr, să-i smulg lupului capul de pe umeri, prin orice mijloace. Chiar şi magie.

Nu. Nu puteam să fac asta.

„Când totul e o chestiune de viaţă şi de moarte, miza e cu atât mai mare", am auzit glasul lui Lou, mustrându-mă în amintirile mele. „Cu cât câştigăm mai mult, cu atât pierdem mai mult"

Refuzam să fac asta.

Blaise se pregătea să atace din nou. Scrâşnind din dinţi, am făcut un salt şi m-am prins de creanga de deasupra capului. Mi-a urlat braţul de durere. Mâna, la fel. Le-am ignorat pe amândouă şi, legănându-mă înapoi, tocmai când s-a ridicat să mă apuce de tălpi, l-am lovit cu picioarele în piept. Blaise a scos un chelălăit şi s-a prăvălit la pământ. Am sărit lângă el, am scos un cuţit de la bandulieră şi i l-am înfipt într-o labă, ţintuindu-l la pământ. Chelălăielile s-au transformat în ţipete. Ceilalţi lupi i-au răspuns cu urlete răzbunătoare.

Ţinându-mi braţul beteag pe lângă corp, mi-am scos tunica cu mâna nevătămată. Trebuia să-mi bandajez rana. Să opresc sângerarea. Noroiul de pe piele nu putea ascunde mirosul de sânge proaspăt. Haita avea să-mi adulmece rănile cât de curând. Avea să mă găsească în câteva clipe. Dar mâna refuza să mă asculte, tremurând de durere, teamă şi emoţie.

Prea târziu am observat că ţipetele lui Blaise se

schimbaseră.

Redevenit om, în pielea goală, şi-a smuls cuţitul din palmă şi a mârâit:

— Cum îl chema?

INIMĂ DE GHEAŢĂ

Lou

AM BĂTĂTORIT PĂMÂNTUL PE CARE CĂLCAM. Detestam acest sentiment – această *neputinţă.* Reid era departe de mine, se zbătea să-şi salveze viaţa, iar eu nu-l puteam ajuta cu nimic. Cei trei lupi desemnaţi de Blaise să ne păzească – printre care şi fiul lui, Terrance – nu ne lăsau să facem nicio mişcare. Judecând după dimensiunile lor, tovarăşii lui Terrance erau de-o seamă cu el. Toţi trei se uitau spre lizieră, cu spatele la noi, şi scheunau încet. Umerii încordaţi şi urechile ciulite spuneau ceea ce ei nu mai puteau.

Voiau să se alăture haitei.

Eu voiam să-i jupoi de vii şi să-mi fac mantie din blănile lor.

— Trebuie să facem ceva, i-am şoptit lui Coco, aruncând o privire duşmănoasă spre spatele negru al lui Terrance.

Chiar dacă erau mai mici decât restul vârcolacilor, fără îndoială aveau colţii la fel de ascuţiţi.

— Cum o să ştim dacă ajunge la Gévaudan? Dacă Blaise îl omoară oricum?

Simţeam privirea lui Coco, dar nu mi-am dezlipit ochii de la lupi, arzând de nerăbdare să-mi înfig cuţitul în piepturile lor. Mă furnica pielea de neastâmpăr.

— N-avem de ales, a spus Coco. Trebuie să aşteptăm.

— Întotdeauna ai de ales. De pildă, putem alege să le tăiem gâturile dracilor ăstora şi să ne vedem de drum.

— Or înţelege ce spunem? a şoptit Ansel, speriat, de lângă Beau. Când sunt transformaţi în lupi, vreau să zic, a adăugat, pe un ton şi mai scăzut.

— Mă doare-n cur.

Coco a scos un pufnet. M-am uitat la ea. Zâmbea fără veselie. Avea ochii la fel de încercănaţi ca mine şi pielea mai palidă decât de obicei. Nu eram singura care-şi făcea griji pentru Reid. Gândul acesta îmi încălzea sufletul.

— Ai încredere în el, Lou. O scoate la capăt cumva.

— Ştiu! am spus răstit, şi toată căldura s-a stins în momentul în care m-am întors cu faţa la ea. Dacă e cineva care poate învinge Fiara din Gévaudan, acela e Reid. Dar dacă se întâmplă ceva? Dacă-i întind o capcană? Lupii vânează în haită. N-o să-l atace decât dacă sunt în superioritate numerică, iar idiotul dispreţuieşte magia…

— E înarmat până-n dinţi, mi-a reamintit Beau.

— A fost Vânător, Lou, a spus Coco, cu o voce atât de blândă şi răbdătoare, încât mă scotea din minţi. Ştie să vâneze, ceea ce înseamnă că ştie să se şi ascundă. O să-şi şteargă urmele.

Ansel a legănat aprobator din cap.

Dar Ansel – dragul de el – era un *copil.* Nici el, nici Coco nu ştiau ce spun.

— Reid nu-i genul care să se ascundă.

Am reînceput să mă plimb de colo-colo, blestemând aprig noroiul gros care-mi acoperea cizmele. Eram udă leoarcă pe picioare.

— Şi, chiar de-ar fi genul, în mocirla asta îţi ajunge noroiul până la genunchi…

— Mai bine noroi decât zăpadă, a chicotit Beau.

— Serios?

M-a privit chiorâş, deranjat de tonul meu. Am scos un pufnet şi am lovit furioasă cu picioarele în apă.

— Nu te mai uita aşa la mine! Amândouă sunt la fel de insuportabile. Singurul avantaj real al iernii e gheaţa, dar unde altundeva puteau trăi nişte câini decât într-o nenorocită de mlaştină?

În depărtare au izbucnit urlete – febrile, de data asta, şi neîndurătoare –, iar paznicii noştri s-au ridicat imediat, gâfâind de nerăbdare. Terrance îşi lingea avid buzele. Spaima îmi strângea pieptul ca o gheară.

— L-au găsit!

— N-ai de unde şti asta, a spus Coco. Nu cumva să faci vreo prostie…

Ţipătul lui Reid a răsunat în noapte.

— Lou, a murmurat Ansel, cu ochii mari de groază,

bâjbâind după mâna mea. Lou, Reid n-ar vrea să...

Am izbit cu palma în pământ.

Ţurţuri de gheaţă mi-au ţâşnit din degete peste mlaştină şi pământul s-a acoperit de promoroacă. I-am mânat mai departe, mai repede, *mai repede,* în timp ce lujeri de frig îmi învăluiau inima. Bătăile inimii au încetinit. Respiraţia îmi era îngreunată. Nu-mi păsa. Am înfipt degetele mai adânc în pământul moale şi am îndemnat gheaţa să înainteze atât de departe cât o ducea structura. Şi mai departe. Firicelul auriu din jurul corpului meu pulsa – îmi ataca mintea, trupul, chiar sufletul cu o răceală profundă şi nemărginită –, dar nu i-am dat drumul.

Am auzit-o vag pe Coco care striga în spatele meu, l-am auzit pe Beau înjurând, dar nu reuşeam să disting sunete desluşite. Vederea îmi era împăienjenită, iar lupii din faţa mea au devenit trei umbre mârâitoare. Lumea a început să se învârtă. Pământul venea ameninţător spre mine. Dar m-am ţinut tare. Mai degrabă îngheţam marea întreagă – lumea întreagă – decât să renunţ. Pentru că Reid avea nevoie de ajutor. Reid avea nevoie...

Pământ îngheţat. Avea nevoie de pământ îngheţat. I-ar fi... i-ar fi oferit... ceva. Un avantaj. I-ar fi oferit... un avantaj. Un avantaj împotriva...

O amorţeală plăcută mi s-a strecurat în oase, înceţoşându-mi gândurile, răpindu-mi memoria. Nu-mi mai aminteam cum îl cheamă. Nu-mi mai aminteam numele meu. Am clipit o dată, de două ori, apoi s-a întunecat totul.

Un junghi de durere mi-a străpuns pieptul şi m-am trezit cu o tresărire.

— Drăcia dracului! a exclamat Coco şi m-a tras în picioare, după care am alunecat pe ceva şi ne-am prăvălit iar la pământ.

Am căzut una peste alta. A tras o înjurătură zdravănă şi m-a dat jos de pe ea. Mă simţeam... straniu.

— Ai mare noroc că *n-ai murit!* Nu ştiu cum ai reuşit. *Trebuia* să fii moartă acum, a spus, chinuindu-se să se ridice din nou. Ce-a fost în mintea ta?

M-am frecat pe faţă şi m-am strâmbat puţin din cauza mirosului pătrunzător de magie. Îmi ardea nările şi îmi înţepa ochii. Nu-l mai simţisem atât de intens de la întâmplarea din templu, de Modraniht.

— Despre ce vorbeşti?

— Despre gheaţă, Lou, a spus Coco, arătând în jur. Despre *gheaţă.*

O chiciură groasă şi translucidă acoperea totul, de la firele de iarbă uscată, ferigile şi lichenii de pe sol, până la ramurile cele mai înalte ale chiparoşilor. Am rămas cu gura căscată. Cât vedeai cu ochii, Le Ventre nu mai era înverzit. Nu mai era umed, apăsător şi *viu.* Nu. Acum era alb, tare şi scânteietor, chiar şi în beznă. Am făcut un pas, ca să verific gheaţa de sub picior. Nu s-a crăpat sub greutatea mea. Când am călcat din nou şi m-am uitat înapoi, nu lăsasem nicio urmă pe ea.

Am zâmbit.

Un mârâit venit din partea stângă m-a readus la realitate. Un lup tocmai se repezise la Beau şi Ansel, care a ridicat cuţitul, încercând să se apere. Coco le-a sărit imediat în ajutor, evitându-l pe Terrance care, în grabă, a trecut chiar pe lângă ea. Al treilea lup s-a năpustit la mine, cu botul căscat.

Am zâmbit şi mai larg. Se vedea treaba că încălcasem regula.

Cu un pufnet amuzat, am rotit din degete şi lupul a alunecat pe gheaţă. Structura s-a evaporat într-o pulbere aurie. M-am clătinat, dar am reuşit să mă ţin pe picioare, chiar dacă mi se învârtea capul. În momentul în care mi-am revenit, şi-a recăpătat şi lupul echilibrul. I-am tras un bobârnac în bot exact când a sărit iar la mine. A alunecat şi s-a prăbuşit pe jos ca un bolovan.

Deşi aveam vederea încă înceţoşată, am râs şi am încleştat pumnul, dirijând gheaţa pe labele lui.

A scos un chelălăit în timp ce aceasta îi înghiţea picioarele, pieptul şi îi urca neobosită spre gât. Priveam fascinată şi râsul îmi devenea tot mai rece. Glacial.

Mai mult mai mult mai mult.

Voiam să văd cum i se stinge lumina din ochi.

— Fereşte-te, Lou! mi-a strigat Coco.

Cu o plăcere absurdă, m-am răsucit şi am scuturat din încheietură – prinzând o structură cu uşurinţă – tocmai când Terrance se năpustea la gâtul meu. I s-au sfărâmat oasele de pe partea dreaptă a corpului şi lupul a căzut cu un urlet sfâşietor. Dar eu nu simţeam pic de durere. Am trecut peste el şi am întins braţele spre ultimul vârcolac rămas în picioare. Acesta s-a îndepărtat încet de Coco şi Ansel.

— Lasă-mi prietenii în pace! i-am zis, urmărindu-l cu zâmbetul pe buze.

Auriul pâlpâia în jurul meu, într-o miriadă de posibilităţi – mai multe ca niciodată. Atâta durere! Atâta suferinţă! Lupul îşi merita soarta. I-ar fi ucis.

Semenii lui e posibil să-l fi ucis deja pe Reid, mi-a şoptit o voce.

Mi-a dispărut zâmbetul.

Ansel s-a pus în calea mea, cu o figură neliniştită.

— Ce vrei să faci?

— Ansel.

Coco s-a strecurat între noi, l-a luat de mână şi l-a tras în spatele ei.

— Nu te băga, i-a spus, uitându-se fix în ochii mei. Gata, Lou! Tu controlezi magia, nu ea pe tine.

Văzând că nu răspund şi nu las mâinile jos, a venit mai aproape.

— Topeşte gheaţa. Sacrificiul a fost prea mare.

— Dar Reid are nevoie de gheaţă. Fără ea, moare.

M-a prins de mâini cu blândeţe şi mi le-a tras în jos.

— Sunt lucruri mai rele decât moartea, Lou. Repară ce-ai stricat. Întoarce-te la noi! Nu continua pe drumul ăsta.

M-am uitat lung la ea.

Vrăjitoarele dispuse să sacrifice totul sunt puternice, mi-a reamintit vocea.

Şi periculoase, a adăugat un colţişor al minţii mele. *Şi schimbate.*

— Tu nu eşti ca mama ta, a şoptit Coco.

— Nu sunt ca mama, am repetat cu voce şovăitoare.

Ansel şi Beau ne priveau cu ochi mari.

Coco a legănat mulţumită din cap şi m-a mângâiat pe obraz.

— Repară ce-ai stricat.

De data asta, strămoaşele mele aşteptau fără să mai spună nimic. În ciuda părerii lui Coco, nu m-ar fi îndemnat să fac ceva ce nu-mi doream. Doar îmi amplificau dorinţele şi mă încurajau să le îndeplinesc. Dar dorinţa îţi tulbura minţile, era deopotrivă îmbătătoare şi mortală.

Din colţişorul îndepărtat al minţii a răsunat vocea lui Reid. *Nesăbuită.*

— Tu nu eşti aşa, Lou, a zis Coco, încercând să mă măgulească. Repară totul.

Dacă nu aveam încredere în ea, poate că n-aş fi ascultat-o. Dar colţişorul acela al minţii părea convins de vorbele ei. M-am lăsat în genunchi şi am pus o palmă pe pământ. Mi-a apărut o singură structură, care a plutit uşor din pustiul rece al pieptului meu şi s-a dus spre gheaţă. M-am înfiorat.

O săgeată cu vârf albastru mi-a zgâriat piciorul.

— Nu! a strigat Coco şi s-a aruncat peste mine. Nu trageţi!

Era prea târziu.

„Doar ce ne-am întâlnit cu câţiva puţin mai devreme.” Ochii Pământiului aveau o sticlire flămândă când a spus asta. „Slugoii dracului! De câteva săptămâni tot patrulează prin pădure şi ne strică nouă socotelile.”

Mi-a apărut chipul obosit al lui Reid. „Aseară, Vânătorii erau în apropiere.”

Evident, mai aproape decât ne imaginam. Am dat-o pe Coco la o parte şi m-am ridicat. Vibram din tot corpul. Am îndoit degetele. Era doar o chestiune de timp până când ne-ar fi găsit – şi ce bine se nimerise!

În sfârşit, erau aici!

Vânătorii.

Cu arcurile şi balisardele întinse, Jean Luc a ieşit dintre copaci, în fruntea detaşamentului. Un licăr de mirare i-a

luminat ochii când m-a văzut, dar hotărârea i-a luat repede locul. A ridicat o mână, făcându-le semn celorlalţi să se oprească, şi a venit încet către mine.

— Măi să fie! Louise le Blanc în carne şi oase. Nici nu-ţi imaginezi cât mă bucur să te văd!

Am zâmbit, cu ochii la balisarda lui.

— Şi eu, Jean Luc. Ce ţi-a luat atât?

— A trebuit să îngropăm cadavrele lăsate de voi.

Ochii lui palizi s-au uitat la gheaţa din jur, apoi mi-au examinat chipul şi părul. A scos un fluierat uşor.

— Faţada a început să se crape din câte observ. În sfârşit, iese la iveală putregaiul din interior, a zis, după care a arătat spre lupul pe jumătate îngheţat. Îţi mulţumesc că ne-ai uşurat munca. Blaise e greu de găsit. Maiestatea Sa va fi încântat.

Am făcut o plecăciunea adâncă, cu braţele întinse.

— Suntem la ordinele sale.

În clipa aceea, Jean Luc l-a observat pe Beau.

— Înălţimea Voastră. Ar fi trebuit să mă aştept să vă găsesc aici. Tatăl domniei voastre se dă de ceasul morţii de câteva săptămâni.

Deşi părea încă tulburat, Beau s-a ridicat în picioare şi l-a privit de sus.

— Asta pentru că i-ai spus tu despre amestecul meu în cele petrecute de Modraniht.

Jean Luc a rânjit dispreţuitor.

— Nesăbuinţele domniei voastre nu vor scăpa nepedepsite. Mi-e scârbă că, într-o zi, vă voi numi rege.

— Stai liniştit. N-o să fii în viaţă ca să asişti la încoronarea mea. Mai ales dacă îmi mai ameninţi prietenii mult.

— Prieteni, a zis Jean Luc, apropiindu-se, cu degetele încleştate pe mânerul din argint cu safire.

Am zâmbit. Îi promisesem lui Reid că îi fac rost de altă balisardă. Ce minunat că avea să fie tocmai balisarda lui Jean Luc!

— Ascultaţi-mă bine ce spun, Înălţimea Voastră. De data asta, nu mai scăpaţi. Vrăjitoarele astea, a zis, arătând din

cap spre mine şi Coco, şi complicii lor vor arde pe rug. *Prietenii* domniei voastre vor arde pe rug. Cu mâna mea o să le aprind când ne întoarcem la Cesarine. Unul pentru Cosette Monvoisin. Unul pentru Louise le Blanc. Unul pentru Ansel Diggory. Şi unul pentru Reid Diggory, a adăugat, dezvelindu-şi dinţii.

Se înşela, fireşte. Amarnic se înşela.

— Un mod potrivit de-a ne cinsti înaintaşii, nu-i aşa?

— Célie o să te urască dacă-l omori pe Reid, a zis Beau.

— Ia zi, Jean Luc, ai apucat să i-o tragi? am întrebat, răsucindu-mi o şuviţă de păr pe deget.

S-a lăsat liniştea preţ de o secundă, apoi…

— Eu nu… s-a bâlbâit el, cu o privire şocată. Ce…

— Deci răspunsul e afirmativ, am spus, apropiindu-mă de el, atât cât să nu mă atingă cu sabia. În caz că te întrebai, Reid nu i-a tras-o. Biata fată! A iubit-o mult, dar n-a vrut, probabil, să-şi încalce jurămintele. Sau aştepta să se însoare, am adăugat, cu un rânjet larg.

Jean Luc şi-a fluturat balisarda.

— Ţine-ţi gura…

I-am ieşit în întâmpinare cu o sabie de gheaţă. Îngrijoraţi, tovarăşii lui au făcut câţiva paşi spre noi, iar Coco, Ansel şi Beau au scos cuţitele.

— Nu cred că o să-i facă plăcere când o să afle că prietenul lui cel mai bun era îndrăgostit în secret de iubita lui. Urât din partea ta, Jean Luc! Ai aşteptat măcar să-şi găsească ceva mai bun înainte să-ţi plantezi sămânţa?

— Nu rosti numele lui Célie! a mârâit el printre săbiile noastre încrucişate.

Nu m-am lăsat descurajată.

— N-am cum să nu observ că îţi merge mult mai bine de când ai scăpat de Reid. Râvneai la viaţa lui, n-am dreptate? Acum poţi, în sfârşit, s-o trăieşti tu. Un grad de mâna a doua, putere de mâna a doua, am spus, cu un zâmbet mieros, şi mi-am frecat încet sabia de a lui, atingându-i mâna cu gheaţa. Iubită de mâna a doua.

S-a desprins de mine cu un mârâit. Îi pulsa o venă la tâmplă.

— Unde e Reid?

— Nici nu vreau să mă gândesc cât o fi de dezamăgită. Deşi o fată de mâna a doua merită un băiat de mâna a doua...

S-a năpustit iar spre mine. M-am ferit cu uşurinţă.

— Ucigaşul ăla nu merita să respire acelaşi aer cu ea. Era să moară când a auzit de fapta lui. De câteva săptămâni s-a izolat de lume, din cauză că a făcut greşeala să se ataşeze de el. Dacă nu eram eu, o distrugea. Aşa cum l-ai distrus tu pe el. Zi-mi unde e!

— Nu-i aici, am ciripit, cu acelaşi zâmbet mieros, în timp ce ne dădeam târcoale.

Sub paşii mei, gheaţa a devenit mai groasă, iar frunzişul a început să trosnească desluşit.

— Eşti un hoţ, Jean Luc – unul foarte bun, trebuie să recunosc –, dar eu sunt mai bună. Ai ceva ce-mi trebuie.

— Spune-mi unde-l găsesc, vrăjitoareo, altminteri...

— Altminteri, ce? Dacă e să ne luăm după viaţa ta de până acum, în curând o să mă implori să te distrug şi pe tine.

Cu un mârâit, le-a dat semnalul soldaţilor lui, dar am ridicat mâna înainte ca ei să ajungă la noi. Aşchii de gheaţă s-au înălţat în spatele lui, în jurul lui, până când s-a trezit încercuit de ţurţuri tăioşi. Prizonier, s-a apucat să dea ordine – căutând disperat o cale de scăpare –, în vreme ce Vânătorii izbeau gheaţa din toate puterile.

— Spargeţi-o!

— Căpitane...

— Scoateţi-l *de-acolo!*

Unul dintre ţurţuri s-a spart, împrăştiind o ploaie de gheaţă peste capetele noastre. Am profitat de neatenţia lui Jean Luc, m-am repezit şi l-am tăiat pe mâna în care ţinea balisarda. A scos un ţipăt, dar nu i-a dat drumul. Cu cealaltă mână, m-a apucat de încheietură şi a răsucit-o, iar asta... asta era inacceptabil.

L-am scuipat în ochi.

S-a tras înapoi şi a slăbit strânsoarea. Mi-am înfipt unghiile în rana lui şi i-am sfâşiat pielea. A urlat de durere.

— *Javră* nenorocită…

— Vai de mine!

I-am luat balisarda şi am învârtit-o în mână, cu sabia de gheaţă la gâtul lui. Apoi am pufnit în râs. Am râs şi am râs până ce Coco, Ansel şi Beau au început să se lupte cu gheaţa, alături de Vânători. „Lou Lou Lou”, reverberau strigătele lor disperate în jurul meu. Prin mine. Luna se reflecta în ochii căscaţi ai lui Jean Luc. A dat înapoi încet.

— Cred că ai pierdut ceva, căpitane.

Am azvârlit sabia de gheaţă în ţurţurele de lângă capul lui şi am ridicat mâna liberă.

— O să mă distrez de minune!

ADĂPOST

Reid

— CUM… ÎL CHEMA?

Blaise şi-a arătat dinţii şi în ochi i-am văzut primul licăr de emoţie. Sângele i se prelingea pe mână.

— *Pe fiul* meu. Ştii măcar cum îl chema?

Am scos din teacă şi al doilea cuţit, covârşit de ruşine. Deşi nu dădea semne că vrea să atace, nu voiam să fiu luat pe nepregătite.

— Nu.

— Adrien, a spus, aproape şoptit, solemn. Îl chema Adrien. Era băiatul meu cel mai mare. Ţin minte şi acum clipa în care l-am luat prima oară în braţe, a continuat, apoi a făcut o scurtă pauză. Ai copii, căpitane Diggory?

Din ce în ce mai stânjenit, am clătinat din cap. Am strâns cuţitele mai tare în palme.

— M-am gândit eu.

A făcut un pas spre mine. Eu am făcut un pas înapoi.

— Majoritatea vârcolacilor se împerechează ca să procreeze. Ne adorăm puii. Ei sunt totul pentru noi.

A urmat o nouă pauză, mai lungă de data asta.

— Eu şi partenerul meu ne doream acelaşi lucru, dar nu puteam procrea. El se trăgea dintr-o haită de dincolo de mare.

A mai înaintat un pas. Aproape ne atingeam.

— După ce tovarăşii tăi i-au ucis pe părinţii biologici ai lui Adrien, l-am adoptat noi. Când ne-ai omorât fiul, partenerul meu şi-a pus capăt zilelor.

Ochii lui – atât de blânzi şi pierduţi în amintiri acum o secundă – şi-au înăsprit privirea.

— N-a apucat să-i cunoască pe Liana şi Terrance. I-ar fi iubit enorm. *Meritau* să-i simtă iubirea.

Remuşcările mă sufocau. Am deschis gura să spun ceva – orice –, dar am închis-o rapid, abia abţinându-mă să vomit. Niciun cuvânt nu avea cum să şteargă fapta mea.

Nu avea cum să aducă înapoi ce îi răpisem.

— Aşa că, vezi tu, a reluat Blaise, cu vocea gâtuită de emoţie, îmi eşti dator cu sânge.

Nu puteam încă vorbi. Dar, când a început să se transforme din nou, am intrat în panică.

— Nu vreau să mă lupt cu tine.

— Nici eu, a mârâit, scuturându-se din toate încheieturile. Dar de luptat, tot ne vom lupta.

Tocmai se lăsase în patru labe, când temperatura a scăzut, iar pământul de sub picioarele noastre s-a acoperit de gheaţă – de *gheaţă.* Am privit-o năucit cum înghite cărarea din faţă, devorează fiecare copac şi nimiceşte fiecare frunză. Fiecare ac. În clipa în care a ajuns în vârful celor mai înalte ramuri, a explodat într-un nor alb şi ne-a împroşcat cu zăpadă care mirosea a magie. *A furie.* Blaise a scos un chelălăit mirat şi şi-a pierdut echilibrul.

Groaza mi-a strâns inima ca o gheară.

Ce făcuse Lou?

— E puternică, nu?

Corpul lui Blaise continua să trosnească şi să contorsioneze, iar ochii îi scânteiau în beznă. Dinţii îi străluceau.

— Aşchia nu sare departe de trunchi.

Chiar atunci, peste copaci, s-a înălţat un urlet sfâşietor. Mai subţire decât celelalte. Suferind. Blaise a ridicat capul şi a scos un scheunat neliniştit.

— Terrance, a bolborosit, aproape ininteligibil din cauza botului.

A rupt-o la fugă înainte de a-şi încheia transformarea.

Lou.

Cu cuţitele în mâini, m-am luat după el, patinând şi alunecând pe oglinda de gheaţă. Nu conta. Mi-am continuat drumul. La fel şi Blaise. Într-un sfârşit, când am ajuns la copacii de la marginea teritoriului vârcolacilor, m-am oprit, şocat de priveliştea din faţa mea.

Câţiva Vânători atârnau în aer şi se roteau agale – cu gâturile încordate şi muşchii scuturaţi de convulsii – în vreme ce vârcolacii se chinuiau să scape din gheaţa care le

imobiliza labele. Picioarele. Vânătorii şi vârcolacii teferi se ciopârţeau cu săbii şi colţi. Când mulţimea de trupuri s-a dat la o parte – scoţând la iveală o siluetă subţire, cu părul alb, în mijlocul unei cuşti sfărâmate de gheaţă – mi-a stat inima-n loc.

Lou.

Cu privirea goală şi un zâmbet de gheaţă, îşi unduia degetele ca un pianist. Coco ţipa lângă ea şi o trăgea zadarnic de braţ, în timp ce Beau şi Ansel încercau din răsputeri să le apere. Lacrimi mari se prelingeau pe obrajii lui Ansel. Blaise a scos un mârâit şi s-a năpustit spre ei. M-am aruncat asupra lui din spate, l-am cuprins de piept şi ne-am rostogolit la pământ.

— Lou!

Mi-a auzit strigătul şi s-a oprit. S-a întors. Mi-a îngheţat sângele în vene când i-am văzut zâmbetul.

— Opreşte-te, Lou!

— Ştiu că ţi-am pierdut balisarda, Reid, a spus, cu o voce dezgustător de mieroasă, dar ţi-am făcut rost de alta.

A ridicat deasupra capului o balisardă plină de sânge.

Jean Luc – mi-a luat câteva secunde să-l recunosc – *Jean Luc* s-a repezit spre ea.

— Ai grijă! am strigat.

Lou s-a răsucit graţios şi l-a ridicat în aer cu o simplă mişcare a mâinii. Jean Luc a căzut ca un bolovan pe un colţ de gheaţă, cât pe ce să se împlânte în el. Am înţeles brusc şi dureros ce s-a întâmplat.

Lou îi luase balisarda.

Zărindu-şi tatăl, Terrance a scos un scâncet şi a încercat să se târască spre noi. Jumătate din corpul lui părea... inert. Articulaţiile, nefireşti. Strâmbe. Blaise se zvârcolea în braţele mele şi încerca să mă muşte de rana de pe braţ. I-am dat drumul. S-a dus săgeată la Terrance, l-a apucat cu colţii de ceafă şi l-a tras la adăpost.

Am ocolit un Vânător şi am alergat spre Lou. Când am luat-o în braţe, a pufnit în râs. Iar privirea din ochii ei... Am strâns-o mai tare la piept.

— Ce se întâmplă aici?

— Trebuie să topească gheaţa! a strigat Coco.

Se bătea cu Jean Luc, care ataca feroce, în ciuda numeroaselor răni – sau, poate, din cauza lor. În câteva secunde, mi-am dat seama că nu voia doar s-o rănească pe Coco. Voia s-o ucidă.

— Nu mă ascultă...

S-a ferit din faţa bucăţii de gheaţă pe care Jean Luc o agita cu brutalitate, dar tot a crestat-o pe piept. Cuvintele ei s-au terminat cu un geamăt.

Uluit, dar şi îngrozit – neştiind pe cine să ajut mai întâi –, i-am luat faţa lui Lou în palme.

— Hei, a şoptit, lipindu-se de mine, deşi ochii îi erau în continuare înfiorător de goi. Te-a salvat gheaţa?

— Da, am minţit-o fără să clipesc, dar acum trebuie s-o topeşti. Faci asta de dragul meu? Topeşti gheaţa?

A lăsat capul într-o parte. Se citea nedumerirea în ochii ei lipsiţi de viaţa. Aşteptam cu sufletul la gură.

— Bineînţeles, a spus, clipind. Fac orice pentru oamenii pe care-i iubesc. Ştii asta prea bine, Reid.

Cuvintele ei, atât de simplu rostite, mi-au dat fiori pe şira spinării. Într-adevăr, ştiam asta. Ştiam că e dispusă să moară îngheţată, ca să-mi readucă suflarea în plămâni, să-şi distrugă memoria, ca să-mi încălzească trupul.

Ştiam că ar fi în stare să-şi sacrifice căldura – omenia – ca să mă apere de vârcolaci.

— Topeşte gheaţa, Lou, am spus. Topeşte-o repede!

A legănat din cap şi s-a lăsat în genunchi. Când a pus palmele pe pământ, m-am aşezat în spatele ei, să o apăr. I-am tras un pumn unui Vânător care se apropiase cam mult. Mă rugam ca structura să fie reversibilă. Să nu fie prea târziu.

Lumea părea să fi încremenit în momentul în care Lou a închis ochii şi căldura a ţâşnit din ea ca un torent. Solul a devenit mâlos sub degetele ei. Vânătorii suspendaţi au revenit pe pământ, iar vârcolacii au început să-şi lingă labele eliberate din gheaţă. M-am rugat. Şi m-am rugat, şi m-am rugat.

Adu-o înapoi! Te implor!

Căută-ne.

Când s-a ridicat şi a clătinat din cap, aproape că am strivit-o în braţe.

— Lou.

— Ce...

S-a lăsat pe spate şi s-a uitat buimăcită la dezastrul din jur. Vânătorii şi vârcolacii o priveau precauţi, neştiind ce să facă în lipsa unor ordine. Niciunii nu păreau dornici să se apropie de ea. Nici măcar cei înarmaţi cu balisarde. A lui Jean Luc atârna pe lângă corpul lui Lou.

— Ce s-a întâmplat?

— Ne-ai salvat, a declarat categoric Coco.

Deşi se clătina pe picioare – era pământie la faţă şi mânjită de sânge pe cămaşă –, tot arăta mai bine decât Jean Luc, care gâfâia la picioarele ei. Când a încercat să se ridice, Coco i-a tras un picior în faţă.

— Şi n-o să mai faci asta niciodată! Absolut niciodată! auzi ce spun? Nu-mi pasă dacă Reid e... legat fedeleş... pe rug...

S-a oprit, s-a strâmbat de durere şi a dus palmele la rană.

Lou i-a sărit în ajutor în ultima clipă şi Coco s-a prăbuşit în braţele ei.

— Sunt bine, a spus Coco, cu vocea slăbită. O să mă vindec. Nu folosi magia.

— Scorpii nenorocite...

Ţinându-se de nas, Jean Luc se târa spre ele. I se scurgea sângele printre degete.

— Bucăţi vă fac pe amândouă. Dă-mi-o înapoi! Dă-mi înapoi balisarda!

— Ajunge! a tunat vocea lui Blaise înainte ca el să apară în faţa noastră.

Vârcolacii au început să se frământe. Îl ducea în braţe pe Terrance. Băiatul avea fruntea îmbrobodită de sudoare şi respira greu. Chinuit. Se preschimbase la loc. În forma aceasta, se vedea limpede că avea toată partea dreaptă zdrobită. Un lup cafeniu de lângă Ansel a scos un chelălăit ascuţit. A apărut în fugă şi Liana, căci trosnetul de oase nu

prevestea nimic bun. Am întors capul, ca să nu-i văd pielea dezgolită, dar nu-i puteam ignora plânsetele.

— Terrance! Nu, nu, *nu!* Te implor, Mamă Lună! *Terrance!*

Ochii galbeni ai lui Blaise se uitau când la Vânători, când la Lou.

— Cine e vinovatul?

— *Vrăjitoria,* a zis Jean Luc, scuipând sânge.

Toţi ochii s-au întors spre Lou, care s-a albit la faţă.

— Pot să-l vindec, a spus Coco, ridicând capul de pe umărul lui Lou.

Avea ochii sticloşi. Suferinzi.

— Adu-l aici.

— Nu, am zis, postându-mă în faţa lor, iar Blaise a mârâit. Pace, Blaise. Pot... pot să-ţi vindec fiul.

Am vârât mâna în buzunar şi am scos sticluţa cu sânge şi miere.

Un zâmbet firav a apărut pe buzele lui Coco. A legănat aprobator din cap.

— Are leziuni interne. Trebuie s-o bea.

Blaise n-a schiţat niciun gest să mă oprească în momentul în care m-am apropiat. Nu m-a prins de mână când am dus sticluţa la buzele lui Terrance.

— Bea, am spus, turnându-i băiatului lichidul pe gât.

A încercat să se zbată, dar Blaise îl ţinea bine. După ce-a înghiţit şi ultima picătura, am aşteptat toţi cu sufletul la gură. Până şi Jean Luc. Se uita cu o privire deopotrivă fascinată şi scârbită cum respiraţia băiatului începe să se înfiripe. Cum îi revine culoarea în obraji. Una câte una, coastele s-au sudat la loc. Deşi gemea de durere, Blaise îi mângâia părul, şoptindu-i vorbe de îmbărbătare.

Curgeau lacrimile şuvoi pe obrajii bătrânului.

— *Père?* a spus Terrance, şi hohotele lui Blaise s-au înteţit.

— Sunt aici, fiule.

— Vrăjitoarea, ea... a murmurat băiatul, suspinând.

— Vrăjitoarea nu va păţi nimic, am spus eu şi m-am uitat în ochii lui Blaise.

După o clipă de tensiune, a legănat din cap în semn de încuviinţare.

— Mi-ai salvat fiul, Reid Diggory. Îţi sunt îndatorat.

— Nu, eu îţi sunt îndatorat, am zis, uitându-mă iar la Terrance cu inima strânsă. Ştiu că nu e nicio consolare, dar îmi pare rău. Sincer. Mi-aş dori…

Am înghiţit în sec şi am întors capul. Lou m-a prins de mână.

— Mi-aş dori să-l pot aduce pe Adrien înapoi.

— Dumnezeule mare! a exclamat Jean Luc, dezgustat, şi le-a făcut semn Vânătorilor de unde stătea pe pământ. Mi-ajunge cât am auzit! Arestaţi-i pe toţi, chiar şi pe Fiară! N-au decât să se împrietenească în Turn, cât îşi aşteaptă execuţia.

Apoi s-a întors spre Lou, cu o privire încărcată de ură.

— Pe asta omorâţi-o pe loc!

Blaise a strâmbat din buze. A venit lângă mine, iar lupii i s-au alăturat. Scoteau mârâituri guturale. Şi-au zbârlit blănile. Eu şi Ansel am scos cuţitele, iar Lou, deşi încă palidă, a ridicat mâna liberă. Cu cealaltă o ţinea pe Coco.

— Nu prea cred, a zis Blaise.

Beau s-a postat repede în faţa noastră.

— Eu sunt de partea lor, a zis, şi, cum tata nu e aici ca să vă comande, o să vorbesc eu în numele lui. Ceea ce înseamnă că… te depăşesc în grad.

A rânjit şi le-a făcut semn din cap Vânătorilor.

— Pe loc repaus, soldaţi!

Jean Luc l-a săgetat cu privirea, tremurând de mânie.

— Nu răspund la ordinele tale!

— Fără balisardă, nici eu nu răspund la ale tale.

Vânătorii se codeau.

— Avem o propunere, a spus Lou.

M-am crispat, căci, din nou, nu ştiam ce-o să urmeze. Doar ce înlăturaserăm pericolul cel mai mare. Un singur cuvânt al lui Lou putea înrăutăţi din nou lucrurile.

Auzindu-i vocea, Blaise şi-a arătat dinţii. Unul dintre vârcolaci a început să mârâie. Lou i-a ignorat pe amândoi, concentrându-se doar pe Jean Luc.

— Cumva se termină cu tine arzând pe rug? a zis el, cu un râset amar.

— Se termină cu Morgane pe rug.

De mirare, i-a dispărut încruntarea de pe faţă.

— Poftim?!

— Ştim unde s-o găsim.

— De ce te-aş crede? a întrebat el, cu ochii mijiţi.

— N-am motive să te mint, a răspuns Lou, făcând semn de jur-împrejur, cu balisarda lui. Nu e ca şi cum mă poţi aresta în acest moment. Sunteţi depăşiţi numeric. Vulnerabili. Dar, dacă vă întoarceţi la Cesarine împreună cu noi, ai şansa să termini ce-ai început de Modraniht. Gândeşte-te puţin. Morgane e încă rănită. Dacă moare, regele Auguste nu mai are de ce se teme, iar *tu* vei fi eroul regatului.

— Morgane e în Cesarine? a întrebat Jean Luc tăios.

— Da, a răspuns Lou şi mi-a aruncat o ocheadă. Credem că pune la cale un atac la înmormântarea arhiepiscopului.

S-a lăsat o tăcere apăsătoare.

— Ce te face să crezi asta? a întrebat, într-un final, Blaise, pe un ton glacial.

— Am primit un bileţel, a spus ea şi s-a aplecat să-l scoată din cizmă. E scrisul mamei şi vorbeşte de un sicriu şi tânguiri.

Blaise o privea cu neîncredere.

— Dacă mama ta a adus biletul, de ce nu te-a răpit atunci?

— Se joacă cu noi. Ne momeşte. Aşa-i place ei să se distreze. Tocmai de-asta credem că o să atace la înmormântarea arhiepiscopului – ca să aibă un impact cât mai mare. Ca să pună sare pe rana regatului. La Voisin şi Vrăjitoarele Roşii au acceptat deja să lupte alături de noi. Cu ajutorul tuturor celor aici de faţă, putem, în sfârşit, s-o învingem.

— Avem nevoie de ajutorul tău, *frère,* am spus, după care am stat câteva clipe pe gânduri înainte de a-i întinde mâna. Tu eşti căpitanul Vânătorilor acum. Cu ajutorul tău, am putea să-l atragem pe regele Auguste de partea

noastră.

M-a lovit peste mână şi şi-a arătat dinţii.

— Nu eşti fratele meu! Fratele meu a murit odată cu părintele meu. *Fratele* meu n-ar proteja o vrăjitoare şi s-o condamne pe alta. Le-ar ucide pe amândouă. Eşti nebun dacă-ţi închipui că regele se va alătura vreodată *cauzei* voastre.

— Sunt acelaşi om dintotdeauna, Jean. Sunt tot *eu.* Ajută-ne! Putem redeveni ce-am fost altădată. Ne putem cinsti părintele *împreună.*

S-a uitat lung la mine preţ de o secundă.

După care mi-a tras un pumn în nas.

Am făcut câţiva paşi înapoi, clătinându-mă pe picioare, cu lacrimi la ochi şi sânge la nas. Lou a mârâit şi a dat să se repeadă la el, dar o ţinea Coco pe loc. Ansel şi Beau au venit lângă mine. Primul a încercat să-l imobilizeze pe Jean, care tocmai se pregătea de un nou atac, iar al doilea s-a aplecat să-mi examineze nasul.

— Nu-i fracturat, a mormăit.

— *Eu* îmi voi onora părintele, a zis Jean Luc, zbătându-se să scape din strânsoarea lui Ansel, care-l ţinea cu o forţă neaşteptată, când o să te leg pe rug ca un uneltitor ce eşti. Dumnezeu mi-e martor că o să arzi pentru faptele tale. Cu mâna mea o să aprind focul sub tine.

Mi se prelingea sângele pe gură şi bărbie.

— Jean...

Într-un final, a reuşit să-l îmbrâncească pe Ansel.

— Cât de dezamăgit ar fi tata să vadă până unde ai decăzut, Reid! Tu, copilul lui de aur.

— Încetează odată cu asta, Jean Luc! a răbufnit Lou. N-ai cum să câştigi dragostea unui mort. Chiar şi atunci când trăia, arhiepiscopul şi-a dat seama că eşti un şobolan smiorcăit şi...

De data asta, şi-a pierdut cumpătul de tot şi s-a năpustit la ea, dar Blaise i s-a pus în cale, cu o figură de piatră. Liana, Terrance şi alţi câţiva l-au înconjurat pe la spate. Unii şi-au dezvelit dinţii ascuţiţi şi strălucitori. Alţii şi-au făcut ochii galbeni.

— Le-am oferit adăpost lui Reid Diggory şi tovarăşilor lui, a spus Blaise, pe un ton calm. Plecaţi paşnic sau nu mai plecaţi deloc.

Cu ochii mari, Lou clătina vehement din cap.

— Nu-i lăsa, Blaise! Nu-i lăsa să plece...

Jean Luc a întins mâna spre ea, vrând s-o lovească.

— *Dă-mi balisarda înapoi!*

Lupii din jurul nostru mârâiau agitaţi. Nerăbdători.

— Căpitane, a spus un Vânător pe care nu-l cunoşteam, punând o mână pe cotul lui Jean Luc. Poate-ar fi mai bine să plecăm.

— Nu plec fără...

— Ba da! a zis Blaise, ridicând o mână spre lupii săi.

Aceştia au venit mai aproape. Prea aproape. Suficient de aproape cât să muşte. Să ucidă. Mârâiturile lor s-au transformat în cor.

— O să plecaţi.

Vânătorii nu aveau nevoie de altă invitaţie. Cu ochii în patru, l-au luat pe sus pe Jean Luc, înainte să-i condamne pe toţi la moarte. Chiar dacă urla ca din gură de şarpe, l-au tras după ei. Şi l-au tot tras. Urletele lui au continuat să reverbereze printre copaci chiar şi după ce s-au făcut nevăzuţi.

— Ce-ai făcut? s-a răstit Lou, întorcându-se cu faţa la Blaise.

— V-am salvat viaţa.

— Nu, a zis Lou, uitându-se îngrozită la el. I-ai lăsat să plece. Le-ai dat drumul după ce le-am divulgat planul nostru. Acum ştiu că mergem la Cesarine. Ştiu că vrem să cerem audienţă regelui. Dacă-l avertizează Jean Luc, o să ne aresteze imediat ce intrăm în castel.

Cu o grimasă de durere, Coco şi-a aşezat braţul mai bine pe umărul lui Lou.

— Are dreptate. Auguste n-o să accepte să discute cu noi. Şi nici nu-l mai putem lua prin surprindere.

— Poate, a zis Lou, studiind haita cu atenţie, dacă venim în număr mare, îl *silim* să discute cu noi.

Blaise a clătinat din cap.

— Asta e lupta voastră, nu a noastră. Reid Diggory mi-a salvat al doilea fiu, după ce i-a luat viaţa primului. Şi-a plătit datoria. Semenii mei nu îl vor mai vâna, iar voi ne veţi lăsa căminul în pace. Nu sunt dator să mă aliez cu el. Nu-i sunt dator cu nimic.

— Asta-i o tâmpenie, a spus Lou, agitând un deget în aer, şi o ştii prea bine.

Blaise a mijit ochii.

— După tot ce-ai făcut, ai noroc că nu cer sângele *tău,* Louise le Blanc.

— Are dreptate.

Am luat-o de mână şi i-am strâns-o uşor când a deschis gura să obiecteze.

— Trebuie să plecăm imediat, dacă vrem să ajungem la Cesarine înaintea lui Jean Luc.

— Poftim? Dar…

— O clipă, a intervenit Liana, spre surprinderea mea.

Se citea hotărârea pe chipul ei.

— Poate că nu-i datorăm nimic, *père,* dar i-a salvat viaţa fratelui meu. Eu îi datorez totul.

— Şi eu, a spus Terrance, venind alături de ea.

Deşi tânăr, atitudinea lui dârză era oglinda tatălui său. A arătat spre mine, ferindu-se să mă privească.

— Mergem noi cu tine.

— Nu, s-a împotrivit Blaise, clătinând scurt din cap, şi glasul i-a devenit aproape o şoaptă. Copii, v-am spus deja că ne-am plătit datoria…

Liana i-a strâns mâinile între palme.

— Datoria ta nu e şi a noastră. Adrien a fost fiul tău, *père,* dar noi nu l-am cunoscut. Pentru mine şi Terrance e un străin. Trebuie să ne onorăm datoria, mai ales acum, sub privirile mamei noastre, a spus ea, ridicând ochii la luna plină. Ai fi în stare să ne ceri să ne nesocotim obligaţia? Ai fi în stare să te lepezi de viaţa lui Terrance la atât de scurt timp după ce ea l-a adus înapoi printre noi?

Blaise s-a uitat la ei preţ de câteva secunde. În cele din urmă, i-a căzut masca de pe faţă şi, odată cu ea, i-a slăbit hotărârea. I-a sărutat pe frunte, cu lacrimi în ochi.

— Nu există suflete mai curate decât ale voastre. Bineînţeles că trebuie să mergeţi... iar eu o să merg cu voi. Chiar dacă datoria mea faţă de acest om s-a încheiat, datoria de tată e departe de a fi luat sfârşit, a spus, apoi s-a întors spre mine. Haita mea rămâne aici. Nu vei mai călca niciodată pe pământul nostru.

Am legănat scurt din cap.

— De acord.

Şi, astfel, am pornit în goană spre Cesarine.

O PROMISIUNE

Reid

PÂNĂ A DOUA ZI DIMINEAŢA, BLAISE, LIANA ŞI TERRANCE ne-o luaseră mult înainte, cu promisiunea că se vor întoarce cu veşti din oraş. Când ne-am reîntâlnit – la nici doi kilometri de Cesarine, ascunşi în pădurea de lângă Les Dents –, ne-au confirmat ce-a mai neagră temere: Vânătorii ridicaseră o blocadă la intrarea în oraş. Verificau fiecare căruţă, fiecare teleagă, fără să-şi ascundă intenţiile.

— Pe voi vă caută, a zis Liana, ieşit din spatele ienupărului, îmbrăcată cu haine curate.

S-a dus lângă fratele şi tatăl ei, cu o figură îngândurată.

— I-am recunoscut pe câţiva, dar nu l-am văzut pe Jean Luc. Nu-i aici.

— Presupun că s-a dus direct la tata.

Beau şi-a aranjat gluga pe cap, uitându-se la aglomeraţia de pe drum. Deşi nu se citea nicio emoţie pe chipul lui, îi tremurau mâinile.

— De-asta au blocat intrarea.

Înfuriată, Lou s-a apucat să dea cu picioarele în ramurile ienupărului. A tras o înjurătură zdravănă când i-a intrat zăpadă în cizme.

— Căcatul dracului, bineînţeles că nu-i aici! Nu vrea să vadă lumea că se pişă pe el când dă cu ochii de mine. O reacţie potrivită, ţinând seama de ce-l aşteaptă.

În ciuda cuvintelor ei arogante, mulţimea de oameni îmi dădea o stare de nelinişte. Era tot mai aglomerat pe măsură ce ne apropiam de Cesarine, căci Les Dents era singurul drum care ducea acolo. O parte din mine se bucura că veneau atât de mulţi să aducă omagiu arhiepiscopului. Cealaltă parte era confuză. Aici – unde toate chipurile şi vocile îmi aduceau aminte de cele întâmplate – nu reuşeam să-mi limpezesc mintea. Porţile fortăreţei mele începeau să se zgâlţâie. Zidurile se clătinau. Dar nu era momentul să mă gândesc la asta.

Trebuia să fiu atent doar la Lou.

— Eşti bine? mă întrebase mai devreme, după ce ne ascunseserăm printre copaci.

Mă uitasem la faţa ei. Părea să fi anihilat structura aceea dezastruoasă, dar aparenţele puteau fi înşelătoare. Amintirile erau veşnice. N-aveam să uit niciodată imaginea ei aprigă din mlaştina aceea îngheţată, degetele contorsionate şi figura rece şi tăioasă precum gheaţa sub picioarele ei. Nici ea nu avea cum să uite.

— *Tu* eşti? o întrebasem şi eu, în şoaptă.

Nu îmi răspunsese.

Acum se şuşotea cu matagoţii ei. Peste noapte, mai apăruse unul. Un şobolan negru. Stătea cocoţat pe umărul ei, cu ochii ca două mărgele strălucitoare. Nimeni nu pomenea de el. Nimeni nu îndrăznea să se uite la el – ca şi când era mai puţin real dacă ne făceam că nu-l vedem. Cu toate acestea, umerii căzuţi ai lui Coco spuneau ce nu spunea gura ei, la fel şi expresia sumbră din ochii lui Ansel. Până şi Beau mi-a aruncat o privire îngrijorată.

Lupii se ţineau la distanţă de ei. Blaise a mârâit în momentul în care Absalon a venit prea aproape.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat şi am tras-o pe Lou deoparte.

Matagoţii se ţineau scai după ea. Dacă-i aruncam şobolanul de pe umăr – dacă-i apucam de gât pe motan şi pe vulpe –, oare ar fi lăsat-o în pace? S-ar fi ţinut după mine?

— Îi trimit vorbă lui Claud, a spus, şi vulpea a dispărut într-un nor de fum. Poate ştie el cum să trecem de blocadă neobservaţi.

Beau şi-a lungit gâtul, trăgând cu urechea fără pic de ruşine la discuţia noastră.

— Ăsta-i planul tău? a întrebat el, pe un ton care-i trăda scepticismul. Ştiu că Claud te-a protejat… cumva în Beauchêne, dar acum nu avem de-a face cu nişte bandiţi.

— Ai dreptate, a spus Lou tăios, întorcându-se spre el. Avem de-a face cu Vânători înarmaţi cu balisarde. Am avut noroc cu Jean Luc. Ştiam ce-l irită şi pe asta am mizat. L-

am forţat să-şi piardă cumpătul şi l-am dezarmat. Oamenii lui n-au îndrăznit să mă atace câtă vreme era sub controlul meu. De data asta, nu e aici, şi mă îndoiesc că o să pot dezarma câteva zeci de Vânători fără să distrug efectiv lumea.

A pufnit nervos şi s-a apucat să mângâie botul şobolanului, de parcă asta ar fi calmat-o. Mi s-a pus un nod în stomac.

— Scopul nostru e să *nu* facem zarvă. Trebuie să ne putem infiltra rapid şi discret.

— Gărzile se vor aştepta la vrăji, am zis repede.

Orice, numai s-o împiedic să schimbe strategia. Orice, numai să nu încerce varianta cealaltă.

— Claud Deveraux ne-a ascuns bine când am trecut pe lângă Les Dents. Poate reuşeşte să ne ascundă şi aici.

Beau a ridicat braţele în aer.

— Nu-i aceeaşi situaţie! Oamenii ăştia *ştiu* că suntem aici. Verifică fiecare căruţă. Ca să ne ascundă, Claud Deveraux va trebui să ne facă invizibili de-a binelea.

— Ai tu un plan mai grozav?

Lou şi şobolanul se uitau încruntaţi la el.

— Dacă ai, rogu-te, spune-ni-l şi nouă.

Văzând că nu primeşte răspuns, Lou a scos un pufnet ironic.

— Eram convinsă. Acum, fii amabil şi ţine-ţi dracului gura! Suntem şi-aşa destul de agitaţi.

— Lou! a mustrat-o Coco, cu vocea aproape şoptită, dar Lou i-a întors spatele, şi-a pus mâinile-n sân şi s-a uitat furioasă la zăpadă.

Picioarele mi s-au mişcat instinctiv – corpul mi s-a aplecat – ca pentru a o proteja de privirile dezaprobatoare ale celorlalţi. Poate că le merita, dar nu-mi păsa.

— Dacă mă iei la rost, n-ai decât să te duci naibii şi tu!

S-a şters furioasă la ochi, dar tot i-a scăpat o lacrimă. I-am înlăturat-o cu degetul mare. Inconştient.

— Lasă-mă!

S-a smucit, m-a plesnit peste mână şi mi-a întors şi mie spatele. De la picioarele ei, Absalon a scos un şuierat.

— Sunt *bine.*

N-am schiţat niciun gest. N-am reacţionat. În sinea mea însă, sufeream de parcă mă lovise – de parcă ne rostogoleam amândoi spre o prăpastie şi fiecare trăgea de celălalt. Fiecare împingea. Amândoi disperaţi să ne salvăm şi amândoi incapabili să schimbăm traiectoria. Şi eu, şi Lou ne apropiam vijelios de margine.

În viaţa mea nu mă simţisem atât de neputincios.

— Scuză-mă, am murmurat, dar nu m-a băgat în seamă, ci doar mi-a pus în mână balisarda lui Jean Luc.

— N-am apucat să ţi-o dau mai devreme, dar acum, dacă tot stăm degeaba... Am furat-o pentru tine. În locul celei pe care am pierdut-o.

Mi-a apăsat-o şi mai tare în palmă. Am încleştat degetele pe mâner din reflex. Argintul părea altfel la atingere. Nefiresc. Deşi era evident că Jean Luc o îngrijea bine – fusese curăţată şi ascuţită de curând –, nu era balisarda *mea.* Nu-mi alina durerea ascuţită din suflet. Nu umplea golul din el. Am vârât-o totuşi în bandulieră, neştiind ce altceva aş fi putut face.

— Îmi dau seama că e posibil să fi reacţionat exagerat, a continuat ea, pleoştită. Ştii tu... cu gheaţa. Îmi pare rău! Promit să nu se mai întâmple.

„Promit.”

De zile întregi aşteptam să aud cuvântul ăsta, iar acum suna fals în urechile mele. Gol. Lou nu înţelegea ce înseamnă o promisiune. Poate că nici nu putea. O promisiune presupunea sinceritate, încredere. Probabil nu ştia ce înseamnă nici acestea. Dar voiam să o cred. Îmi doream cu disperare. Mai ales că rareori se întâmpla să-şi ceară scuze.

Mi-am înghiţit cu greu nodul din gât.

— Mulţumesc!

După aceasta, am rămas în tăcere vreme îndelungată. Ieşise soarele, dar mulţimea de oameni nu avansase aproape deloc. Simţeam ochii celorlalţi aţintiţi asupra noastră. Mai ales ai vârcolacilor. Îmi ardea gâtul. Îmi ardeau urechile. Nu-mi plăcea cum se uitau la Lou. Ei o

cunoşteau doar aşa cum era acum. Nu ştiau cât era de caldă, de mărinimoasă. De iubitoare.

„După tot ce-ai făcut, ai noroc că nu cer sângele tău, Louise le Blanc.”

Deşi aveam încredere că *mie* nu-mi vor face niciun rău, ei nu-i făcuseră aceeaşi promisiune. Indiferent ce nebunie ne rezerva inevitabil ziua de azi, eram hotărât să nu o las singură cu ei. N-aveam să le dau ocazia să se răzbune. Deznădăjduit, i-am mângâiat linia gâtului cu privirea. Îşi prinsese părul alb la ceafă. Îşi legase o panglică nouă la gât. Toate îmi păreau atât de cunoscute şi, totuşi, atât de diferite.

Trebuia s-o readuc pe calea cea dreaptă.

Când soarele a ajuns deasupra copacilor, s-a întors şi vulpea. A împuns-o pe Lou cu botul în cizmă, uitându-se fix la ea. Comunica din priviri.

— Vorbeşte cu tine? am întrebat.

Lou s-a încruntat.

— Nu prin cuvinte. E mai degrabă o senzaţie. Ca şi când conştiinţa ei o atinge pe-a mea şi *înţeleg* totul, a spus, după care a ridicat brusc capul. Vin Toulouse şi Thierry.

Câteva minute mai târziu, două capete brunete au ieşit din mulţime, dovedind că Lou spusese adevărul. Sprijinit într-o cârjă, Toulouse fredona unul dintre cântecele lui Deveraux. I-a zâmbit larg Lianei, şi-a scos pălăria, apoi m-a prins de umăr.

— *Bonjour à vous!* i-a spus fetei. Dimineaţa bună! Ce surpriză să te întâlnim aici, *monsieur* Diggory!

— Sst! am făcut şi am coborât capul în pământ, dar niciunul dintre oamenii de pe drum nu ne dădea atenţie. Eşti nebun?

— Uneori.

S-a uitat la vârcolacii din spatele nostru şi a zâmbit cu gura până la urechi.

— Văd că m-am înşelat. Ce surpriză! Recunosc că mă îndoiam de puterea ta de convingere, dar n-am fost niciodată mai bucuros că am greşit, a zis şi l-a înghiontit pe Thierry, chicotind. Poate n-ar strica să fac asta mai des,

n-am dreptate, frate? Ia zi, vrei să-ţi încerci norocul cu cartea aia? a adăugat, uitându-se la mine, şi i-a mai pierit zâmbetul.

În loc să răspund, am arătat spre cârjă.

— Eşti rănit?

— Bineînţeles că nu, a zis şi a aruncat-o spre mine. Sunt sănătos tun. Ăsta e unul dintre picioroangele lui. Ne-a trimis să-ţi aducem ajutoare.

Thierry şi-a dat jos traista de pe umăr şi i-a întins-o lui Lou.

— Ochelari? a exclamat Beau, aplecându-se mirat peste ea şi scoţând o ramă de sârmă.

Lou l-a îmbrâncit cât colo.

— Mustăţi? Peruci? Astea-s ajutoarele de care vorbeai? Costumaţii?

— Fără magie, nu prea aveţi cum să-i păcăliţi pe Vânători, a spus Toulouse, cu o privire ştrengărească în ochi. Te credeam om inteligent, Beauregard. Dar se pare că m-am înşelat de *două ori* într-o singură zi. E absolut palpitant.

I-am ignorat pe amândoi, căci în minte îmi răsuna glasul lui Thierry. *Îmi pare rău! Claud ar fi vrut să vină, dar nu le putea lăsa singure pe Seraphine şi Zenna.*

Mi s-au limpezit gândurile. *Au păţit ceva?*

E riscant în oraş, Reid. Mai periculos ca oricând. Jean Luc l-a avertizat pe rege despre ameninţarea lui Morgane, iar Vânătorii au arestat trei femei doar azi-dimineaţă. Ceilalţi îl păzesc pe rege şi pe fiicele lui în castel. Toulouse mi-a cerut ca acesta să fie singurul ajutor pe care vi-l dăm.

Am tresărit. *Poftim?*

Cartea, Reid. Dovedeşte-i că s-a înşelat şi a treia oară.

Ce legătură are cartea cu toate astea?

O mare legătură. A oftat când Lou l-a îmbrâncit pe Beau de lângă ea şi a clătinat din cap. *Îmi eşti simpatic, Vânătorule, aşa că te voi ajuta o ultimă oară: Morgane nu se poate atinge de rege câtă vreme stă în castel, dar, după-amiază, merge la înmormântarea arhiepiscopului. E datoria lui de suveran să-l omagieze pe Sfântul Părinte.*

Dacă e să atace Morgane, atunci o va face. Chiar dacă o să-l însoţească Jean Luc, nu mai are balisarda. Ochii negrii i-au căzut pe safirul din banduliera mea. *Vreo zece dintre ei sunt recruţi. N-au experienţă. Azi-dimineaţă abia au depus jurământul.*

Întrecerea. Am închis ochii, resemnat. După toate grozăviile din Les Dents, uitasem cu desăvârşire de întrecerea Vânătorilor. Orice îndoială cu privire la atacul lui Morgane mi s-a spulberat acum. Ordinul era mai slab ca oricând. Mulţimea era mai numeroasă ca oricând. Iar miza era mai mare ca oricând. Era scena perfectă pentru Morgane, mai fastuoasă chiar decât cea de la Sfântul Nicolae. Trebuia neapărat să intrăm în oraş. *Claud nu tu poate ajuta cu nimic altceva?*

N-ai nevoie de Claud. Trebuie doar să crezi în tine.

Am aruncat un ochi spre Lou. Încă se ciondănea cu Beau, sub privirile amuzate ale lui Toulouse. *Dacă-mi sugerezi să folosesc magia, te anunţ că n-o voi face.*

Nu ţi-e duşman, Reid.

Dar nici prieten nu-mi e.

Teama ta e absurdă. Nu eşti Louise. Tu eşti raţiunea, pe când ea e nesocotinţa. Tu eşti pământul. Ea e focul.

Vorbele lui mă scoteau din sărite. Alte ghicitori. Alte încâlceli. *Ce tot spui acolo?*

Alegerile tale nu sunt şi alegerile ei, prietene. Nu te gândi că o să ai aceeaşi soartă ca ea. Eu şi fratele meu folosim magia de mulţi ani şi nu ne-am pierdut stăpânirea de sine. Cosette, la fel. Prin cumpătare, magia îţi poate fi un aliat de nădejde.

Am auzit doar o parte dintre cuvintele lui. *Aceeaşi soartă ca ea?*

Ca şi când mi-ar fi ghicit întrebarea, Beau a bombănit:

— Nici prin gând nu mi-a trecut vreodată că o să mor deghizat în babă. Presupun totuşi că există şi moduri mai anoste de a muri.

A dat să arunce ochelarii înapoi în traistă, dar mi-a văzut privirea nedumerită şi a ridicat tonul:

— Ce e? Ştii foarte bine cum se va sfârşi aventura asta.

Pornim la luptă înarmaţi cu şaluri de mătase împotriva săbiilor de oţel. Dumnezeule mare, ne jucăm de-a travestirea! Vânătorii o să ne omoare din duşmănie că i-am insultat.

— Uiţi că eu mănânc duşmănia pe pâine, a zis Lou, după care i-a smuls ochelarii din mână şi i-a pus pe nas. Iar, în cazul meu, travestirea n-a dat greş niciodată. Ce poate să meargă prost?

BOTEZUL FOCULUI

Reid

TOTUL A MERS PROST.

— Căruţa de-acolo.

Pitită între crengile unui pin, Lou a arătat spre o căruţă separată de mulţime. Era trasă de un cal costeliv. Bătrân. Un bărbat de vârstă mijlocie ţinea hăţurile. Judecând după pielea tăbăcită şi mâinile noduroase, bănuiam că e fermier, iar, după obrajii supţi, că e sărac. Mort de foame.

— În niciun caz, am spus tăios, scuturând din cap. N-o să fur de la un nevoiaş.

— O să furi, dacă vrei să supravieţuieşti.

Văzând că nu spun nimic, a oftat exasperată.

— Alea două sunt singurele acoperite pe o rază de doi kilometri. Eu o atac pe aia, a spus, făcând semn spre trăsura poleită din faţa căruţei. Aşa că sunt aproape, în caz că ai nevoie de ajutor. Mă strigi, dar ţine minte, mă cheamă Lucida, nu Lou.

— E o nerozie, am spus, cu inima strânsă la gândul a ce aveam să fac. N-o să reuşim.

— Cu atitudinea asta, sigur nu!

M-a prins de umeri şi m-a răsucit cu faţa la ea. Îmi venea să vomit. Deghizată cu pălăria şi costumul de catifea ale lui Deveraux, mă privea din spatele ochelarilor aurii. Fiul învăţat al unui aristocrat care se întorcea acasă de la Amandine.

— Ţine minte scenariul. Ne-au atacat bandiţii şi ţi-au spart nasul, a zis şi mi-a aranjat bandajul pe faţă. Şi, pe deasupra, ţi-au rupt un picior, a adăugat, bătând în cârja improvizată din piciorong. Nu trebuie decât să baţi la uşă. Nevestei o să i se facă milă de tine când te vede.

— Şi dacă nu i se face?

— Îi tragi una. O târăşti înăuntru. O vrăjeşti, a spus ea, deloc deranjată de ideea de a lovi o femeie. Fă tot ce e necesar, numai să intri în căruţă.

— Parcă ziceai că nu folosim magia.

— Nu-i momentul să-mi ţii predici, Reid, a răspuns, cu un pufnet iritat. E riscant să facem vrăji în văzul lumii, dar, în căruţă, fă tot ce e absolut necesar. Dacă ne recunoaşte cineva, suntem morţi.

— Şi când vine Vânătorul să verifice căruţa?

— Porţi perucă. Ai faţa acoperită. Cred că-ţi faci griji degeaba. Totuşi, dacă te recunoaşte – dacă vezi că suspectează ceva –, va trebui să-l dezarmezi, dar să fii atent să nu-şi piardă cunoştinţa. Altminteri n-are cum să facă semn că poţi trece.

— Chiar dacă-i pun cuţitul la gât, niciun Vânător n-o să mă lase să trec de blocadă.

— Ba da, dacă-l farmeci.

Am deschis gura să refuz – sau să vomit –, dar Lou a continuat hotărâtă:

— Orice-ai face, fii discret. Te mişti repede şi fără zgomot. E singura cale ca să scăpăm cu bine.

Salivam abundent şi simţeam că mă sufoc. Am strâns degetele pe bandulieră, ca să mă calmez. Nu-mi era teamă să dau piept cu tovarăşii mei. Nu-mi era teamă de lovituri şi răni. Nu-mi era nici măcar teamă că voi fi prins, dar, în cazul în care asta avea să se întâmple – dacă Vânătorii mă arestau aici –, urma să intervină Lou. Ei aveau să cheme întăriri. Aveau s-o caute peste tot şi, de data asta, n-avea să mai reuşească să scape.

Nu puteam permite aşa ceva.

Chiar dacă asta însemna să folosesc magia.

„Nu ţi-e duşman, Reid.”

„Prin cumpătare, magia îţi poate fi un aliat de nădejde.”

— Nu vreau. Nu *pot,* am zis, abia reuşind să pronunţ cuvintele. Cineva o să-i simtă mirosul şi vor afla că suntem aici.

Mi-a încheiat haina peste bandulieră.

— Se prea poate. Dar drumul e înţesat de lume. O să dureze până-şi dau seama de la cine vine mirosul. Poţi să-l forţezi pe Vânătorul vrăjit să te ajute să treci înainte să se lămurească.

— Lou, am spus, cu glas deznădăjduit, implorator, dar nu-mi păsa. Se pot întâmpla atâtea...

M-a sărutat în fugă pe obraz.

— Te descurci tu. Iar, dacă nu – şi se întâmplă ceva –, îi tragi un pumn în nas Vânătorului şi fugi mâncând pământul

— Grozav plan.

A chicotit, dar se simţea încordarea în râsetul ei.

— A mers strună în cazul lui Coco şi Ansel.

Dându-se drept proaspăt căsătoriţi, cei doi se strecuraseră deja în convoi. Vânătorul care-i verificase era încorporat de curând şi nu-i cunoştea, astfel că intraseră cu bine în Cesarine. Beau renunţase să se deghizeze şi găsise o văduvă tânără şi frumuşică, dispusă să-l introducă în oraş pe ascuns. Femeia fusese cât pe ce să leşine când îi văzuse faţa regală. Blaise şi copiii lui nu ne dezvăluiseră încă cum plănuiau să se strecoare în oraş. Cum nu se iscase niciun tărăboi, nu puteam decât presupune că trecuseră neobservaţi.

Mă îndoiam că eu şi Lou aveam să fim la fel de norocoşi.

— Reid. *Reid!*

M-a trezit din reverie. Vorbea mai repede acum.

— Vraja ar trebui să vină de la sine, dar, dacă ai nevoie de o structură, concentrează-te pe ceva clar. Imaginează-ţi obiectivele. Şi ţine minte, echilibrul este esenţial. *Esenţial.*

— Pentru mine, magia nu e atât de simplă.

Mincinosule!

— Asta pentru că tu singur îţi pui piedici din ură, a spus Lou. Îmbrăţişează magia. Accept-o, primeşte-o în sufletul tău şi ea va veni la tine de bunăvoie. Eşti gata?

Caută-ne!

— Nu, am mormăit, cu buzele amorţite.

Dar nu era timp de discuţii. Căruţa şi trăsura se apropiau de noi.

Lou mi-a strâns mâna, şi-a dezlipit ochii de la trăsură şi s-a uitat la mine.

— Ştiu că s-au schimbat multe în relaţia noastră. Dar vreau să fii convins că te iubesc. Nimic nu poate schimba

asta. Iar, dacă mori azi, te găsesc pe lumea cealaltă şi te zvânt în bătaie că m-ai părăsit. Ai priceput?

Nu aveam putere nici să vorbesc.

— Eu...

— Bravo!

Apoi a plecat de lângă mine. A scos o carte din traistă şi a luat-o la fugă către trăsură.

— *Excusez-moi, monsieur!* i-a strigat vizitiului, ridicându-şi ochelarii pe nas. Calul meu a rămas fără o potcoavă...

Am simţit un gol imens în stomac în clipa în care vocea i s-a stins în mulţime.

„Te iubesc. Nimic nu poate schimba asta."

Fir-ar să fie!

N-am apucat să-i spun că o iubesc şi eu.

Sprijinindu-mă în cârjă, am pornit şontâc-şontâc spre căruţă. Convoiul stătea pe loc, iar fermierul – atent la un copil slinos care arunca cu pietre în cal – nu m-a observat. Am ciocănit o dată, de două ori. Nimic. Am ciocănit mai tare.

— Ce pofteşti?

În sfârşit, a scos capul o femeie piţigăiată, cu pometi ascuţiţi şi dinţi de cal. Purta o cruce la gât şi bonetă pe cap. Deci era evlavioasă. Venea, probabil, la Cesarine ca să-i aducă un ultim omagiu arhiepiscopului. Mi-am regăsit speranţa. Poate chiar avea să i se facă milă de mine. La urma urmelor, Dumnezeu ne învăţa să fim buni cu cei neajutoraţi.

Privirea ei ursuză mi-a spulberat imediat speranţele.

— N-avem mâncare pentru milogi, aşa că du-te de-aici!

— Îmi cer iertare, *madame,* am spus repede, apucând de uşiţă, în momentul în care a dat s-o închidă. Nu-mi trebuie mâncare. M-au atacat tâlharii pe drum, am adăugat, arătând cârja, şi nu pot merge mai departe pe jos. Aveţi loc în căruţă pentru încă o persoană?

— Nu, a răspuns ea scurt, trăgând de uşiţă.

Fără pic de şovăială. Fără nicio remuşcare.

— Pentru ăşt’ ca tine n-avem. Eşti al treilea care ne bate la uşă de azi-dimineaţă, şi-ţi spun şi ţie ce le-am spus şi ălorlalţ’: nu vrem să riscăm nimic pentru nişte necunoscuţ’. Mai ales că diseară e înmormântarea arhiepiscopului.

A strâns crucea între degetele lungi şi subţiri şi a închis ochii.

— Dumnezeu să-l odihnească!

A întredeschis un ochi, a văzut că n-am plecat şi a zis:

— Cară-te de-aici!

Căruţa a înaintat puţin, dar mă ţineam bine şi încercam din răsputeri să-mi păstrez calmul. Să gândesc cum ar gândi Lou. Să mint.

— Nu sunt vrăjitor, *madame.* Am mare nevoie de ajutor.

A strâmbat nedumerită din buzele ei zbârcite.

— Normal că nu eşti vrăjitor. Crezi că-s proastă? Toată lumea ştie că bărbaţii n-au puteri magice.

La auzul acelui cuvânt, toţi ochii din jur s-au întors spre noi. Mari şi neliniştiţi.

Am blestemat în gând.

— Bernadette? a răsunat glasul fermierului, peste vuietul mulţimii, atrăgând atenţia şi altor curioşi. Te supără flăcău’ ăla?

Înainte ca ea să răspundă – înainte de a-mi pecetlui soarta –, am murmurat printre dinţi:

— „Cine dispreţuieşte pe aproapele său face un păcat, dar ferice de cine are milă de cei nenorociţi.”

Femeia a mijit ochii.

— Ce-ai zis?

— „Cel ce dă săracului nu va fi în nevoie, dar cel ce-şi ascunde ochii de el va primi multe blesteme.”

— Îmi reciţ’ mie din Scriptură, băiete?

— „Nu opri o binefacere celui ce are nevoie de ea, când poţi s-o faci.”

— Bernadette? a strigat fermierul, ridicându-se de pe capră. M-ai auzit, scumpo? Vrei să chem un Vânător?

— E nevoie să continui? am spus, ţinând de uşa căruţei cu degete tremurânde, dar le-am încleştat şi mai bine.

Căci, aşa cum porunceşte Dumnezeu...

— Gata, ajunge!

Deşi strâmba din buzele ei zbârcite, mă studia cu o privire admirativă.

— N-am nevoie de lecţii de smerenie de la o haimana, a zis, după care i-a strigat soţului: Nu-i nimic, Lyle! Ăsta şi-a rupt glezna şi ne roagă să-l luăm cu noi!

— Spune-i că nu primim...

— O să-i spun ce vreau eu! s-a răstit femeia, făcându-mi semn din cap, şi a deschis uşa larg. Urcaţ', Preasfinţia Voastră, până nu mă răzgândesc!

Înăuntru, căruţa lui Bernadette nu semăna deloc cu cele ale Troupe de Fortune. Căruţele trupei erau înţesate de obiecte. Cufere cu costume şi zorzoane. Lăzi cu mâncare. Recuzită. Felinare. Paturi şi saci de dormit.

Căruţa aceasta era goală, cu excepţia unei pături şi a unui sac aproape gol cu mâncare. Lângă el stătea singuratică o oală.

— Cum spuneam, a zis Bernadette, lăsându-se pe vine, n-avem mâncare pentru milogi.

Am aşteptat într-o tăcere mormântală în vreme ce căruţa înainta spre Vânători.

— Parcă te-aş cunoaşte de undeva, a spus ea, după câteva minute.

Mă măsura cu o privire bănuitoare care mă îngrijora. Îmi studia peruca, sprâncenele negre ca smoala. Bandajul însângerat de la nas. Am dus mâna la el şi l-am îndreptat instinctiv.

— Ne-am mai întâlnit?

— Nu.

— Ce treabă te aduce la Cesarine?

Mă uitam la mâini fără să le văd. *Ca să particip la înmormântarea omului pe care l-am ucis. Ca să uneltesc cu vrăjitoarele de sânge şi vârcolacii. Ca s-o omor pe mama femeii iubite.*

— Aceeaşi ca şi pe voi.

— Nu-mi pari din cale-afară de cucernic.

— Nici tu, i-am replicat, cu o privire încruntată.

Femeia a scos un pufnet şi şi-a pus mâinile-n sân.

— Ce ţâfnos eşti! Şi nerecunoscător, pe deasupra! Trebuia să te fi lăsat eu să mergi pe jos, aşa şontorog cum eşti.

— Mai avem puţin şi ajungem! a strigat Lyle de afară. Oraşul e chiar în faţă!

Bernadette s-a ridicat şi s-a dus în partea din faţă a căruţei, unde a scos iarăşi capul afară. M-am dus după ea.

Pe fundalul cerului cenuşiu al oraşului se profilau doisprezece Vânători călare, răsfiraţi prin mulţime, care încetineau înaintarea convoiului. Unii cercetau chipurile celor aflaţi pe jos. Alţii au descălecat şi verificau periodic căruţele. Am recunoscut opt dintre ei. Opt din doisprezece. În momentul în care unul dintre cei opt – Philippe – s-a uitat spre căruţa noastră, am înjurat.

— Nu vorbi urât! s-a răstit Bernadette şi mi-a tras un cot. Dă-te mai încolo că...

S-a oprit brusc când mi-a văzut faţa.

— Eşti galben ca ceara.

Vocea groasă a lui Philippe răsuna prin mulţime. A făcut semn spre noi.

— Pe aia aţi verificat-o?

Mai bătrân decât mine cu câteva decenii, avea o barbă încărunţită, dar asta nu-i diminua pieptul lat şi braţele musculoase. Gâtul îi era brăzdat de cicatricea pe care o căpătase în lupta cu semenii lui Adrien.

Mă urâse că îi răpisem gloria în ziua aceea. Că îi răpisem avansarea în grad.

Rahat!

Balisarda lui Jean Luc atârna mai greu decât celelalte cuţite din bandulieră. Dacă Philippe mă recunoştea, trebuia să-l omor sau să-l dezarmez. Nu puteam să-l omor. Nu puteam să-mi mai omor un frate. Dar, dacă-l dezarmam, ar fi trebuit să...

Nu. Mintea mea nu voia să accepte acest gând.

„Nu-i momentul să-mi ţii predici, Reid”, spusese Lou. „Dacă ne recunoaşte cineva, suntem morţi.”

Avea dreptate. Bineînţeles că avea. Chiar dacă însemna

că sunt ipocrit – chiar dacă îmi osândeam sufletul pe vecie –, eram hotărât să ascult vocile acelea insidioase. Să mă spânzur cu structurile lor aurii. Dacă astfel o salvam pe Lou, asta trebuia să fac. Ducă-se dracului consecinţele! Aşa aveam să fac.

Dar cum?

„Îmbrăţişează magia. Accept-o, primeşte-o în sufletul tău şi ea va veni la tine de bunăvoie."

De Modraniht nu îmbrăţişasem nimic, şi tot îmi apăruse structura. Acelaşi lucru se întâmplase la iazul de lângă Văgăună. În ambele situaţii, fusesem disperat. Deznădăjduit. Morgane tocmai îi tăiase gâtul lui Lou, iar sângele i se prelingea în vasul ritualic, secătuind-o de viaţă picătură cu picătură. Firicelul de aur răsărise dinlăuntrul fiinţei mele de disperare, şi reacţionasem instinctiv. N-avusesem timp să gândesc. Iar la iaz...

Mi-a revenit în minte imaginea lui Lou cu buzele vinete. Paloarea cadaverică.

Dar acum nu era acelaşi lucru. Lou nu murea sub ochii mei. Am încercat să-mi provoc aceeaşi stare de nelinişte. Dacă mă aresta Philippe, Lou murea. Gândul acesta nu avea cum să nu declanşeze ceva. Am aşteptat cu sufletul la gură să vină şuvoiul, să văd o explozie aurie în faţa ochilor.

N-a fost aşa.

Evident, să-mi imaginez moartea lui Lou nu avea acelaşi efect ca atunci când asistam la scena reală.

Philippe continua să avanseze spre noi. Era chiar în dreptul cailor. Îmi venea să urlu de nervi. Ce-ar fi trebuit să fac?

Ai putea cere ajutor, a spus, în sfârşit, o voce sinistră, reverberând de parcă ar fi fost mii. Mi s-a făcut pielea de găină. *Nu trebuie decât să ne cauţi, rătăcitule, şi vei găsi.*

Cuprins de panică, am respins-o instinctiv.

S-a auzit un chicot nepământesc. *Nu poţi scăpa de noi, Reid Labelle. Facem parte din tine.* Parcă pentru a dovedi că nu minte, s-a agăţat mai bine, iar presiunea din capul meu continua să devină mai intensă – dureroasă chiar – în timp ce lujeri aurii îşi făceau loc spre suprafaţă, se

implântau adânc şi prindeau rădăcini. În mintea mea. În inima mea. În plămânii mei. Mă sufocau, nu puteam să respir, dar ei înaintau cu îndârjire. Mă mistuiau. *Prea mult timp am dormit în beznă, dar acum ne-am trezit. Te vom ocroti. Nu te vom părăsi. Caută-ne!*

Vedeam negru în coada ochilor. M-a cuprins o panică şi mai mare. Trebuia să fug, să opresc această...

Am făcut câţiva paşi în spate şi i-am observat ca prin ceaţă pe Bernadette şi Lyle, care mă priveau îngrijoraţi.

— Ce-ai păţit? m-a întrebat Bernadette.

Văzând că nu-i răspund – nu puteam să răspund –, s-a dus agale spre traista ei. Ochii mei se chinuiau s-o urmărească, să rămână deschişi. M-am prăbuşit în genunchi, luptându-mă disperat să înăbuş *creatura* asta care creştea în mine – monstrul care-şi făcea loc cu ghearele prin pielea mea. În jurul nostru pâlpâia o lumină inexplicabilă.

Se apropie, fiule! Vine încoace. Vocea era flămândă acum. Nerăbdătoare. Presiunea din capul meu creştea cu fiecare cuvânt. Mă orbea. Mă tortura. Coşmarurile mele prinseseră viaţă. Mi-am strâns capul în palme, stăpânindu-mi cu greu un urlat. *O să ne ardă, dacă nu-l opreşti.*

— Ce-ai păţit la cap?

Nu! Mintea mea ducea un adevărat război. Durerea mă despica în două. *Nu e bine. Nu e...*

— Cu tine vorbesc, derbedeule!

O s-o ardă pe Louise.

Nu...

— Hei!

O fluierătură a străbătut aerul şi o nouă durere m-a săgetat în spatele urechii. M-am chircit pe podeaua căruţei. Printre gemete, desluşeam vag silueta lui Bernadette aplecată deasupra mea. A ridicat tigaia să mai lovească o dată.

— Eşti nebun de legat. Eram sigură! Dintre toate zilele, tocmai azi trebuia să se-ntâmple!

— Stai! am spus şi am ridicat o mână tremurândă.

Lumina ciudată strălucea tot mai tare.

— Te rog!

Femeia s-a tras înapoi, cu o figură schimonosită de spaimă.

— De ce ai pielea aşa? Ce se petrece?

— Nu pot...

Mi-au căzut ochii pe mână. Pe lumina delicată care emana din ea. M-a cuprins o disperare hidoasă. O uşurare hidoasă.

Caută-ne caută-ne caută-ne!

— L-lasă jos tigaia, *madame.*

A clătinat speriată din cap, chinuindu-se să ţină braţul ridicat.

— Ce vrăjitorie mai e şi asta?

Am spus din nou, mai tare de data asta. Un zumzet straniu mi-a umplut urechile şi, deodată, m-a năpădit dorinţa inexplicabilă de a o alina – de a alina şi a fi alinat.

— N-o să se întâmple nimic.

Îmi dădeam seama că am o voce ciudată. Nuanţată. Răsunătoare. O parte din mine încă se revolta împotriva ei, dar partea aceea era de prisos acum. Am lăsat-o în urmă.

— Lasă tigaia jos.

Tigaia a căzut pe podea.

— Lyle! a zbierat femeia, cu ochii bulbucaţi şi nările umflate. Ajutor, Lyle!

Uşa căruţei s-a trântit de perete. Afară stătea Philippe, cu balisarda în mână. În ciuda bandajului – a perucii şi a machiajului –, m-a recunoscut numaidecât.

— Reid Diggory! a spus, cu ochii scânteind de ură.

Omoară-l!

De data asta, am ascultat vocea fără să stau pe gânduri.

Cu o viteză nimicitoare, m-am repezit la el, l-am prins de încheietura mâinii şi l-am tras în căruţă. Preţ de o clipă, s-a uitat la mine ochii mari de uimire. Apoi a atacat. M-am ferit cu uşurinţă de sabia lui şi am râs. În momentul în care hohotul a reverberat în căruţă, ciudat şi molipsitor, Philippe a făcut un pas înapoi.

— Imposibil! a murmurat. E imposibil să fii...

A mai atacat o dată, dar, din nou, m-am mişcat prea

rapid, dându-mă la o parte în ultima clipă. S-a prăvălit peste Bernadette şi s-au izbit amândoi de peretele căruţei. Mi s-a revărsat lumina din piele la auzul ţipetelor ei.

Închide-i gura!

— Taci! i-am poruncit inconştient.

Femeia s-a prăbuşit la podea – din fericire, fără să scoată un sunet – cu gura închisă şi ochii opaci. Philippe a sărit în picioare tocmai când intra Lyle, urlând din toţi rărunchii:

— Bernadette! Bernadette!

M-am uitat la el, cu o mână desfăcând degetele lui Philippe de pe gâtul meu, cu cealaltă, ţinându-i balisarda. Mi-a căzut peruca din cap.

— Taci! i-am spus, cu vocea gâtuită, în vreme ce mă luptam cu Philippe.

Dar Lyle n-a tăcut. A continuat să ţipe şi s-a repezit spre Bernadette. A apucat-o de subsuori şi a încercat s-o scoată din căruţă.

— Stai!

Am întins orbeşte o mână spre el, dar n-a apărut nicio structură. Nici măcar un licăr. M-a cuprins furia pe propria nepricepere şi lumina care-mi ieşea din piele a dispărut imediat.

— Opreşte-te!

— Ajutor! a urlat, coborând din căruţă. Reid Diggory e aici! E vrăjitor! AJUTOR!

De afară răzbăteau tot mai multe glasuri pe măsură ce se adunau Vânătorii. Cu sângele zvâcnindu-mi în urechi – şi vocile din minte înnebunitor de tăcute –, m-am smucit din mâinile lui Philippe şi i-am aruncat o pătură în faţă. Planul nostru de a ne strecura discret în oraş se destrămase. Trebuia să-mi iau tălpăşiţa. Să *fug.* În timp ce se zbătea să scape de pătură, Philippe a alunecat pe sacul cu mâncare şi s-a împleticit pe picioare. Am ţâşnit după tigaie.

Înainte să-şi recapete echilibrul – înainte să apuc să mă răzgândesc –, l-am pălit cu tigaia în cap.

Trosnetul mi-a reverberat până-n oase, iar Philippe s-a

prăbuşit fără simţire. M-am aplecat şi i-am pus mâna pe piept, ca să mă asigur că respiră. Sus, jos. Sus, jos. Ceilalţi Vânători au dat buzna pe uşă tocmai când am ţâşnit prin faţă şi am sărit peste capră direct în spinarea calului. Animalul s-a cabrat, cu un nechezat furios, şi roţile din faţă s-au ridicat de la pământ, cât pe ce să răstoarne căruţa. Dinăuntru răzbăteau ţipetele Vânătorilor. S-a auzit bufnetul trupurilor izbite de coviltir.

Mă chinuiam să desfac hamurile şi blestemam, căci veneau mai mulţi Vânători. Din cauza transpiraţiei, îmi alunecau degetele pe catarame. Am tras o înjurătură şi am încercat din nou.

— E Reid Diggory! a strigat cineva, după care au început şi alţii.

Îmi clocotea sângele în urechi.

— Criminalule!

— Vrăjitorule!

— Arestaţi-l!

— AREST AŢI-L.

Pierzându-mi şi ultima fărâmă de stăpânire, mă chinuiam să rup ultima cataramă cu degete tremurânde. Un Vânător pe care nu-l cunoşteam a ajuns primul la mine. I-am tras un picior în faţă – reuşind în sfârşit, *în sfârşit,* să desfac cureaua – şi am îmboldit calul să pornească. Acesta a ţâşnit atât de brusc, încât a trebuit să mă ţin zdravăn de el.

— La o parte! am urlat.

Oamenii săreau dintr-o parte în alta, trăgându-şi copiii din calea calului care gonea spre oraş. Un bărbat s-a mişcat mai lent, iar una dintre copite l-a lovit în picior şi i l-a rupt. Vânătorii călare galopau pe urmele mele. Câştigau teren cu repeziciune. Caii lor erau armăsari iuţi şi rezistenţi, al meu era o gloabă care mai avea puţin şi-şi dădea sufletul. Dar tot am îndemnat-o să meargă mai departe.

Dacă intram în oraş, poate reuşeam să mă descotorosesc de ei pe străduţe...

Mulţimea devenea mai numeroasă pe măsură ce drumul

se îngusta şi, în loc de pământ, începea caldarâmul. Primele clădiri se înălţau înaintea mea, vrând parcă să mă înghită. Deasupra, o umbră sărea sprintenă de pe un acoperiş pe altul, ţinându-se după ţipetele care mă însoţeau. Făcea semne disperate către lucarna care se profila în faţă.

Aproape că mi-au dat lacrimile de bucurie.

Lou.

Apoi mi-am dat seama ce voia să fac.

O, nu! Nu puteam...

— Te-am prins!

Mâna unui Vânător s-a întins spre mine şi m-a prins de spatele hainei. Ceilalţi se apropiau vijelios. Cu picioarele strânse în jurul iepei, am încercat să mă smucesc din degetele lui, dar iapa se săturase.

Cu un nechezat aprig, s-a ridicat din nou pe picioarele dinapoi. Mi-am dat seama că pot profita de moment.

M-am căţărat pe gâtul animalului – rugându-mă la oricine mă asculta – şi m-am prins cu vârfurile degetelor de firma metalică de deasupra. S-a crăpat sub greutatea mea, dar mi-am luat avânt din spinarea iepei şi am sărit pe lucarnă. Iapa şi armăsarii Vânătorilor au trecut în galop pe dedesubt.

— OPRIŢI-L!

Gâfâiam şi căutam un punct de sprijin pe lângă acoperiş. Vederea ba mi se întuneca, ba mi se limpezea.

— Urcă! s-a auzit glasul lui Lou, şi am ridicat capul.

Stătea aplecată peste marginea acoperişului, cu mâna întinsă spre mine. Dar mâna ei era atât de micuţă! Şi atât de departe!

— Nu privi în jos! Uită-te la mine, Reid! Uită-te doar la mine!

Dedesubt, Vânătorii strigau şi îndemnau mulţimea să se dea la o parte, ca să-şi poată întoarce caii.

— LA MINE, REID!

Bun. Am înghiţit cu un nod în gât şi am căutat spărturi în zidul de piatră. Urcam agale. Mi se învârtea capul.

Mai sus.

Nu mai aveam suflu.

Mai sus.

Mă dureau muşchii.

Mai sus.

Vânătorii se întorseseră la mine. Îi auzeam cum descalecă. Îi auzeam cum urcă în spatele meu.

Mâna lui Lou m-a prins de încheietură şi a tras. Mi-am concentrat toată atenţia pe chipul ei, pe pistruii ei. Doar printr-un efort de voinţă am reuşit să mă caţăr pe streaşină şi m-am prăbuşit, sleit de puteri. Dar nu aveam timp de odihnă. Lou m-a tras în picioare, deja pregătită să sară pe următorul acoperiş.

— Ce s-a *întâmplat?*

Am pornit după ea. Mă concentram să respir. Era mai uşor acum, că o aveam lângă mine.

— Planul tău n-a fost bun de nimic.

A avut tupeul să râdă, dar s-a potolit când i-a trecut o săgeată pe la nas.

— Hai mai repede! Încă trei străzi şi scăpăm de dobitoci.

N-am zis nimic. Era mai bine să-mi ţin gura.

ÎNECUL

Lou

CA SĂ FIU DRĂGUŢĂ, AM SCĂPAT DE EI DUPĂ DOAR două străzi.

Vocile lor răsunau tot mai stins pe măsură ce alergam, coboram în cotloane întunecate şi ne furişam pe după lucarne dărăpănate. Soluţia era să ieşi din raza lor vizuală. Odată ce făceai asta, era uşor să te pierzi în oraşul imens.

Nimeni nu ştia să se facă nevăzut mai bine ca mine.

Nimeni nu avea la fel de multă experienţă.

Am coborât pe o străduţă lăturalnică din East End. O secundă mai târziu, a sărit şi Reid şi s-a lovit de mine. Oricât am încercat să-l ţin pe picioare, ne-am prăvălit amândoi pe caldarâmul murdar. Reid m-a prins de mijloc şi şi-a îngropat faţa în poala mea. Inima îi bătea nebuneşte pe coapsa mea.

— Nu mai pot.

Cu un nod în gât, l-am mângâiat pe păr.

— Nu-i nevoie. Am scăpat de ei.

Încetul cu încetul, şi-a recăpătat suflul şi s-a ridicat în fund. I-am dat drumul cu inima îndoită.

— Înainte de fiascoul tău, l-am trimis pe Charles s-o caute pe *madame* Labelle. Ne-a rezervat camere la un han numit Léviathan.

— Cine-i Charles?

— Şobolanul.

— Aha, a oftat el.

M-a năpădit din nou ruşinea – un sentiment deja bine-cunoscut. Deşi îmi stăteau pe limbă cuvinte aspre, m-am abţinut din răsputeri să răspund şi i-am întins mâna.

— Pe Absalon şi Brigitte i-am trimis deja după Coco, Ansel şi Beau. Charles s-a dus la vrăjitoarele de sânge şi la vârcolaci. Trebuie să stabilim o strategie înainte de înmormântarea de după-amiază.

Ne-am ridicat amândoi în picioare. Reid mi-a sărutat

palma, înainte de a-mi da drumul la mână.

— Va fi greu să obţinem o audienţă la rege. După spusele lui Thierry, Vânătorii care nu păzesc poarta sunt în castel. Poate reuşeşte Beau să...

— Stai o clipă.

Am scos un chicotit forţat, deşi nu era nimic amuzant în licărul încăpăţânat din ochii lui.

— Doar nu te gândeşti încă să discuţi cu Auguste? Jean Luc l-a avertizat deja. Ştie că venim. Ştie că *madame* Labelle e vrăjitoare şi, judecând după ţipetele Vânătorilor, în curând o să afle că şi *tu* eşti.

Reid s-a albit la faţă la auzul ultimei părţi. *Hm.* Evident nu se gândise încă la *asta.* Trebuia să profit de acest avantaj.

— Ştie că eşti vrăjitor, am repetat. N-o să te ajute. Şi, în mod sigur, n-o să mă ajute pe mine. N-avem *nevoie* de el, Reid. Vrăjitoarele Roşii şi vârcolacii sunt aliaţi puternici.

A strâns din buze – şi din dinţi – şi a căzut pe gânduri. Am aşteptat să se convingă că planul meu e cât se poate de logic. El însă a clătinat din cap şi a mormăit:

— Nu. O să discut totuşi cu el. Trebuie să facem front comun împotriva lui Morgane.

Am rămas cu gura căscată.

— Reid...

Chiar atunci, pe străduţa noastră a trecut un grup de copii care fugăreau o pisică. Cel mai lent dintre ei a stat câteva clipe la îndoială când ne-a văzut. Mi-am tras borul pălăriei mai jos, iar Reid şi-a pus repede bandajul la loc peste ochi.

— Trebuie să mergem într-un loc mai ferit, a zis. Intrarea noastră în oraş n-a fost tocmai discretă.

— E numai vina ta.

— Vânătorii şi poliţia o să împânzească East End-ul cât de curând.

I-am făcut semn copilului, care a rânjit şi a luat-o la fugă după prietenii lui. L-am luat pe Reid de braţ şi am aruncat o privire pe stradă. Era mai linişte aici, căci majoritatea celor veniţi la înmormântare se adunaseră în mai bogatul

cartier vestic. Prăvăliile erau închise.

— Léviathan e la câteva străzi de Soleil et Lune.

Reid a iuţit pasul, prefăcându-se din nou că şchioapătă.

— Având în vedere trecutul nostru, teatrul va fi primul loc pe care-l vor percheziţiona Vânătorii.

Era ceva în vocea lui ce m-a făcut să mă opresc. L-am privit încruntată şi i-am zis:

— Că tot veni vorba, să ştii că pozna de la teatru n-a fost intenţionată. Nu cred că ţi-am spus până acum.

— Glumeşti!

— Deloc.

Am ridicat nonşalantă pălăria în faţa unei femei din apropiere, care se uita cu gura căscată la costumul meu de catifea. Nu era tocmai o ţinută potrivită de înmormântare, dar măcar era de un vineţiu plăcut. Cunoscându-l pe Claud, putea fi galben canar.

— O pură întâmplare, dar ce era să fac? Nu-i vina mea că nu-ţi puteai lua mâinile de pe sânii mei.

Când a pufnit indignat, am continuat cu un rânjet:

— Nu te condamn câtuşi de puţin.

Cu pălăria trasă pe frunte, mă uitam atentă la trecători. Se simţea o emoţie şi un clocot în aer, ca întotdeauna când se aduna multă lume în Cesarine. Oameni de toate condiţiile veniseră să-i aducă un ultim omagiu arhiepiscopului: aristocraţi, clerici şi ţărani stăteau la priveghi în faţa catedralei unde trupul neînsufleţit al arhiepiscopului aştepta să fie înmormântat. Îmbrăcaţi toţi în negru, alungau orice altă culoare dintr-un oraş şi-aşa mohorât. Până şi cerul era înnorat azi, de parcă şi el îi deplângea în mod nejustificat soarta.

Arhiepiscopul nu merita să fie jelit.

Fanfara aducea singurul strop de culoare pe stradă. Obişnuitele drapele regale fuseseră înlocuite cu stindarde rubinii, cu blazonul arhiepiscopului: un urs din gura căruia ţâşnea o ploaie de stele. Picături de sânge pe o mare de negru şi cenuşiu.

— Stai, a spus Reid, uitându-se îngrozit la ceva în depărtare.

S-a răsucit în faţa mea şi m-a prins de mâini, vrând parcă să mă protejeze.

— Întoarce-te. O luăm prin altă parte.

M-am smucit din strânsoare şi m-am ridicat pe vârfuri, ca să văd pe deasupra mulţimii.

La baza catedralei stăteau trei stâlpi de lemn. Iar legate de stâlpi...

— Dumnezeule! am murmurat.

Cu carnea topită şi părul ars, cadavrele erau de nerecunoscut. În spatele lor, treptele catedralei erau acoperite cu un strat de cenuşă mai gros decât zăpada de pe stradă. Mi s-a întors stomacul pe dos. Mai fuseseră şi altele înaintea acestor femei. Multe altele. Şi totul se întâmplase de curând. Vântul nu apucase încă să le spulbere cenuşa.

Dar vrăjitoarele adevărate erau prudente şi viclene. N-aveau cum să fi prins atât de multe de la Modraniht încoace.

— Femeile alea, am zis, scuturând şocată din cap, e imposibil să fi fost toate vrăjitoare.

— Aşa e, a spus Reid, punându-mi o mână la ceafă şi trăgându-mă la pieptul lui.

Am tras aer în piept şi mi-am înăbuşit lacrimile care-mi ardeau ochii.

— Probabil nu erau.

— Atunci, de ce...

— După moartea arhiepiscopului, regele trebuia să arate că e puternic. Că e stăpân pe situaţie. A ars pe oricine asupra căruia plana o îndoială cât de mică.

— Fără nicio dovadă? am întrebat.

M-am dat puţin în spate, ca să-i văd chipul. Se citea durerea în ochii lui.

— Fără un proces?

A strâns din dinţi, cu privirile aţintite la cadavrele carbonizate.

— N-are nevoie de dovezi. El e regele.

Am zărit-o exact când am dat să plecăm – mlădioasă ca o

trestie, cu pielea fildeşie şi ochi de onix, împietrită de-ai fi zis că e statuia lui Saint-Cécile dacă nu-i vedeai părul fluturând în vânt. Cu toate că o cunoşteam de-o viaţă, nu reuşeam să-i descifrez emoţia din ochi când se uita la rămăşiţele femeilor.

Când s-a răsucit pe călcâie şi a zbughit-o în mulţime.

Manon.

— Léviathan e într-acolo.

Am făcut semn din cap spre vest, lungindu-mi gâtul, ca să n-o pierd din ochi. Un bărbat cu păr auriu s-a dus după ea, a apucat-o de mână şi a strâns-o în braţe. În loc să se opună – să-l scuipe în faţă –, ea i-a aruncat un zâmbet încordat. Emoţia misterioasă din ochii ei s-a transformat într-o afecţiune inconfundabilă cu cât îl privea mai mult. La fel de inconfundabilă însă ca şi tristeţea ei. Parcă pentru a-i alunga acea emoţie, bărbatul îi presăra săruturi pe obraji. În momentul în care au pornit din nou, m-am dus repede pe urmele lor.

— Ne vedem acolo peste un sfert de oră.

— Stai o clipă, a spus Reid şi m-a prins de braţ, cu o figură şocată. Nu e bine să ne despărţim.

— Mă descurc. Dacă o iei pe străzi lăturalnice şi mergi un pic cocoşat, n-o să păţeşti nimic.

— Nici nu mă gândesc, Lou!

S-a uitat în aceeaşi direcţie ca mine, căutând să descopere ce îmi atrăsese atenţia, apoi mi-a dat drumul la braţ şi m-a apucat de mână.

— Ce e? Ce-ai văzut?

— Eşti mai căpos decât un...

M-am oprit şi am scos un pufăit exasperat.

— Bine, *fie!* Vino încoace! Dar stai cuminte şi nu spui nimic.

Acestea fiind zise, ne-am strecurat în mulţime, ţinându-ne de mână. Oamenii nici nu ne băgau în seamă, căci erau prea atenţi la femeile arse. Fascinaţia lor mă scârbea profund.

Manon îl conducea pe bărbatul cu păr auriu spre o zonă mai puţin aglomerată. I-am urmărit pe cât de repede şi

tiptil puteam, dar, de două ori, a trebuit să ne pitim la pământ, ca să evităm Vânătorii. Când i-am regăsit, Manon îl trăsese pe bărbat pe o alee pustie. Fumul de la un morman de gunoi din apropiere îi masca intrarea. Dacă nu auzeam ţipetele bărbatului, am fi trecut mai departe fără s-o observăm.

— Nu-i nevoie să faci asta, spunea bărbatul, cu glas sugrumat.

Am schimbat o privire vigilentă cu Reid şi ne-am ascuns în spatele mormanului, încercând să distingem ceva prin fum. Manon îl încolţise lângă zid. Cu braţele ridicate, plângea în hohote, cu lacrimi atât de mari şi năvalnice, încât nu putea să respire.

— Putem găsi altă soluţie.

— Nu înţelegi, a spus ea şi a ridicat mai sus braţele, tremurând din tot corpul. Au mai ars trei azi-dimineaţă. O să-şi iasă din minţi de furie. Iar dacă află despre noi doi...

— Cum ar putea să afle?

— Are iscoade peste tot, Gilles! Dacă bănuieşte măcar că ţin la tine, o să... o să facă lucruri oribile. Pe alţii i-a torturat doar pentru că proveneau dintr-o anume familie. Pe tine o să te chinuiască şi mai rău. Şi o să-i facă *plăcere.* Dacă... dacă mă întorc azi la ea, cu mâna goală, o să-şi dea seama. O să vină după tine şi prefer să *mor* decât să te văd în mâinile ei, a zis şi a scos un cuţit din mantie. Jur că nu vei simţi nimic.

Bărbatul a întins braţele implorator, căutând s-o îmbrăţişeze chiar şi acum, când îi ameninţa viaţa.

— Fugim în lume. Plecăm de-aici. Am strâns nişte bani câştigaţi din cizmărie. Luăm vaporul până la Lustere... sau oriunde vrei tu. Începem o viaţă nouă cât mai departe de aici. Într-un loc unde Morgane n-are nicio putere.

La auzul numelui mamei, Reid a înlemnit. M-am uitat la el. În sfârşit, şi-a dat seama de unde o ştia pe Manon.

— Nu. Nu mai spune asta! Te rog! *Nu pot,* a repetat ea, clătinând din cap şi hohotind mai rău decât înainte.

— Ba *poţi,* Manon! *Noi* putem. Împreună.

— Mi-a poruncit, Gilles. Dacă n-o fac eu, o va face ea.

— Manon, te rog...

— Nu trebuia să se ajungă *aici,* a spus ea, cu degetele tremurând pe mânerul cuţitului. Nu trebuia să se întâmple nimic din toate astea. Trebuia să te găsesc şi să te omor. Nu să... să...

Un geamăt sugrumat i-a ieşit din piept când s-a apropiat de el.

— Mi-au ucis sora, Gilles! Au ucis-o. Am jurat pe rugul ei că o să-i răzbun moartea. Am jurat că o să isprăvesc odată cu asta. Te...

I-a pus cuţitul la gât, cu faţa schimonosită de durere.

— Te iubesc!

Spre lauda lui, Gilles nici n-a tresărit. A lăsat braţele pe lângă corp, s-a uitat atent la chipul ei, de parcă voia să şi-l întipărească în minte, şi a sărutat-o uşor pe frunte.

— Şi eu te iubesc!

S-au privit câteva secunde.

— Întoarce-te cu spatele, i-a spus Manon.

— Trebuie s-o opresc, a zis Reid, încordat ca un arc.

A scos din teacă balisarda lui Jean Luc şi s-a ridicat, dar m-am aşezat în calea lui – cu lacrimi şiroind pe obraji – şi i-am pus mâinile pe piept. Manon nu trebuia să afle că e aici. Trebuia să-l ascund. Trebuia să mă asigur că nu îl vede.

— Ce te-a apucat? a întrebat, cu o figură nedumerită, dar l-am împins mai în spate.

— Mişcă, Reid! am zis, cu vocea gâtuită de spaimă, şi l-am mai îmbrâncit o dată. Te rog! Trebuie să pleci! Trebuie să...

— Nu, a spus, apucându-mă de mâini. Trebuie *să ajut.*

În spatele nostru, ceva s-a prăbuşit la pământ cu o bufnitură. Un sunet cumplit, definitiv.

Prinşi în îmbrăţişarea noastră morbidă, ne-am întors prea târziu şi l-am văzut pe Gilles întins pe caldarâm, cu faţa în jos. La baza craniului stătea înfipt cuţitul lui Manon.

Mi s-a tăiat respiraţia şi doar braţele lui Reid mă mai ţineau în picioare. Îmi zvâcnea sângele în urechi.

— Doamne, Dumnezeule!

Manon s-a prăbuşit în genunchi, l-a tras în poala ei şi a închis ochii. Sângele lui i se prelingea pe rochie. Pe mâini. Dar ea îl strângea la piept fără să-i pese. Deşi nu mai plângea, îl legăna şi gemea. I-a smuls cuţitul din carne şi l-a aruncat pe jos. A căzut într-o baltă de sânge.

— Dumnezeu n-are nimic de-a face cu asta, Louise, a spus ea, cu o voce placidă, seacă. Nici Zeiţa. Nu există zeitate care să ne zâmbească în clipa asta.

M-am dus spre ea, dar Reid m-a tras înapoi.

— Manon...

— Morgane spune că sacrificiile sunt necesare, a continuat ea, strângându-l în braţe pe Gilles, podidită din nou de lacrimi. Spune că trebuie să dăruim înainte de a primi. Dar sora mea tot moartă e.

Aveam un gust amar în gură, dar am rostit totuşi cuvintele:

— Ai adus-o înapoi dacă l-ai omorât?

S-a uitat la mine. În loc de ură, se citea o deznădejde atât de adâncă în ochii ei, încât m-aş fi putut îneca în ea. *Voiam* să mă înec în ea – să mă scufund în adâncurile ei şi să nu mai ies la suprafaţă. Să las infernul acesta în urmă. Dar nici eu, nici ea nu puteam. A întins încet mâna spre cuţit, înmuindu-şi degetele în sângele iubitului ei.

— Fugi, Louise! Fugi repede şi cât mai departe, ca să nu te găsim.

DULAPUL CU CIUDĂŢENII AL LUI *MADAME* SAUVAGE

Lou

CU INIMA CÂT UN PURICE DUPĂ AVERTISMENTUL lui Manon, l-am târât pe Reid după mine pe cea mai apropiată străduţă – pe sub o boltă îngustă şi întunecoasă – şi am intrat în prima prăvălie care ne-a ieşit în cale. Dacă ne urmărise cumva Manon, nu puteam risca să mai rămânem pe stradă. Când am intrat, s-a auzit un clinchet de clopoţel, iar firma de deasupra uşii s-a legănat.

DULAPUL CU CIUDĂŢENII
AL LUI MADAME SAUVAGE

M-am oprit şi m-am uitat circumspectă prin mica prăvălie. În vitrină dansau şobolani împăiaţi, alături de cărăbuşi de sticlă şi cărţi prăfuite cu margini poleite. Etajerele din apropierea noastră – care se legănau între podeaua în alb şi negru şi tavanul înstelat – erau înţesate de cele mai felurite obiecte, de la cranii de animale, pietre preţioase, dinţi ascuţiţi şi până la sticluţe chihlimbarii. Pe peretele din fund, aproape invizibile din cauza talmeş-balmeşului, stăteau înşirate aripi de fluturi azurii.

— Ce... ce mai e şi asta? a întrebat Reid, buimăcit de locul atât de bizar.

— Un emporiu, am zis în şoaptă, dar tot mi s-a părut că a reverberat peste tot.

Mi s-a făcut pielea de găină. Dacă plecam acum, era posibil să ne vadă Manon – sau, mai rău, să ne urmărească până la Léviathan. Am luat o perucă castanie de la un manechin de-a dreptul hidos şi i-am aruncat-o.

— Puneţi-o pe cap. Vânătorii te-au recunoscut mai devreme. Ai nevoie de o deghizare nouă.

— Deghizările tale, Lou, n-au niciun efect, a zis Reid,

mototolind peruca în pumn. N-au avut niciodată

M-am oprit din a scotoci prin coşul cu ţesături.

— Preferi să facem vrăji? Am observat că ai încercat mai devreme, ca să scapi din încurcătura cu Vânătorii. Explică-mi, te rog, cum vine asta. Tu ai voie să foloseşti magia când consideri de cuviinţă, dar eu nu?

A strâns din dinţi, evitând să se uite la mine.

— Am folosit-o în mod responsabil.

Erau nişte cuvinte atât de banale – probabil rostite fără nicio intenţie ascunsă – şi, cu toate astea, a explodat furia în mine, ca un ou clocit care aştepta de mult să iasă puiul din el. Simţeam cum îmi cuprinde obrajii şi mă înfierbântă. Nu-mi păsa că ne aflam într-o casă a ororilor. Nu-mi păsa că vânzătorul trăgea, probabil, cu urechea la discuţia noastră, sau că Manon era chiar acum pe urmele noastre.

Mi-am scos încet ochelarii de la ochi şi i-am pus pe raft.

— Spune ce-ai de spus, Reid. Hai, spune!

— Cine era bărbatul ăla, Lou? a zis, fără să stea pe gânduri. De ce nu m-ai lăsat să-l salvez?

Mi s-a pus un nod în stomac. Deşi mă aşteptam la această întrebare – deşi ştiam că va urma şi această discuţie, după scena la care tocmai asistaserăm –, eram mai puţin pregătită să răspund acum, decât eram la Beauchêne. Am înghiţit în sec şi mi-am desfăcut eşarfa de la gât, căutând zadarnic o explicaţie care să nu înrăutăţească şi mai mult lucrurile. Nu voiam să mint. Dar nu voiam nici să spun adevărul.

— Ne certăm de câteva zile, Reid, am spus, ca să schimb subiectul. Nu astea sunt întrebările importante.

— Răspunde-mi, totuşi.

Am deschis gura ca să fac asta – neştiind foarte bine ce-o să iasă din ea –, dar, exact atunci, s-a apropiat de noi o bătrână cu pielea tuciurie şi zbârcită, înfăşurată într-o mantie stacojie, de trei ori cât ea. Pe fiecare deget îi luceau inele de aur, iar părul îi era acoperit cu un batic cafeniu. Ne-a zâmbit şi i-au apărut riduri în colţurile ochilor căprui.

— Bună ziua, dragii mei! Bun venit în dulapul meu cu

ciudăţenii. Cu ce vă pot fi de folos?

Îmi doream din tot sufletul ca bătrâna să plece.

— Doar ne uităm.

A izbucnit într-un râset gutural şi adânc şi s-a apucat să scotocească pe raftul de lângă ea. Pe acesta se afla o colecţie de nasturi şi ace, presărate din loc în loc cu câte un cap micşorat.

— Sunteţi siguri? Fără să vreau am auzit nişte vorbe răstite.

A luat două flori uscate dintr-o cutie.

— V-ar interesa două cale? Se zice că ar simboliza modestia şi devotamentul. Florile perfecte pentru a împăca doi îndrăgostiţi.

Reid a acceptat-o pe-a lui din reflex, fiind prea politicos ca să refuze. I-am aruncat-o din mână.

— Semnifică şi moarte.

— Mda, a spus, cu un licăr poznaş în ochi. Ar fi şi asta o interpretare.

— Vă cerem scuze pentru deranj, *madame,* a bombănit Reid, abia mişcând din buze peste dinţii încleştaţi.

S-a aplecat să ia floarea de jos şi i-a înapoiat-o.

— Trebuie să plecăm.

— Nu fi caraghios, Reid, a spus ea, făcând veselă cu ochiul, şi a aşezat calele la loc pe raft. Manon n-o să vă găsească aici. Tu şi Louise puteţi sta oricât doriţi, dar vă rog să încuiaţi uşa la plecare.

Ne-am uitat amândoi la ea speriaţi, dar femeia s-a răsucit cu o graţie ireală şi… *a dispărut.*

M-am întors spre Reid, cu gura căscată, dar el mă fixa din nou cu privirea sfredelitoare de mai devreme care m-a pus imediat în defensivă.

— Ce-i? am întrebat, circumspectă.

— Cine e femeia? a spus el, rostind cuvintele rar, apăsat, de parcă făcea un mare efort să-şi stăpânească furia. De unde-o cunoşti? De unde ne cunoaşte ea pe noi?

Am deschis gura să răspund – să-i spun că n-am nici cea mai vagă idee –, dar m-a întrerupt pe un ton tăios:

— Nu mă minţi!

Am clipit. Acuzaţia lui indirectă mă durea mai tare decât m-aş fi aşteptat şi îmi redeştepta furia. L-am minţit doar atunci când nu avusesem încotro – de pildă, când alternativa era ca el să mă ardă de vie. Sau că Morgane voia să-l scurteze de cap. „Nu mă minţi!”, mi-a spus. Ipocrit şi arogant ca întotdeauna. De parcă *eu* eram problema. De parcă *eu* mă minţeam de două săptămâni încoace şi nu voiam să admit ce sunt.

— N-o să suporţi adevărul, Reid, am spus, trecând pe lângă el către uşă, cu obrajii în flăcări. Nu l-ai suportat mai demult, n-o să-l suporţi nici acum.

M-a prins de braţ.

— Asta hotărăsc eu!

— De ce? Tu n-ai o problemă să iei decizii şi în numele meu.

M-am smuls din strânsoare şi am pus o mână pe uşă, abia abţinându-mă să spun tot ce aveam de spus. Chinuindu-mă să înghit amărăciunea care mă apăsa după atâtea săptămâni de acuzaţii la adresa mea. De ostilitate. „Împotriva firii”, zisese despre mine.

„Ca o boală. O otravă.” Iar faţa pe care o făcuse... după ce îi salvasem pielea cu gheaţa, în Le Ventre...

— E limpede că nu i-au decizii în numele tău, a răspuns sec, retrăgându-şi mâna. Altminteri n-am fi intrat în buclucul ăsta.

M-au podidit lacrimi de ură.

— Ai dreptate! Ai fi fost mort pe fundul iazului, cu puţa îngheţată, am zis, încleştând pumnul pe lemnul uşii. Sau mort în ruinele cârciumii, cu puţa arsă. Ori spintecat în La Forêt des Yeux de sabia unui tâlhar. Sau în Le Ventre, de colţii vârcolacilor.

Am pufnit în hohote de râs – haine şi, poate, isterice –, scrijelind lemnul cu unghiile.

— Hai să alegem una dintre morţi. Ferească sfântul să-ţi răpesc această decizie!

A venit spre mine, atât de aproape, încât îi simţeam pieptul în spate.

— Ce s-a întâmplat în tabăra vrăjitoarelor de sânge,

Lou?

Nu puteam să mă uit la el. Nu voiam să mă uit la el. Mă simţeam ca o proastă – proastă, naivă şi neapreciată.

— O înmormântare, am răspuns, pe un ton sec. A lui Etienne Gilly.

— O înmormântare, a repetat el încet, punând palma pe uşă, deasupra mea. A lui Etienne Gilly.

— Exact.

— Şi de ce nu mi-ai spus?

— Pentru că nu era nevoie să ştii.

A plecat capul pe umărul meu.

— Lou…

— Iartă-mă, bărbate, că m-am preocupat pentru fericirea ta!

— Dacă ai vrea să fiu *fericit,* a mârâit el, ridicând capul, m-ai trata ca pe un partener. Ca pe un *soţ.* Nu mi-ai ascunde lucruri, ca un copil nerod. Nu te-ai juca cu amintirile şi n-ai fura balisarde. Nu te-ai transforma în *gheaţă.* Vrei să mori? Pur şi simplu… Nu mai…

S-a îndepărtat. M-am întors şi l-am văzut cum îşi trece degetele prin păr.

— Ce trebuie să se întâmple, Lou? Când o să-ţi dai seama cât eşti de nesăbuită?

— Eşti un bădăran şi un dobitoc.

Am ridicat tonul, abia abţinându-mă să bat din pumni şi picioare, să-i *arăt* eu lui ce copil nerod sunt.

— Am sacrificat *totul* ca să te apăr, măgar ingrat ce eşti! Iar tu n-ai făcut decât să mă tratezi ca pe un gunoi.

— Nu ţi-am cerut niciodată să sacrifici ceva…

Am ridicat o mână la faţa lui.

— Poate găsesc o structură prin care să dau timpul înapoi. Asta vrei? Preferai să mori în iaz, decât să trăieşti şi să vezi că mă transform în ceea ce sunt de fapt? Sunt *vrăjitoare,* Reid. *Vrăjitoare.* Am puterea de a-i ocroti pe cei pe care-i iubesc şi, pentru ei, aş sacrifica *totul.* Dacă asta mă face un monstru – dacă asta mă face *anormală* –, o să-mi pun colţi şi gheare, ca să-ţi fie mai uşor să mă urăşti. O să devin mai insuportabilă, ca să nu-ţi contrazic ideile

aberante. Mult, mult mai insuportabilă.

— Fir-ar a dracului de treabă! a răbufnit el, dându-mi mâinile la o parte din faţa lui. Încerc doar să te *protejez.* Nu-mi răstălmăci vorbele! Te iubesc, Lou! Ştiu că nu eşti un monstru. Uită-te la mine, a zis, deschizând braţele. Sunt încă aici. Dar, dacă te mai sacrifici mult ca să ne salvezi, n-o să mai rămână nimic din tine. Nu ne datorezi asta – nici mie, nici lui Coco, nici lui Ansel. Nu vrem să te sacrifici. Te vrem pe tine.

— Lasă aiurelile, Reid!

— Nu sunt aiureli.

— Serios? Atunci, explică-mi, te rog, cum se face că în seara în care am jefuit casa lui Tremblay, ai crezut că sunt infractoare, nu vrăjitoare.

— Pentru că *erai* infractoare.

— Răspunde-mi la întrebare!

— Nu ştiu! a pufnit el, şi sunetul a răsunat ascuţit şi tăios în liniştea din prăvălie. Purtai un costum cu trei numere mai mare şi mustaţă. Arătai ca o fetiţă costumată în hainele tatălui ei.

— Cu alte cuvinte, eram prea umană. Nu ţi-ai imaginat că sunt vrăjitoare pentru că, la o primă vedere, nu păream diabolică. Purtam pantaloni, mâncam rulouri cu scorţişoară şi cântam cântece de crâşmă. O vrăjitoare n-ar fi făcut asta. Dar, de fapt, ştiai adevărul, n-am dreptate? În sinea ta, *ştiai* ce sunt. Existau toate indiciile. Ţi-am zis că vrăjitoarea din casa lui Tremblay mi-e prietenă. Am plâns la moartea lui Estelle. Ştiam mai multe despre magie decât toţi cei din Turn, uram cărţile din bibliotecă care o incriminau. Mă îmbăiam de două ori pe zi, ca să scap de miros, iar camera noastră mirosea mereu a lumânările pe care le furam din sanctuar. Dar prejudecăţile tale aveau rădăcini adânci. Prea adânci. Nu voiai să vezi – nu voiai să recunoşti că te îndrăgosteşti de o vrăjitoare.

A scuturat vehement din cap. Tot un fel de condamnare era.

M-a cuprins un sentiment de satisfacţie bolnavă. Aveam dreptate. Nu *pe mine* mă transformase magia; *pe el* îl

transformase, înfigându-se între noi şi încolăcindu-se în jurul inimii lui.

— După toate prin câte-am trecut, credeam că o să te schimbi – că o să înveţi, că o să te maturizezi –, dar m-am înşelat. Eşti la fel ca la început – un băieţel speriat care crede că orice mişună noaptea e un monstru, că orice trăieşte la lumina zilei e bun.

— Nu-i adevărat. Ştii *foarte bine* că nu-i adevărat.

După această revelaţie, a urmat alta. Mai profundă şi mai dureroasă.

— N-o să mă accepţi niciodată, am zis, ridicând ochii la el. Oricât m-aş strădui, oricât mi-aş dori să n-am dreptate… nu eşti soţul meu şi nu sunt soţia ta. Căsnicia noastră – toată relaţia noastră – a fost o minciună. O înşelătorie. O farsă. Suntem duşmani înnăscuţi, Reid. Tu ai fost şi vei rămâne vânător de vrăjitoare. Eu am fost şi voi rămâne vrăjitoare. Şi ne vom răni unul pe altul mereu.

S-a scurs o clipă de tăcere, adâncă şi neagră ca hăul din inima mea. Inelul cu piatră de sidef îmi ardea degetul. Trăgeam de cercul de aur, încercând disperată să-l scot – *să-l dau înapoi.* Nu era al meu. Nu fusese niciodată al meu. Reid nu era singurul care luase parte la această prefăcătorie.

S-a apropiat de mine şi, în ciuda împotrivirilor mele, mi-a luat faţa în palme.

— Gata! Încetează cu asta! Trebuie să mă asculţi.

— Tu încetează să-mi mai spui ce *trebuie* să fac!

De ce nu voia să recunoască? De ce nu rostea cuvintele care m-ar fi eliberat? Care l-ar fi eliberat? Nu era corect faţă de niciunul dintre noi să continuăm aşa, să tânjim şi să visăm la ceva ce nu avea să existe niciodată. Cel puţin, nu în felul acesta.

— Iar faci asta, a spus, mângâindu-mă pe obraji, speriat, deznădăjduit, în vreme ce isteria mea se amplifica. Nu mai lua decizii pripite. Calmează-te şi gândeşte-te, Lou! Simte sinceritatea cuvintelor mele. Sunt aici. Nu plec nicăieri.

M-am uitat scrutător la chipul lui, căutând ceva – orice – care să-l oblige să admită că mă consideră un monstru. Să

admită *adevărul.* I-am vârât inelul în buzunar.

— M-ai întrebat de Gilles.

Deşi o voce mă avertiza să tac, nu puteam. Mă durea prea tare. Aversiunea din ochii lui când mă văzuse în Le Ventre era o amintire de neşters. Făcusem *totul* pentru el, iar acum eu eram cea speriată. Speriată că are dreptate. Speriată că n-are.

Speriată că starea mea se va agrava. Că avea să fie mult mai rău decât acum.

Degetele lui Reid au încremenit pe obrajii mei. M-am silit să-l privesc în ochi şi să-i vorbesc prin ei.

— Era fratele tău, Reid. Gilles era fratele tău. Morgane îţi vânează fraţii şi îi torturează, ca să-mi transmită un mesaj. Cât am fost în tabăra vrăjitoarelor de sânge, a mai omorât doi – pe Etienne şi Gabrielle Gilly. *De-asta* a acceptat La Voisin să lupte alături de noi. Pentru că Morgane ţi-a ucis fratele şi sora. Nu ţi-am spus nimic pentru că nu voiam să-ţi distrag atenţia de la planul nostru. Nu voiam să suferi – să te simţi *vinovat* – pentru doi oameni pe care nu i-ai cunoscut niciodată. Nu te-am lăsat să-l salvezi pe Gilles fiindcă nu mă interesa dacă moare, câtă vreme tu eşti în viaţă. Am făcut-o dintr-un interes mai înalt – interesul *meu.* Acum înţelegi? Asta înseamnă că sunt un monstru?

M-a privit îndelung, alb la faţă şi tremurând. Într-un final, şi-a tras mâinile şi a făcut un pas înapoi. Suferinţa din ochii lui îmi sfâşia inima. M-au podidit lacrimile.

— Nu, a murmurat, ştergându-mi lacrimile pentru ultima oară.

Îşi lua adio.

— Înseamnă că eşti ca mama ta.

După plecarea lui Reid, am aşteptat câteva minute până să dau frâu liber emoţiilor. Să plâng şi să urlu şi să dărâm cărăbuşii de sticlă de pe etajere, să strivesc calele sub cizme. O jumătate de oră mai târziu, când am întredeschis uşa, umbrele de pe alee dispăruseră sub soarele după-amiezii, iar Reid nu se zărea nicăieri. Charles, în schimb,

mă aştepta în pragul prăvăliei. Am răsuflat uşurată, dar m-am oprit brusc.

Pe uşă era lipit un petec de hârtie care flutura în vânt.

Porţelan delicat, păpuşica frumoasă, uitată şi însingurată,
Prinsă în mormântul strălucitor, o mască de os pe faţă poartă.

L-am smuls de pe uşă cu degete tremurânde şi am aruncat o privire pe alee. Cel care îl lăsase acolo, o făcuse în timp ce eram înăuntru – fie când mă certam cu Reid, fie după plecarea lui. Poate că mă găsise Manon. Nu m-am întrebat de ce nu mă atacase. Nu m-am întrebat ce semnifică ghicitoarea aceea sinistră. Nu conta.

Nimic nu mai conta.

SCHIMBARE DE PLAN

Reid

INIMA ÎMI BĂTEA ÎNTR-UN RITM DUREROS ÎN dreptul hanului Léviathan. Deşi auzeam glasurile celorlalţi înăuntru, m-am oprit la intrarea din spate, ferită de privirile trecătorilor. Respiram greu. Eram ameţit de cuvintele care se izbeau de meterezele mele ca nişte lilieci diavoleşti, cu aripi de oţel. Ascuţite precum lama unui cuţit. Încet, încet, săpau.

„Starea lui Lou se va agrava. Va fi mult mai rău decât acum."

Săpau tot mai adânc. Găseau fiecare crăpătură şi o adânceau.

„Viaţa cu ea va fi o fugă şi o luptă continuă. Nu vei mai cunoaşte niciodată liniştea."

Trebuia să fim parteneri.

„Louise e deja în declin. Nu-l poţi opri, nici nu-l poţi încetini.

Vă va distruge pe amândoi dacă încerci."

Dumnezeule, cât încercasem!

„Nu va rămâne fata de care te-ai îndrăgostit."

Am încleştat pumnii.

„O să-mi pun colţi şi gheare, ca să-ţi fie mai uşor să mă urăşti. O să devin mai insuportabilă, ca să nu-ţi contrazic ideile aberante. Mult, mult mai insuportabilă."

Lujeri de furie se încolăceau în jurul cuvintelor şi le pârjoleau. Dădeau foc aripilor de oţel. Îmbrăţişam fiecare flacără. Le savuram. Fumul nu-mi vătăma fortăreaţa, ci o consolida. O învăluia în căldură şi întuneric. Îi acordasem încredere în nenumărate rânduri. Şi, de fiecare dată, îmi dovedise că nu merită încrederea mea.

Oare eu nu meritam să fiu respectat?

Chiar atât de mult mă dispreţuia?

Îi oferisem totul. *Totul.* Protecţia mea, dragostea mea, *viaţa* mea. Iar ea le aruncase ca pe nişte gunoaie. Mă

lipsise de numele şi identitatea mea. *De familia* mea. Fiecare cuvânt care îi ieşise din gură din ziua în care ne întâlniserăm fusese o minciună – cine era, *ce* era, relaţia cu Coco, cu Bas. Credeam că trecusem peste toate astea. Credeam că o iertasem. Dar rana... nu se vindecase încă. Pielea acoperise infecţia. Iar faptul că nu îmi spusese despre fraţii mei, că nu mă lăsase să-i salvez...

Îmi răscolise rana din nou.

Nu puteam avea încredere în ea, când ea, evident, nu avea încredere în mine.

Toată relaţia noastră era clădită pe minciuni.

Mânia, trădarea îmi ardeau gâtul. Furia aceasta era viscerală, o vietate care-şi croia loc cu ghearele din pieptul meu...

Am lovit cu pumnul în zidul de piatră şi m-am prăbuşit în genunchi. Ceilalţi nu trebuiau să mă vadă în asemenea hal. Aliaţi sau nu, dacă simţeau miros de sânge, săreau la atac. Trebuia să mă stăpânesc. Trebuia să... să...

Tu deţii controlul. Altă voce – aceasta nechemată, dar la fel de dureroasă – mi-a răsunat în minte. *Nu poţi lăsa furia să te stăpânească, Reid.*

Dumnezeule sfinte, pentru... pentru ea îl ucisesem pe arhiepiscop. Cum să spună că o dispreţuiam?

Am tras aer în piept şi am mai rămas puţin în genunchi. Încă mocnea furia în mine. Trădarea încă mă înjunghia. Dar o hotărâre nestrămutată le-a înăbuşit pe amândouă. Lou nu mă mai voia. Mi-o spusese clar. Încă o iubeam – şi aveam s-o iubesc mereu –, dar avea dreptate: nu puteam continua în acest fel. Deşi ironic şi crud, convieţuiserăm ca vrăjitoare şi vânător de vrăjitoare. Ca soţ şi soţie. Dar ea se schimbase. Şi *eu* mă schimbasem.

Îmi doream s-o ajut. Din tot sufletul. Dar n-o puteam obliga să se ajute singură.

După ce mi-am mai venit în fire, m-am ridicat şi am deschis uşa hanului.

Ce puteam face totuşi era să ucid o vrăjitoare. La asta mă pricepeam. Pentru asta mă pregătisem o viaţă întreagă. Chiar în această clipă, Morgane se ascundea în

oraş. Îmi vâna familia. Dacă nu acţionam – dacă stăteam pe străduţa asta şi plângeam după lucrurile pe care nu le puteam schimba –, Morgane avea să-i găsească. Avea să-i tortureze şi să-i omoare.

Dar aveam s-o omor eu primul.

Pentru asta, trebuia să îi fac o vizită tatei.

Imediat ce-am apărut în prag, Charles, Brigitte şi Absalon au zbughit-o pe scări în sus. Deci acolo era Lou. Parcă citindu-mi gândurile, *madame* Labelle m-a bătut pe braţ şi a şoptit:

— A venit acum câteva minute. Coco şi Ansel au urcat după ea.

Se ascundeau mai multe în ochii ei, dar n-am întrebat. Nu voiam să ştiu.

Mic şi banal – contrar numelui său –, Léviathan era pitit în cel mai îndepărtat colţ al oraşului, chiar lângă cimitir. Podeaua era găurită. Pereţii, plini de pânze de păianjeni. Pe foc fierbea un cazan.

Nu vedeai niciun alt client în afară de grupul nostru.

Deveraux stătea la bar, alături de Toulouse şi Thierry. Am avut o senzaţie de déjà-vu când i-am zărit laolaltă. Am revăzut un alt moment şi un alt loc. Altă cârciumă. Aceea însă nu găzduia vrăjitoare de sânge şi vârcolaci. În schimb, luase foc.

— E ca o glumă proastă, a bombănit Beau, aşezat la masa cea mai apropiată, cu o halbă de bere în faţă.

Avea chipul încă ascuns de glugă. Lângă el stăteau Nicholina şi o femeie pe care n-o cunoşteam. Dar îmi părea cunoscută. Înaltă şi răpitoare, semăna leit cu Coco. Dar în ochi îi sclipea o răutate neobişnuită. Ţinea spatele drept. Buzele, strânse.

— Bună seara, căpitane! a zis, înclinând rigid gâtul. În sfârşit, ne întâlnim!

— La Voisin.

La auzul numelui, Blaise şi copiii lui şi-au dezvelit dinţii şi au mârâit încet.

Fără să-i pese de tăcerea apăsătoare – de ostilitatea palpabilă –, Deveraux a râs şi mi-a făcut semn cu mâna să

merg la el.

— Reid, ce bucurie să te revăd! Vino-ncoace! Vino-ncoace!

— Ce te aduce aici?

— La Mascarade des Crânes, scumpul meu. Ai uitat? Una dintre intrări e chiar sub...

I-am întors spatele, căci nu mă interesau explicaţiile lui. N-aveam timp de reîntâlniri fericite. N-aveam timp să fac pace între vârcolaci şi vrăjitoarele de sânge. Să mă întreţin cu ei.

— Avem noroc că e şi el aici, a murmurat *madame* Labelle, deşi glasul ei trăda mai degrabă încordare decât reproş. După ce Auguste a ars Bellerose din temelii, oamenilor mei de legătură le e prea frică să vorbească cu mine. Mi-ar fi fost aproape imposibil să găsesc un adăpost pentru noi, dacă nu intervenea Claud. Din câte-am înţeles, hangiul îi e dator. Suntem singurii clienţi de la Léviathan astă-seară.

Puţin îmi păsa. În loc să răspund, i-am făcut semn lui Beau, care a oftat şi a pus halba jos. A venit lângă noi, la uşă.

— Dacă încă mai plănuieşti ce cred eu, eşti cel mai mare idiot care a existat vreodată...

— Care-i programul? am întrebat scurt.

A clipit.

— Presupun că preoţii sunt pe cale să termine pregătirea trupului. După care îi vor da Sfintele Sacramente. În mai puţin de o oră, o să înceapă liturghia. Apoi Vânătorii o să-mi escorteze familia în cortegiul funerar. În jurul orei patru, trupul va fi coborât în pământ.

Trupul. Cuvântul acesta era ca un junghi în inima mea. *Trupul.* Nu *arhiepiscopul.*

Mi-am alungat gândul din minte.

— Înseamnă că avem o oră la dispoziţie să ne strecurăm în castel. Unde-l găsim pe Auguste?

Deşi au schimbat o privire speriată, niciunul n-a protestat.

— În sala tronului, a răspuns Beau. Acolo vor fi el, mama

şi surorile mele. Conform tradiţiei, regele se întâlneşte cu toţi curtenii înaintea ceremoniilor.

— Poţi să ne-ajuţi să intrăm?

A încuviinţat din cap.

— Cum a zis şi Claud, sub oraş e un întreg sistem de tuneluri. Mă jucam deseori în ele când eram mic. Fac legătura între castel, catacombe, catedrală...

— Bellerose, a adăugat *madame* Labelle, cu faţa crispată. Hanul ăsta.

Beau a legănat din cap, chicotind uşor.

— În spatele unei tapiserii din sala tronului e un coridor. Tu şi mama ta puteţi sta ascunşi cât discut eu cu tata. După tot ce i-a povestit Jean Luc despre întâmplarea din Le Ventre – şi felul în care ţi-ai făcut intrarea în oraş –, cred că e mai bine să vorbesc eu primul cu el. În felul ăsta, n-o să vă aresteze pe loc, a adăugat, după care s-a tras mai aproape şi a coborât vocea. Dar sigur ţi s-a dus vestea, Reid. A aflat că eşti vrăjitor. Toată lumea a aflat. Nu ştiu cum o să reacţioneze. E extrem de riscant să-l abordezi în ziua înmormântării arhiepiscopului, mai ales când tu eşti...

A făcut o scurtă pauză şi a oftat, ca şi cum şi-ar fi cerut scuze pentru ce avea să zică.

— Mai ales când tu eşti cel care l-a omorât.

Emoţia mă gâtuia, dar am ignorat-o. N-aveam timp să mă gândesc la asta. Trebuia să merg mai departe.

— Înţeleg.

— Dacă mi se pare că e în toane bune, te chem să vorbeşti cu el. Dacă nu, trebuie să fugi mâncând pământul.

S-a uitat în ochii mei şi şi-a îndreptat umerii.

— În privinţa asta, sunt de neclintit, frate. Dacă-ţi spun să fugi, fugi.

— Poate n-ar strica să aveţi un cuvânt special, în caz că lucrurile iau o întorsătură neplăcută, a intervenit Nicholina, cu un rânjet hidos, strecurându-şi capul între mine şi Beau. V-aş sugera fluşturatic. Sau zăpăceală. *Zăpăceală, zăpăceală, ca să işte buimăceală...*

Beau i-a împins capul la o parte fără nicio jenă.

— Dacă, dintr-un motiv sau altul, ne separăm, ţine minte

ca, la fiecare bifurcaţie, s-o iei pe tunelul din stânga. O să te ducă direct la La Mascarade des Crânes. Îl cauţi pe Claud şi te aduce el înapoi aici.

— Dacă mergem doar prin tunelul din stânga, nu ne învârtim în cerc? am întrebat, încruntat.

— În subteran, nu. Tunelul din stânga e singura cale de a ajunge la Mascarada Craniilor.

A legănat iar din cap, de data asta ca şi când ar fi vorbit singur.

— Bun. Intrarea e în cămara din spatele tejghelei, iar castelul e la douăzeci de minute de-aici. Dacă eşti hotărât să facem asta, trebuie să plecăm imediat.

— Şi asta ce-i? a întrebat Nicholina, dând din sprâncene şi învârtindu-se în jurul nostru. *Spre castel şi în capcană, fugi să-ţi salvezi frumoasa codană..* a început să cânte cu glas tineresc.

— *Taci* odată, femeie! a izbucnit Beau, răsucindu-se, şi a încercat s-o gonească înapoi la La Voisin. Aşa face de când am venit, mi-a explicat, după care s-a întors spre ea. Fugi! Valea! Du-te înapoi la... stăpâna ta sau la cine...

— Fluşturatic, a chicotit Nicholina.

— Ciudată fiinţă! a şoptit *madame* Labelle, uitându-se îngândurată după ea. Nu e foarte întreagă la cap. Mai devreme a numit-o pe Louise „şoricel”. Ai idee ce înseamnă asta?

Nu i-am dat atenţie. I-am făcut semn lui Beau s-o ia înainte. Se codea.

— Se duce cineva s-o anunţe şi pe Lou? Credeam că plănuieşte să vină cu noi.

Şi eu credeam că plănuieşte să mă iubească veşnic.

Am trecut pe lângă el şi am intrat după tejghea, în ciuda protestelor hangiului.

— Planurile se mai schimbă.

CURTEA REGELUI

Reid

AVEAM O PIETRICICĂ ÎN CIZMĂ.

Îmi intrase imediat ce porniserăm prin tunel. Suficient de mică cât s-o suport. Suficient de mare cât să mă obsedeze. Cu fiecare pas, mă înţepa în talpă. Mă făcea să îndoi degetele. Mă aducea la exasperare.

Sau poate Beau era de vină.

În semiîntuneric, îşi dăduse gluga jos de pe cap şi se plimba prin tuneluri cu mâinile în buzunar. Îi vedeam rânjetul în lumina făcliilor.

— Ce de întâlniri am avut aici jos! Ce de amintiri...

Piatra mi-a alunecat sub călcâi. Am scuturat nervos din picior.

— Nu mă interesează!

Din păcate însă, pe *madame* Labelle o interesa. A ridicat din sprâncene. Şi-a suflecat poalele rochiei ca să treacă peste o movilită de pământ.

— Haideţi să fim sinceri, Înălţimea Voastră. Umblă vorba că isprăvile domniei voastre sunt mult exagerate.

— Pardon? a exclamat Beau, cu ochii mari.

— Am fost proprietară de bordel, a zis ea, pironindu-l cu privirea. Veştile se răspândesc repede.

— Ce veşti?

— Nu mă interesează, am mai spus o dată.

De data asta, rânjea *madame* Labelle.

— Uiţi că te cunosc de când erai de-o şchioapă, Beauregard. Îmi aduc aminte de strungăreaţă ta, de petele din bărbie. De bâlbâiala de care ai suferit când ai mai crescut.

Roşu la faţă, Beau şi-a umflat pieptul şi era cât pe ce să se împiedice de o piatră. Speram ca aceasta să se fi aciuat în pantoful lui.

— N-am suferit de bâlbâială, a spus el, indignat. A fost o simplă neînţelegere...

Am scuturat piciorul pe furiş şi pietricica mi-a ajuns între degete.

— Ai fost bâlbâit?

— *Nu...*

Madame Labelle chicotea.

— Spune-i şi lui povestea, scumpule. Mi-ar plăcea s-o mai aud o dată.

— De unde...

— Ţi-am spus doar – bordelurile sunt punctul fierbinte al informaţiilor, a zis ea şi i-a făcut cu ochiul. Special m-am exprimat aşa, în caz că te-ntrebi.

Beau părea la un pas să-şi iasă din fire. Deşi încă îmbujorat, a expirat prelung şi şi-a suflat o şuviţă rebelă de păr din ochi. *Madame* Labelle zâmbea cu gura până la urechi.

— Bine, fie! a zis el, în cele din urmă. Întrucât sunt convins că ai auzit povestea *neadevărată,* o să lămuresc cum stau lucrurile. Mi-am pierdut virginitatea cu o pselismofilă.

L-am privit derutat, uitând cu desăvârşire de piatra din cizmă.

— O ce?

— O pselismofilă, a repetat el iritat. O persoană excitată de bâlbâieli. O chema Apollinia. Era servitoare la castel şi mai mare decât mine cu câţiva ani, băbăciunea superbă.

Am clipit o dată. Şi încă o dată. *Madame* Labelle chicotea şi mai tare. Amuzată la culme.

— Zi mai departe, l-a îndemnat ea.

Beau i-a aruncat o privire nervoasă.

— Vă imaginaţi cum a decurs întâlnirea noastră. Nu găseam nimic ciudat la fetişul ei. Credeam că *tuturor* le place bâlbâiala în dormitor.

Văzându-mi privirea îngrozită, a legănat din cap.

— Exact. Acum înţelegi de unde încurcătura. Când am trecut la următoarea aventură – cu un nobil de la curtea tatei –, presupun că vă imaginaţi cum a decurs şi *acea* întâlnire, a spus, acoperind-şi ochii cu palma. Dumnezeule, în viaţa mea nu m-am simţit aşa umilit! A trebuit să fug în

tunelurile astea, ca să nu-i mai aud râsetele. Un an întreg n-am putut să mă uit în ochii lui, a adăugat, plesnindu-se agitat peste pulpă. Un *an.*

Simţeam o gâdilătură ciudată în gât. Am strâns din buze, ca să nu iasă. Mi-am muşcat obrazul.

Degeaba. Tot a scăpat. Şi am râs în hohote pentru prima oară după foarte mult timp.

— Nu-i *deloc amuzant!* s-a răstit Beau, în momentul în care a văzut că râde şi *madame* Labelle.

Se îndoise de spate şi se ţinea cu mâinile de burtă, zguduindu-se din tot corpul.

— Nu mai râdeţi! Terminaţi odată!

În cele din urmă, *madame* Labelle şi-a şters lacrimile de la ochi.

— Vai, Maiestatea Voastră! Aş putea să ascult povestea asta de o mie de ori. Şi fetele mele s-au amuzat copios când au auzit-o. Dacă te consolează cu ceva, să ştii că am avut şi eu parte de destule întâlniri umilitoare. În tinereţe, şi eu cutreieram deseori prin aceste tuneluri. Îmi aduc aminte de-o zi când taică-tu m-a adus aici pe furiş...

— Nu! a zis Beau şi a scuturat din cap, gesticulând vehement. Te rog să nu-ţi termini propoziţia!

— ...dar era o pisică sălbatică, a continuat *madame* Labelle, chicotind de una singură, pierdută în acea amintire. Am observat-o abia prea târziu. Animalul a confundat o parte a anatomiei lui taică-tu – mai bine zis, *două* părţi ale anatomiei lui taică-tu...

Mi s-au oprit hohotele în gât.

— Termină!

— ...cu o jucărie. Doamne, dacă aţi fi auzit cum zbiera Auguste! Ai fi zis că mâţa îi scosese maţele, nu că îl zgâriase pe...

— Ajunge!

Cu ochii holbaţi de groază, Beau i-a astupat gura cu mâna. *Madame* Labelle continua să-i hohotească printre degete.

— Niciodată să nu mai spui povestea asta! Ai auzit? *Niciodată!* a zis el, clătinând din cap, cu ochii închişi. O să

rămân cu traume psihice, femeie! N-o să-mi mai pot scoate din minte în veci imaginea asta.

Madame Labelle i-a dat mâna la o parte, fără să se oprească din râs.

— Nu mai fi aşa pudic, Beauregard! Ştii foarte bine cu ce se ocupa taică-tu în timpul liber, ţinând seama de situaţia în care ne aflăm.

I-a dispărut zâmbetul de pe buze, iar atmosfera glumeaţă de până atunci s-a stins numaidecât. *Madame* Labelle a tuşit uşor.

— Ce vreau să spun...

— Mai bine tăcem, a întrerupt-o Beau, cu o figură mohorâtă, arătând tunelul care ducea spre nord. Ne apropiem de castel. Ascultaţi!

În liniştea care s-a lăsat, am auzit foşnet de paşi deasupra capetelor. Bun. M-am aplecat şi mi-am scos cizma. Am scuturat piatra afurisită şi m-am încălţat la loc. Acum mă puteam concentra. Deşi apreciam încercarea lui *madame* Labelle de-a ne binedispune, nu era nici locul, şi nici momentul potrivit.

Nu mai găsiserăm locul sau momentul potrivit de câteva săptămâni încoace.

Am străbătut restul drumului în tăcere. Pe măsură ce tunelul urca, vocile răsunau tot mai tare. La fel şi bătăile inimii mele. N-aveam de ce să fiu emoţionat. Îl mai văzusem pe rege. Îl văzusem, vorbisem cu el, luasem masa cu el. Dar, pe vremea aia, eram Vânător, respectat, preţuit, iar el era regele meu. Între timp se schimbase totul.

Acum eram vrăjitor – înfierat –, iar el era tatăl meu.

— O să fie bine, mi-a şoptit *madame* Labelle, parcă ghicindu-mi gândurile.

A legănat din cap, ca să mă îmbărbăteze. Ca să se îmbărbăteze.

— Eşti copilul lui. N-o să-ţi facă niciun rău. Nici măcar arhiepiscopul nu şi-a ars copilul pe rug, iar Auguste îi e mult superior din toate privinţele.

Am tresărit la auzul acelor cuvinte, dar ea se întorsese deja cu faţa la gaura din perete. O acoperea ţesătura unei

tapiserii în culori şterse. Am recunoscut-o de la scurta mea vizită la castel – un bărbat şi o femeie în Grădina Edenului, dezbrăcaţi, căzuţi în faţa Pomului Cunoaşterii Binelui şi Răului. Fiecare ţinea în mână un măr auriu. Deasupra lor stătea încolăcit un şarpe uriaş.

Mă uitam la spatele corpului său ca un ghem negru şi simţeam că mi se întoarce stomacul pe dos.

— Trageţi cu ochiul pe-aici, a murmurat Beau, arătând un mic gol între tapiserie şi zid.

Să fi avut vreo doi centimetri. Prin faţa lui se perindau o mulţime de siluete. Aristocraţi şi clerici din tot regatul – din toată lumea. O întrunire de tichii negre, văluri şi dantelării. Glasurile lor reverberau ca un zumzet constant. Iar în faţă – urcat pe un podium de piatră, cu mantia revărsată peste tronul impozant – stătea Auguste Lyon.

Prin fereastra din spatele lui pătrundea o rază de soare care îi contura silueta. Coroana poleită şi părul auriu. Mantia de blană şi umerii laţi. Amplasarea ferestrei şi a tronului... totul fusese bine gândit. O iluzie optică care să te facă să crezi că trupul lui răspândeşte lumină.

Chipul însă, fiind luminat din spate, îi rămânea nedesluşit.

Cu toate acestea, vedeam că zâmbeşte. Râdea împreună cu trei tinere, fără să-i pese că regina Oliana e chiar lângă el. Aceasta privea în gol, cu o figură la fel de împietrită ca treptele de la picioarele ei. În colţul sălii stăteau câţiva nobili în haine străine, cu trăsături asemănătoare cu ale ei. Pătrunşi de aceeaşi furie ca a ei. Erau singurele figuri sobre din sală.

Mă uitam la barzi, la belşugul de vinuri şi mâncăruri, şi fierbeam de ură.

Oamenii aceştia nu-l plângeau pe arhiepiscop. Cum îndrăzneau să-i batjocorească moartea cu voioşia lor? Cum îndrăzneau să vorbească vrute şi nevrute, ascunşi sub glugile negre? Doliul nu le putea ascunde nepăsarea. Hedonismul. Aceşti oameni – aceste *bestii* – nu erau demni să-l jelească.

Dar, imediat după gândul ăsta, a venit altul. Ruşinea mi-

a alungat repede indignarea virtuoasă.

Nici eu nu eram mai demn.

Beau şi-a scuturat pelerina de praf şi şi-a aranjat părul cât putea de bine. Nu-i îmbunătăţea cu nimic aspectul obosit.

— Bun. O să-mi fac intrarea aşa cum se cuvine şi-o să cer o audienţă. Dacă se arată binevoitor…

— Ne chemi şi pe noi, am completat eu, cu gura uscată.

— Întocmai, a spus el, legănând din cap fără oprire. Aşa. Iar dacă nu…

S-a oprit şi a aşteptat, mişcând nerăbdător din sprâncene, să spun ceva.

— Vreau să aud confirmarea din gura ta, Reid.

— Fugim, am mormăit printre dinţi.

Madame Labelle m-a prins de braţe, în semn de încurajare.

— O să fie bine, a repetat.

Beau nu părea foarte convins. Ne-a salutat din cap şi a plecat în direcţia opusă din care veniserăm. Instinctiv, m-am tras mai aproape de deschizătura dintre perete şi tapiserie. Aşteptam să-l văd că intră. Între timp, am zărit două siluete bine-cunoscute îndreptându-se spre tron.

Pierre Tremblay şi Jean Luc.

Cu faţa trasă şi îndurerată, Jean Luc îl trăgea pe Tremblay după el cu o brutalitate surprinzătoare. Cei din jurul regelui au încremenit. Tremblay era *viconte.* Agresiunea lui Jean Luc – în văzul tuturor, unde mai pui – era o infracţiune de neiertat. Încruntat. Auguste le-a făcut semn femeilor să plece şi cei doi au urcat pe podium. S-au aplecat şi au şoptit ceva la urechea regelui. Deşi nu le auzeam vorbele grăbite, ridurile de pe fruntea lui Auguste s-au adâncit. Oliana s-a tras mai aproape, îngrijorată.

O secundă mai târziu, s-au deschis uşile şi a intrat Beau.

S-au auzit murmure din mulţime. Toate discuţiile au luat sfârşit. Ba chiar o femeie a scos un mic ţipăt. Beau i-a făcut cu ochiul.

— *Bonjour* tuturor! Îmi cer scuze că v-am făcut să aşteptaţi, a spus el, după care s-a întors spre rudele mamei

lui şi a adăugat pe un ton mai amabil: *Ia orana.*

Oliana a sărit în picioare, cu lacrimi în ochi.

— *Arava.*

— *Metua vahiru.*

În clipa în care a văzut-o, chipul lui Beau s-a luminat de un zâmbet cald şi sincer. A înclinat capul şi s-a uitat în spatele ei, la o persoană pe care nu o vedeam.

— *Mau tuabine iti.*

Mi-a tresăltat inima în momentul în care i-au răspuns nişte strigăte de bucurie. Erau două persoane, nu una. Violette şi Victoire. Am lipit un ochi de deschizătură, chinuindu-mă zadarnic să le văd, dar *madame* Labelle m-a tras înapoi.

Auguste s-a crispat vizibil când a dat cu ochii de fiul său. Nu-şi dezlipea privirea de pe chipul lui Beau.

— Fiul risipitor se întoarce acasă.

— *Père,* a spus Beau, revenindu-i rânjetul ironic pe buze.

Mi-am dat seama că era un fel de armură a lui.

— Ţi-a fost dor de mine?

S-a lăsat o tăcere mormântală în timp ce Auguste studia părul ciufulit şi hainele murdare ale fiului său.

— Mă dezamăgeşti.

— Crede-mă, sentimentul e reciproc.

Auguste a zâmbit. Mai tăios decât un cuţit.

— Te crezi deştept? a întrebat calm, fără să se ridice de pe tron. Vrei să mă faci de râs prin această atitudine vulgară?

Cu un gest leneş, a arătat spre toţi cei din sală.

— Continuă, te rog! Publicul e captivat. Spune-le cât de dezamăgit eşti de tatăl tău, omul care, de săptămâni în şir, îşi caută fiul pe tot cuprinsul regatului. Spune-le cum mama ta a adormit plângând noapte de noapte, aşteptând o veste de la tine. Spune-le cum s-a rugat la zeii ei şi ai mei să te întorci acasă viu şi nevătămat.

De data asta, s-a ridicat în picioare.

— *Spune-le,* Beauregard, cum surorile tale au fugit din castel în căutarea ta şi cum era să le taie capul o vrăjitoare.

Invitaţii au izbucnit în murmure, iar Beau a făcut ochii mari.

Auguste a coborât treptele agale.

— Toată lumea aşteaptă cu nerăbdare, fiule. Spune-le despre noii tăi tovarăşi. Spune-le despre vrăjitoarele şi vârcolacii pe care-i numeşti *prieteni.* Poate că s-au cunoscut deja. Poate că tovarăşii tăi le-au ucis familiile, a continuat Auguste, strâmbând din buze. Spune-le cum ţi-ai abandonat *familia,* ca s-o ajuţi pe fiica Reginei Vrăjitoarelor – fiica al cărei sânge te poate ucide nu doar pe tine, ci şi pe surorile tale. Spune-le cum ai eliberat-o.

A ajuns, în sfârşit, în dreptul lui Beau şi s-au uitat unul la celălalt. O clipă. O eternitate. Auguste a coborât tonul:

— Ţi-am tolerat toate nesăbuinţele, dar, de data asta, ai întrecut măsura.

Beau a încercat să zâmbească dispreţuitor.

— Nu le-ai tolerat. Le-ai ignorat. Părerea ta cântăreşte mai puţin ca oricând pentru mine…

— *Părerea* mea, a mârâit Auguste, apucându-l pe Beau de gulerul cămăşii, e singurul motiv pentru care n-ai fost biciuit în piaţa publică! Îndrăzneşti să-ţi nesocoteşti tatăl? Îndrăzneşti să mă sfidezi pentru o pizdă jegoasă de vrăjitoare?

Auguste i-a dat brânci şi Beau s-a clătinat pe picioare, alb ca varul la faţă. Nimeni n-a sărit să-l sprijine.

— Nu are nicio legătură cu…

— Eşti *copil!* a reluat Auguste, iar veninul din vocea lui i-a făcut pe nobili să se tragă şi mai în spate. Un copil răzgâiat, crescut într-un turn de aur, care n-a gustat niciodată din sângele războiului şi n-a simţit duhoarea morţii. Te crezi erou, fiule? După două săptămâni de hoinăreală cu amicii tăi, te crezi mare războinic? Ai venit să ne *salvezi?*

L-a mai îmbrâncit o dată.

— Ai văzut vreodată un vârcolac hrănindu-se cu măruntaiele unui soldat?

Şi încă o dată.

— Ai văzut vreodată o Dame Blanche bând sângele unui

prunc?

Beau se clătina pe picioare.

— N-ar face... n-ar face aşa ceva. Lou n-ar...

— Eşti copil *şi* nerod, a spus Auguste, pe un ton glacial. Şi m-ai umilit pentru ultima oară!

A expirat prelung şi şi-a îndreptat umerii. Era înalt. La fel de înalt ca mine.

— O să dau totuşi dovadă de îndurare. Căpitanul Toussaint mi-a povestit despre planul vostru măreţ de a o învinge pe La Dame des Sorcières. Spune-mi unde se ascunde fiică-sa şi îţi iert coate greşelile.

Nu. Panica mă sugruma. Am uitat să respir. Să gândesc. Nu vedeam decât ochii căscaţi ai lui Beau. A făcut un pas înapoi din faţa tatălui său.

— Nu pot să fac asta.

Auguste s-a întunecat la faţă.

— Spune-mi unde e, altminteri te las şi fără titlu, şi fără moştenire!

Invitaţii şoşoteau uluiţi, dar Auguste nu-i băga în seamă, iar glasul îi devenea mai puternic cu fiecare cuvânt. Cu fiecare pas. Oliana a dus mâna la gură, îngrozită.

— O să te alung din castel şi din viaţa mea. O să te acuz de crimă şi complot, şi, după ce vei arde alături de prietenii tăi, o să uit de tine.

— Tată! a exclamat Beau şocat, dar Auguste era de neclintit.

— *Unde e?*

— Nu...

Beau s-a uitat deznădăjduit la mama lui, dar Oliana a închis ochii şi suspina încet. Şi-a dres glasul şi a mai făcut o încercare. Aşteptam cu sufletul la gură.

— Nu pot să-ţi spun unde e, pentru că nu ştiu.

— *Frère!*

Din spatele Olianei a ţâşnit o fată frumoasă, cu părul negru şi pielea rumenă ca Beau. M-a trecut un junghi prin inimă când a întins braţele spre Beau, dar Auguste a tras-o înapoi, nelăsând-o să se apropie de el.

— Te implor, *frère,* spune-i unde e! Spune-i!

A venit repede şi sora ei geamănă. Deşi încruntată, îi tremura bărbia.

— N-ai de ce să te *milogeşti,* Violette! Bineînţeles că o să-i spună tatei. Vrăjitoarele au încercat să ne *ucidă.*

— Victoire, a murmurat Beau, cu vocea sugrumată.

Auguste s-a uitat la el cu ochii mijiţi.

— Eşti dispus să protejezi o vrăjitoare când în joc e viaţa surorilor tale?

— Hai să mergem! a şoptit *madame* Labelle, trăgându-mă zadarnic de braţ.

Gâfâia. Era speriată.

— Ne-am înşelat. E limpede că Auguste n-o să ne ajute.

— Nu putem să-l lăsăm aici...

Beau a ridicat mâinile, gesticulând spre nobilime.

— Există şi alte soluţii. Nu toate vrăjitoarele sunt diabolice. Cu *ajutorul* vostru, am putea scăpa de Morgane. E în oraş – chiar în clipa *asta* – şi pregăteşte ceva groaznic pentru înmormântarea arhiepiscopului.

— Reid, a zis *madame* Labelle, trăgându-mă mai stăruitor.

— Chiar eşti nerod, a spus Auguste, apucându-şi ocrotitor fiicele de umeri şi trăgându-le înapoi. Mărturisesc că nu mă surprinde. Chiar dacă mă dispreţuieşti, te cunosc bine, fiule. Îţi ştiu obiceiurile. Îţi ştiu vizuinile. Ştiam că, de teamă să nu-ţi pierzi noii prietenii, o să vii la mine cu această misiune nebunească.

Am auzit vag zgomot de paşi în spatele nostru. Murmur de voci. *Madame* Labelle se agăţa de braţul meu şi mă striga, dar mintea mea era mult prea amorţită. Mi-am dat seama prea târziu ce se petrece. M-am răsucit exact când Auguste spunea:

— Şi ştiam c-o s-o iei prin tuneluri.

— Fluşturatic! a urlat Beau, întorcându-se spre noi, cu o figură înfricoşată. Zăpăceală!

Mânerul unei balisarde m-a izbit în tâmplă şi n-am mai văzut nimic.

ÎNAINTEA PRĂBUŞIRII E DOAR ÎNGÂMFARE

Lou

PLECASE FĂRĂ MINE. MĂ UITAM ÎN PAHARUL CU whisky şi-l înclinam, turnând încet lichidul pe tejgheaua de lemn. Coco mi-a luat paharul din mână fără să-şi întrerupă discuţia cu Liana. În capătul celălalt al cârciumii, Ansel stătea între Toulouse şi Thierry. Râdeau la o glumă pe care n-o auzeam.

O familie mare şi fericită.

Numai că toată lumea era cu ochii pe mine şi şuşotea, de parcă eram o ghiulea gata să explodeze.

Iar nemernicul plecase fără să spună o vorbă.

Nu ştiu la ce mă aşteptasem – efectiv *îl* înmuiasem în whisky şi aprinsesem chibritul. Dar nu-l minţisem. Nu spusesem nimic neadevărat. Asta voia, nu? Voia *adevărul.*

„Să nu mă minţi", îmi zisese.

Am plecat de lângă tejghea, m-am dus la fereastra murdară şi m-am uitat printre dârele de praf. Trebuia să se fi întors până acum. Dacă plecase când zisese Deveraux – în timp ce eu turbam de nervi în cameră –, trebuia să fi ieşit din tunel acum o jumătate de oră. O fi dat de bucluc...

„Acum înţelegi? Asta înseamnă că sunt un monstru?"

„Înseamnă că eşti ca mama ta."

M-a cuprins un nou val de furie. Poate că dăduse într-adevăr de bucluc. Şi, de data asta, poate reuşea să scape fără ajutorul meu. Fără magie.

O răsuflare m-a gâdilat pe ceafă, şi, când m-am întors, am dat nas în nas cu Nicholina. A rânjit şi i-am aruncat o privire iritată. Sângele îi îngălbenise dinţii. Pielea subţire ca o foiţă era cea mai palidă trăsătură a ei, mai strălucitoare şi mai albă decât luna. Am îmbrâncit-o cu umărul şi m-am dus la o masă liberă din colţ.

— Vreau să fiu singură, Nicholina, i-am spus.

— N-ar trebui să fie prea greu, *souris*[12].

Se învârtea în jurul meu, şoptind, arătând spre Coco şi Ansel, spre Blaise şi Liana şi spre Toulouse şi Thierry.

— Ei nu vor să stea în preajma noastră, a zis şi s-a aplecat spre mine, atingându-mi urechea cu buzele. Îi stânjenim.

Am gonit-o de lângă mine.

— Nu mă atinge!

M-am trântit pe scaun şi i-am întors spatele. S-a dus la scaunul din faţa mea. Dar nu s-a aşezat. Pesemne strigoii nu stăteau jos. Nu arătau suficient de bizar şi sinistru cu fundul pe un taburet.

— Nu suntem atât de diferite, a continuat ea. Oamenii nu ne plac pe niciuna dintre noi.

— Ba pe mine mă plac! m-am răstit.

— Oare?

A îndreptat ochii palizi spre Blaise, care mă urmărea de lângă tejghea.

— Îi simţim gândurile şi ştim că n-a uitat cum i-ai zdrobit oasele fiului său. Tânjeşte să-şi înfigă colţii în carnea ta, să te audă cum plângi şi gemi.

M-am uitat şi eu la el. Şi-a dezvelit incisivii ascuţiţi. Futu-i!

— Dar tu n-o să plângi, nu-i aşa? a spus Nicholina, aplecând capul spre mine. O să lupţi şi-o să muşti şi tu.

A pufnit în râs. M-a trecut un fior la auzul acelui sunet.

— Nu suntem atât de diferite, a repetat. De mulţi ani, popoarele noastre sunt asuprite, iar noi am fost asuprite chiar în sânul lor.

Dintr-un motiv inexplicabil, mă îndoiam că *noi* se referea la mine şi la ea. Nicidecum. Din câte observam, în mintea Nicholinei nu era doar ea. Poate mai existau şi... alte fiinţe. „V-am zis eu că-i ciudată”, îmi spusese Gabrielle la un moment dat. „Prea multe inimi.” Mi s-a frânt inima când mi-am adus aminte. Biata Gaby! Speram să nu fi suferit.

Ismay stătea la masă cu La Voisin. Avea ochii roşii şi sticloşi. Veniseră şi alte vrăjitoare cu ele. Babette

[12] Șoarece (franceză) (n. red.).

rămăsese în tabără, ca să aibă grijă de cei prea tineri, prea bătrâni, prea slăbiţi sau prea bolnavi să lupte.

Nici până acum nu găsiseră trupul lui Gaby.

— O să-ţi spunem un secret, şoricelule, a murmurat Nicholina. Nu e de datoria noastră să-i facem să se simtă bine. Nu, nu, nu este. Nu este, nu este, nu este. E treaba *lor.*

M-am uitat lung la ea.

— Cum ai ajuns aşa, Nicholina?

A rânjit din nou – atât de larg, încât aveam senzaţia că i se rupe faţa în două.

— *Tu* cum ai ajuns aşa, Louise? Toţi luăm decizii. Toţi suferim consecinţele.

— M-am săturat de discuţia asta.

Am expirat adânc şi i-am aruncat o privire duşmănoasă lui Blaise. Dacă se mai uita mult la mine, rămânea fără un ochi. Nicholina – cât era ea de ţicnită – avea dreptate într-o privinţă: *aveam* să muşc şi eu. În sfârşit, când Terrance i-a şoptit ceva la ureche, Blaise şi-a dezlipit ochii de la mine şi i-a îndreptat spre uşa cămării. M-am crispat imediat. Or fi auzit ceva? Se întorsese Reid?

Fără să stau pe gânduri, am îndoit un deget şi mi s-a înceţoşat vederea. Auzul însă s-a ascuţit şi am desluşit şoaptele lui Terrance de parcă era lângă mine.

— Crezi că a murit Vânătorul?

Blaise a clătinat din cap.

— Se poate. Nu există pace în sufletul regelui uman. Reid a făcut o mare prostie încercând să discute cu el.

— Dacă a murit, când putem pleca de aici? a întrebat Terrance, uitându-se la Ismay şi la La Voisin şi la vrăjitoarele de sânge din jurul lor. Nu le datorăm credinţă acestor diavoliţe.

Mi-a zvâcnit obrazul. Înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, m-am ridicat în picioare, cu pumnii lipiţi de masă. Structura s-a evaporat.

— Din câte se pare, nici lui Reid nu-i datoraţi credinţă!

Au ridicat amândoi capul, speriaţi – furioşi –, dar furia lor era nimic pe lângă a mea. Nicholina aplauda încântată.

Coco, Ansel şi Claud s-au ridicat prudent.

— Dacă bănuiţi că e în pericol, ce mai căutaţi aici?

Vocea mea creştea, se transforma în ceva mai presus de mine. Deşi mă auzeam vorbind, nu eu pronunţam cuvintele.

— Aveţi o datorie de viaţă faţă de el, potăi râioase ce sunteţi! Sau aţi prefera s-o iau înapoi pe-a lui Terrance?

Am înălţat braţele.

Blaise s-a ridicat de pe scaun, arătându-şi dinţii strălucitori.

— Îndrăzneşti să ne ameninţi?

— Louise, a intervenit Claud, pe un ton împăciuitor. Ce faci?

— Ăştia cred că Reid a murit, am şuierat printre dinţi. Discută când să ne părăsească.

La Voisin a chicotit, dar ochii i-au rămas reci şi inexpresivi.

— Nu-i de mirare. La primul semn de primejdie, îşi vâră coada între picioare şi fug înapoi în mlaştina lor. Sunt o adunătură de laşi. Ţi-am zis să n-ai încredere în ei, Louise!

Când Liana a dat să meargă spre uşă, am trântit-o cu o simplă rotire din încheietură. Nu l-am scăpat pe Blaise din ochi nicio clipă.

— Nu plecaţi nicăieri, până când nu mi-l aduceţi înapoi!

Cu un mârâit, faţa lui Blaise a început să se transforme.

— N-ai nicio putere asupra vârcolacilor, vrăjitoareo. Nu te-am omorât de dragul bărbatului tău. Dacă moare, moare şi bunăvoinţa noastră odată cu el. Ai mare grijă!

La Voisin a venit lângă mine, cu mâinile împreunate.

— Tu ar trebui să ai grijă, Blaise. Dacă trezeşti mânia acestei vrăjitoare, trezeşti mânia noastră, a tuturor.

A ridicat mâna şi toate vrăjitoarele au sărit în picioare – cel puţin douăsprezece la număr. De patru ori mai multe decât Blaise, Liana şi Terrance, care se apropiau spate în spate, mârâind gutural. Unghiile li s-au preschimbat în gheare ucigătoare.

— Plecăm paşnic, a zis Blaise, uitându-se sfidător în ochii lui La Voisin, în ciuda vorbelor calme. Nu-i nevoie să

se ajungă la vărsare de sânge.

— Uiţi un amănunt foarte important, a zis La Voisin, cu un zâmbet crud de-ţi îngheţa sângele în vene.

Când şi-a descheiat gulerul şi şi-a dezvelit cele trei cicatrice de pe piept – urme de gheare –, vrăjitoarele de sânge au început să freamăte de nerăbdare. Şi eu la fel. Dumnezeule, şi eu la fel.

— Ne place sângele. Mai ales al nostru.

Se fixau cu privirile, iar tensiunea din camera era aproape palpabilă.

Ansel a dat să intervină – tocmai *Ansel* dar Claud i-a pus o mână pe umăr şi l-a oprit.

— Stai în banca ta, băiete, până n-o păţeşti! a zis el, după care s-a întors spre La Voisin şi Blaise. Să nu uităm ţelul mult mai înalt pentru care ne-am adunat aici. Avem un inamic comun. Cred că putem să ne comportăm civilizat până când se întoarce *monsieur* Diggory. Vă asigur că se va întoarce, a adăugat, aruncând o privire tăioasă spre Blaise şi apoi spre mine.

S-a lăsat o tăcere mormântală, în care nu îndrăzneam nici să răsuflăm. Toţi aşteptam ca cineva să facă prima mişcare. Să atace.

În cele din urmă, Blaise a oftat adânc.

— Eşti un om înţelept, Claud Deveraux. Vom aştepta întoarcerea domnului Diggory. Dar, dacă nu va fi aşa, eu şi copiii mei vom părăsi acest loc – şi pe locuitorii lui – fără să le facem vreun rău, a zis, ţintuindu-mă cu ochii lui galbeni. Ai cuvântul meu.

— Minunat!

— Laşule! a spus La Voisin, zâmbind dispreţuitor.

Nici nu trebuia mai mult.

Cu un mârâit feroce, Terrance s-a repezit la ea, dar a apărut imediat Nicholina, l-a prins de gâtul pe jumătate transformat şi l-a răsucit. Băiatul a zburat cât colo cu un chelălăit şi a căzut la picioarele lui Blaise. Liana se transformase deja. A luat-o la fugă după Nicholina. Blaise a urmat-o numaidecât, la fel şi Ansel şi Qaud, când şi-au dat seama că vrăjitoarele de sânge voiau... ce altceva decât

sânge? Înarmate cu cuţite, Ismay şi surorile ei ţinteau beregatele lupilor, dar lupii se mişcau cu repeziciune şi au sărit pe tejghea, ca să poată lupta de la înălţime. Deşi încolţit şi în inferioritate numerică, Terrance a reuşit să zboare cuţitul din mâna lui Ismay şi s-o imobilizeze sub labă. Când a început să-i sfâşie faţa cu cealaltă, Coco a intervenit imediat.

Eu... ei bine, eu am pus un deget pe whisky-ul vărsat pe tejghea. Doar un deget. O simplă scânteie atât de asemănătoare, şi totuşi atât de diferită de incendiul de la cârciumă de acum mult timp. Trecuseră doar două săptămâni de atunci?

Aveam senzaţia că trecuseră ani.

Flacăra a luat-o după dâra de whisky până în locul în care Terrance...

Nu. Nu Terrance. Am înclinat capul şi m-am uitat nedumerită cum flăcările se opresc la altcineva şi îi cuprind tălpile, picioarele, pieptul. În scurt timp, persoana urla de spaimă, de durere şi încerca deznădăjduită să-şi dea sângele, să smulgă magia cu unghiile – dar eu râdeam. Am râs şi am râs, până ce au început să mă usture ochii şi să mă doară gâtul, am râs până ce vocea ei a reuşit, în sfârşit, să pătrundă prin pâcla minţii mele. Până când mi-am dat seama a cui era vocea.

— Coco, am murmurat.

M-am uitat la ea, năucită, şi am rupt structura. Flăcările s-au stins pe loc, iar Coco s-a prăbuşit la pământ. Fumul se înălţa în rotocoale din hainele şi pielea ei. Ea gemea şi suspina, chinuindu-se să respire. Restul camerei a început să prindă contur pe bucăţi – figura îngrozită a lui Ansel, ţipătul disperat al lui Terrance, goana lui Ismay după miere. Când m-am dus s-o ajut, m-a apucat o mână de gât.

— Până aici! a mârâit, înfigându-şi unghiile în carnea mea.

— Ajunge, Josephine! a spus Deveraux, mai serios decât îl văzusem vreodată. Dă-i drumul!

Cu ochii holbaţi de furie, La Voisin i-a aruncat o privire plină de ură, dar, unul câte unul, şi-a descleştat degetele

de pe gâtul meu. Am tras aer în piept şi am făcut câţiva paşi împleticiţi.

— *Coco!*

Dar atât vrăjitoarele de sânge, cât şi vârcolacii se puseseră scut în faţa ei şi nu-i vedeam decât ochiul peste braţul lui Ansel. Şi el se postase între noi. Mi s-a tăiat răsuflarea când le-am văzut ostilitatea din ochi. Spaima.

— Îmi pare rău, Coco...

Se chinuia să se ridice.

— Îmi revin eu, a spus, cu glas stins.

— A fost un accident, crede-mă!

Mi s-a frânt vocea când am rostit ultimele cuvinte, dar inima mi s-a frânt când i-am văzut privirea înlăcrimată. A dus o mână la gură, ca să-şi înăbuşe suspinele.

— Te rog, Coco! *Ştii că* niciodată n-aş fi... niciodată n-aş fi făcut-o intenţionat...

În spatele ei, Nicholina rânjea.

— Dumnezeu a poruncit, „Veniţi şi daţi-i ascultare. Înaintea prăbuşirii e doar îngâmfare”, a recitat ea cu voce schimbată, adâncă.

Monstruozitatea faptei mele mă răscolea. I-am auzit vocea. I-am simţit atingerea tandră pe păr.

„Nu eşti în apele tale.”

„Tu vezi doar ce vrei să vezi.”

„Crezi că *vreau* să te consider...”

„Cum să mă consideri? *Diabolică?”*

Cu faţa îngropată în palme, m-am prăbuşit în genunchi şi am plâns.

CAVALERI ADEVĂRAŢI

Reid

UN CHIP.

M-am trezit şi am văzut un chip. Deşi era la doar câţiva centimetri de mine, mă chinuiam să-i disting trăsăturile. Rămâneau întunecate şi vagi, de parcă stăteam într-o ceaţă deasă. Dar nu stăteam în picioare. Nici măcar nu-mi puteam mişca braţele şi picioarele. Îmi păreau mai grele decât de obicei – incredibil de grele şi reci. Mai puţin încheieturile mâinilor, care-mi ardeau cu foc negru.

Printre clipiri – letargice şi epuizante – am încercat să ridic capul. Mi-a căzut moale pe umăr. Mi s-a părut că forma buzelor se mişcă. Mi s-a părut că aud o voce tunând. Am închis ochii din nou. Cineva mi-a descleştat fălcile şi mi-a băgat ceva amar pe gât. Am vomitat pe loc.

Am vomitat până când am crezut că-mi plesneşte capul. Mă durea în gât.

În momentul în care m-a lovit ceva tare peste faţă, am scuipat sânge. Gustul de cupru şi sare mi-a zguduit simţurile. Clipind tot mai repede, am scuturat din cap, ca să mi-l limpezesc. Se învârtea camera cu mine. În cele din urmă, chipul din faţa mea a început să prindă contur. Păr auriu şi ochi cenuşii – ca de lup –, cu un nas drept şi maxilar puternic.

— Te-ai trezit, a spus Auguste. Minunat!

Lângă mine stătea *madame* Labelle, cu mâinile legate după speteaza scaunului. Îi dislocau umerii. Deşi îi curgea sânge dintr-o înţepătură la gât, avea ochii limpezi. Abia atunci am observat seringile metalice din mâna lui Auguste. Acele însângerate.

Injecţii.

Ne sedase… *mă* sedase… ca pe un… un…

Furia îmi ardea gâtul.

Ca pe un vrăjitor.

Madame Labelle se zbătea să-şi slăbească legăturile.

— Serios, Auguste, nu-i nevoie să apelezi la…

— Îndrăzneşti să i te adresezi Maiestăţii Sale cu asemenea necuviinţă? a zis Oliana.

Vocea îi oscila precum luciditatea mea.

— Fie-mi cu iertare, a răbufnit *madame* Labelle, dar, după ce-am adus pe lume copilul unui bărbat – şi tot ce urmează unui eveniment atât de fericit –, credeam că pot renunţa la formalităţi. O greşeală impardonabilă.

Am mai vomitat o dată şi n-am auzit răspunsul Olianei.

Când am redeschis ochii, camera mi s-a înfăţişat mai limpede. Rafturi de mahon pline de cărţi. O poliţă sculptată. Portretele unor regi cu figuri severe şi un covor brodat sub picioare încălţate cu cizme. Am clipit şi am îndreptat ochii spre Vânătorii aliniaţi pe lângă perete. Cel puţin doisprezece. Toţi ţineau mâna pe balisarda de la brâu.

Mai puţin Vânătorul din spatele meu. A lui era la gâtul meu.

Un al doilea Vânător s-a postat în spatele lui *madame* Labelle. A rănit-o, şi ea s-a potolit imediat.

— Măcar spălaţi-l puţin, a spus ea, cu vocea stinsă. Nu-i un animal. E fiul tău.

— Mă jigneşti, Helene, a zis Auguste şi s-a lăsat pe vine lângă mine.

Mi-a fluturat o mână prin faţă. Ochii mei se chinuiau s-o urmărească.

— Crezi că mi-aş lăsa ogarii să doarmă în propria vomă? a continuat, pocnind din degete. Concentrează-te, Reid! Într-un sfert de oră începe slujba şi nu pot să întârzii. Supuşii mei se aşteaptă să-l jelesc pe ticălosul făţarnic şi nu vreau să-i dezamăgesc.

Prin pâcla gândurilor, simţeam cum se aprinde furia.

— Înţelegi de ce e important să păstrăm aparenţele, nu? a întrebat, ridicând dintr-o sprânceană aurie. Ne-ai păcălit pe toţi. Inclusiv pe el.

M-a apucat din nou greaţa, dar Auguste s-a tras înapoi la timp, strâmbând din buze.

— Între noi fie vorba, mă bucur că l-ai omorât. Nici eu

nu mai ştiu de câte ori nemernicul ipocrit şi-a permis să mă mustre – pe mine, auzi tu! –, când el şi-a tras-o cu Morgane le Blanc.

— Da, un mare ipocrit, a zis *madame* Labelle cu subînţeles.

Vânătorul de lângă ea a prins-o de păr şi i-a tras capul pe spate. Apăsând mai tare cuţitul la gâtul ei. *Madame* Labelle a tăcut.

Auguste nu i-a dat atenţie, ci a înclinat capul şi s-a uitat la mine.

— Corpul tău a reacţionat la injecţie. Ceea ce dovedeşte că Philippe are dreptate. Eşti vrăjitor.

Doar printr-un efort de voinţă am reuşit să ridic capul. O secundă. Două secunde.

— Aş vrea să văd... cum reacţionează... corpul *Maiestăţii Voastre...* la cucută.

— I-ai otrăvit? a întrebat Beau, şocat.

Un alt Vânător îl ţinea nemişcat într-un colţ al camerei. Deşi mama lui clătina disperată din cap, nici n-o băga în seamă.

— Ai pus *cucută* în injecţii?

— Futu-i mama mă-sii de turn de aur! a explodat Auguste, dând ochii peste cap. Nu suport să-ţi aud glasul în momentul ăsta, Beauregard! Nici pe-al tău, Oliana! a adăugat, când regina a vrut să intervină. Dacă mai scoateţi o vorbă, o să vă pară rău! Ia spune, a continuat, întorcându-se spre mine. Cum e posibil? Cum ai apărut tu, Reid Diggory?

Mi-a răsunat glasul lui Lou în minte şi am rânjit. Chiar şi în clipa aceea – încolţită în culise de doi dintre duşmanii ei de moarte –, dăduse dovadă de un curaj fără margini. Ori, poate, de o mare nesăbuinţă. Oricum ar fi, nici nu-şi imagina câtă dreptate avea.

— Din câte ştiu eu, am spus, cu voce slăbită, atunci când un bărbat şi... o vrăjitoare se iubesc foarte mult...

Mă aşteptam la lovitură. Când a venit, mi s-a izbit capul de scaun şi acolo a rămas. Mi-a ieşit un hohot de râs de pe buze. Auguste mă privea ca pe o gânganie pe care-o putea

strivi sub cizmă. Poate că asta şi eram. M-a pufnit râsul de ironia situaţiei. De câte ori nu sedasem şi eu vrăjitoare? De câte ori nu le privisem exact ca el?

M-a apucat de bărbie şi mi-a strâns-o între degete.

— Spune-mi unde e şi promit să te ucid repede!

Încet, încet, mi-a dispărut rânjetul de pe faţă. N-am zis nimic.

M-a strâns mai tare. Suficient de tare cât să mă învineţească.

— Îţi plac şobolanii, Reid Diggory? Oribile creaturi, dar, dincolo de aspectul lor hidos, trebuie să recunosc că există o afinitate între mine şi ei.

— Nu mă surprinde.

A zâmbit. Rece ca gheaţa.

— Şobolanii sunt inteligenţi. Ingenioşi. Pun mare preţ pe supravieţuire. Poate ar trebui să dai dovadă de aceeaşi înţelepciune.

Văzând că nu spun nimic, a zâmbit şi mai larg.

— E foarte curios ce se întâmplă când prinzi un şobolan pe burta cuiva – sub o oală, de pildă. În momentul în care încălzeşti oala respectivă, ştii ce face şobolanul?

Pentru că nu răspundeam, mi-a legănat el capul.

— Sapă în burta omului, Reid Diggory. Scurmă cu ghearele şi dinţii prin piele, carne şi os, ca să fugă de căldură. *Ucide* omul, ca să supravieţuiască el.

Într-un final, mi-a dat drumul, s-a ridicat şi a scos o batistă din buzunar. Şi-a şters voma de pe degete, cu o figură scârbită.

— Dacă nu vrei să fii omul acela, te sfătuiesc să răspunzi la întrebare.

Ne uitam unul la celălalt. Chipul lui îmi tremura în faţa ochilor.

— Nu vreau, am răspuns scurt.

Cuvintele au reverberat în liniştea din cameră.

— Hm…

A luat un obiect de pe birou. Mic. Negru. Din fontă.

— Aşa, deci!

Mi-am dat seama că era o oală.

Ar fi trebuit să mă sperii. Poate că mă împiedica cucuta. Sau greaţa şi migrena cumplită. Auguste *voia* să-mi fie frică de el. Se vedea asta în ochii lui. În zâmbetul lui. Voia să tremur şi să implor milă. Era un om căruia îi plăcea să domine. Să controleze. Pe vremuri, îl ajutasem şi eu. Când eram Vânător. Îmi doream să fiu apreciat de regele meu. Chiar şi mai târziu – când aflasem despre contribuţia lui la naşterea mea –, în sinea mea, tânjeam să-l cunosc.

Îmi creasem o imagine a lui din poveştile mamei. Mă lăsasem. amăgit de iluziile ei. Dar omul acesta nu era el.

Omul acesta era real.

Omul acesta era hidos.

Privindu-l în clipele acestea, simţeam doar dezamăgire.

A aşezat încet oala pe grătarul de pe foc.

— Te mai întreb o dată. Unde este Louise le Blanc?

— Tată! a spus Beau, pe un ton rugător.

La semnul lui Auguste, Vânătorul l-a lovit în cap. Beau a căzut năucit din picioare, în ţipetele Olianei. A dat să fugă la el, dar regele a prins-o de mijloc şi a izbit-o de birou, de unde s-a prăbuşit la pământ, suspinând.

— V-am zis să nu scoateţi un sunet! a mârâit Auguste.

Madame Labelle îl privea cu ochi mari.

— Cine eşti? a întrebat ea, şocată. Bărbatul pe care l-am iubit nu s-ar fi purtat *niciodată* aşa cu familia lui. E *soţia* ta. Ei sunt *fiii* tăi...

— Ăştia nu sunt fiii mei, a contrazis-o Auguste, roşu la faţă, punând mâinile pe braţele scaunului în care era legată *madame* Labelle.

S-a aplecat spre ea, cu o privire sălbatică în ochi.

— O să am alt fiu, Helene. O să am *o sută* de fii, ca să-i fac în ciudă viperei ăleia cu părul alb. Sângele meu va supravieţui. Pricepi? Chiar dacă va trebui să regulez toate femeile din colţul ăsta nenorocit de lume, n-o să mă dau bătut!

A ridicat palma, dar n-a lovit-o. A încleştat pumnul cu ură. Cu poftă.

— Scorpia mea frumoasă şi *mincinoasă,* ce mă fac eu cu tine?

— Termină cu asta, te rog! Sunt eu, Helene.

— Crezi că te-am iubit, *Helene?* Crezi că eşti mai grozavă decât altele?

— Sunt sigură c-am fost, a răspuns ea, cu o convingere neclintită în ochi. Nu puteam să-ţi spun că sunt vrăjitoare – şi pentru asta îmi cer iertare –, dar mă cunoşteai, Auguste. Aşa cum un suflet cunoaşte alt suflet. Mă *cunoşteai* şi te cunoşteam. Sentimentele noastre au fost sincere. Copilul nostru s-a născut din iubire, nu din dorinţă trupească sau… sau din obligaţie. Trebuie să scapi de această ură care te orbeşte şi să-ţi aduci aminte ce-a fost. Sunt aceeaşi acum, aşa cum eram şi atunci. Încearcă să mă vezi, *mon amour.* Încearcă să-l vezi pe el. Are nevoie de ajutorul nostru…

De data asta, Auguste a atins-o. I-a prins buzele între degete şi i le-a tras aproape de ale lui.

— Poate o să te torturez şi pe tine, a şoptit. Sunt curios care dintre voi doi cedează primul.

În clipa în care *madame* Labelle l-a săgetat cu o privire neclintită, a crescut inima în mine de mândrie.

De dragoste.

— Cum de cucuta n-are niciun efect asupra ta, *mon amour?*

I-a dat drumul la buze şi a mângâiat-o pe obraz. Parcă erau doar ei doi în cameră.

— Mă injectez cu cucută în fiecare zi din ziua în care ne-am cunoscut, a răspuns ea semeaţă.

— Aha! a murmurat regele, zgâriind-o pe faţă cu degetele încovoiate. Halal sinceritate!

Uşa biroului s-a deschis brusc şi a intrat un bărbat în jiletcă.

— Maiestatea Voastră, i-am amânat pe preoţi cât am putut de mult, dar insistă să înceapă slujba numaidecât.

Auguste s-a mai uitat la mama câteva clipe. Apoi a oftat, i-a dat drumul şi şi-a aranjat haina. Şi-a dat netezit părul pe spate.

— Din păcate, discuţia noastră trebuie să mai aştepte până la finalul ceremoniei.

Şi-a tras cu agilitate mănuşile negre şi şi-a pus masca la

loc pe faţă. Personajul pe care-l juca în public.

— Trimit după voi când se termină. Asta în caz că nu apare ca între timp.

— Îţi mai spun o dată.

Am închis ochii, ca să nu se mai învârtă pământul cu mine. Ca să potolesc greaţa. Cum întunericul nu făcea decât să-mi agraveze starea, i-am deschis iar.

— Morgane e deja în oraş.

— Nu mă refer la Morgane, ci la fiica ei.

Zâmbetul lui strălucea în toată camera, desenând umbre peste inima mea. Primul licăr de teamă.

— Dacă o iubeşti pe cât spui, o să vină după tine. Iar eu, a zis, mângâindu-mi obrazul din mers, o voi aştepta.

În mod surprinzător, în temniţă era şi mai frig decât afară. În colţul celulei se formaseră ţurţuri de la apa care se prelingea pe zid. Se strânsese o băltoacă pe podeaua de pământ. M-am rezemat de gratiile de fier, sleit şi neputincios. Deşi *madame* Labelle încă avea mâinile legate, şi-a frecat mâneca de gheaţă, ca să umezească ţesătura. Apoi a îngenuncheat lângă mine şi m-a şters pe faţă atât cât era posibil.

— Datorită vomitivului şi staturii tale, a spus, căznindu-se zadarnic să mă aline, efectele injecţiei o să treacă cât de curând. Când vine Louise să ne salveze, o să fii în cea mai bună formă. Să sperăm doar că o să-şi dea seama că s-a întâmplat ceva, înainte să ne mănânce şobolanii.

— Nu o să vină, am spus cu o voce goală, placidă. Ne-am certat. I-am spus că seamănă cu maică-sa.

Beau a desprins un ţurţure şi l-a spart de perete.

— Genial! Absolut genial! Bravo, frăţioare! Abia aştept să-ţi văd splina când te-o sfârteca şobolanul, a zis, după care s-a întors spre *madame* Labelle. Nu poţi – ştiu şi eu – să faci o vrajă şi să ne scoţi de-aici? Ştiu că eşti legată, dar trebuie doar să pocneşti din degete, n-am dreptate?

— Au uns cătuşele cu un fel substanţă paralizantă. Nu pot mişca mâinile.

— Nu poţi folosi cotul? Sau un deget de la picior?

— Bineînţeles că pot, dar ar fi o vrajă stângace. E posibil să fac mai mult rău.

— Ce tot spui acolo?

— E nevoie de dexteritate ca să manevrezi structurile, Înălţimea Voastră. Imaginează-ţi cum ar fi să fac un nod cu coatele şi degetele de la picioare, şi poate înţelegi cât e de dificil. Mâinile noastre – degetele – ne ajută să ne exprimăm intenţia mult mai precis, a explicat ea, îmbujorându-se în timp ce mă freca pe obraji. Pe lângă. asta, deşi *evident* acest amănunt a scăpat intelectului tău sclipitor, sunt patru Vânători de strajă la capătul coridorului.

Beau se plimba prin celulă ca o pisică turbată. Cu coama zbârlită.

— Şi?

— Ţâţele mă-sii! a exclamat ea, frecându-şi exasperată fruntea de umăr. Şi, chiar dacă ştiu că am realizat multe miracole vrăjitoreşti în timpul petrecut împreună, Beauregard, până şi eu trebuie să mă recunosc înfrântă când vine vorba să evadez din închisoare, să înving patru Vânători şi să fug din oraş doar cu ajutorul unui amărât de *cot!*

— Bun, şi atunci ce facem? a întrebat Beau, ridicând braţele spre cer. Aşteptăm să vină tata şi să ne dea de mâncare şobolanilor lui? Apropo, minunată idee să venim să discutăm cu el! a mormăit. *M-a iubit cândva.* Pe dracu'!

— Beau, am spus, văzând-o pe *madame* Labelle că tresare. Încetează!

— Pe Înălţimea Voastră n-o s-o dea de mâncare şobolanilor lui, a spus ea. În ciuda ameninţărilor lui, nu cred că vrea să-ţi facă vreun rău. Eşti singurul lui moştenitor legitim. Legea spune că nu poate încredinţa regatul surorilor tale.

Beau s-a întors cu faţa spre coridor şi şi-a pus mâinile-n sân.

— Scuză-mă dacă nu mai am încredere în intuiţia ta.

Îi priveam profilul şi lucrurile începeau să aibă noimă. Şi el îşi făcuse aceleaşi iluzii ca mama. În ciuda relaţiei lor

încordate, Beau visase totuşi la o apropiere de tatăl lui. Visele lui se spulberaseră în văzul tuturor, pe podeau din sala tronului.

Eu pierdusem imaginea tatei. Beau îşi pierduse tatăl.

— O clipă.

Deodată, Beau a apucat gratiile, cu ochii aţintiţi la ceva din capătul coridorului. Am întors capul. M-am ridicat agale, ţinându-mă de gratii tocmai când, din spatele uşii, au început să răsune ţipete speriate. Mi-a revenit speranţa, intensă şi neaşteptată. Să fie oare..? Chiar să fi venit Lou după noi? Beau rânjea.

— Ştiu vocea aia. *Împieliţatele* naibii!

Paşii s-au îndepărtat de noi şi, odată cu ei, au încetat şi ţipetele. Uşa coridorului s-a deschis cu un scârţâit.

O faţă ştrengărească a apărut prin deschizătură. Violette. N-aveam idee de unde ştiam că e ea şi nu sora ei, dar ştiam. Instinctiv. A venit spre noi, ţopăind, cu un rânjet obraznic pe buze, învârtea pe deget cheile gărzilor.

— Bună, *taeae!* Ţi-a fost dor de mine?

— Violette, a spus Beau, scoţând capul printre gratii. Ce cauţi aici? De ce nu eşti la slujbă?

Fata a dat ochii peste cap.

— De parcă ne-ar lăsa tata să ieşim din castel, când e Morgane în oraş.

— Slavă Domnului că există şi avantaje la toată treaba asta! Trebuie să ne grăbim, a spus, întinzând mâna. Vânătorii se pot întoarce din clipă-n clipă. Dă-mi cheile!

Fata a pus o mână pe şoldul ei îngust.

— *Nu* se vor întoarce din clipă-n clipă. Le-am zis că Victoire s-a tăiat din greşeală cu sabia şi idioţii s-au dus sus s-o ajute, a spus ea, cu un pufnet dispreţuitor. De parcă Victoire ar tăia vreodată pe cineva *din greşeală.*

— Cum spui tu, a zis Beau agitat, dar când n-o vor găsi pe Victoire într-o baltă de sânge, o să-şi dea seama că i-ai păcălit. Şi-o să coboare...

— Greşeşti. E chiar o baltă foarte mare de sânge.

— *Poftim?!*

— Ne-am furişat în spiţerie şi am furat sângele de miel.

Victoire a scăpat cam mult pe covoare, dar mai are câteva fiole. O să le dea bătăi de cap Vânătorilor, aşa că o să dureze măcar câteva minute până coboară.

— I-ai dat sânge lui Victoire? a întrebat Beau, şocat. I l-ai dat... să se joace cu el?

Violette a ridicat din umeri.

— Nu m-am putut abţine. Trecând peste asta, a spus fata, fluturându-i cheile pe la nas, vrei să scapi sau nu?

Când Beau a dat să i le smulgă, Violette şi-a retras mâna.

— Uşurel. Ne datorezi nişte scuze.

— Aşa e, a spus o a doua voce, şi a apărut Victoire.

Îi sticleau ochii în întuneric şi avea sânge pe mâini. A întins sabia spre nasul lui Beau.

— Cere-ţi scuze că ne-ai părăsit, *taeae, şi* te eliberăm!

A strâmbat din nas când s-a uitat la mine. Şi la *madame* Labelle.

— Doar pe tine. Nu pe ei. Tata zice că merită să ardă pe rug.

Beau a mai întins o dată mâna după chei. N-a reuşit să le prindă.

— Ascultaţi ce vă spun, fetelor. Când mai deschide tata gura, nu-l ascultaţi. Vocea lui o să vă distrugă mintea.

— Mie mi se pare romantic.

Violette a lăsat capul într-o parte şi mă studia, imitând ireal de bine gestul lui Auguste. Dar, în vreme ce privirea lui era rece şi vicleană, a ei trăda o curiozitate sfioasă.

— *Metua vahine* a spus că el a sacrificat totul ca s-o salveze pe fata pe care-o iubeşte. Nu prea te are la inimă, a adăugat, uitându-se la mine. Nici pe mama ta, dar cred că vă respectă.

— Nu-i deloc romantic. E o tâmpenie, a replicat Victoire, lovind cu piciorul în gratia de lângă mine, după care s-a întors spre Beau. Cum ai putut să ne părăseşti pentru copilul unei târfe?

— Nu rosti acest cuvânt! s-a răstit Beau. Să nu-l mai rosteşti niciodată!

Fata a lăsat capul în pământ, furioasă, dar supusă.

— Ne-ai abandonat, *taeae.* Nu ne-ai spus unde te duci. Puteam merge cu tine. Puteam să ne luptăm cu vrăjitoarele alături de tine.

Beau i-a ridicat bărbia cu un deget.

— Nu toate vrăjitoarele sunt rele, *tuahine, tou.* Am întâlnit şi unele bune. Şi vreau să le ajut.

— Dar tata a zis că te dezmoşteneşte! a spus Violette.

— În acest caz, tu o să fii regină.

Fata a căscat ochii mari.

— Îmi pare rău că nu mi-am luat la revedere, a continuat Beau, pe un ton tandru. Dar nu-mi pare rău c-am plecat. E şansa mea să particip la ceva grandios. Dacă ne unim cu toţii – oameni, vrăjitoare, vârcolaci şi, poate, sirene –, putem schimba lumea.

— Sirene? a murmurat Violette uluită.

— Aoleu, termină odată, Violette!

Victoire a luat cheile din mâna surorii ei şi i le-a aruncat lui Beau.

— Bine, a spus ea, clătinând scurt din cap. Fă-o fărâme! Fă-o mai bună! Dar, la final – când pui toate bucăţile la loc –, vreau să fiu Vânător.

— Şi eu! a exclamat Violette. Numai că eu vreau să port rochie.

Beau se chinuia să deschidă uşa celulei.

— Vânătorii se vor număra printre fărâme, fetelor.

— Nu, a zis Victoire, clătinând din cap. Nu vreau să fiu ca Vânătorii de-acum. Vrem să fim Vânători demni – cavaleri adevăraţi care luptă cu forţele răului. *Adevăratul* rău.

A arătat cu mâna spre mine – şi voma de pe faţa mea – tocmai când Beau a reuşit să descuie uşa.

— Nu chestia asta.

Nu mi-am putut stăpâni un zâmbet.

Spre surprinderea mea, mi-a zâmbit şi ea. Reţinut. Timid. Dar mi-a zâmbit. M-au năpădit emoţiile, atât de intense, încât m-am clătinat pe picioare. Violette m-a prins de mijloc, ca să nu cad. M-a condus pe coridor.

— Duhneşti ca un peşte împuţit, *taeae!* Cavalerii

adevăraţi nu duhnesc. Cum să-ţi salvezi domniţa, dacă-i muţi nasul din loc?

Abţinându-se cu greu să nu zâmbească, *madame* Labelle mă sprijinea pe partea cealaltă.

— Poate că domniţa lui n-are nevoie de ajutor.

— Poate că o să-l salveze *ea* pe el! a strigat Victoire peste umăr.

— Poate că se vor salva reciproc! s-a răţoit Violette.

— Poate, am murmurat.

Nu-mi mai simţisem de mult inima atât de uşoară. Poate că reuşeam. Împreună. Într-un moment de luciditate perfectă, am văzut lucrurile limpede pentru prima oară: nu doar ea avea defecte. Eu trăisem o viaţă întreagă cu ochii închişi, ca să mă ascund de demoni – demonii *mei* –, în speranţa că nici ei nu mă puteau vedea. În speranţa că, dacă-i îngropam suficient de adânc, aveau să dispară.

Dar n-au dispărut, iar eu eram sătul să mă mai ascund.

Nerăbdător, am iuţit pasul, ignorând durerea de cap. Trebuia s-o găsesc pe Lou. Trebuia s-o găsesc, să vorbesc cu ea...

În clipa aceea, s-au întâmplat mai multe lucruri deodată.

Uşa s-a deschis cu un bubuit asurzitor şi cei patru Vânători au dat buzna pe coridor.

— Fugiţi! a strigat *madame* Labelle exact când Victoire i-a tăiat legăturile de la mâini.

S-a instalat haosul. La un impuls al mâinilor lui *madame* Labelle, din tavan s-au desprins pietre şi au căzut în capul Vânătorilor. Un bolovan cât pumnul meu l-a lovit pe unul în plin şi l-a lăsat lat. Ceilalţi zbierau de teamă – de furie –, chinuindu-se să se coordoneze şi s-o imobilizeze. Doi s-au năpustit la ea, iar unul ne-a sărit în cale. Cu un strigăt de luptă, Victoire l-a călcat pe picior. În momentul în care bărbatul s-a tras înapoi, atent să n-o atingă cu balisarda, Violette i-a tras un pumn în nas.

— Plecaţi! a strigat Victoire, împingându-l pe Vânătorul care, deja dezechilibrat, s-a prăbuşit la podea.

Beau a tăiat funiile care-i legau mâinile în sabia ei.

— Fugiţi până nu e prea târziu!

Încercam să ajung la *madame* Labelle.

— Nu pot s-o las...

— DU-TE!

Madame Labelle a întins mâna pe sub corpurile Vânătorilor şi a spulberat uşa.

— REPEDE!

Beau nu mi-a dat de ales. M-a prins de mijloc şi mi-a târât corpul slab şi neputincios. Deasupra noastră răsuna tropot de paşi, dar am luat-o la stânga pe alt coridor şi am dispărut într-o deschizătură aproape insesizabilă din perete.

— Grăbeşte-te! a zis Beau, trăgându-mă tot mai repede. A început slujba, dar Vânătorii rămaşi la castel o să apară cât de curând. O să verifice toate tunelurile. Haide, haide!

— Dar mama... surorile noastre...

— Surorile noastre n-o să păţească nimic. Nu le-ar face niciun rău.

Încă ezitam.

— Şi *madame* Labelle?

Beau m-a îmbrâncit pe alt tunel, fără să stea pe gânduri.

— Poate să-şi poarte singură de grijă.

— NU...

— Reid!

M-a răsucit cu faţa la el şi m-a prins de braţe când am dat să mă zbat. Avea ochii mari. Tulburaţi.

— A fost alegerea ei, înţelegi? A ales să te salveze. Dacă te întorci acum, nu-i eşti de niciun ajutor. Ţi-ai bate joc de sacrificiul ei, a spus, zgâlţâindu-mi şi mai tare. Supravieţuieşti azi, ca să poţi lupta mâine. O vom salva. O *vom* salva, chiar de-ar fi să dau foc castelului cu mâna mea. Ai încredere în mine?

Am simţit că încuviinţez din cap. L-am simţit cum mă trage din nou după el.

Departe, în urma noastră, încă răsunau ţipetele ei.

CÂND ŞARPELE ÎŞI SCHIMBĂ PIELEA

Lou

MI-AM CUPRINS PICIOARELE CU BRAŢELE, AM PUS bărbia pe genunchi şi m-am uitat la cerul după-amiezii. Se adunaseră nori groşi, care acopereau soarele şi anunţau precipitaţii. Deşi încă mă usturau ochii, am amânat câteva clipe să-i închid. Dedesubt, Coco şi Ansel aşteptau în camera mea. Le auzeam murmurele de pe acoperiş.

Măcar ieşise ceva bun din dezastrul de aseară.

Măcar îşi vorbeau din nou – chiar dacă eu eram subiectul.

— Ce putem face? a întrebat Ansel, îngrijorat.

— Nu putem face nimic, a răspuns Coco, cu vocea răguşită din cauza lacrimilor – sau, poate, a fumului.

Mierea îi vindecase rănile, dar nu reparase tejgheaua. Claud îi promisese hangiului să plătească stricăciunile.

— Cel puţin acum ştie şi-o să fie mai prudentă pe viitor.

— Dar ce-o să se-ntâmple cu Reid?

— O să se întoarcă la ea. Mereu se întoarce.

Nu eram demnă de niciunul dintre ei.

Parcă încercând să mă binedispună, vântul mi-a mângâiat faţa, ciufulindu-mi părul cu suflul lui iernatic. Sau poate nu era vântul. Poate era cu totul altceva. *Altcineva.* Ruşinată de gândurile mele caraghioase, m-am uitat la norii nesfârşiţi şi-am şoptit:

— Am nevoie de ajutorul Tău.

Vântul a încetat să-mi mai necăjească părul.

Îmbărbătată, m-am îndreptat de spate şi am coborât picioarele peste streaşină.

— Taţii n-ar trebui să-şi abandoneze copiii. Al meu a fost un om de cea mai joasă speţă – dacă-L vezi acolo sus, dă-i una şi pentru mine –, dar până şi el, în felul lui perfid, a încercat să mă protejeze. Tu însă... Tu ar trebui să te comporţi mai bine. Tu eşti tatăl tuturor taţilor, nu-i aşa? Sau poate eşti mama tuturor mamelor şi e cum a zis

maman.

Am legănat, deznădăjduită, din cap.

— Poate că are dreptate. Poate că *vrei* să mor.

De la o fereastră a ţâşnit o pasăre, scoţând un ţipăt speriat. Neliniştită, am aruncat o privire în jos, să văd ce anume o tulburase. Nu era nimic. Totul era calm. Rămăşiţele ultimei ninsori atârnau încă în colţurile acoperişului, dar acum cerul parcă nu se hotăra dacă să plouă ori să ningă. Fulgi răzleţi pluteau în aer. Câţiva participanţi la înmormântare se adunaseră pe străduţa umedă de dedesubt, dar majoritatea aveau să vină după ce se termina slujba.

Vocile lui Ansel şi Coco se stinseseră acum câteva minute. Poate că se duseseră în camera ei, să-şi rezolve problemele lor. Speram să fie aşa. Indiferent dacă erau împreună sau despărţiri, amândoi meritau să fie fericiţi.

— Reid spune că m-am rătăcit, am murmurat.

Deşi cuvintele s-au înfiripat lin, domol, nu le-aş fi putut stăvili nici dacă voiam. Era ca şi când pluteau sub pielea mea, pândind răbdătoare momentul acesta. Aşteptând să se deschidă această ultimă şi disperată fereastră. Aşteptând această... rugăciune.

— Spune că m-am schimbat, că nu mai sunt aceeaşi. Şi poate că are dreptate. Poate că nu vreau să văd, ori poate nu pot. Cert e că am stricat totul. Vârcolacii au plecat şi, dacă nu mă omoară mama, mă omoară ei. Pe lângă asta, La Voisin stă... stă *cu ochii* pe mine, de parcă aşteaptă ceva, Nicholina are impresia că suntem prietene la cataramă, iar eu... eu habar n-am ce să fac. N-am răspunsurile. Asta ar trebui să fie treaba Ta.

Am întors capul şi am pufnit, simţind cum se aprinde furia în mine. Cuvintele se revărsau tot mai repede. Nu mai erau un pârâu, ci un fluviu.

— Ţi-am citit cartea, ştii? Spuneai acolo că Tu ne-ai ţesut în pântecele mamelor noastre. Dacă-i adevărat, înseamnă că eu am picat de fraieră. Înseamnă că sunt, într-adevăr, săgeata din mâna ei. Vrea să mă folosească ca să distrugă lumea. Crede că menirea mea e să mor pe altar, iar Tu...

Tu m-ai *dăruit* ei. Nu mai sunt neprihănită, dar am fost. Am fost prunc. Am fost *copil.* M-ai dăruit unei femei care m-ar omorî, unei femei care nu m-ar iubi niciodată…

M-am oprit, gâfâind, şi mi-am masat ochii, ca să scap de tensiunea crescândă.

— Iar acum încerc din răsputeri să nu cedez, dar nu reuşesc. Sunt distrusă. Nu ştiu cum să îndrept asta – cum să mă îndrept pe mine, pe Reid, relaţia noastră. Iar el… el mă *urăşte…*

M-am înecat din nou în cuvinte. Un hohot de râs iraţional mi-a ieşit din gât.

— Nici măcar nu ştiu dacă exişti, am spus, râzând şi plângând şi simţindu-mă ca o neroadă.

Îmi tremurau mâinile.

— Cel mai probabil vorbesc de una singură, ca o nebună. Poate că sunt nebună. Dar, dacă *exişti* şi dacă mă *asculţi,* te rog, te implor…

Am lăsat capul în pământ şi am închis ochii.

— Nu mă părăsi!

Am stat aşa, cu capul plecat, preţ de câteva minute. Suficient cât să-mi îngheţe lacrimile pe obraji. Suficient cât să nu-mi mai tremure degetele. Suficient cât să se închidă încet şi discret fereastra din sufletul meu. Aşteptam ceva? Nu ştiam. Cert este că singurul răspuns pe care l-am primit a fost tăcerea.

★

Am pierdut noţiunea timpului. Doar fluieratul lui Claud Deveraux – care a ajuns înaintea lui pe acoperiş – m-a trezit din reverie. Era cât pe ce să mă pufnească râsul. Cât pe ce. N-am cunoscut niciodată un om atât de sensibil la melancolie; la primul semn de introspecţie, apărea de niciunde, precum un flămând în faţa unei tejghele cu patiserii şi dulciuri.

— Fără să vreau ţi-am auzit discuţia splendidă cu sfera celestă, a spus el, lăsându-se în fund lângă mine.

— Puteai să-ţi astupi urechile, am replicat, dând ochii peste cap.

— Ai dreptate. Sunt un băgăreţ neruşinat şi n-o să-mi

cer scuze pentru asta, a zis el şi m-a înghiontit prieteneşte cu umărul. Voiam să te anunţ că a venit Reid. Nu tocmai nevătămat, dar viu.

Mi-a luat o secundă să înţeleg ce spune.

„Nu tocmai nevătămat, dar viu."

Am sărit în picioare, cât pe ce să alunec şi să cad de pe acoperiş, în graba de a ajunge mai repede la scări. În momentul în care Claud m-a prins de mână şi a clătinat din cap, am avut o strângere de inimă.

— Lasă-l puţin să se adune, *chérie.* A îndurat multe.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat, trăgându-mi mâna.

— N-am întrebat. O să ne povestească el la momentul potrivit.

— Ah.

Cuvântul acela îmi exprima durerea mai bine decât o sută. Acum făceam şi eu parte dintre ceilalţi, eram o străină care nu mai avea acces la gândurile şi secretele lui. Îl îndepărtasem de teamă – de groază – c-o s-o facă el primul. Bineînţeles că n-o făcuse, dar efectul era acelaşi. Era numai vina mea – *totul* era din vina mea. M-am lăsat încet înapoi pe marginea acoperişului.

— Înţeleg.

— Eşti sigură? a spus Claud, ridicând dintr-o sprânceană.

— Nu, am zis, amărâtă, dar ştiai deja asta.

S-au scurs câteva minute, timp în care am privit oamenii veniţi la înmormântare, în majoritatea lor îmbrăcaţi în haine negre şi ponosite. Clopotul bătuse de şi jumătate cu un sfert de oră mai devreme. În curând, slujba avea să se termine, iar cortegiul funerar avea să pornească pe străzi, ca să dea poporului ocazia să-şi ia rămas-bun de la răposat. Trupul arhiepiscopului urma să treacă chiar pe sub noi, în drum spre cimitir şi spre cripta în care avea să se odihnească pe vecie. Chiar dacă n-o aveam încă *la inimă* pe *madame* Labelle, nu puteam să nu recunosc că alesese bine locul acesta. Dacă exista un om în regat care-l iubise pe arhiepiscop, acela era Reid. El merita să-i fi pregătit trupul azi-dimineaţă. El merita să rostească discursul

funerar. Chiar şi acum, el merita să privegheze la căpătâiul lui.

Dar el era nevoit să se ascundă într-un han mizer.

Nu putea participa la slujba arhiepiscopului. Nu putea fi de faţă când îi coborau părintele în pământ. Nu putea să-şi ia adio de la el. Mi-am alungat acest gând din minte, căci ameninţau să mă podidească iar lacrimile. În ultima vreme, parcă nu mă mai opream din plâns.

Cel puţin, de aici, Reid avea să-l poată vedea pentru ultima oară.

Asta dacă nu ne omora Morgane între timp.

Am simţit privirea lui Claud aţintită asupra mea. Avea aerul unui om care nu ştia cum să procedeze. Mi s-a făcut milă de el. M-am întors şi i-am spus că n-are de ce să-şi facă griji, că totul e bine, dar a văzut ceva în ochii mei şi parcă mai tare s-a încăpăţânat. Şi-a scos pălăria şi a oftat.

— Ştiu că eşti tulburată. Deşi am cântărit îndelung care-ar fi momentul şi locul potrivit să-ţi spun asta, poate ar fi bine să-ţi uşurez conştiinţa, descărcând-o pe-a mea, a spus, privind cerul cu o expresie nostalgică. Am cunoscut-o pe mama ta şi nu semeni deloc cu ea.

Am clipit nedumerită. Mă aşteptam să aud multe lucruri, dar pe acesta, nu.

— Poftim?

— Tu reprezinţi latura ei cea mai bună. Vitalitatea ei. Isteţimea. Farmecul. Dar nu eşti ca ea, Louise.

— De unde-o ştii?

— N-o ştiu. Mai bine zis, n-o mai ştiu.

I-a dispărut nostalgia din ochi şi în locul ei a apărut ceva asemănător cu regretul.

— În alte vremuri – parcă a trecut o mie de ani de atunci – am iubit-o cu o pasiune cum n-am mai trăit de-atunci. Am crezut că mă iubeşte şi ea.

— Drăcia dracului!

Am dus o mână la frunte şi am închis ochii. Abia acum înţelegeam de unde venea fascinaţia lui ciudată şi neliniştitoare faţă de mine. Părul alb îl tulburase probabil cu atât mai mult.

— Uite ce e, Claud. Dacă ai de gând să-mi spui c-o înţelegi, că încă o iubeşti sau că ai fost complicele ei de la bun început, se poate să mai aştepţi? Am avut cea mai oribilă zi din viaţa mea şi nu-mi arde să-mi bat capul cu o trădare.

Chicotelile lui nu m-au liniştit.

— Fată dragă, crezi că ţi-aş fi mărturisit toate astea dacă eram în cârdăşie cu ea? Nicidecum. Am cunoscut-o pe Morgane înainte... să se schimbe.

— Ah.

Iarăşi cuvântul ăla. Se ţinea scai de mine, plin de durere nerostită şi adevăruri nemărturisite.

— Nu mi-o lua în nume de rău, dar nu pari deloc genul mamei.

A râs, mai tare şi mai sincer decât înainte.

— Aparenţele sunt înşelătoare, copilă.

L-am pironit cu privirea şi am repetat întrebarea de mai demult. Era foarte importantă acum.

— *Ce* eşti, Claud?

N-a şovăit. Ochii lui căprui – calzi şi afectuoşi – îmi străpungeau sufletul.

— *Tu* ce eşti, Louise?

Am lăsat capul în pământ, căutând un răspuns. Indurasem multe jigniri de-a lungul anilor. Majoritatea nu meritau a fi repetate, dar una îmi rămăsese întipărită în minte şi mă rodea fără încetare. Mă făcuse mincinoasă. Mă făcuse...

— Un şarpe, am zis, cu glas sugrumat. Cred că sunt... un şarpe. O mincinoasă. O prefăcută. Sortită să mă târăsc cu burta pe pământ şi să mănânc praf câte zile oi avea.

— Hm.

Spre mirarea mea, nu se citea nici urmă de repulsie pe chipul lui Claud. A legănat din cap, cu un zâmbet viclean pe buze.

— Tind să-ţi dau dreptate.

Îmi venea să intru-n pământ de ruşine.

— Mulţumesc mult!

— Louise.

Mi-a ridicat bărbia cu un deget, forţându-mă să mă uit la el. Ochii lui – mai devreme calzi – ardeau acum cu o convingere nestrămutată.

— Ce eşti acum n-ai fost dintotdeauna, şi nici nu vei fi mereu. Eşti, într-adevăr, şarpe. Schimbă-ţi pielea, dacă nu-ţi mai e de niciun folos. Transformă-te în altceva. În ceva mai bun.

M-a tras prieteneşte de nas, după care s-a ridicat şi mi-a întins mâna.

— Vrăjitoarele de sânge şi vârcolacii mai rămân până după înmormântare. Cosette te-a apărat cu fervoare în faţa surorilor ei, şi, odată cu întoarcere lui Reid, lupii sunt nerăbdători să-şi plătească datoria de sânge. Totuşi, să nu-ţi faci iluzii că vei primi flori de la vreunii dintre ei în viitorul apropiat. Ba mai mult, sfatul meu ar fi să nu mai calci niciodată în Le Ventre.

I-am luat mâna şi m-am ridicat cu greu.

— Reid.

— Da, Reid. Mă tem că am omis un amănunt minuscul în ceea ce-l priveşte.

— Ce e? Ce vrei să...

M-a sărutat pe frunte. Deşi gestul ar fi trebuit să mă deranjeze prin familiaritatea lui, l-am simţit ca pe ceva... liniştitor. Ca pe un sărut pe care mi l-ar fi dat tata dacă... dacă lucrurile ar fi stat altfel.

— A cerut să te vadă. Chiar insistent, aş putea spune. Dar Cosette a noastră cea dârză i-a spus să se îmbăieze înainte să dea ochii cu tine. Era plin de vomă.

— Vomă? am întrebat, din ce în ce mai derutată. Dar...

Uşa de pe acoperiş s-a deschis brusc, iar în prag – ocupând tot cadrul – a apărut Reid.

— Lou, a spus, cu o figură îndurerată.

A traversat acoperişul din doi paşi şi m-a strivit în braţe. Mi-am îngropat faţa în haina lui, udând-o cu lacrimi, dar el m-a strâns şi mai tare. Tremura din tot corpul.

— Au prins-o, Lou. Au prins-o pe mama, şi nu se mai întoarce.

ÎNMORMÂNTAREA

Reid

ODATĂ CU PRIMII STROPI DE PLOAIE, S-A PUS ÎN mişcare cortegiul funerar. Picăturile îmi pişcau pielea. Reci. Tăioase. Ca nişte cuţite micuţe. Lou deschisese larg fereastra camerei, ca să vedem mulţimea. O mare de negru. De lacrimi. Puţini s-au obosit să deschidă umbrelele, deşi ploua tot mai tare. Tot mai repede.

Strada era împânzită de poliţişti în uniforme de culoare închisă, traşi la faţă şi cu armele în mâini. Printre ei stăteau ţepeni Vânătorii înveşmântaţi în negru. Pe unii îi cunoşteam. Pe alţii, nu.

Undeva, jos, Vrăjitoarele Roşii şi vârcolacii pândeau apariţia lui Morgane. Toulouse şi Thierry nu li se alăturaseră. Din vina mea. Din cauza mândriei mele stupide. Deveraux însă insistase să ne ajute. Tot el insistase ca eu şi Lou să rămânem ascunşi. Deşi susţinea că absenţa noastră ar putea s-o descurajeze şi să nu mai atace, ştiam că nu acesta e adevăratul motiv. Ne dăruise – *îmi* dăruise – câteva momente de intimitate, ca să pot urmări cortegiul. Ca să jelesc.

— De asemenea, argumentase el, nu ne permitem ca regele sau Vânătorii să vă zărească în mulţime. S-ar isca un adevărat haos, iar scumpa noastră Regină iubeşte haosul.

În camera alăturată, se auzea apa gâlgâind în ţevi. Bănuiam că era pentru baia lui Coco. Ca şi pe noi doi, Deveraux îi consemnase pe ea, pe Beau şi pe Ansel în camerele lor, susţinând că „Lumea vă ştie feţele”. Mi se părea ridicol, după toate prin câte trecuserăm, să stau ascuns, în vreme ce alţii îşi riscau viaţa. Nu făcea parte din planul meu.

N-am avut puterea să protestez.

Probabil şi Ansel privea procesiunea de la fereastră. Speram să fie aşa. Nu apucase să fie Vânător, dar ar fi

putut deveni la un moment dat. Poate c-ar fi ajuns să-l iubească pe arhiepiscop. Şi, chiar dacă nu l-ar fi iubit, cu siguranţă l-ar fi respectat. S-ar fi temut de el.

Mă întrebam dacă dintre cei de pe stradă îl iubise cineva cu adevărat pe patriarhul nostru.

Nu avea fraţi, nici părinţi. Nu avea soţie. Cel puţin, nu una legitimă. Existase o femeie care îl ademenise în patul ei şi zămislise un copil menit să-l distrugă...

Nu. Am alungat gândul, înainte să se închege. Era vina lui Morgane, dar şi a lui. Nu-l silise. El hotărâse de bună voie. Nu era perfect.

Parcă citindu-mi gândurile, Lou mi-a strâns mâna.

— Uneori, e dureros să-ţi aminteşti morţii aşa cum erau şi nu cum ţi-ai fi dorit tu să fie.

I-am strâns şi eu degetele, dar n-am spus nimic. Deşi ştiam că tânjeşte să facă o baie, să-şi schimbe hainele murdare, cada era încă goală. Hainele curate aduse de Deveraux zăceau împăturite pe pat. Neatinse. Lou stătea lângă mine, cu ochii aţintiţi în stradă. Asculta ploaia şi acordurile vagi ale liturghiei de la Saint-Cécile. Aştepta să treacă cortegiul prin East End, spre cimitirul din celălalt capăt.

Nu-mi puteam imagina ce simte. Îl plângea şi ea? Simţea şi ea pierderea dureroasă a unui tată?

„Crezi că o să i se facă înmormântare?”

„Da.”

„Dar... era tatăl meu.” Mi-am amintit ochii ei mari când eram încă în Văgăună. Şovăiala ei. Remuşcările ei. Simţise ceva. Nu neapărat durere, dar poate... regret.

„S-a culcat cu La Dame des Sorcières. Cu o vrăjitoare.”

N-o puteam condamna. N-o puteam urî pentru ceea ce se întâmplase. Asemenea arhiepiscopului, şi eu luasem o decizie. Poate că Lou mă minţise. Poate că mă amăgise. Dar, când o urmasem la Chateau, îmi alesesem soarta şi făcusem asta în cunoştinţă de cauză. Alesesem această viaţă. Această iubire. Acum, cu degetele tremurând printre ale ei, cu inima ei bătând alături de a mea, tot asta am ales.

Tot pe ea am ales-o.

„Regele nu are cum să-l cinstească.”

Altădată i-aş fi dat dreptate. Un om pângărit de magie nu merita să fie omagiat Merita doar oprobriu – doar ură. Acum însă... acum am obosit să-l mai urăsc pe omul acela. Am obosit să mă mai urăsc. O asemenea ură poate strivi o persoană. Chiar şi acum atârna ca o piatră de moară la gâtul meu. Mă sufoca. N-o mai puteam duce. Nu mai voiam s-o duc.

Poate... poate că Lou avea dreptate. O mică parte din mine îi *ura* magia. Magia mea. Acea mică parte se simţea încă legată de omul al cărui trup era purtat pe stradă. După toate câte văzusem, ar fi fost uşor să denigrez magia. Nu puteam nega efectele pe care le avea asupra lui Lou. Totuşi... Lou îmi dovedise în nenumărate rânduri că nu e diabolică. În ciuda tuturor schimbărilor, în ciuda acuzelor pe care ni le aruncaserăm, era aici – mă ţinea de mână, mă alina – în timp ce jeleam tatăl pe care ea nu-l va avea niciodată. Tatăl pe care eu i-l răpisem.

Magia era doar o latură a ei.

Era o latură a mea.

Şi împreună aveam să găsim o cale de a merge înainte.

Vocile de afară răsunau tot mai tare, înălţându-se peste mulţime, şi un grup de preoţi a intrat pe strada noastră. Înaintau lent, maiestuos, şi intonau Cântecul de Adio, cu veşmintele îmbibate de ploaie. În urma lor, o mică armată de Vânători mergeau în jurul trăsurii regale. Auguste şi Oliana purtau haine de doliu. Aveau feţe solemne. Prefăcute.

„Între noi fie vorba, mă bucur că l-ai omorât.”

De după colţ şi-au făcut apariţia mai multe trăsuri, purtând în ele membrii de vază ai aristocraţiei. La urmă venea şi trăsura lui Tremblay. Cel puţin, durerea de pe chipul lui Pierre părea sinceră. N-o vedeam pe Célie, dar bănuiam că şi lacrimile ei erau la fel. Arhiepiscopul o adora.

— Reid, a şoptit Lou, uitându-se la ultima trăsură care intrase pe stradă. El e.

Făurit din aur mai strălucitor decât coroana regelui – gravat cu îngeri, cranii şi oase încrucişate, numele şi rangul lui –, sicriul arhiepiscopului era închis. Cum altfel să fi fost? M-a trecut un junghi prin piept. Doar era de nerecunoscut. Nu voiam să mi-l imaginez, nu voiam să-mi aduc aminte...

Îmi alunecă mâna, iar Morgane scoate un şuierat în momentul în care i se prelinge sânge pe gât. Vrăjitoarea de abanos vine spre noi.

— Dă-i drumul, altfel îl omor!

— Manon! o roagă Lou. Nu face asta, te implor!

— Gura, Lou!

Are în ochi o sticlire nebună – lipsită de orice urmă de raţiune. Arhiepiscopul continuă să ţipe. I se înnegresc venele, deopotrivă cu limba şi unghiile. Mă uit la el îngrozit.

Nu. Clătinând din cap, am dat drumul mâinii lui Lou şi am făcut un pas înapoi. Cândva, în ochii mei, omul acesta fusese nemuritor. Puternic şi indestructibil. Un adevărat zeu.

— Ştiu că e dureros, a spus Lou. Dar trebuie să-l plângi, Reid, altfel vei rămâne veşnic legat de el. Trebuie să *simţi.*

La auzul acelor vorbe, mi-a venit în minte, nepoftită, aici amintire.

Îmi curg sânge din nas. Părintele Thomas zice că sunt un copil rău, pentru că mă iau la bătaie cu vagabonzii. Aceştia mă urăsc pentru poziţia mea în biserică, pentru că primesc mâncare caldă şi am un pat moale în camera mea. Părintele Thomas zice că m-au găsit în gunoi. Zice că trebuia să mă număr şi eu printre ei, că trebuia să cresc în aceleaşi bordeie sărace şi brutale. Dar n-a fost aşa, iar mâncarea caldă de la biserică m-a făcut să cresc înalt, iar patul moale al bisericii m-a făcut puternic.

I-am învăţat eu minte după ce m-au atacat pe la spate.

— Vino-ncoace! strigă părintele Thomas şi mă aleargă

prin catedrală cu un băţ.

Dar el e bătrân şi încet, şi îl depăşesc râzând. Se îndoaie de spate, ca să-şi recapete suflul.

— Băiat păcătos! De data asta, o să-l anunţ pe arhiepiscop, ţine minte ce-ţi spun!

— Ce anume să mă anunţi?

La auzul acelei voci, mă împiedic şi cad. Când ridic ochii, îl văd pe arhiepiscop lângă mine. L-am văzut doar de la distanţă. De la amvon. După ce preoţii mă obligă să mă spăl pe faţă şi pe mâini. După ce îmi învineţesc spinarea, ca să nu pot sta jos la slujbe.

Stau jos oricum.

Părintele Thomas se îndreaptă de spate şi gâfâie.

— Băiatul aproape a ologit un copil azi-dimineaţă, în East End, Eminenţa Voastră.

— El m-a provocat.

Îmi şterg sângele de la nas şi mă uit urât la amândoi. Nu mi-e frică de băţ. Nu mi-e frică de nimic.

— El şi prietenii lui m-au atacat.

Arhiepiscopul ridică dintr-o sprânceană, surprins de neobrăzarea mea. De nesupunerea mea.

— Şi tu i-ai pedepsit?

— O meritau cu vârf şi-ndesat!

— Ai dreptate.

Se învârte în jurul meu şi mă studiază. Deşi sunt furios, mă cuprinde o stare de nelinişte. Am auzit de soldaţii. Vânătorii lui. Poate că m-am făcut prea înalt. Prea puternic.

— „Dreptatea să curgă ca o apă curgătoare, şi neprihănirea, ca un pârâu care nu seacă niciodată!”

Mă uit la el, nedumerit.

— Poftim?

— Cum te numeşti, tinere?

— Reid Diggory.

Îmi repetă numele. Îl gustă.

— Te aşteaptă un viitor strălucit, Reid Diggory, zice, apoi se întoarce spre părintele Thomas şi leagănă scurt din cap. După ce termini ce-ai de făcut cu băiatul, să-l aduci în

biroul meu. Va începe antrenamentele imediat.

Pe stradă, Jean Luc mărşăluia alături de sicriu, în locul meu. Alături de arhiepiscop. Chiar şi de la distanţă – chiar şi prin ploaie – vedeam că are ochii roşii. Plânşi. Lacrimi fierbinţi se prelingeau şi pe obrajii mei. Le-am şters furios. Altădată, ne-am fi consolat reciproc. Am fi jelit împreună. Dar acele vremuri s-au dus.

— Încă o dată, Reid!

Glasul arhiepiscopului răsună prin zăngănitul de pe terenul de antrenament. Ridic sabia de jos şi-mi înfrunt prietenul. Jean Luc leagănă din cap, ca să mă îmbărbăteze.

— O să reuşeşti! îmi şopteşte şi ridică sabia.

Dar nu reuşesc. Îmi tremură braţele. Mă dor degetele. Îmi curge sânge dintr-o tăietură la umăr.

Jean Luc e mai bun decât mine.

O parte din mine se întreabă ce căutăm aici. Cadeţii din jur sunt mai mari. Sunt bărbaţi, pe când noi suntem băieţi. Iar copiii de paisprezece ani n-au şanse să ajungă Vânători.

— Eşti tot mai puternic pe zi ce trece, îmi răsună în minte vorbele arhiepiscopului. Canalizează-ţi furia! Ascute-o! Transform-o în armă!

Furia. Într-adevăr. Eu şi Jean Luc suntem furioşi.

Azi-dimineaţă, Julien ne-a încolţit în cantină. Căpitanul Aurand şi ceilalţi plecaseră. Eram singuri.

— Puţin îmi pasă că eşti favoritul arhiepiscopului, a spus el, punându-mi sabia la gât.

Deşi e cu câţiva ani mai mare decât mine şi Jean Luc, abia îmi ajunge până la bărbie.

— Când se va pensiona Vânătorul Delcour, eu îi iau locul. Un gunoier nu e demn să poarte balisarda.

Gunoierul. Aşa mi se spune aici.

Jean Luc i-a tras un pumn în burtă şi am fugit amândoi.

Acum îndrept hotărât sabia spre Jean Luc. Nu sunt un gunoier. Sunt demn de atenţia pe care mi-o arată arhiepiscopul. De dragostea lui. Sunt demn de ordinul Vânătorilor. O să le demonstrez tuturor.

Două mâini delicate m-au atins pe spate şi m-au condus spre pat. M-am aşezat fără să-mi dau seama ce fac. Îmi tremurau buzele, dar mă străduiam din răsputeri să alung disperarea care punea stăpânire pe mine. Deznădejdea. S-a dus. Arhiepiscopul s-a dus, şi nu avea să se mai întoarcă.

Eu îl omorâsem.

Uralele mulţimii acoperă urletul de durere al lui Jean Luc. Nu mă opresc. Nu ezit. În ciuda tunicii prea strâmte şi a gustului amar din gură, lovesc rapid şi sigur, şi-i zbor sabia din mână. Îl scot din luptă.

— Renunţă! spun şi-i pun cizma pe piept.

Emoţia mă îmbată. Îmi tulbură mintea.

Am câştigat.

Jean Luc îşi arată dinţii şi se ţine de piciorul rănit.

— Renunţ!

Căpitanul Aurand vine între noi. Îmi ridică braţul.

— Câştigătorul!

Mulţimea e în culmea extazului, iar Célie strigă mai tare ca toţi.

Cred că sunt îndrăgostit de ea.

— Felicitări! spune arhiepiscopul, intrând în arenă, şi mă strânge la piept. Sunt foarte mândru de tine, fiule!

„Fiule.”

Îmi dau lacrimile când îi văd mândria din ochi. Inima stă să-mi sară din piept. Nu mai sunt gunoierul. Sunt fiul arhiepiscopului – Vânător Diggory –, şi aici e locul meu. Îl strâng în braţe cu asemenea forţă, încât scoate un geamăt şi râde.

— Mulţumesc, Părinte!

În spatele nostru, Jean Luc scuipă sânge.

— Mi-am ucis tatăl, am murmurat.

— Ştiu, a spus Lou, mângâindu-mă pe spate.

Mă încing tot în momentul în care mă sărută. Mai întâi, încet şi timid. De parcă s-ar teme de reacţia mea. Dar n-

are de ce se teme.

— Célie, şoptesc şi mă uit la ea, uluit.

Zâmbeşte, şi lumea întreagă se opreşte în loc, hipnotizată de frumuseţea ei.

— Te iubesc, Reid!

Când buzele ei coboară din nou peste gura mea, uit de băncuţa din confesionalul întunecos. Uit de sanctuarul pustiu. Există doar Célie. Célie, care stă între picioarele mele. Célie, care îşi trece degetele prin părul meu. Célie...

Uşile se deschid violent şi ne îndepărtăm unul de celălalt.

— Ce se întâmplă aici? întreabă arhiepiscopul, indignat.

Cu un ţipăt speriat, Célie duce o mână la gură, se strecoară pe sub braţul lui şi dispare în sanctuar. Arhiepiscopul se uită şocat după ea. Într-un final, se întoarce spre mine. Îmi studiază părul ciufulit. Obrajii roşii. Buzele umflate.

Oftează şi-mi întinde mâna, să mă ridic.

— Hai să mergem, Reid! Din câte se vede, avem multe de discutat.

A fost singurul om care ţinuse vreodată la mine. Lacrimile curgeau din ce în ce mai repede şi îmi udau cămaşa. Mâinile. Mâinile mele întinate şi *hâde.* Lou mă cuprinde tandru în braţe.

Iarba din luminiş străluceşte de sângele vârcolacilor. E pretutindeni. Pe petalele florilor sălbatice, pe malul râului. Pe balisarda mea. Pe mâinile mele. Le şterg pe pantaloni cât pot de discret, dar tot vede. Se apropie prudent. Tovarăşii mei se dau la o parte, cu capetele plecate.

— Ar fi o risipă de compasiune să-i plângi, fiule.

Mă uit la cadavrul de la picioarele mele. Corpul de lup a revenit la forma umană după moarte. Ochii lui negri se uită orbi la cerul de vară.

— E un băiat de-o seamă cu mine.

— Un monstru, mă corectează arhiepiscopul cu blândeţe. Creaturile astea nu sunt ca noi doi.

A doua zi dimineaţa, îmi pune o medalie în mână. Chiar dacă a dispărut roşeaţa, sângele rămâne.

— Ai făcut un mare serviciu regatului, îmi spune. Căpitane *Diggory.*

— Îmi pare rău, Reid!

Deşi mi se scuturau umerii, Lou nu mi-a dat drumul din braţe. Şi ei îi şiroiau lacrimi pe obraz. Am strâns-o lângă mine, printre sughiţuri – fiecare răsuflare usturătoare şi fierbinte –, şi mi-am îngropat faţa la gâtul ei. Şi în sfârşit, *în sfârşit,* am lăsat durerea să mă doboare. Să mă mistuie. A izbucnit în suspine adânci – un şuvoi de suferinţă şi amărăciune, de ruşine şi regret – şi m-a sufocat, căci nu-i mai puteam opri urgia. Nu mai puteam face nimic decât să mă agăţ de Lou. Prietena mea. Adăpostul meu. Casa mea.

— Îmi pare rău!

Nu şovăi. Nu stau să mă gândesc. Cu o mişcare rapidă, scot un al doilea cuţit din bandulieră şi trec în goană pe lângă Morgane. Ridică mâinile – bice de foc îi ies din degete –, dar nu simt flăcările. Lumina aurie îmi învăluie pielea, ocrotindu-mă. Gândurile însă îmi sunt împrăştiate. După efortul istovitor, mintea renunţă la luptă. Mă poticnesc, dar firul de aur îmi arată drumul. Sar peste altar, după el.

Arhiepiscopul îmi ghiceşte intenţia şi deschide ochii. Un murmur implorator îi iese din gură, dar e tot ce poate face înainte să mă reped spre el.

Şi să-i înfig cuţitul în inimă.

Se prăvăleşte în braţele mele, cu ochii mari şi nedumeriţi.

— Şi pentru tine am făcut toate astea, Lou.

Cu aceste cuvinte – tocmai când sicriul dispărea în cimitirul din depărtare şi mulţimea a înghiţit şi ultima mea amintire despre el –, mi-am încheiat relaţia cu arhiepiscopul.

CEVA NOU

Lou

NU ŞTIAM CÂT TIMP A TRECUT DE CÂND STĂTEAM îmbrăţişaţi în pat. Deşi îmi amorţiseră braţele şi picioarele pentru că stătusem prea mult nemişcată – dar şi din cauza frigului tot mai pătrunzător din cameră –, nu îndrăzneam să-i dau drumul lui Reid. Avea nevoie de cineva care să-l iubească. Care să-l aline. Aş fi râs de ironia situaţiei, dacă n-ar fi fost atât de sfâşietoare.

Câţi oameni îl iubiseră cu adevărat pe Reid? Un prunc găsit în gunoi transformat într-un tânăr aspru, în uniformă. Doi? Poate trei? Ştiam că eu îl iubesc. Ştiam că şi Ansel îl iubeşte. *Madame* Labelle era mama lui, iar Jean Luc ţinuse cândva la el. Dar, când priveai lucrurile în ansamblul lor, îţi dădeai seama că iubirea noastră e trecătoare. Ansel îl iubea de doar câteva luni încoace. *Madame* Labelle îl abandonase. Jean Luc ajunsese să-l deteste. Iar eu... eu îmi pierdusem încrederea în el cu prima ocazie. Cu toată ipocrizia şi ura lui, arhiepiscopul îl iubise cel mai sincer şi mai mult. Pentru asta aveam să-i fiu veşnic recunoscătoare – pentru faptul că îi fusese tată lui Reid, chiar dacă nu şi mie.

Acum însă era mort.

Când soarele a coborât sub pervazul ferestrei, umerii lui Reid au încetat să mai tremure – suspinele s-au potolit încetul cu încetul –, dar continua să mă strângă în braţe.

— M-ar fi urât, a spus într-un final şi am simţit alte lacrimi prelingându-mi-se pe umăr. Dacă ar fi ştiut, m-ar fi urât

L-am mângâiat pe spate.

— N-ar fi putut să te urască, Reid. Te adora.

A urmat un moment de tăcere.

— Se ura.

— Da, am spus, pe un ton mohorât. Cred că da.

— Nu sunt ca el, Lou.

S-a lăsat pe spate, ca să mă vadă mai bine, dar nu şi-a luat mâinile pe de mijlocul meu. Bietul lui chip era plin de pete roşii, iar ochii îi erau atât de umflaţi, încât abia mai putea să-i deschidă. Lacrimile îi atârnau pe gene. Cu toate acestea, în spatele tristeţii licărea o speranţă atât de intensă şi fierbinte, de-ar fi putut să mă frigă.

— Eu nu mă urăsc. Şi nu te urăsc nici pe tine.

I-am aruncat un zâmbet reţinut, dar n-am spus nimic.

Şi-a luat mâinile de pe mijlocul meu, mi-a prins bărbia în palmă şi mi-a trecut şovăitor un deget peste buze.

— Tot nu mă crezi.

Am dat să-l contrazic, dar mi s-au stins cuvintele în gât în momentul în care a întins mâna spre fereastra deschisă. Temperatura scăzuse odată cu înserarea, iar stropii de ploaie se preschimbaseră în fulgi de zăpadă. Pluteau în cameră, purtaţi de adierea uşoară a vântului. La porunca degetelor lui, s-au transformat în licurici.

Am scos un murmur de bucurie când au zburat spre mine şi mi s-au pus în păr.

— Cum de...

— Tu singură ai spus-o, a răspuns, cu ochii strălucind în lumina lor. Magia nu e bună sau rea. Ea ascultă de cel ce-o foloseşte. Când viaţa te pune să alegi între a lupta sau a fugi – când trăieşti fiecare clipă pe muchie de cuţit –, totul devine o armă. Nu contează cine le are. Armele răănesc. Am văzut-o cu ochii mei. Am trăit-o pe pielea mea.

A atins tapetul floral, decolorat, de pe pereţi, şi florile au ţâşnit în sus, *în exterior,* până când a rupt una şi mi-a pus-o la ureche. Camera mirosea a iasomie de iarnă.

— Dar viaţa înseamnă mai mult decât acele clipe, Lou. Noi însemnăm mai mult decât acele clipe.

A coborât mâinile şi florile s-au întors pe tapet, licuricii s-au stins şi au redevenit albi şi umezi. Dar nu simţeam frigul. M-am uitat lung la Reid, studiindu-i chipul cu sentimentul că mă aflu în faţa unui miracol. Mă înşelasem amarnic în privinţa lui. Mă înşelasem în toate privinţele.

Tremurul buzelor m-a dat de gol.

— Îmi pare rău, Reid! Nu reuşesc să mă mai controlez.

Azi-după-amiază i-am dat foc lui Coco. Poate c-aveai dreptate şi n-ar trebui să mai folosesc magia deloc.

— Am vorbit cu Coco mai devreme. Mi-a spus ce s-a întâmplat. Dar tot ea mi-a spus că mă stoarce de sânge dacă te învinuiesc în vreun fel.

Mi-a scuturat zăpada din păr şi a înghiţit în sec.

— N-aş face asta niciodată. Amândoi am făcut greşeli, Lou. Eşti vrăjitoare şi nu trebuia să mă supăr că foloseşti magia. Singură mea rugăminte e să nu-i permiţi să te ducă într-un loc în care nu te pot urma.

S-a uitat pe fereastră. Instinctiv, m-am uitat şi eu şi am văzut ce vedea el.

Un cimitir.

A scuturat din cap.

— Unde mergi tu, vreau să merg şi eu, ai uitat? Doar tu mi-ai mai rămas. Nu pot să te pierd şi pe tine.

M-am cuibărit pe genunchii lui.

— Mai zi odată ce sunt, Reid.

— Eşti vrăjitoare.

— Şi tu ce eşti?

— Vrăjitor, a răspuns, fără să şovăie, şi mi-a tresăltat inima de bucurie.

— Doar parţial, din păcate.

Zâmbetul meu – sincer acum – s-a lăţit pe toată faţa, văzându-i figura nedumerită. M-am aplecat şi mi-am frecat nasul de-al lui. A închis ochii.

— Observ că ai nevoie de lămuriri, am spus şi l-am sărutat pe nas. Eşti Vânător.

Deşi s-a tras puţin înapoi, nu l-am lăsat să scape şi l-am sărutat pe obraz.

— Eşti fiu.

L-am sărutat pe celălalt obraz.

— Eşti frate.

L-am sărutat pe frunte.

— Eşti soţ.

Pe pleoape şi bărbie.

— Eşti curajos, puternic şi *bun.*

Şi, în sfârşit, pe buze.

— Dar, mai presus de toate, eşti *iubit.*

I s-a prelins o lacrimă pe obraz. Am sărutat-o şi pe aceea.

— De asemenea, eşti plin de tine, încăpăţânat şi supărăcios.

A deschis ochii şi s-a încruntat. L-am mai sărutat o dată pe buze. Tandru, încet.

— Ca să nu mai zic morocănos şi cu un simţ al umorului de toată jena.

Când a deschis gura să mă contrazică, am vorbit peste el:

— Cu toate astea, nu eşti singur, Reid. Nu vei fi niciodată singur.

S-a uitat lung la mine.

Apoi m-a sărutat el.

— Şi mie îmi pare rău.

Mi-a cuprins faţa în palme şi m-a aşezat pe pat. Tandru. Nespus de tandru. Dar îi ardeau degetele în timp îmi dezmierda gâtul, pieptul. Ardeau şi tremurau.

— Îmi pare rău...

I-am oprit mâinile înainte să ajungă la cingătoare.

— Nu te simţi obligat să faci asta. Dacă e prea devreme...

— Te rog!

Când s-a uitat la mine, dorinţa din ochii lui mi-a tăiat răsuflarea. Nu mai văzusem niciodată ceva atât de frumos.

— Nu pot... n-am fost niciodată bun de gură. Aşa că, te rog, lasă-mă să te ating. Lasă-mi să-ţi *arăt.*

Am înghiţit în sec şi i-am dat drumul la mâini.

Încet – atât de încet, încât îmi venea să urlu –, mi-a tras sacoul de catifea de pe umeri, mi-a scos cămaşa din pantaloni şi a ridicat-o uşor, dezvelindu-mi abdomenul şi pielea. Coastele. Pieptul. Dar, când am ridicat braţele, ca s-o scoată de tot, mi-a tras cămaşa peste faţă şi a lăsat-o acolo. Orbindu-mă. Imobilizându-mi braţele în mâneci.

Am încercat să protestez, dar mi-a pus o mână pe şold şi m-a potolit. Buzele îi alunecau uşor pe gâtul meu.

— N-ai încredere în mine?

Cuvântul mi-a ieşit spontan de pe buze:

— Întotdeauna.

— Dovedeşte-o!

Am încetat să mă mai frământ. M-a trecut un fior prin tot corpul şi mi-a făcut să freamăte părul de pe braţe şi gât.

„Fă cum spun eu.”

— Îmbrăţişează-mă, Lou, a murmurat, repetându-mi cuvintele.

Mi-a mângâiat gâtul cu sărutări uşoare ca aerul, apoi m-a muşcat delicat de lobul urechii. Am scos un geamăt. Deşi mă prinsese sub corpul lui, avea grijă să se sprijine pe coate, ca să nu mă strivească. Aş fi preferat să nu facă asta. Voiam să îl simt. Să-i simt întreaga fiinţă.

— Îmbrăţişează-ne pe noi.

„Lasă-mă să-ţi arăt cât de puternic poţi fi.” Vorbele mele duşmănoase răsunau în jurul nostru. „Lasă-mă să-ţi arăt cât eşti de slab.”

— Nu te teme.

Deşi părea de necrezut, atingerea lui, buzele lui au devenit şi mai gingaşe. Mi-a trecut un deget printre sâni şi, în urma lui, mi s-a făcut pielea de găină. M-am cutremurat şi au început să-mi tremure genunchii.

— Lasă-mă să-ţi arăt cât de mult însemni pentru mine. Lasă-mă să-ţi arăt cât eşti *tu* de iubită.

Buzele îi urmau degetele, fiecare sărut plin de evlavie. Fiecare sărut o făgăduială.

— O să te preţuiesc mereu. O să te doresc în fiecare zi, până la capătul vieţii, şi o să te iubesc chiar şi după moarte.

— Reid...

— Vrei să mă săruţi?

I-au încremenit degetele pe betelia fustei. Am legănat din cap, cu răsuflarea tăiată. Ştiam care vor fi următoarele lui cuvinte înainte să le rostească. Le savuram cu nesaţ.

— Arată-mi!

Dintr-o singură mişcare lină, mi-a tras cămaşa peste cap.

O secundă mai târziu, eram peste el. S-a prăbuşit pe

spate, cu un chicotit pe care i l-am amuţit cu un sărut. A râs din nou, amuzat de nerăbdarea mea, şi m-a cuprins în braţe, după care s-a ridicat pe coate, ca să mă ajute să-i scot cămaşa din pantaloni. L-am dezbrăcat rapid şi am aruncat-o pe jos, l-am trântit înapoi pe pat şi i-am strâns mijlocul între picioare.

— Ţi-am spus vreodată, l-am întrebat, aplecându-mă să-i şoptesc la ureche, ce frumos eşti când zâmbeşti?

În clipa aceea a zâmbit, un zâmbet din acelea care-i făceau gropiţe-n obraji şi-mi topeau inima.

— Spune-mi.

— Uneori, când te privesc, mi se taie respiraţia, am spus, strecurându-mi mâna pe sub cureaua lui. Nu mai pot gândi. Nu pot face nimic până când nu te uiţi şi tu la mine. Iar zâmbetul ăsta, am adăugat şi i-am mângâiat gropiţa cu degetul, e ca un secret pe care doar noi doi îl cunoaştem. Nu cred că te iubesc vreodată atât de mult ca atunci când îmi zâmbeşti.

A chicotit, surprins de vorbele mele, dar sunetul s-a stins în timp ce ne sorbeam din priviri. În timp ce conştientiza cât adevăr se ascunde în spatele lor. Nu era nimic neadevărat în ele. Fiecare dintre zâmbetele lui Reid – atât de rare şi sincere – erau un dar pentru mine. N-avea de unde şti cât erau de nepreţuite, cât îmi doream să le pot păstra în buzunar, ca să le scot de câte ori era trist. Căci era deseori trist.

După ce se vor termina toate astea, o să am grijă să nu mai fie trist niciodată.

Şi-a trecut vârfurile degetelor peste coastele mele, zăbovind pe talie.

— Vreau să-ţi ştiu toate secretele.

— Secretele mele sunt oribile, Reid.

— Nu şi în ochii mei.

A scos un geamăt când i-am vârât mâna mai adânc sub curea.

— N-am glumit când am spus ce-am spus după Modraniht. N-am mai cunoscut o persoană ca tine. Simt că trăiesc în prezenţa ta şi...

S-a înfiorat la atingerea mea.

— ...şi vreau să împart totul cu tine.

I-am astupat gura cu degetele.

— Aşa va fi.

I-am dat drumul doar ca să-i trag pantalonii în jos pe şolduri, coapse, glezne, sărutând fiecare centimetru de piele albă pe care îl dezveleam. Tremura sub mine, dar, în general, a stat nemişcat, până când i-am cuprins penisul în gură. În clipa aceea, i-au zvâcnit şoldurile involuntar şi s-a ridicat în capul oaselor.

— Lou...

I-am pus o mână pe piept, ca să-l liniştesc.

— Vrei să mă opresc?

A scos un geamăt şi s-a trântit pe spate, cu ochii închişi.

— Nu.

— Atunci deschide ochii. Nu te ascunde de mine.

Deşi părea că se sufocă, m-a ascultat. Încet, cu pleoape tremurânde, s-a înfipt mai adânc. Toţi muşchii i s-au încordat. S-a înfipt din nou. Un strat fin de transpiraţie îi acoperea pielea. Şi din nou. Îi zvâcnea gâtul şi ţinea gura întredeschisă. Din nou şi din nou. Cu degetele înfipte în cearşafuri, a lăsat capul pe spate, gâfâind, gata să se lase pradă extazului.

S-a ridicat brusc şi a început să-mi desfacă pantalonii. M-am răsucit, ca să-i fac pe plac, şi l-am ajutat să mi-i tragă. Când s-au agăţat în pantofi, a scos un mârâit iritat. De nerăbdare, aveam un nod în stomac. Mi-am aruncat în grabă ghetele din picioare, fără să-mi pese de hârtiile care au zburat din ele. Fără să-mi pese de nimic în afara trupului tare ca piatra lipit de mine. Când ne-am prăbuşit înapoi în pat, încolăciţi unul de altul, m-am agăţat de el, îmbătată de mişcările lui, de şoldurile lui între picioarele mele, de mâinile lui sprijinite pe tăblia patului. De căldura pielii lui. De privirea lui.

Nu s-a ascuns de mine.

I se citea fiecare emoţie în ochi, neînfrânată, iar eu le devoram pe toate, sărutându-i faţa transpirată, între răsuflări, între gemete. Dorinţă. Fericire. Uluire. Se mişca

mai rapid, hotărât – alungând fiecare emoţie brută pe măsură ce se năştea –, iar eu l-am urmat, înfigându-mi degetele în muşchii tari ai spatelui său. Deşi îmi doream cu disperare să închid ochii – să savurez senzaţia –, nu-mi puteam dezlipi privirea de la el. El nu-şi putea dezlipi privirea de la mine. Captivi unul în ochii celuilalt, incapabili să ne oprim, am clocotit şi am clocotit până ce am explodat, dezgolindu-ne, în sfârşit, unul în faţa celuilalt.

Nu doar trupeşte.

Ci şi sufleteşte.

Şi, în clipa în care ne-am desprins, ne-am reîntregit în ceva nou.

PARTEA A III-A

Qui vivra verra.
Om trăi şi om vedea.
– proverb franţuzesc

ULTIMUL MESAJ

Lou

ÎN SEARA ACEEA, AM COBORÂT TREPTELE CU UN sentiment de uşurare pe care nu-l mai trăisem de câteva săptămâni – şi, poate, de oarecare jenă. Acum câteva minute, Coco bătuse la uşă să ne anunţe că nimeni n-o zărise pe Morgane pe durata procesiunii. Nu se arătase deloc. Nu simţiseră nici urmă de magie în aer. Din câte se vedea treaba, după toate prin câte trecuserăm – după toate necazurile îndurate în tabăra vrăjitoarelor de sânge şi în mlaştină, în Les Dents şi Le Ventre –, veniserăm aici degeaba. Nu eram deloc *dezamăgită* că n-avusese ocazia să facă prăpăd. Dimpotrivă, inerţia ei îmi permisese să am o noapte de vis. Mesajele ei îmi ardeau picioarele în cizme, dar le-am dat atenţie, ci l-am ciupit pe Reid de spate când am intrat în cârciumă.

Deşi ştiam că suferă încă – cum era şi normal –, mi-a aruncat un zâmbet îngăduitor şi uşor exasperat, m-a cuprins cu un braţ de gât şi m-a sărutat pe tâmplă.

— Nesătulă ca de obicei, *mademoiselle.*

— *Madame* Diggory, neruşinatule!

A vârât mâna liberă în buzunar.

— Că tot veni vorba…

— În sfârşit!

Aşezat la masa de lângă uşă, Claud ne-a întâmpinat cu aplauze. Lumina oarbă a lumânărilor nu reuşea să ascundă nerăbdarea de pe chipurile lui Blaise şi La Voisin. Amândoi stăteau laolaltă cu tovarăşii lor, atât de departe unul de celălalt pe cât le permitea încăperea micuţă. Coco, Ansel, Toulouse şi Thierry erau pe post de tampon între ei – la fel ca Zenna şi Seraphine. Amândouă erau gătite cu costume sclipitoare care contrastau izbitor cu hainele de călătorie ale celorlalţi.

— Porumbeii noştri şi-au luat zborul. Ce frumos, ce *minunat…*

— Unde-i Beau? am întrebat, uitându-mă încă o dată prin cameră.

— A ieşit puţin, a răspuns Coco, întunecându-se la faţă. Voia să ia o gură de aer.

M-am încruntat, dar Reid a legănat din cap şi a murmurat:

— Îţi explic mai târziu.

— Ne-ai minţit, a zis La Voisin, fără să ridice tonul, deşi îi luceau ochii de furie.

Deci nu mă iertase încă, în ciuda stăruinţelor lui Coco.

— Ai zis că Morgane va ataca azi. Mi-am adus surorile aici, ca să ne răzbunăm, şi când colo ne-am ales doar cu insulte şi dezamăgiri.

Am corectat-o imediat:

— N-am minţit. Am spus că *bănuim* că va ataca azi.

— Şi noi am fost insultaţi, a spus Blaise şi s-a ridicat de la masă, urmat de Liana şi Terrance. Chiar dacă nu ne-am plătit datoria încă, o să plecăm de aici. Nu mai e nimic de făcut.

Când ambele tabere s-au uitat la noi, aşteptând un răspuns, am schimbat o privire furişă cu Reid.

Ce facem acum? păreau să întrebe ochii lui.

Să dea dracu' dacă ştiu, au răspuns ai mei.

Până să apucăm noi să bălmăjim ceva, a intervenit Coco. Slavă Domnului!

— E clar că ne-am înşelat în privinţa mesajului, dar asta nu înseamnă că am ratat ocazia. Manon e în oraş, ceea ce înseamnă că, probabil, e şi Morgane. Poate că nu trebuia să-i ţinem ascunşi pe Lou şi Reid. Poate ne folosim de ei, ca s-o scoatem din ascunzătoare.

— Nu, nu, nu! a zis Deveraux, clătinând vehement din cap.

Astă-seară era îmbrăcat neobişnuit de sobru, în negru din cap până-n picioare. Până şi oja de pe unghii şi creionul de la ochi se asortau cu ţinuta. Doar buzele erau colorate cu roşu sângeriu.

— Nu-i deloc o idee bună să ne jucăm de-a şoarecele şi pisica cu Morgane. Ea nu e niciodată şoarecele. E felină

înnăscută, n-ai ce face.

— Atunci, ce propui? a întrebat Coco, cu ochii mijiţi.

— Propun, a zis el, scoţând o mască albă din haină, pe care şi-a legat-o pe faţă, să vă relaxaţi puţin şi să luaţi parte la spectacolul nostru. Da, Josephine, chiar şi tu. Voioşia de la La Mascarade des Crânes poate-ţi mai descreţeşte puţin fruntea.

Am înlemnit.

Masca lui avea formă de craniu.

Deşi Claud continua să trăncănească despre Zeiţa Fortuna, încântat când La Voisin s-a răstit la el, Reid a observat imediat că m-am schimbat la faţă.

— Ce e? m-a întrebat

Când a văzut că bag degetele îngheţate în cizmă, i-a dispărut zâmbetul.

— Ce vrei să...

Fără să scot o vorbă, i-am întins peticele de hârtie pe care le vârâsem repede înapoi după baia de astă-seară. Le-a luat îngândurat. L-am privit cum citeşte în şoaptă.

Porţelan delicat, păpuşica frumoasă, cu părul ca noaptea întunecată
Stă singură-n sicriu şi varsă lacrimi galbene, îndurerată.

Porţelan delicat, păpuşă frumoasă, uitată şi însingurată,
Prinsă în mormântul strălucitor, o mască de os pe faţă poartă.

— Nu pricep, a zis Reid, uitându-se întrebător la mine.

În cele din urmă, a tăcut şi Claud. S-a ridicat în picioare şi încerca să citească versurile peste umărul Reid.

— Încă nu ştim ce semnifică...

— Mască de os, am şoptit. La Mascarade des Crânes. Nu poate fi o coincidenţă.

— *Ce* nu poate fi o coincidenţă? a spus Reid, luându-mi faţa în palme, şi hârtiile au zburat pe jos. Sunt aiureli, Lou. Am venit la înmormântarea arhiepiscopului. Ea n-a...

— Aoleu!

Claud s-a aplecat după ele şi a făcut ochii mari când a văzut cuvintele ameninţătoare.

— Am zis eu bine că e felină.

Reid s-a întors spre el, dar, în momentul acela, s-a auzit o bătaie la uşa hanului. Îngrijorată, am traversat camera ca să deschid, dar m-a prins de mână şi m-a oprit. Claud şi-a aranjat sacoul şi a deschis. În prag stătea o fetiţă pe care n-o cunoşteam.

— Pentru tine, *mademoiselle,* a spus şi mi-a pus în palmă un alt treilea bileţel, după care a luat-o la fugă.

L-am despăturit prudentă, cu o presimţire neagră în suflet.

Porţelan delicat, păpuşă frumoasă, tic-toc, tic-toc,
Salveaz-o pân ’ la miezul nopţii sau inima i-o mănânc pe loc.

Cu toată dragostea,
Maman

Cu degete tremurânde, i-am întins biletul lui Reid. A aruncat un ochi pe el, s-a albit la faţă şi s-a dus repede după fetiţă. Blaise l-a urmat, mârâind.

— Aoleu! a repetat Claud.

Mi-a luat biletul din mână şi l-a citit o dată, de două ori, de trei ori.

— Aoleu, aoleu! Cine este această fiinţă nevinovată? Această... păpuşă de porţelan?

Mă uitam la el îngrozită.

Într-adevăr. Ne înşelaserăm amarnic în privinţa mesajului.

Interpretându-mi greşit tăcerea, m-a bătut prieteneşte pe umăr.

— Nu-ţi face griji, draga mea. Vom desluşi noi misterul. După părerea mea, cele mai clare indicii care să ne ajute să-i aflăm identitatea sunt în primul mesaj.

— Ce se întâmplă?

Coco a venit lângă noi, urmată imediat de Ansel. A smuls biletul din mâna lui Claud, l-a citit repede, apoi i l-a întins

Lianei, care, l-a rândul ei, i l-a dat lui Terrance. La Voisin stătea în spatele lor şi urmărea scena cu o figură impenetrabilă. Ca de obicei, Nicholina rânjea.

— Poate e vorba de pielea ei care seamănă cu porţelanul? a sugerat Claud, gânditor, scărpinându-se în barbă. Sau are trăsături de păpuşă? E limpede că are părul negru, dar...

— Lacrimi galbene? a pufnit Terrance. Nimeni nu are lacrimi galbene.

— E o metaforă, a spus Ismay, dând ochii peste cap. Galbenul este asociat cu invidia.

O, nu.

I-am luat biletul şi l-am recitit, cugetând adânc şi rugându-mă, *rugându-mă* să mă înşel. N-am avut noroc. Toate indiciile arătau acelaşi lucru. Piele de porţelan. Păr negru. Lacrimi de invidie. Singură şi uitată. Până şi afurisitul de *sicriu* se potrivea. Cum de nu observaserăm? Cum putuserăm să fim atât de *proşti?*

Dar ultimul vers... în care spunea că o să-i mănânce *inima...*

Cuprinsă de greaţă, am aruncat o privire spre La Voisin şi Nicholina. În scurt timp, a reapărut Reid – roşu la faţă şi gâfâind – şi mi-a întrerupt şirul gândurilor.

— N-am găsit-o. Zici c-a intrat în pământ.

— Normal că n-ai găsit-o, a mormăit Coco. Doar nu credeai că Morgane o lăsa să se joace cu noi.

— Cine-a fost răpită? a întrebat Blaise, cu o voce pătrunzătoare şi insistentă. Cine-i fetiţa?

S-a auzit hărmălaie la uşă şi în cameră a intrat Jean Luc, târându-l pe Beau de guler. Vânătorul s-a uitat la mine, cu o privire de om nebun, disperat. S-a uitat la Reid. A venit spre hotărât spre noi.

— Reid! Unde e? *Unde e?*

„Era să moară când a auzit de fapta lui. De câteva săptămâni s-a izolat de lume, din cauză că a făcut greşeala să se ataşeze de el.”

Cu mâinile amorţite, am mototolit biletul în pumn, am tras aer în piept şi m-am pregătit pentru durerea ce avea

să urmeze – pentru emoţiile pe care aveam să le văd pe figura neobişnuit de deschisă a lui Reid, în ochii lui atât de vulnerabili acum. Îmi venea să-mi dau palme. Eu insistasem să nu se mai ascundă, *să simtă.* Şi asta avea să facă. Iar eu nu voiam să văd.

Mama ştiuse foarte bine cum să se joace cu noi.

M-am întors totuşi spre el.

— E vorba de Célie, Reid. A răpit-o pe Célie.

VIZIUNEA LUI COCO

Lou

N-O SĂ UIT EXPRESIA DE PE CHIPUL LUI REID CÂTE zile oi avea.

Uluiala.

Groaza.

Mânia.

Şi în clipa aceea am ştiut – până-n străfundurile sufletului – că o voi salva pe Célie sau voi muri încercând.

Trupa noastră pestriţă se uita când la mine, care mă învârteam agitată la fereastră, când la Reid, care stătea la uşă. Fără să-i pese că existau scaune, Claud se trântise pe podea, lângă tejghea, cu picioarele încrucişate sub el, de parcă nu avea de gând să plece de acolo prea curând. Dar timpul ne presa. Ceasul deja ticăia. *Salveaz-o pân' la miezul nopţii sau inima i-o mănânc pe loc.*

Reid privea în pământ, încremenit ca o stană de piatră.

— Vrea să vă scoată din ascunzătoare, a zis Beau. Nu-i daţi satisfacţie.

— O s-o omoare pe Célie! a mârâit Jean Luc, încă strângând în pumn bileţelele de la mine.

În momentul în care *monsieur* Tremblay mărturisise că *săptămânile de izolare* ale lui Célie nu fuseseră nicidecum izolare, ci răpire, Jean Luc scotocise tot East End-ul în căutarea noastră. Doar norocul făcuse ca Beau să iasă la aer astă-seară, altminteri poate că Jean Luc nu ne-ar fi găsit niciodată. Şi ce tragedie ar fi fost asta.

— Trebuie s-o salvăm, a spus Jean Luc.

— Tu n-ai dreptul să vorbeşti! s-a răstit La Voisin, cu o privire plină de ură. Să nu-ţi imaginezi, Vânătorule, că toiagul tău sfânt o să mă împiedice să-ţi tai limba.

— *Ce gust o avea, o avea, o avea?* a cântat Nicholina şi s-a dus spre el, lingându-se pe buze. *Să-i sfâşiem faţa, faţa, faţa.*

Blaise a scos un mârâit aprobator.

Pentru Claud fusese floare la ureche să-l convingă pe hangiu să închirieze camerele unor vrăjitoare şi vârcolaci. Dar să convingă vrăjitoarele de sânge şi vârcolacii să nu sfârtece un Vânător nu mai era la fel de simplu. Jean Luc nu părea să-şi dea seama în ce situaţie primejdioasă se afla – mai ales că *toiagul lui sfânt* era în banduliera lui Reid. Spre lauda lui Reid, n-a dezvăluit secretul vechiului său prieten. Dacă vrăjitoarele de sânge bănuiau că Jean Luc era vulnerabil, ar fi atacat fără să stea pe gânduri.

Dar Terrance ştia. Se uita când la Reid, când la Jean Luc, şi fremăta de nerăbdare.

— Şi unde anume o găsim? a întrebat Coco, care se întorsese la surorile ei şi stătea între La Voisin şi Nicholina. Ai reuşit să afli locul exact din ghicitorile lui Morgane?

Jean Luc a arătat spre hârtiile mototolite.

— E în tuneluri. În această Mascaradă a Craniilor.

— Sunt multe tuneluri, căpitane, a spus Claud, învârtind pe degete o carte de tarot.

Observându-mi privirile insistente, mi-a întins-o. Nu era carte de tarot. Era stacojie, nu neagră, şi avea pictat un craniu rânjit. În loc de gură şi dinţi, stătea scris *Nous Tombons Tous,* cu litere aurii. În partea de sus, o mână iscusită caligrafiase *Claud Deveraux şi a sa Troupe de Fortune.* O invitaţie. I-am înapoiat-o, cu o presimţire nefastă.

— Traversează tot oraşul, a continuat Claud. Dacă nu ştim exact încotro să mergem, căutările se vor prelungi mult după miezul nopţii.

— Dar ne-a dat toate indicaţiile necesare, a intervenit Zenna. *Stă singură-n sicriu* şi *prinsă în mormântul strălucitor.* Evident e vorba de catacombe.

Catacombele. Drace!

— Nu ne-a dat nimic! a spus Claud tăios, apoi, văzând figura furioasă a Zennei, şi-a mai îndulcit tonul: Din nefericire, *mes chers,* trebuie să anulăm spectacolul de astă-seară. Lumea subterană e periculoasă. Mergeţi înapoi în camerele voastre şi poate veţi scăpa neobservate de

Morgane. Toulouse şi Thierry vă vor ţine companie.

— Nu mi-e frică de vrăjitoare, a spus Zenna, cu ochii sticlind.

Claud s-a întunecat la faţă.

— Ar trebui să-ţi fie, a zis, apoi s-a întors spre Seraphine. N-ar strica să… cugetaţi la asta.

Femeia a strâns între degete crucifixul de la gât, uitându-se la el cu ochi mari.

M-am uitat din nou la Reid, dar stătea în continuare împietrit. Ca o statuie. Am oftat.

— Chiar dacă ne limităm la catacombe, tot va dura câteva ore. Ştie cineva cât e ceasul?

Deveraux şi-a scos ceasul de buzunar – un instrument auriu şi caraghios.

— Mai e puţin şi se face nouă.

— Deci avem trei ore la dispoziţie, am concluzionat, încercând să par cât mai optimistă. O găsim în trei ore.

— Cred c-aş putea să mai câştig una, două ore, a spus Claud, dacă dau de urma lui Morgane înainte s-o găsim pe Célie. Eu şi La Dame des Sorcières avem multe de discutat.

S-a ridicat în picioare, revenind la calmul lui obişnuit – de parcă vorbiserăm despre vreme, nu despre răpire şi crimă.

— E deja târziu, *monsieur* Diggory. Este limpede că nimeni nu vrea să acţioneze fără consimţământul tău. Trebuie să iei o decizie. Ignorăm ameninţarea Reginei Vrăjitoarelor sau ne aventurăm în Mascarada Craniilor, ca să-ţi salvăm frumoasa domniţă? Orice-ai alege, îi pasc mari primejdii pe oamenii pe care-i iubeşti.

„Frumoasa domniţă.” Nu mi-am putut stăpâni o grimasă. „Oamenii pe care-i iubeşti.”

Reid s-a uitat imediat la mine, observându-mi reacţia. La fel şi Jean Luc, care s-a apropiat de Reid, nedorind sau neputând să-şi mascheze deznădejdea.

— Reid.

A pus o mână pe pieptul lui Reid şi a bătut insistent.

— E vorba de Célie, Reid. Doar n-ai de gând s-o laşi pe

mâna nebunei ăleia?

Poate că Reid era mirat de acest brusc interes al lui Jean Luc faţă de Célie, dar n-o arăta. Poate că ştia. Poate că ştia de la bun început.

— Nu, a răspuns, fără să-şi dezlipească ochii de la mine.

— Slavă Domnului! a exclamat Jean Luc, îngăduindu-şi o clipă de uşurare, după care a legănat din cap. N-avem timp de pierdut. Să pornim...

Reid a trecut pe lângă el şi s-a oprit în faţa mea. M-am forţat să-l privesc în ochi, deşi ştiam ce va spune dinainte să deschidă gura.

— Lou... cred că mai bine rămâi aici. E o capcană.

— Bineînţeles că e o capcană. A fost o capcană de la bun început.

— Dacă ai nevoie asigurări cu privire la siguranţa ei, Vânătorule, pot să-ţi ofer eu, a zis şi La Voisin într-un final.

Dacă ar fi putut, Nicholina ar fi ţopăit de bucurie. În cazul de faţă, s-a mărginit să chicotească ca un copil.

— O picătură din sângele lui Louise o să-mi arate ce-i rezervă viitorul, a continuat, întinzându-mi mâna cu o figură impenetrabilă. Dacă are curaj, fireşte.

Vârcolacii urmăreau scena agitaţi şi se fâţâiau de pe un picior pe altul. Deşi îşi păstraseră forma umană, de nelinişte li se ascuţiseră unghiile. Bănuiam că e o reacţie instinctivă.

— Nu, a spus Coco, dându-i peste mână mătuşii ei – lovind-o de-a binelea – şi punându-se în faţa ei. *Nimeni* în afară de mine nu gustă sângele lui Lou.

La Voisin a strâmbat din buze.

— Nu eşti la fel de pricepută ca mine în arta divinaţiei, nepoată.

— Nu-mi pasă!

Coco şi-a îndreptat umerii înainte de a-mi cere acordul din priviri. Dacă refuzam, n-ar fi insistat. Şi nu le-ar fi permis nici celorlalte. Mi-ar fi acceptat decizia şi am fi găsit altă soluţie.

— Ori eu, ori nimeni altcineva.

Cuprinsă de o nelinişte inexplicabilă, am întins mâinile

spre ea. Nu mă temeam de Coco. Nu s-ar folosi de sângele meu. Nu ar încerca să mă controleze. Nu, mă temeam de ce aveam să văd. Când mi-a luat degetul şi l-a dus la gură, vrăjitoarele de sânge – până şi vârcolacii – s-au tras mai aproape. De nerăbdare. De emoţie. Reid m-a prins de încheietură.

— Nu-i nevoie să faci asta, a spus, cu glasul sugrumat de îngrijorare. Ce-o mai fi şi *asta.*

— E mai bine să aflu, nu-i aşa? am zis, cu un zâmbet mohorât.

— Rareori, a avertizat-o Claud.

— Fă-o! am zis.

Fără să scoată o vorbă, Coco şi-a înfipt incisivul în buricul degetului meu şi a supt o singură picătură de sânge. Nu m-am întors să văd reacţia celorlalţi, ci doar m-am uitat cum Coco închide ochii şi se concentrează. După câteva secunde apăsătoare, am şoptit:

— Coco?

A deschis ochii şi i-a dat peste cap. Deşi nu era prima oară când o vedeam citind viitorul, tot m-au trecut fiori când a început să mă studieze cu ochii aceia albi şi orbi. Măcar eu ştiam la ce să mă aştept. Ceilalţi au scos un geamăt – unii blestemau, alţii se chinuiau să nu vomite –, dar Ansel a venit fuga la noi. Dădea neputincios din braţe în jurul ei, parcă neştiind dacă s-o atingă sau nu.

— Ce e? Ce se petrece?

— Taci, că o să ne spună ea! a răspuns Beau, privind-o fascinat.

— Lou, a murmurat Reid şi m-a strâns de mână. Ce-i asta?

— Stai liniştit.

Am întors capul la vârcolacii care – cum stăteau în cârciuma unui han mizer şi priveau o vrăjitoare care ghicea viitorul – păreau să pună la îndoială deciziile importante din viaţa lor. Faţa lui Jean Luc era schimonosită de scârbă.

— Ai puţină răbdare.

În momentul în care Coco m-a atins pe obraz, a ieşit un

icnet din toate piepturile.

— Văd moarte, a spus ea, cu o voce groasă şi stranie.

Toţi ochii erau aţintiţi asupra ei.

— Văd moarte, a repetat, înclinând capul într-o parte. Dar nu a ta.

Reid a răsuflat uşurat. Gestul i-a atras atenţia lui Coco. Ochii ei siniştri se uitau la noi, prin noi. Mi-a stat inima. Nu terminase încă. Ce era mai rău acum urma, dar Reid nu părea să-şi dea seama…

— La miez de noapte, un bărbat apropiat de inima ta va muri.

Mi-am tras degetele din mâna lui Reid.

— Poftim? a exclamat Ansel, îngrozit.

— Cine? a întrebat Beau, strecurându-se printre noi şi prinzând-o pe Coco de umeri. Cine-i bărbatul?

— Nu-i văd chipul.

— Fir-ar a naibii de treabă, Coco…

— Las-o în pace! am spus printre buzele amorţite, aducându-mi aminte ce-mi explicase mai demult.

Înainte să dăm spargerea. Înainte să apară Reid. Înainte să se întâmple toate astea.

— Vede doar ce-i arată sângele meu.

Beau s-a tras înapoi, abătut, apoi s-a întors spre Reid.

— N-avem certitudinea că e vorba de tine. Poate fi Ansel sau Deveraux. Sau poate tipul ăla… Bas. Ori poate inima e ceva simbolic, a adăugat repede, legănând din cap. *Tu* eşti inima ei. Poate se referă la un bărbat apropiat de tine. De pildă, Jean Luc sau tatăl nostru, sau…

— Sau tu, a spus Reid încet.

Beau s-a răsucit cu faţa la mine.

— Mai există vreun fost iubit care să…

— Beau.

Am clătinat din cap. A tăcut şi a lăsat ochii în pământ. Am înghiţit în sec. Emoţiile înfrânate îmi stăteau ca un nod în gât, dar numai un nebun ar fi plâns pentru ceva ce nu se întâmplase încă – ceva ce *nu* avea să se întâmple. O voce firavă din mintea mea mă avertiza că nu-i bine să dai sorţii bobârnace în nas, aşa că i-am arătat degetul. Pentru că nu

puteam permite aşa ceva. Nu voiam să permit.

— Mai vezi şi altceva, Cosette?

S-au întors mai multe capete la auzul vocii calme şi detaşate a lui La Voisin. O privea pe Coco cu o figură impasibilă.

— Ancorează-te în viziune. Atinge-o! Gust-o! Ascute-ţi simţurile prin orice metodă.

Mâna lui Coco a alunecat de pe obrazul meu. I-au tremurat pleoapele şi s-au închis.

— Îl vei pierde pe cel pe care-l iubeşti.

S-a lăsat o tăcere mormântală şi, încetul cu încetul, Coco şi-a revenit.

Beau a lăsat capul în pământ, deznădăjduit, dar Reid m-a prins cu blândeţe şi m-a răsucit spre el.

— Eşti bine? Lou?

„Îl vei pierde pe cel pe care-l iubeşti.”

Mai limpede de-atât nici că se putea.

— Bineînţeles. De ce să nu fiu? am spus, după care, văzându-i figura îngrijorată, am adăugat: N-o să te pierd prea curând. Viziunile lui Coco sunt schimbătoare, în funcţie de cursul actual al celui care le foloseşte. Înţelegi ce spun?

— Păi...

S-a uitat la Coco, ai cărei ochi începeau să revină la normal. Ansel îi susţinea capul.

— Nu prea.

— E foarte simplu. Dacă urmez cursul pe care l-am stabilit, mori. Dar, dacă schimb cursul, o să trăieşti. Ceea ce înseamnă că nu vii cu mine.

Reid m-a fixat cu o privire confuză şi neîncrezătoare, iar Deveraux a lăsat capul într-o parte.

— Nu mi se pare că raţionamentul tău, draga mea, e foarte corect. Reid poate la fel de uşor să moară în hanul ăsta ca şi în tuneluri.

— Da, dar acolo e Morgane, a intervenit Beau şi am schimbat amândoi o privire complice. Aici cel puţin are o şansă să scape.

Mă uitam la uşa cămării, căci nu îndrăzneam să-i privesc

pe ceilalţi în ochi.

— Nu ne permitem să mergem în subteran fără Reid, a spus Blaise, clătinând din cap. Avem nevoie de cât mai mulţi luptători. De cât mai multă forţă.

— Ai o *datorie de viaţă* faţă de el, a zis Beau, cu o vehemenţă neobişnuită. Cum ţi-o poţi plăti dacă moare?

— A zis că o să moară *cineva,* a intervenit Liana, punându-şi mâinile-n sân, şi mi-a aruncat o privire sfidătoare. Aveai dreptate. Nu ştim că acela va fi Reid.

Beau a ridicat braţele în aer.

— Numai că, după aceea, Coco a adăugat – şi citez –, „îl vei pierde pe cel pe care-l iubeşti". Ce-ar trebui să înţelegem din asta? Morgane a avertizat-o mai demult că o să-i smulgă inima din piept. De unde ştim că n-o să se întâmple chiar astă-seară?

Coco şi-a cuprins faţa în palme şi a expirat profund, pe nas.

— Nu ştim. Nu ştim ce se va întâmpla în tuneluri. Dar ştiu că viziunile mele rareori sunt ceea ce par. Am avut una şi înainte să-l jefuim pe Tremblay. Credeam că prevesteşte ceva rău, şi când colo Inelul Angelicăi i-a salvat viaţa lui Lou.

Jean Luc părea că mai are un pic şi face atac de apoplexie.

— Nu-mi pasă de inele şi viziuni din sânge. Célie e acolo jos – închisă într-o *criptă* –, iar noi pierdem timpul.

— Tu n-ai dreptul să vorbeşti! a şuierat La Voisin.

— Are dreptate Jean Luc, a spus sec Reid. Merg şi eu în tuneluri. Cu cât o căutăm mai mulţi, cu atât o vom găsi mai repede.

Deşi mi-a aruncat o privire fugitivă, cu buzele strânse în semn de remuşcare sinceră, se simţea în tonul lui că nu acceptă să fie contrazis. Încă năucită şi cu inima strânsă, am încuviinţat mecanic din cap.

Beau s-a trântit pe scaun, învins, şi a tras o înjurătură sănătoasă.

— Criptele acoperă cam aceeaşi suprafaţă ca tunelurile – şi sunt înfricoşătoare ca dracu', în caz că nu ştiaţi.

Reid a legănat din cap.

— Ne vom împărţi pe grupuri, ca să acoperim cât mai mult teren.

Printr-o schimbare aproape imperceptibilă a posturii, redevenise căpitan. Jean Luc nu zicea nici pâs.

— Josephine, împarte-ţi surorile în trei grupuri. Voi căutaţi în criptele din nord şi est. Blaise, tu şi copiii tăi le verificaţi pe cele din sud. Deveraux şi trupa lui se ocupă de Mascarada Craniilor.

Şovăitor, Ansel a făcut un pas în faţă.

— Eu unde mă duc?

— Tu rămâi aici, Ansel. Clienţii Mascaradei nu ştiu ce pericole îi pândesc. Dacă vine cineva la Léviathan, ca să coboare în tuneluri, îi spui să plece.

Era un pretext destul de evident, iar Ansel ştia asta. S-a întunecat la faţă. Hanul nu primea muşterii astă-seară. Claud îşi luase măsuri de prevedere. Reid a oftat, dar a continuat hotărât:

— Eu şi Coco cercetăm criptele din vest...

Glasul lui s-a pierdut în zgomotul de fundal, căci din spate mi-a atras atenţia Nicholina. Se uita fix la uşa cămării. De data asta nu zâmbea. Am făcut ochii mari. Nu-mi venea să cred că încerca să mă ajute. Nu-mi venea să cred că îi păsa...

„În curând, îi vom gusta sunetele de pe acele buze, o, da, fiecare geamăt, fiecare oftat, fiecare icnet o să ne minuneze..."

M-a trecut un junghi prin piept.

Poate că nici ea nu voia ca Reid să moară.

N-am stat să mă gândesc ce motiv mârşav se ascundea în spatele dorinţei ei de a-l ţine în viaţă. Când s-a dus spre el, plutind ca un duh, m-am dat discret la o parte, ca să-i fac loc lângă el. A profitat din plin şi s-a agăţat de pieptul lui.

— Vrei să mori, *monsieur* Diggory?

Reid mi-a aruncat o privire nelinişitită, dar am ridicat din umeri, afişând o figură mirată.

— *Astă-seară vine moartea repejor,* cânta ea suav,

îmbrăcată nu în negru, ci în alb strălucitor.

Am făcut un pas înapoi.

— Lasă-l în pace, Nicholina! s-a răstit Coco.

— Ea-i e mireasă, frumoasă ca o floare, ce se hrăneşte cu carne şi disperare.

— N-o băga în seamă, a zis Beau, dând ochii peste cap. Eu aşa fac.

Lemnul de la uşa cămării mi-a atins vârfurile degetelor, în momentul în care Reid a încercat s-o împingă cât colo pe Nicholina. Mâinile lui însă n-au putut s-o apuce, ca şi când nu era alcătuită din carne şi oase, ci din aburi. Îl învăluia ca o pâclă.

— Cât ea mănâncă, mirele scoate gemete tânguioase, şi adună piele şi oase...

Am apăsat pe clanţă. Reid încerca din răsputeri să se ferească de buzele Nicholinei care veneau spre el.

Şovăiam cu inima strânsă, dar La Voisin s-a postat în dreptul uşii, ascunzându-mă de ochii celorlalţi. Nu s-a uitat la mine. Dacă nu clătina aproape imperceptibil din cap, aş fi zis că nici nu mă văzuse.

Am aruncat o ultimă privire spre spatele lui Reid – la umerii lui laţi şi buclele arămii de pe ceafă – şi m-am furişat pe uşă afară. Era singura soluţie. Orice-ar fi spus ceilalţi, viziunea lui Coco era fără echivoc: „Îl vei pierde pe cel pe care-l iubeşti.” Am lăsat cuvintele să se reverse în mine, să-mi întărească hotărârea, şi m-am uitat prin cămară, căutând intrarea în tunel.

Un strat gros de praf acoperea etajerele putrede, sticlele chihlimbarii şi butoaiele din lemn de stejar. Am călcat cu atenţie peste cioburile de sticlă, simţind cum mi se lipesc tălpile cizmelor de podeaua slinoasă. Singurul felinar scălda camera într-o lumină pâlpâitoare şi stranie. Aha... *iat-o!*

Am dat la o parte butoiul cu whisky din colţul cel mai întunecat şi am descoperit o trapă. Balamalele n-au scos nici cel mai mic scârţâit când am deschis-o. Aşadar, erau bine unse. Bine păstrate. Sub trapă era o scară îngustă care cobora într-o beznă de nepătruns. Am aruncat o

privire precaută. Singurele lucruri care lipseau erau vaiete şi scrâşnet de dinţi.

După ce m-am aplecat să scot pumnalul din cizmă, am coborât, am închis trapa după mine şi am vârât pumnalul prin mâner. Am împins-o o dată, de probă. Nu s-a clintit.

Minunat!

M-am întors cu spatele. Reid nu putea veni după mine – cel puţin, nu cu uşurinţă. Nu fără să folosească magia.

„Când viaţa te pune să alegi între a lupta sau a fugi – când trăieşti fiecare clipă pe muchie de cuţit –, totul devine o armă. Nu contează cine le are. Armele rănesc."

Armele rănesc.

Dacă supravieţuiam acestui coşmar, nu voiam să mai fiu o armă.

Dar, până atunci…

Am ridicat ochii spre trapă, cu inima sfâşiată de nehotărâre.

„Eşti vrăjitoare şi nu trebuia să mă supăr că foloseşti magia. Singura mea rugăminte e să nu-i permiţi să te ducă într-un loc în care nu te pot urma."

De data asta însă, exact asta trebuia să fac. Un simplu cuţit nu-l putea opri pe Reid. În ciuda viziunii lui Coco, avea să facă tot ce-i stă în putere ca să vină după mine şi să mă apere de Morgane. De mine însămi. Dacă existase vreodată un moment crucial, acesta era – şi era momentul meu.

Am scos pumnalul din mâner şi l-am vârât înapoi în cizmă. Apoi am ridicat mâinile tremurânde în aer.

— Doar o dată, i-am promis, şi am tras aer în piept. O ultimă oară.

Le-am auzit strigătele – zăngănitul uşii de la cămară –, după care m-am întors şi am coborât în Iad.

NOUS TOMBONS TOUS

Reid

— LOU! LOU!

Am lovit cu pumnii în trapă şi i-am strigat numele, dar nu mi-a răspuns. Era doar tăcere. Tăcere şi spaimă – o spaimă intensă, viscerală, care mă sufoca. Îmi împăienjenea ochii. Am mai bătut o dată. Am tras de mâner.

— Nu face asta, Lou! Dă-ne drumul! Dă-ne drumul!

Deveraux, Beau, Coco şi Ansel s-au adunat în jurul meu. Ceilalţi ne urmăreau din uşa cârciumii.

— Dacă eşti hotărât să continui acest demers zadarnic, nu te opresc, a spus Deveraux, bătându-mă cu blândeţe pe braţ. Vreau totuşi să-ţi atrag atenţia că uşa a fost blocată printr-o vrajă şi să-ţi propun să mergem la altă intrare. Cea mai apropiată e în cimitir, la cam un sfert de oră de-aici.

Jean Luc şi-a făcut loc pe lângă Nicholina, care l-a mângâiat pe spate cu mâna ei palidă. Jean Luc a sărit cât colo.

— E plin de Vânători în East End. Ceilalţi sunt în tuneluri. Dacă ne văd, n-o să vă pot proteja. Nici nu vreau.

— Loialitatea ta este emoţionantă! i-a replicat Liana, tăios.

— Nu-i sunt loial niciunuia dintre voi. Îi sunt loial lui Célie...

— Jean Luc, a spus Beau, punându-i o mână pe umăr, ca să-l îmbărbăteze. Toţi ăştia de-aici vor să te omoare şi, eventual, să te mănânce. Aşa că ţine-ţi gura, amice, până nu rămâi fără splină!

Cu o figură iritată, Jean Luc a tăcut. M-am întors spre Coco.

— Deschide uşa, te rog!

S-a uitat la mine preţ de câteva secunde interminabile.

— Nu, a refuzat, în cele din urmă. Rişti să mori. Ştiu că ţie nu-ţi pasă, dar îi pasă lui Lou. Şi, spre surprinderea

tuturor, îmi pasă şi mie. Nu vreau să-i zădărnicesc eforturile de a te proteja, şi, chiar dacă aş vrea, mi-e imposibil să deschid uşa. Doar vrăjitoarea care a făcut vraja poate s-o desfacă.

Am scos un mârâit ce rivaliza cu al vârcolacilor.

— O fac eu atunci!

Dar, când am încercat să invoc structurile, n-a apărut niciuna. Nici măcar un firicel auriu. Nicio voce care să-mi şoptească în minte. Furios, disperat, m-am întors spre Toulouse şi i-am luat pachetul de tarot din buzunar. I-am lipit o carte de piept şi abia acum, *abia acum,* a început să pâlpâie auriul.

Ca să cunoşti necunoscutul, trebuie să uiţi ceea ce cunoşti, mi-au şoptit vocile.

Aiureli. Ghicitori. Nu-mi păsa. Am ales o structură la nimereală şi am văzut-o cum se transformă în pulbere.

— Forţa Răsturnată, i-am zis lui Toulouse, care s-a uitat la carte şi a rânjit. Înseamnă furie intensă. Teamă. Lipsa încrederii în forţele proprii. În unele cazuri…

— …simbolizează pierderea totală a identităţii.

A chicotit şi a întors cartea cu faţa la mine, dezvăluindu-mi o femeie şi un leu cu capul în jos. În ciuda situaţiei cumplite în care ne găseam, simţeam că plesnesc de mândrie. Toulouse rânjea cu gura până la urechi.

— Poţi să mă ajuţi? am întrebat, făcând semn din cap către uşă.

— Doar Lou poate s-o deschidă, a răspuns, cu o privire mohorâtă. Îmi pare rău!

Futu-i!

— Purcedem spre cimitir, aşadar? a propus Deveraux, bătând din palme. Splendid! Haideţi, că nu-i timp de zăbavă.

Am încuviinţat din cap şi am tras aer în piept, ca să mă liniştesc. Avea dreptate. Fiecare secundă de ciondăneală era o secundă pierdută – o secundă în care Morgane o chinuia pe Célie, o secundă în care Lou se îndepărta şi mai mult. Două probleme arzătoare. O potenţială soluţie? Mi-am stors creierii, chibzuind rapid. Metodic.

Lou avea s-o găsească pe Célie. Nu mă îndoiam câtuşi de puţin în această privinţă. Avea avantajul timpului. Avea cunoştinţele necesare. Avea motivaţia. Nu exista forţă în Rai ori Iad – inclusiv Morgane – care s-o poată opri din a-şi atinge scopul. Nu era nevoie s-o găsesc pe Célie. Dacă o găseam pe Lou, le găseam pe amândouă.

Lou era ţinta.

Iar dacă o părticică din mine şovăia, gândindu-se la premoniţia lui Coco, am ignorat-o. Am trecut peste ea. Am pus braţul în pieptul lui Ansel când a venit după noi, la uşă, şi am clătinat din cap.

— Ţi-am spus să păzeşti tunelul.

— E blocat, a răspuns, încruntat. Nu trece nimeni prin el.

— Stai aici! m-am răstit.

Îmi pierdusem răbdarea şi n-aveam chef s-o ascund. Erau prea multe în joc. De Modraniht, Ansel se dovedise mai mult o povară decât un sprijin, iar acum ne aliaserăm cu duşmanii. Oricare dintre ei ne putea ataca în tuneluri. Ansel era o pradă uşoară.

— Şi Zenna şi Seraphine rămân aici, am continuat. Ai grijă de ele! Vezi să nu păţească nimic!

I-au căzut umerii şi a lăsat ochii în pământ. Se înroşise până-n vârful urechilor. Deşi părea gata să protesteze, timpul ne presa. Nu-mi permiteam să-l iau cu frumosul. Fără alte comentarii, i-am întors spatele şi-am plecat.

Nu exista nimic mai liniştit decât un cimitir noaptea. Cel în care ne aflam era micuţ şi cel mai vechi din oraş. Biserica nu mai îngropa de mult cetăţenii în el, preferându-l pe cel mai nou şi mai mare, din apropiere de Saint-Cécile. Acum, doar cei mai bogaţi şi mai influenţi nobili odihneau aici – dar nici măcar aceştia nu erau îngropaţi, ci coborâţi în catacombe, alături de strămoşii lor.

— Pe-aici se intră! a anunţat Deveraux, arătând spre statuia unui înger.

Muşchiul îi acoperea jumătate din faţă. Vânturile îi tociseră nasul şi penele de pe aripi. Chiar şi aşa, era

nespus de frumoasă. Pe cripta de lângă ea, stătea scris cu litere gravate *Nous Tombons Tous.* Nu ştiam ce înseamnă. Din fericire, Deveraux ştia.

— Cu toţii cădem, a spus el încet.

Când am deschis uşa, m-a izbit o pală de aer stătut. O singură făclie lumina treptele înguste, de pământ.

Beau s-a apropiat şi s-a uitat în beznă, vizibil speriat.

— Rămâne acelaşi plan? Ne despărţim pe grupuri?

În loc să privească înăuntru, Deveraux a înălţat ochii spre cerul nopţii. Nu se vedea luna astă-seară.

— Nu cred că ar fi înţelept.

— Acoperim mai mult teren în felul ăsta, a stăruit Jean Luc.

M-a cuprins o presimţire nefastă când am pus piciorul pe prima treaptă.

— Rămânem laolaltă. Blaise, Liana şi Terrance ne vor conduce la Lou. Îi ştiu mirosul. Tot acolo o vom găsi şi pe Célie.

— Îţi pui cam mare nădejde în vrăjitoarea aia, a zis Jean Luc.

Apoi a trecut pe lângă mine, a luat făclia din perete şi a ridicat-o, ca să facă mai multă lumină. Tavanul jos mă obliga să merg aplecat

— Ce te face să crezi că o va găsi?

— Ştiu eu asta.

În urma mea, Beau şi Coco se chinuiau să meargă unul lângă altul.

— Să sperăm că n-o găsesc Vânătorii pe *ea,* a mormăit Coco.

Ceilalţi au intrat după ei, paşii lor fiind singurul sunet care tulbura liniştea. Atât de mulţi paşi! Jean Luc. Coco şi Beau. Deveraux, Toulouse şi Thierry. La Voisin şi vrăjitoarele ei. Blaise şi copiii lui. Toţi înarmaţi. Toţi puternici. Toţi pregătiţi şi dornici s-o distrugă pe Morgane.

Mi s-a aprins un licăr de speranţă în suflet. Poate că nici nu aveam nevoie de mai mult.

Primul culoar părea să nu se mai sfârşească. Deşi mă temeam că spaţiul îngust va fi un inconvenient, nu mă

incomoda nici pe departe pe cât îl incomoda pe Jean Luc. Nu-mi tremurau mâinile şi nu simţeam că mă sufoc din cauza asta. Cu toate acestea, a iuţit pasul şi a mers mai departe, până când am ajuns la prima bifurcaţie. Jean Luc s-a oprit.

— Încotro acum?

— Criptele ar trebui să fie imediat după tunelul estic, a şoptit Beau.

— De ce vorbeşti în şoaptă? a întrebat Coco, tot şoptit, în ciuda obiecţiei sale. Şi în ce direcţie ar trebui s-o luăm?

— Spre est.

— *Dreapta* sau *stânga,* tâmpitule?

— Vai, Cosette! a exclamat Beau, prefăcându-se mirat, nu ştii...

O pală neaşteptată de vânt a stins făclia şi ne-a lăsat în beznă. Au început să răsune glasuri speriate. Am întins repede mâna spre perete, dar nu l-am găsit. Nu mai *exista.*

— Ce naiba se întâmplă? a strigat Beau.

Liana i-a curmat vorba, înjurând cu foc.

— M-a *tăiat* ceva. Cineva...

Ţipătul Nicholinei a răsunat în tunel.

— Nicholina! a strigat La Voisin, cu vocea ascuţită.

Nu puteam să respir. Când am dat cu mâna de ceva de lână – tunica lui Jean Luc –, acesta s-a agăţat cu degetele de braţul meu.

— Unde eşti, Nicholina?

— Păstraţi-vă calmul! a poruncit Deveraux. Sunt vrăji ciudate aici. Îţi joacă feste...

Deodată, făclia s-a reaprins.

Se vedeau stropi de sânge pe podeaua tunelului. Câteva feţe îngrozite se uitau la mine în lumina pâlpâitoare. Prea puţine. *Mult* prea puţine.

— Unde-i Nicholina? a mârâit La Voisin, apucându-l pe Blaise de haină şi trântindu-l de perete.

Era prima oară când manifesta asemenea emoţii nestăpânite. Asemenea teamă.

— *Unde e?*

Blaise a îmbrâncit-o, clănţănind din dinţi, şi a luat-o la

goană, strigându-i pe Liana şi Terrance. O privire rapidă mi-a confirmat că dispăruseră şi ei – odată cu majoritatea vrăjitoarelor de sânge. Am scrutat chipurile rămase şi am răsuflat uşurat când i-am văzut pe Beau şi Coco, ghemuiţi unul într-altul. Am tresărit când mi-am dat seama că Jean Luc încă mă ţinea de braţ. Mi-a dat drumul imediat.

— A dispărut şi Thierry, ne-a anunţat Deveraux, abătut.

— Jur c-am văzut...

Toulouse n-a apucat să-şi termine ideea, căci făclia s-a stins din nou. Şi, odată cu ea, vocea lui. În mod forţat. Când l-a strigat Deveraux, n-a răspuns. Mârâielile lui Blaise reverberau în tunelul îngust, adâncindu-ne spaima, şi ceva... ceva a mârâit *la el.* La Voisin urla, dar n-o auzeam din pricina sângelui care-mi vuia în urechi, a vocii mele care-i striga pe Coco şi Beau...

Apoi au amuţit şi ea, şi Deveraux.

Mi-am încordat atenţia şi am invocat structurile. Le analizam instinctiv şi le respingeam la cea mai mică atingere. Aveam nevoie de foc. Nu drept armă, ci ca *lumină.* Furia, ura, vorbele amare – toate-mi ofereau soluţii de compromis. Le-am dat la o parte, fără să stau pe gânduri, şi am căutat acea scânteie unică de energie. Ceva simplu. Ceva... fizic?

Iat-o.

Mi-am frecat palmele – o singură dată, dar suficient de viguros. Am simţit căldură şi s-a aprins o flacără, dezvăluindu-mi băşica proaspăt formată pe deget. Ca şi când frecasem surcele adevărate şi nu piele. Din momentul acela, a intrat în acţiune aerul, iar focul mi-a crescut în palmă.

În tunel, alături de mine, rămăseseră doar Coco, Beau, Blaise şi Jean Luc.

Acesta din urmă se uita la flacără, cu o figură impenetrabilă. Era prima oară când îmi vedea magia.

— Au dispărut, a spus Beau, alb la faţă, şi i-a dat drumul din strânsoare lui Coco. Au dispărut pur şi simplu.

Se uita speriat, dintr-o parte în alta a tunelului, vizibil tulburat de sângele de pe jos.

— Ce facem?

A răspuns Jean Luc în locul meu, reaprinzând făclia de la flacăra mea.

— Mergem mai departe.

A apucat-o pe tunelul de est.

PARADISUL PIERDUT

Lou

FĂCLIILE PRINSE PE PEREŢII CULOARELOR DE pământ umbreau chipurile trecătorilor. Din fericire, puţini se aventurau pe aici, iar cei ce o făceau se îndreptau cu paşi hotărâţi spre un loc anume – La Mascarade des Crânes, judecând după măştile lor multicolore şi sclipitoare. Urmau tunelurile dinspre stânga. Instinctiv, eu am luat-o pe cel din dreapta. La început, drumul urca uşor – pietrele de dedesubt, alunecoase şi tocite de paşii numeroşilor trecători –, după care cobora brusc. M-am împiedicat şi, din întuneric, a apărut un bărbat. S-a izbit de mine şi m-a prins de umeri. Am scos un ţipăt deloc ruşinos.

— Unde ţi-e masca, frumoaso? a bolborosit.

Îi duhnea respiraţia în asemenea hal, de-ţi muta nasul din loc. Masca îi acoperea jumătatea superioară a feţei şi se termina cu un cioc negru şi macabru. O cioară. Din mijlocul frunţii lui se holba la mine un al treilea ochi. Nu putea fi o coincidenţă.

Şi aş fi putut jura că l-am văzut clipind.

Furioasă – roşie de ruşine şi încordată ca un arc –, l-am îmbrâncit din calea mea.

— Am deja una, am spus. Nu se vede?

Mi-am înfrânat impulsul de a flutura din încheietură, de a-mi transforma unghiile în cuţite tăioase şi de a-i sfâşia porţelanul de pe obraz. Cu toate că vraja de a-l bloca fizic pe Reid îi bloca şi emoţiile – temporar, până când înlăturam structura –, încă îi auzeam glasul în minte, şi, poate, chiar în suflet. Nu era nevoie să-i fac rău acestui om. Nu era nevoie să-mi fac rău mie. I-am aruncat un rânjet crud şi am şoptit:

— E pielea duşmanilor mei. Vrei s-o pun şi pe-a ta lângă celelalte?

Bărbatul a scos un scâncet şi a tulit-o.

Am expirat adânc şi am continuat drumul.

Tunelurile şerpuiau ca un labirint de piatră. Am rătăcit în tăcere câteva minute, cu inima bubuind în piept. Cu fiecare pas, răsuna mai tare. Am iuţit pasul şi m-a trecut un fior pe gât. Mă urmărea cineva. O simţeam.

— Ieşi la iveală! am murmurat, sperând să mai prind curaj.

La auzul cuvintelor mele însă s-a stârnit un vânt ciudat, care a stins făcliile din tunel şi m-a lăsat în beznă. Deodată, au început să răsune râsete cunoscute. Blestemând, am apucat cuţitul şi am căutat un perete, căutând ceva de care să mă ancorez în întunericul perfid…

Când am dat cu degetele de piatră, s-au reaprins făcliile.

O scânteiere de păr alb a dispărut după colţ.

Am ţâşnit după ea, de frică să nu mai rămân singură în bezna de nepătruns. Se făcuse nevăzută. Am alergat mai departe. Când am intrat într-o sală lungă şi întunecoasă, plină de sicrie, m-am oprit, gâfâind, şi l-am examinat pe cel mai apropiat. Am răsuflat uşurată.

— Părintele Clément, am citit numele şters, gravat în piatră.

Un craniu galben stătea pe policioara de deasupra lui. M-am uitat la nume. *Părintele Jacques Fontaine.*

— Feţe bisericeşti.

Am înaintat, oprindu-mă din când în când, ca să trag cu urechea.

— Célie?

Deşi şoptită, vocea mea a răsunat nefiresc în mormânt. Spre deosebire de liniştea din tuneluri, liniştea de aici părea vie, părea că răsuflă, că-mi şopteşte în ceafă şi mă îndeamnă să fug, să fug, *să fug.* Panica se accentua pe măsură ce trecea timpul şi camerele deveneau tot mai vaste. Nu ştiam ce să caut. Nu ştiam nici măcar de unde să încep. Célie putea fi închisă în oricare dintre sicriele astea, leşinată sau mai rău, iar eu să n-o găsesc niciodată. Totuşi… aveam senzaţia că Morgane *voia* s-o găsesc pe Célie. Nu era nimic amuzant la un joc pe care nu aveam nicio şansă să-l câştig. Lui Morgane nu i-ar fi plăcut. De asemenea, n-ar fi ales un sicriu la întâmplare. Jocurile ei

erau metodice, fiecare mutare menită să lovească zdravăn şi precis. Mesajele ei mă aduseseră până aici, fiecare vers, un indiciu menit să mă atragă mai adânc în jocul ei.

Uitată în sicriul ei... însingurată, dar nu singură.
Prinsă în mormântul strălucitor, o mască de os pe faţă poartă.

Toate indiciile conduceau *aici,* acum, în locul acesta. Singurul care-mi dădea de gândit era *mormântul strălucitor.*

Cufundată în gânduri – sigur pierdusem ceva din vedere –, era cât pe ce să nu observ podiumul din sala următoare, unde sute de lumânări luminau un sicriu poleit. Pe capac scânteiau îngeri înaripaţi şi diavoli încornoraţi, înlănţuiţi într-o îmbrăţişare eternă, în vreme ce trandafirii şi craniile se întreţeseau într-o frumuseţe macabră, pe fiecare latură. Era o adevărată capodoperă.

M-am apropiat instinctiv şi am trecut degetele peste chipul crud al unui înger. Peste petalele unui trandafir. Peste literele numelui său.

EMINENŢA SA, FLORIN CARDINAL CLÉMENT,
ARHIEPISCOP AL BELTERREI
Adevărat îţi spun că astăzi vei fi cu Mine în Rai

Florin Clément. Cândva râsesem de numele ăsta, neştiind că e al meu. Într-o altă lume, aş fi putut fi Louise Clément, fiica lui Florin şi a lui Morgane. Poate că s-ar fi iubit, s-ar fi adorat şi ar fi umplut casa noastră din East End cu rulouri cu scorţişoară, tufe de eucalipt... şi copii. Mulţi, mulţi copii. O casă întreagă de surioare şi frăţiori pistruiaţi şi cu ochi albaştri. Exact ca mine. I-aş fi învăţat cum să se caţăre în copaci şi să împletească codiţe, cum să urle cântece la uşa dormitorului părinţilor noştri, dis-de-dimineaţă. Am fi putut fi fericiţi. Am fi putut fi o familie.

Da, asta – *asta* – ar fi fost raiul pe pământ.

Cu un oftat nostalgic, am coborât mâna şi m-am

îndepărtat.

Nu-mi era de niciun folos să-mi imaginez o asemenea viaţă. Vinul meu fusese turnat demult şi nu avea buchet de cămin, familie ori prieteni. Vinul meu mirosea a moarte. A secrete. A putreziciune.

— Eşti înăuntru, Célie? am întrebat mohorâtă, mai mult ca să-mi alung gândurile melancolice din minte. E genul de lucru pe care Morgane l-ar...

Am scos un geamăt şi m-am răsucit, cu ochii mari de uimire.

— Mormânt strălucitor, am murmurat.

„O casă întreagă de surioare şi frăţiori pistruiaţi şi cu ochi albaştri. Exact ca mine.”

Dumnezeule mare!

Mi-am dat seama unde aveam s-o găsesc.

UN RĂU NECESAR

Reid

DISPARIŢIA CELORLALŢI A DEVENIT O PREZENŢĂ în sine. Atârna deasupra noastră ca o funie care se strângea tot mai mult la cel mai mic zgomot. Când Beau lovea o pietricică, când tresărea Jean Luc. Când Coco respira prea adânc, când mârâia Blaise. Acesta din urmă se transformase pe jumătate şi-i luceau ochii în semiîntuneric, ca s-o adulmece mai bine pe Lou – şi să se apere mai bine de vietăţile care cutreierau prin aceste tuneluri.

— Povestea asta nu se încheie cu Célie şi Lou, a spus Coco înverşunată când Blaise a vrut să plece în căutarea copiilor lui.

Spre surprinderea mea, nu reuşise să le ia urma. Nu reuşise să ia urma *niciunuia* dintre cei dispăruţi. Parcă-i înghiţise pământul.

— Se încheie cu Morgane. A pus gheara pe ei. Unde-o găsim pe ea, o să-i găsim şi pe Liana şi Terrance. Credeţi-mă.

Nimeni nu îndrăznea să spună ce înseamnă asta. Toată lumea ştia. Chiar şi o clipă petrecută la discreţia lui Morgane era prea mult.

— Chiar are gheare? a întrebat Beau un minut mai târziu.

Coco a ridicat din sprâncene.

— Ai fost de faţă la Modraniht. Le-ai văzut cu ochii tăi.

— N-avea gheare.

— Dar aşa ar merita. Hoaşca bătrână ar merita să aibă cocoaşă şi un neg.

Nici măcar Jean Luc nu şi-a putut reţine un zâmbet. Balisarda lui îmi atârna ca un bolovan peste piept. Într-un final – când n-am mai suportat –, am scos-o din teacă şi i-am înapoiat-o.

— Poftim.

S-a poticnit şi i-a dispărut zâmbetul de pe faţă.

— De ce mi-o dai înapoi?

I-am strâns degetele pe mâner.

— Pentru că e a ta. A mea s-a dus.

Când am ridicat din umeri, gestul mi s-a părut firesc. Mi s-a părut... normal *Uşurător.* Ca şi când mi s-ar fi luat o greutate de pe umeri.

— Poate că aşa e cel mai bine. Eu nu mai sunt Vânător.

S-a uitat lung la mine. După care s-a revărsat şuvoiul.

— Eşti vrăjitor. L-ai ucis pe arhiepiscop cu... magie, a spus, pe un ton acuzator.

Trădat. Dar îi vedeam în ochi un licăr de speranţă. Îşi dorea să neg. Îşi dorea să dau vina pe altcineva – pe oricine – pentru ce i se întâmplase patriarhului nostru. Iar în licărul acela mi-am recunoscut prietenul din copilărie. Era încă acolo. În ciuda a tot ce se întâmplase, voia să aibă încredere în mine. Gândul acesta ar fi trebuit să mă aline, dar nu era aşa.

Licărul acela era o minciună.

— Aşa e.

Am văzut cum se stinge speranţa, şi Jean Luc s-a tras înapoi, dezgustat. Blaise mă privea curios – mă studia –, dar nu l-am băgat în seamă.

— N-am de gând să neg asta şi nici să mă justific. Sunt vrăjitor şi l-am ucis pe patriarhul nostru. Arhiepiscopul nu merita asta, dar nici nu era omul pe care-l credeam.

Vizibil pleoştit, Jean Luc şi-a trecut o mână peste faţă.

— Doamne sfinte! a spus şi s-a uitat iar la mine, cu o privire nu tocmai prietenească, dar resemnată. Ai ştiut de la bun început?

— Nu.

— I-ai făcut vrăji ca să primeşti gradul de căpitan?

— Bineînţeles că nu.

— Dar te simţi... altfel?

A înghiţit în sec, dar nu a întors privirea. Acel mic gest de sfidare mi-a adus aminte de băiatul care se împrietenise cu mine, îmi purtase de grijă şi mă ajutase să mă ridic de câte ori căzusem. Cel care îi trăsese un pumn lui Julien pentru că mă numise gunoier, înainte să ne împietrească

sufletele lăcomia. Invidia.

— M-am schimbat, Jean Luc.

Cuvintele, atât de diferite faţă de altădată – atât de adevărate –, mi s-au prelins grele de pe buze. Definitive.

— Şi tu la fel. Nu vom mai fi niciodată ce-am fost. Dar aici, în momentul ăsta, nu-ţi cer să-mi fii prieten. Morgane e aproape şi, împreună – indiferent de trecutul nostru –, avem o şansă reală să o distrugem.

— Ai crezut că o să atace în timpul înmormântării şi te-ai înşelat.

Adevărul mi-a ieşit din gură fără voia mea. Cu fiecare cuvânt mă simţeam mai uşor.

— Am crezut ce trebuia să cred ca să vin la înmormântarea arhiepiscopului.

La vremea aceea, nu-mi dădusem seama de asta. Poate că nici n-aş fi putut să-mi dau seama. Şi, cu toate că mă înşelasem, nu regretam câtuşi de puţin. Nu puteam să regret. A dat să mă contrazică, dar i-am luat vorba din gură înainte să-mi pierd curajul. M-am silit să-l privesc în ochi.

— Jean, n-am… n-am ştiut de treaba asta cu Célie.

A înţepenit.

— Dacă ştiam ce simţi, aş fi…

Ce-aş fi făcut? I-aş fi respins dragostea? Aş fi respins-o pe a arhiepiscopului? Nu m-aş fi înfruntat cu el la întrecere sau n-aş fi depus jurământul? Aş fi renunţat la visurile mele, doar pentru că şi el îşi dorea aceleaşi lucruri?

— Îmi pare rău!

Doar atât am putut să spun. Şi chiar îmi părea rău. Îmi părea rău că viaţa ne împărţise aceleaşi cărţi. Îmi părea rău pentru durerea pe care i-o pricinuisem fără voia mea. Nu mai puteam repara nimic, dar puteam să recunosc. Puteam să deschid uşa dintre noi. Dar nu puteam să-l oblig să intre.

Au trecut câteva clipe tensionate până să legene din cap, dar am înţeles ce semnifică gestul – un pas înainte.

Fără să mai scoatem o vorbă, am reluat căutările. După încă o jumătate de oră, Blaise a simţit mirosul lui Lou.

— E aproape, a spus încruntat şi a pornit spre tunelul din faţă. Dar mai sunt şi alţii. Le aud bătăile inimilor, răsuflarea...

Pe neaşteptate, s-a tras înapoi câţiva paşi, după care s-a întors spre noi, cu o privire speriată.

— *Fugiţi!*

De după colţ au apărut Vânătorii.

Cu balisardele în mâini, m-au recunoscut imediat şi au sărit la atac. În fruntea lor era Philippe. Dar, în momentul în care Jean Luc s-a postat înaintea noastră – şi m-a dat la o parte din calea pericolului –, s-au oprit cu toţii.

— Ce-nseamnă asta? a mârâit Philippe.

N-a lăsat jos balisarda. Se uita la balisarda din mâna lui Jean Luc.

— Cum ai...

— Mi-a dat-o Reid înapoi.

Vânătorii din spatele lui Philippe se foiau, vizibil stânjeniţi. Nu le convenea ce auzeau. Ştiau că sunt vrăjitor. Ucigaş. Se uitau la atitudinea protectoare a lui Jean Luc cu figuri nedumerite şi temătoare.

— Ce cauţi aici, căpitane? a întrebat Philippe, arătând din cap către mine. E duşmanul nostru. Toţi sunt duşmanii noştri.

— Un rău necesar, a răspuns Jean Luc şi, după ce mi-a aruncat o privire ezitantă, a îndreptat semeţ umerii. Avem ordine noi, soldaţi. Morgane e aici. O găsim şi o omorâm.

MORMÂNTUL STRĂLUCITOR

Lou

ÎN INIMA CATACOMBELOR AM DESCOPERIT mormântul familiei Tremblay.

În viaţa mea nu-mi dorisem cu atâta ardoare să mă înşel – şi nici nu mă simţisem atât rău. Ca şi în cazul celorlalte morminte, poliţele de aici erau pline de cranii care marcau locul de veci al fiecărui strămoş. Un obicei pe care nu-l înţelesesem niciodată. Vrăjitoarele nu-şi decapitau morţii. Oare luau capul defunctului înainte sau după ce putrezea? Sau o făceau când îl îmbălsămau? Şi, că tot veni vorba, *cine* se ocupa de asta? Cu siguranţă, nu rudele. Mi se întorcea stomacul pe dos la gândul de a tăia oasele persoanei iubite, aşa că am ajuns la concluzia că era mai bine să nu aflu răspunsul.

Cu cât înaintam în sală, cu atât paşii îmi deveneau mai grei, ca de plumb, până când – într-un sfârşit – i-am găsit numele gravat pe un sicriu din lemn de trandafir.

FILIPPA ALLOUETTE TREMBLAY
Iubită soră şi fiică

— Eşti aici, Célie?

Niciun răspuns.

Din fericire, craniul Filippei nu fusese încă expus.

Opintindu-mă din toate forţele, am încercat să ridic capacul sicriului, dar n-a fost chip să-l urnesc. După câteva minute de eforturi zadarnice, am început să gâfâi.

— Nu ştiu dacă mă auzi şi sper din tot sufletul să nu fii înăuntru, caz în care îi cer iertare surorii tale, dar mă chinuiesc degeaba. Afurisitul de capac e prea greu. Va trebui să folosesc magia ca să te scot.

O pietricică s-a rostogolit la picioarele mele. M-am răsucit cu mâinile ridicate.

— Ansel? am spus, şocată, şi am lăsat braţele jos. Ce

cauţi aici? Cum m-ai găsit?

Băiatul se uita îngrozit la craniile din jur.

— Când au plecat ceilalţi, am mai încercat trapa o dată. Aveam o presimţire, a spus, cu un zâmbet timid. După păţania cu Coco, ştiam că o să fii mai prudentă cu vrăjile, cu structurile pe care le puteai menţine fără prea mare risc. Mi s-a părut mai simplu să fi blocat uşa doar de Reid decât de toată lumea, sau decât s-o fi blocat definitiv. Am avut dreptate. Am deschis-o şi am luat-o pe primul tunel care m-a adus direct aici.

— Imposibil, am zis, buimăcită. Tunelul ăla se înfundă. Probabil te-ai întors la un moment dat, dar, fiind întuneric, nu ţi-ai dat seama. Ceilalţi unde sunt?

— S-au dus la o intrare din cimitir.

— O intrare din cimitir.

Instinctiv, am întrerupt structura care-mi strunea inima, şi toată dragostea pentru Reid – toată deznădejdea şi toată *panica* – s-a revărsat în mine ca un val ameţitor. M-am clătinat uşor, năucită de şoc.

— Drace! Deci Reid a...

— Nu ştiu, a răspuns Ansel, ridicând din umeri neputincios. Mi-a zis să rămân la han, dar n-am putut. Trebuia să vă ajut cumva. Te rog să nu te superi pe mine!

— Să mă supăr? În niciun caz nu...

Un gând brusc şi înfiorător şi-a înfipt degetele în gâtul meu. Imposibil. Am scuturat din cap, căci nici mie nu-mi venea să cred cât era de absurd. Aproape că mă pufnea râsul.

— Nu, nu, nu. Nu sunt supărată, i-am spus.

Mi-am spus.

Nu, nu, nu, îmi răsunau gândurile, repetând cuvântul ca pe un talisman.

Am arborat un zâmbet larg, l-am luat de braţ şi l-am tras lângă mine.

— N-ai de ce să-ţi faci griji. Cred doar că, în situaţia de faţă, Reid are dreptate. Ar fi mai bine să te întorci la han şi să aştepţi...

S-a tras înapoi cu o figură profund ofensată.

— E aproape miezul nopţii şi n-ai găsit-o pe Célie. Pot să te-ajut.

— E posibil s-o fi găsit...

— Unde e? a întrebat, uitându-se la cranii şi sicrie cu o privire tot mai neliniştită. Trăieşte?

— Aşa cred, dar nu prea mă descurc cu...

— Te ajut eu, numai spune-mi cum.

— Nu. Cred că e mai bine să nu...

— Care-i problema? a spus el, ridicând tonul. N-ai încredere în mine?

— Ştii foarte bine că nu la asta...

— Atunci ce e? Pot să ajut. *Vreau* să ajut.

— Ştiu că vrei, dar...

— Nu sunt copil, Lou, şi m-am săturat ca toată lumea să mă trateze de parcă aş fi! Am aproape *şaptesprezece* ani! Sunt cu un an mai mare decât erai tu când ai salvat regatul...

— Când *am fugit,* am replicat tăios, căci îmi pierdusem răbdarea. *Am fugit,* Ansel, şi acelaşi lucru îţi cer şi ţie să faci.

— De ce? a răbufnit el, gesticulând violent.

Se înroşise la faţă şi îi luceau ochii.

— Mi-ai spus mai demult că nu sunt inutil, dar nici acum nu te cred. Nu ştiu să lupt. Nu pot să fac vrăji. Lasă-mă să dovedesc că pot să fac *ceva!*

Am tras o înjurătură.

— De câte ori trebuie să-ţi spun, Ansel? Nu-i nevoie să-mi dovedeşti *nimic!*

— Atunci, lasă-mă să mi-o dovedesc mie! a spus el, cu vocea aproape frângându-i-se spre final, şi a lăsat abătut ochii în pământ. Te rog!

Mi se rupea inima când îl vedeam aşa. Se considera inutil. Era convins până-n măduva oaselor, iar eu nu-l puteam ajuta cu nimic. Nu acum. Nu când în joc era viaţa lui. Poate că în ochii lumii, şi chiar în ochii lui, nu valora cine ştie ce, dar pentru mine... pentru mine era nepreţuit. Şi, dacă exista cel mai mic risc ca...

„Un bărbat apropiat de inima ta va muri.”

Mă detestam pentru ce urma să fac.

— Ai dreptate, Ansel, am zis, pe un ton aspru.

Dacă-i spuneam adevărul, s-ar fi încăpăţânat. Ar fi refuzat să plece. Trebuia să-l rănesc suficient de adânc cât să nu mai vrea – să *nu mai poată* – rămâne aici. Am legănat din cap şi mi-am pus mâinile-n sân.

— Vrei să ţi-o spun pe de-a dreptul? Ai dreptate. Strici tot ce atingi! Nu poţi nici măcar să mergi fără să te poticneşti, darămite să mânuieşti sabia! Nu poţi vorbi cu o femeie fără să nu te înroşeşti, deci cum ai putea s-o salvezi? Sincer, e de-a dreptul tragic cât poţi să fii de neajutorat!

Cu fiecare cuvânt, se făcea tot mai mic şi îl podideau lacrimile, dar eu nu terminasem ce-aveam de spus.

— Spui că nu eşti copil, Ansel, dar exact asta eşti. *Eşti* copil. Te comporţi ca un băieţel care se îmbracă cu hainele şi cizmele noastre şi se crede adult. Te-am lăsat să te ţii după noi, ca să avem de cine râde, dar s-a terminat cu joaca. Viaţa unei femei e în pericol – viaţa *mea* e în pericol. Nu ne permitem să faci vreo prostie şi să distrugi totul. Îmi pare rău!

Alb la faţă, nu scotea o vorbă.

— Acum, am zis, forţându-mă să continui, *să respir,* faci frumuşel stânga-mprejur şi te-ntorci pe unde-ai venit. Te duci la han şi te ascunzi în cameră, până trece primejdia. Ai priceput?

Se uita la mine şi strângea din buze ca să nu-i mai tremure.

— Nu.

— Nu, ce? N-ai priceput?

— Nu, a repetat, îndreptându-se puţin de umeri şi ştergându-şi o lacrimă de pe obraz. Nu plec.

— Poftim?

— Am spus *nu.* Nu…

Am făcut ochii mici.

— Am auzit ce-ai spus. Îţi dau şansa să te răzgândeşti.

— Altfel ce-o să faci?

A izbucnit într-un râs dispreţuitor, iar sunetul era atât

de trist, de nefiresc, încât mă sfâşia până-n adâncul sufletului.

— Îmi îngheţi inima? Îmi rupi oasele? Mă faci să uit că te-am cunoscut?

Mi-am trecut degetele peste lemnul de trandafir, cugetând. Vraja asta ne-ar răni pe amândoi, dar, cel puţin, ar fi rănit şi *viu.*

— Dacă mă forţezi, da.

Ne-am uitat unul la altul – el mai hotărât ca oricând până când am auzit un bufnet lângă noi. Ne-am întors spre sicriul Filippei. Am închis ochii de ruşine. Uitasem de Célie cu desăvârşire.

— E cineva... a bâiguit Ansel, îngrozit. Célie e înăuntru? *Vie?*

— Da, am şoptit, pierindu-mi orice chef de ceartă.

Coco mă avertizase că viziunile ei sunt înşelătoare. Poate că încă mai exista o şansă ca aceasta să se sfârşească altfel. Viitorul era schimbător. Dacă-l goneam, poate că-şi găsea moartea în tuneluri. Dacă rămânea lângă mine însă, poate reuşeam cumva... să-l protejez.

— Ţine-te aproape de mine, Ansel!

Cu forţe îndoite, am izbutit să coborâm sicriul Filippei pe podea. Capacul era altă poveste. Trebuia să folosesc magia ca să-l desfac. Dar eram expertă în rupt vrăji şi, din fericire, tocmai rupsesem o relaţie.

A mai trecut o rundă din jocul lui Morgane.

După aceea, capacul s-a deschis cu uşurinţă.

Când am văzut-o pe Célie leşinată printre rămăşiţele surorii ei, Ansel a vomitat instantaneu tot ce avea în stomac. Era cât pe ce să păţesc la fel, dar am pus palma la gură, ca să nu iasă nimic. Cadavrul Filippei nu se descompusese complet, iar carnea putredă se lipea de pielea lui Célie. Iar mirosul... mirosul era...

Am vomitat pe craniul lui Monique Priscille Tremblay.

— N-o să-şi mai revină după experienţa asta, am zis, ştergându-mă la gură pe mânecă. E sadic chiar şi pentru Morgane.

Auzindu-mi vocea, Célie s-a ridicat în capul oaselor şi a deschis ochii. Îi şiroiau lacrimi pe obraji când s-a uitat la mine.

— Celie, am murmurat şi m-am lăsat în genunchi lângă ea. Îmi pare rău!

— M-ai găsit.

I-am curăţat mâzga de pe faţă şi din păr cât am putut de bine.

— Bineînţeles că te-am găsit.

— Nu c-credeam c-că o să vii. Sunt aici de câteva s-săptămâni.

Deşi tremura violent, nu se ridica din sicriu. I-am pus pelerina mea pe umeri.

— M-mă vizita uneori. Îşi b-bătea joc de mine. Zicea c-că o să m-mor aici. C-că Reid a uitat de m-mine.

— Gata. Ce-a fost mai rău a trecut. Reid m-a trimis după tine. Te scoatem de-aici şi...

— Nu pot să plec.

A început să plângă şi mai tare când eu şi Ansel am încercat s-o ridicăm, dar corpul i-a rămas nemişcat în sicriu. Am tras cu mai mare forţă. N-am reuşit s-o clintim.

— Nu p-p-pot să m-mă mişc. Decât dacă te duc... la ea. M-a vrăjit.

Abia atunci am simţit mirosul magiei, aproape imperceptibil din cauza duhorii de mortăciune.

— Altfel, t-trebuie să stau aici cu... cu Filippa.

Un vaiet sfâşietor i s-a ridicat din gât şi am strâns-o mai tare în braţe, dorindu-mi cu disperare ca Reid să fi fost aici. El ar fi ştiut ce să facă. Ar fi ştiut cum s-o consoleze...

Nu. Mi-am alungat gândul din minte.

Speram ca Reid să *nu* fie aici. Chiar dacă nu-l puteam încuia pe Ansel – mai ales singur în catacombe, în compania cadavrului Filippei –, puteam să-l împiedic pe Reid să ne găsească şi să ne urmărească până la Morgane. După mintea mea, dacă-i ţineam la distanţă unul de celălalt, el era în siguranţă. Încă mă puteam ruga ca viziunea lui Coco să fi fost greşită şi toată lumea să scape cu viaţă după noaptea asta.

— Nu te poţi ridica deloc? am întrebat-o.

— Nu c-cred.

— Poţi să încerci? Te ajutăm eu şi Ansel.

S-a cutremurat de parcă abia atunci îşi dădea seama c-o atinsesem.

— N-nu. Tu m-mi l-ai *răpit* pe Reid. Mi-a zis ea c-că l-ai *vrăjit.*

Mă străduiam să-mi păstrez calmul. Nu era vina lui Célie. Era vina lui Morgane. Şi, din câte o cunoşteam pe mama, tot ce îi spusese lui Célie în timpul petrecut împreună fusese o minciună. După ce îşi revenea din şoc, avea să-mi fie imposibil s-o conving să vină cu mine. Eu eram duşmanul. Eram vrăjitoarea care-i furase inima lui Reid.

— Nu putem rămâne aici la nesfârşit, Célie. La un moment dat, trebuie să plecăm.

— Unde e Reid? a întrebat printre sughiţuri, uitându-se disperată în jur. Unde e? Îl vreau pe Reid!

— Te duc eu la el, am răspuns răbdătoare, făcându-i semn lui Ansel să se aşeze pe jos.

Célie plângea iar şi se legăna înainte şi-napoi, cu faţa în palme.

— Dar pentru asta trebuie să ieşi din sicriu.

Cum era de aşteptat, planşetele au încetat când l-a zărit pe Ansel printre degete.

— Tu, a şoptit, agăţându-se de marginea sicriului. T-te-am văzut în Turn. Eşti cadet.

Slavă Domnului că Ansel avusese înţelepciunea să mintă.

— Aşa e, a spus el blând, luând-o de mână. Sunt cadet şi vreau să ai încredere în mine. N-o să las pe nimeni să-ţi facă rău, Célie, mai ales o vrăjitoare.

Célie s-a aplecat spre el.

— Nu înţelegi. S-simt cum mă trage magia ei. Chiar aici, a zis ea, bătându-se în piept cu un gest spasmodic, agitat.

Avea sânge sub unghii, ca şi când încercase să rupă lemnul de trandafir.

— Dacă mă ridic, n-o să am de ales. Ne aşteaptă.

— Poţi să desfaci vraja? m-a întrebat Ansel.

— Nu merge aşa. Habar n-am cum a reuşit Reid de Modraniht, dar presupun că a avut nevoie de mare concentrare şi, probabil, de o dezlănţuire emoţională extrem de intensă în timp ce Morgane era neatentă. În momentul ăsta, nu pot...

Voci slabe se auzeau dinspre tunel. Deşi nu le distingeam cuvintele, intonaţiile, nu era bine să ne găsească cineva aici. În special Reid.

— Ridică-te! i-am poruncit lui Célie. Ridică-te şi du-ne la Morgane înainte să se ducă dracului totul!

Când am văzut că face ochii mari, consternată de răbufnirea mea, am tras-o de braţ cu brutalitate. Degeaba. Nu puteam rupe legătura. Célie trebuia să se ridice de bunăvoie. Ceea ce a făcut, în momentul în care i-am luat faţa în palme şi am şuierat:

— Dacă nu te ridici imediat, Reid o să moară!

LA MASCARADE DES CRANES

Lou

NEPUTÂNDU-ŞI CONTROLA CORPUL, CÉLIE ÎNAINTA cu paşi mecanici pe tunelurile dinspre stânga, conducându-ne în Mascarada Craniilor. Din grabă, era s-o calc pe călcâie de două ori. Reid putea să apară din clipă-n clipă. Trebuia să mă ocup de Morgane înainte să se întâmple asta.

Se dădea o adevărată luptă în mintea mea, care-mi prezenta noi probleme la fiecare pas – probleme noi şi soluţii vechi. Ca de obicei, Morgane era cu un pas înaintea noastră. Strânsesem aliaţi – *şi mă furişasem s-o înfrunt pe Morgane fără ei,* îmi reproşa mintea mea –, convinsesem combatanţi puternici să participe la luptă şi aşteptasem. Dar Morgane nu atacase. Cel puţin, nu aşa cum mă aşteptasem. Mă uitam la spatele firav al lui Célie şi la rochia de doliu slinoasă. Eram prinsă ca un şobolan în cloacă şi nu puteam conta decât pe ajutorul lui Ansel şi al lui Célie. Chiar dacă n-aş fi jurat să-i feresc de primejdii, şansele mele de a scăpa cu viaţă de aici erau inexistente.

Era un dezastru.

Tunelul se lărgea pe măsură ce înaintam şi era luminat de mai multe făclii. Mergeam de doar câteva minute când am auzit voci în faţă – multe voci, de data asta, vesele şi gălăgioase. Necunoscute. Unele fredonau un cântec, în zbârnâitul săltăreţ ale mandolinelor, pe acordurile melodioase ale harpei şi chiar pe notele mai înalte ale rebecului. Imediat ce-am cotit, am dat cu ochii de primele tarabe vopsite. Aici, negustorii mascaţi ispiteau domnişoarele în ţinute scandaloase, promiţându-le mai mult decât bomboane şi plăcinte, în vreme ce alţii vindeau mărfuri precum visuri îmbuteliate şi praf de zâne. Barzii se strecurau printre muşterii. În aplauzele trecătorilor, un contorsionist îşi răsucea corpul în poziţii imposibile. Oriunde mă uitam, petrecăreţii dansau, cântau şi urlau,

vărsând vin pe podeaua tunelului. Banii curgeau la fel de uşor.

Când o copilă murdară pe faţă – o pungăşoaică – a vârât mâna în buzunarul meu, am prins-o de încheietură şi am ţâţâit printre dinţi.

— Cred că ai mai mare noroc acolo, i-am şoptit, arătând spre un cuplu beat, aşezat lângă un cărucior cu minciunele cu zahăr.

Fata a legănat din cap, în semn de mulţumire, şi s-a dus la ei.

Dar nu aveam timp să admirăm priveliştea, căci Célie îşi vedea de drum, alunecând prin mulţime ca un şarpe dresat. Am iuţit pasul ca să ne putem ţine după ea.

Nu dădea atenţie nenumăratelor tuneluri laterale şi bunătăţilor necunoscute din ele, ci mergea doar pe drumul principal. Ni s-au alăturat şi alte persoane, şuşotind încântate pe sub costumele cusute de mâini măiestre: lei şi leoaice cu coame dese, din blană şi gheare de diamant; balauri cu coame şi solzi pictaţi care scânteiau în lumina făcliilor; păuni cu pene verzi, albăstruie şi aurii, ale căror măşti sclipitoare erau modelate sub formă de ciocuri. Nici participanţii mai săraci nu se zgârciseră la cheltuieli şi se gătiseră cu hainele bune şi îşi pictaseră feţele. Bărbatul de lângă mine, cu faţa vopsită în roşu şi coarne pe cap, semăna leit cu diavolul.

Toţi se uitau curioşi la feţele noastre nemachiate şi nemascate, dar niciunul n-a comentat. Neliniştea mea sporea cu fiecare pas. Morgane era aproape. N-aveam nicio îndoială. Aproape îi simţeam răsuflarea în ceafă, vocea care mă chema la ea.

Simţindu-mi tensiunea, Ansel m-a luat de mână şi mi-a strâns-o.

— Sunt lângă tine, Lou.

L-am strâns şi eu cu degete amorţite. Poate că relaţia noastră nu era iremediabil distrusă. Îmbărbătată de acest gând, am şoptit:

— Mi-e frică, Ansel.

— Şi mie.

În foarte scurt timp, tunelul a dat într-o gaură imensă – ca măruntaiele unui munte care cresc şi se afundă în pământ, în loc să se înalţe spre cer. Bănci grosolane, de piatră, stăteau aliniate pe lângă pereţii povârniţi, ca nişte şiruri de dinţi, şi trepte abrupte coborau tot mai adânc într-o gură de pământ.

Iar acolo, în mijlocul acelei scene rudimentare, stătea mama.

Arăta magnific în roba de catifea neagră. Avea braţele dezgolite în ciuda frigului din subteran, iar părul ca razele lunii îi cădea mătăsos pe spate. Pe cap purta o cunună fină de aur, dar cadavrele care pluteau în cerc deasupra ei – perfect liniştite, cu ochii închişi şi mâinile împreunate – alcătuiau adevărata ei coroană. Deşi nu le distingeam trăsăturile feţelor, le vedeam gâturile tăiate. Mi s-a pus un nod în stomac în momentul în care am înţeles ce se petrece. M-a trecut un fior de groază. Cu un gest discret, i-am tras pe Ansel şi Célie în spatele meu.

Morgane a întins braţele şi, cu un zâmbet larg, mi-a strigat:

— Bine a venit, scumpa mea! Sunt nespus de fericită că ai reuşit să ajungi!

De jur-împrejur, sute de oameni şedeau pe bănci, ca nişte stane de piatră, tăcuţi şi cu feţele acoperite de măşti. Aerul era atât de îmbâcsit de magie, încât mi-au dat lacrimile şi am înţeles instinctiv că niciunii dintre ei nu se puteau mişca. Din ochii celor care intraseră odată cu noi a dispărut orice licăr de viaţă şi, fără să scoată o vorbă, s-au dus cuminţi la băncile lor. Cuprinsă de panică, m-am uitat în jur după Reid, Coco şi Beau, dar nu erau nicăieri. Am răsuflat uşurată.

— Bună, *maman!*

I s-a lăţit zâmbetul pe faţă când mi-a văzut atitudinea defensivă.

— Arăţi splendid! Trebuie să recunosc că am *râs* când ţi-ai topit părul – o greşeală frecventă, scumpa mea –, dar cred că eşti de acord cu mine când spun că ţi se potriveşte de minune culoarea. Apropie-te, ca să te văd mai bine!

Nu m-am clintit din loc.

— Sunt aici. Las-o pe Célie să plece!

— Vai, nu pot să fac asta. Ar însemna să piardă toată distracţia.

Şi-a tras trena robei şi a făcut un pas înainte, scoţând la iveală încă un trup întins la picioarele ei. Mi-a stat inima. Chiar şi de la distanţă, am recunoscut silueta firavă şi buclele castaniu-roşiatice.

— Gabrielle, am murmurat îngrozită.

Ansel a tresărit lângă mine.

— E cumva...

— Moartă? a spus Morgane, împingând cu piciorul capul fetiţei.

Gaby a scos un geamăt.

— Nu încă, dar va fi în curând. Cu ajutorul fiicei mele, desigur.

A trecut mai departe, călcând pe mâna lui Gaby.

— Unde ţi-e Vânătorul, Louise? Speram să vină şi el. Am multe de discutat cu el. Un bărbat cu puteri magice! Nici nu-ţi imaginezi ce surpriză am avut după scamatoria de Modraniht. Să dea viaţa arhiepiscopului în schimbul alei tale? Inspirată mutare!

Mi-am îndreptat umerii.

— În bilet ai scris că-i dai drumul.

— Nu-i adevărat. Am scris că-i mănânc inima dacă n-o salvezi până la miezul nopţii, adică acum, a spus, lingându-se lasciv pe buze. Între timp, poate ne distrezi tu puţin.

— Dar am salvat-o...

— Nu, Louise, m-a contrazis Morgane, cu un rânjet sinistru. N-ai salvat-o. Dar, trecând peste asta, a adăugat pe un ton glacial, spune-mi, te rog, mai sunt şi alţii ca Vânătorul tău? Poate era mai bine să-i fi păstrat pe fiii noştri. E aproape imposibil să le mai dau de urmă acum, iar aceia pe care i-am găsit sunt absolut îngroziţi de mine. Se pare că nu *toţi* fiii ne moştenesc darurile.

S-a uitat drăgăstoasă la cadavrele care pluteau deasupra ei.

— Dar asta nu înseamnă că am rămas fără răsplată.

Truda mea a dat alte roade.

— N-am găsit pe nimeni, am minţit eu.

Şi-a dat seama şi a zâmbit.

— Vino încoace, drăguţă, a spus, făcând semn cu degetul spre Célie, care stătea atât de aproape în spatele meu, încât o simţeam cum tremură. Ce păpuşică frumoasă! Vino încoace, ca să te fac fărâme.

— Te rog! a murmurat Célie, agăţându-se de mâna mea, în timp ce picioarele o trăgeau după ele, fără voia ei. Ajută-mă, te rog!

Am prins-o de mână şi am ţinut-o în loc.

— Morgane, las-o în pace! Ai torturat-o suficient.

Morgane a lăsat capul într-o parte, ca şi când ar fi stat pe gânduri.

— Poate că ai dreptate. Ar fi mult mai puţin amuzant dacă aş ucide-o pe loc, nu-i aşa? a spus ea, râzând şi bătând din palme. Eşti delicios de sadică. Recunosc că sunt impresionată. Acum, că e mânjită de carnea surorii ei moarte, e *firesc* s-o condamnăm să trăiască – să trăiască şi să nu uite niciodată. *Chinul,* cum îl numeşti tu, va fi savuros.

Îngreţoşată, am dat drumul mâinii lui Célie. Aceasta, văzând că picioarele continuă să o tragă după ele, a scos un suspin.

— Ce faci? am mârâit şi am fugit după ea, pe trepte.

— Te rog, Louise! *Vreau* să vii mai aproape. Urmează păpuşa, a spus Morgane, apoi s-a întors spre Ansel şi a adăugat: După cum te ţii după ea, presupun că eşti un fel de animal de companie. O pasăre, poate. Stai pe loc, dacă nu vrei să-ţi jumulesc penele şi să-mi fac pălărie din ele!

Ansel a dus mâna la cuţitul de la curea. I-am făcut semn să stea potolit şi am murmurat:

— Rămâi aici. Nu-i atrage atenţia mai mult decât e nevoie.

S-a uitat la mine cu ochii lui de căprioară şi a clipit nedumerit, încă nu pricepuse ce se întâmplă.

— Te aştept! a strigat ea mieros.

Vrăjitoarele flancau treptele şi ne priveau cum coborâm.

Nu mă aşteptasem să fie atât de multe. Pe majoritatea nu le recunoşteam. Manon stătea aproape de capăt şi nu se uita la mine. Nepăsarea îi învăluia trăsăturile ascuţite, iar pielea de abanos se transformase într-o mască dură. Totuşi... a înghiţit în sec când am trecut pe lângă ea, iar masca s-a crăpat când i-au fugit ochii la unul dintre cadavre.

Era tânărul chipeş, cu păr auriu, pe care-l văzuserăm nu demult. Gilles.

Alături de el pluteau două fete cu pielea la fel de albă şi ochi sticloşi la fel de albaştri. Pe partea cealaltă plana o brunetă ceva mai în vârstă, iar un ţânc – n-avea mai mult de trei ani – întregea cercul. Cinci trupuri în total. Cinci cadavre perfecte.

— Nu te lăsa păcălită de expresiile lor, a murmurat Morgane.

De la distanţa aceasta îi vedeam cicatricea roşie şi urâtă pe care i-o lăsase pe piept sabia lui Jean Luc.

— N-au avut parte de o moarte liniştită. N-a fost un spectacol plăcut. Dar ştii deja asta, nu-i aşa? L-ai văzut cu ochii tăi pe drăgălaşul Etienne, a continuat, rânjind din nou. Ar fi trebuit să-i auzi ţipetele, Louise. A fost minunat! Absolut sublim. Şi toate astea din cauza ta.

La o mişcare a degetelor ei, cadavrele au început să coboare, fără să se oprească din învârtit, până ce m-au înconjurat la nivelul ochilor. Atingeau pământul cu degetele picioarelor, iar capetele... M-am abţinut cu greu să vomit.

Evident, capetele erau păstrate intacte cu ajutorul magiei.

Ameţită, m-am ridicat pe vârfuri şi am închis mai întâi ochii ţâncului – i-a tresărit capul la atingerea mea –, apoi pe ai brunetei, pe ai gemenelor şi, la final, pe ai necunoscutului chipeş. Cu coada ochiului, am zărit-o pe Manon agitându-se.

— Eşti bolnavă, *maman,* am spus. De mult timp eşti bolnavă.

— Tu ştii cel mai bine, scumpo. Nici nu-ţi imaginez cu

câtă plăcere te-am urmărit săptămânile astea. N-am fost niciodată atât de mândră. În sfârşit, fata mea înţelege ce trebuie să facă. Chiar dacă e în tabăra adversă, sacrificiile ei sunt lăudabile. Şi a devenit *arma* pe care mi-am dorit-o de când am adus-o pe lume.

Mi s-a întors stomacul pe dos când am auzit cum apasă pe cuvântul acela şi m-am rugat – m-am rugat *fierbinte* – să nu ne fi spionat mai devreme şi să nu fi auzit ce spusese Reid în camera noastră de la Léviathan. *Dormitorul* nostru. Prezenţa ei ar otrăvi acele clipe atât de intime.

Nu pe acelea, te rog!

Degetul ei – rece şi ascuţit – mi-a ridicat bărbia. Ochii ei însă erau şi mai reci. Mai ascuţiţi.

— Credeai că poţi să-i salvezi?

Văzând că nu spun nimic şi doar mă uit la ea, m-a ciupit de bărbie.

— M-ai umilit de Modraniht. De faţă cu toate surorile noastre. De faţă cu însăşi Zeiţa. După ce-ai fugit, mi-am dat seama cât de oarbă am fost! Cât de obsedată! Le-am trimis pe surorile tale în regat, să caute progeniturile lui Auguste.

L-a lovit pe Gilles peste faţă cu dosul palmei şi i-a crăpat pielea. Sânge stătut a început să se prelingă din el şi să cadă pe părul lui Gaby. Fetiţa a mai scos un geamăt.

— Şi i-am găsit. Nu pe toţi, ce-i drept, dar o să-i găsesc în curând. Vezi tu, Louise, n-am nevoie de gâtul tău nenorocit ca să mă răzbun. O să-mi îndeplinesc dorinţa, cu sau fără ajutorul tău. Dar să nu-ţi imaginezi că *nu* vei muri, a adăugat, prinzându-mă din nou de bărbie. Dar, în caz că reuşeşti iar să scapi, n-o să mai alerg după tine. Niciodată n-o să mai alerg după tine. În schimb, o să mă delectez dezmembrându-i pe fraţii şi surorile Vânătorului tău şi-o să ţi-i trimit bucăţică cu bucăţică. O să le adun urletele în sticle şi-o să-ţi otrăvesc visele. De câte ori vei închide ochii, o să vezi cum îşi trăiesc ultimele clipe din existenţa lor jalnică. Iar după ce o să omor şi ultimul copil, o să vin după Vânătorul tău, o să-i smulg secretele din minte şi-o să-l măcelăresc în văzul tău. Abia după aceea te voi ucide

şi pe tine, fata mea. Doar atunci când mă vei *implora* să te omor.

Mă uitam la ea şi nu-mi venea să cred. Mama mea. Era nebună de legat. Dintotdeauna fusese pasională şi schimbătoare, dar asta... era cu totul altceva. Din dorinţa de răzbunare, renunţase la prea multe.

„Vreau toate acele părticele din tine pe care le sacrifici", îmi spusese Reid la un moment dat. „Te vreau pe tine – întreagă şi nevătămată." I-am privit chipul, doar-doar regăsesc ceva din femeia care mă crescuse – care dansase cu mine pe plajă şi mă învăţase că trebuie să mă preţuiesc –, dar nu mai rămăsese nimic din ea. Dispăruse cu desăvârşire.

„Crezi că o să fii în stare să-ţi ucizi mama?"

„Nu mi-a dat de ales."

La vremea aceea, nu fusese un răspuns. Acum era.

— Ei bine? a spus ea şi mi-a dat drumul la bărbie, cu ochii scânteind de furie. N-ai nimic de zis?

Îmi simţeam braţele ca de plumb, dar le-am ridicat totuşi.

— Cred că... dacă intenţionezi să-i dezmembrezi *toţi* copiii, unul câte unul... am destul timp să te opresc.

Şi-a dezvelit dinţii. Am rânjit şi eu, într-un gest forţat de bravadă. Mişcarea aceea a buzelor era vitală. De asemenea, m-a ajutat să-i distrag atenţia de la jumătatea de pas pe care l-am făcut către Gabrielle.

— Fii sigură c-o să te opresc, *maman.* Mai ales dacă-ţi divulgi planurile ori de câte ori ne întâlnim. Îţi place să te auzi vorbind, nu-i aşa? Nu te-am considerat niciodată narcisistă. Dementă şi fanatică, da, şi, uneori, chiar vanitoasă, dar narcisistă, nici...

Morgane a ridicat-o pe Gaby în picioare, înainte de a-mi duce ideea la capăt. Am înjurat în gând. Când a rotit din mână, o minge de foc i-a apărut în palmă.

— Aveam de gând să-ţi fac o propunere de compromis, *scumpo.* Să te las să alegi între Gabrielle şi Célie – aşa, ca să mă distrez şi eu puţin –, dar mi-ai pus destul răbdarea la încercare. Prin urmare, o să le omor pe amândouă. Ştiu că

ţie îţi place gheaţa, dar eu prefer focul. E chiar poetic, dacă stai să te gândeşti. N-am dreptate?

În spatele meu, Célie scâncea.

Drace!

La o atingere a degetului lui Morgane, Gaby a deschis ochii şi s-a uitat mirată în jur.

— Lou, a spus cu vocea sugrumată, zbătându-se în braţele lui Morgane. E nebună, Lou! Ea şi...

Şi-a întrerupt vorba şi a ţipat când Morgane i-a trecut focul pe lângă obraz – o dată, şi încă o dată, şi încă o dată –, coborându-i flăcările peste gât, piept şi braţe. Deşi fata ţipa şi se zbătea fără oprire, Morgane nu i-a dat drumul. Speriată, am căutat o structură, structura perfectă, dar, înainte să aleg una, o sabie a spintecat aerul şi *mâna* lui Morgane.

Cu un urlet de furie, a scăpat-o pe Gaby şi s-a răsucit spre...

Mi s-a tăiat răsuflarea.

Ansel. S-a răsucit spre Ansel.

Şi de data asta se ţinuse după mine.

Cu ochii mijiţi, s-a uitat la el – s-a uitat *bine* la el – pentru prima oară. Sângele i se prelingea pe tivul robei. O picătură. Două picături. Trei.

— Îmi aduc aminte de tine, a spus, cu o grimasă oribilă, sinistră.

N-a oprit-o pe Gaby când fata a luat-o la fugă şi a dispărut în tunelul de sub culoare.

— Te-am văzut de Modraniht. Ce păsărică drăgălaşă! În sfârşit ai prins aripi!

Cu o figură dârză, Ansel a strâns cuţitele în mâini, şi-a îndepărtat picioarele şi a înfipt bine călcâiele în pământ, pregătit să folosească toată forţa corpului. Mândria şi spaima îmi sfâşiau pieptul. O salvase pe Gaby. Vărsase sângele lui Morgane.

Fusese însemnat.

Structurile au apărut imediat ce m-am pus lângă el. În momentul în care am ridicat braţele, hotărâtă, mi-a strecurat cuţitul în cizmă. L-am scos rapid.

— Lecţia numărul unu, a murmurat. Găseşte slăbiciunile adversarului şi exploatează-le.

— Ce tot şuşoteşti acolo? a mârâit Morgane, aprinzând încă o minge de foc în palmă.

Alesese focul pentru că avea un impact mai puternic, dar focul putea fi scormonit. Simboliza pasiune. *Emoţii.* În luptă, Morgane reacţiona pripit, fără chibzuială, iar acea impulsivitate o putea distruge. Trebuia să fiu atentă şi rapidă.

— Eram convinsă că o să alegi focul, am zis, cu un rânjet ironic, plimbând cu nonşalanţă cuţitul dintr-o mână în alta. Devii previzibilă la bătrâneţe, *maman.* Şi zbârcită, pe deasupra.

Când a aruncat prima minge de foc, Ansel s-a ferit cu repeziciune.

— Norocul tău că ai părul alb de la natură. Nu se observă că a încărunţit.

A scos un urlet revoltat şi a aruncat a doua minge de foc. De data asta, m-am mişcat şi mai rapid, am prins flăcările pe lama cuţitului şi le-am azvârlit înapoi.

— Lecţia numărul doi, am spus râzând în momentul în care i-a luat foc mantia. Nu există trişare. Poţi folosi orice armă de care dispui.

— Te crezi deşteaptă? a strigat Morgane şi şi-a aruncat mantia pe jos, gâfâind.

Ţesătura ardea mocnit, învăluind-o în norişori de fum.

— Dar eu te-am învăţat să lupţi, Louise! *Eu!*

Aproape ascunsă de fum, a format o a treia minge de foc, cu o sticlire crudă în ochi.

— Lecţia numărul trei: lupta nu se termină până când nu moare unul dintre voi.

Când a aruncat globul incandescent, acesta s-a preschimbat într-o sabie – un stâlp –, şi nici eu, nici Ansel nu ne-am putut feri la timp. Ne-a atins din zbor, trântindu-ne la pământ, iar Morgane a sărit la atac.

Anticipându-i mişcarea – cu dureri prin tot corpul –, am luat cuţitul lui Ansel şi m-am rostogolit peste el, fluturându-i mamei tăişul prin faţă. Şi-a tras înapoi

jumătatea superioară a trunchiului, dar mişcarea i-a propulsat jumătatea inferioară spre mine – spre cuţitul *meu* pe care i l-am înfipt în burtă. A scos un icnet. Flăcările s-au stins, iar trupurile plutitoare s-au prăbuşit la pământ. Gemete îngrozite s-au înălţat din mulţime în momentul în care s-a rupt vraja. Cu arma lui Ansel în mână, am înaintat, hotărâtă să termin ce începusem, privindu-i fiecare gest, fiecare emoţie, ca şi când timpul s-ar fi oprit în loc. Mi-am întipărit faţa ei în minte. Fruntea încreţită de nedumerire. Ochii larg deschişi de uimire. Buzele întredeschise de teamă.

Teama.

O emoţie pe care n-o văzusem niciodată pe chipul mamei.

Şi, din cauza asta, am şovăit.

Deasupra s-a auzit tropăit de paşi, iar strigătele lui Reid au curmat tăcerea.

Nu!

Cu o viteză supraomenească, Morgane a întins mâna, m-a prins de încheietură şi mi-a răsucit-o. M-am trezit la realitate şi am scăpat cuţitul, cu un urlet.

— Ai vrut să mă omori. Pe *mine, mama* ta.

A izbucnit într-un hohot isteric de râs tocmai când coborau Vânătorii. În fruntea lor veneau Reid şi Jean Luc, urmaţi de Blaise, complet transformat.

— Dacă reuşeai, fata mea? De-asta ai venit aici? Credeai că o să devii regină?

A răsucit cu brutalitate şi am auzit cum îmi trosneşte osul. Un junghi de durere m-a săgetat în tot braţul şi am ţipat.

— O regină nu trebuie să se dea în lături de la nimic, Louise. Ai fost atât de aproape, dar te-ai oprit. Vrei să-ţi arăt eu cum se face? Vrei să-ţi arăt toate lucrurile care-ţi lipsesc?

Mi-a dat drumul şi m-am tras înapoi, clătinându-mă pe picioare. Cu privirile împăienjenite de lacrimi, am văzut cum Reid ţâşneşte de lângă ceilalţi şi aleargă spre noi, cu cuţitele scoase. Nu m-am putut mişca suficient de repede.

Nu l-am putut opri.

— Reid, NU...!

Morgane a aruncat a patra şi ultima minge de foc, care i-a explodat lui în piept.

WOODWOSE

Reid

MĂ ÎNVĂLUIA UN FUM GROS. ÎMI INTRA ÎN NAS, ÎN gură, în ochi. N-o vedeam, dar auzeam ţipetele lui Lou, care îşi blestema mama, iar Morgane râdea. Râdea fără oprire. Am pornit prin fum, ca să ajung la ea, să-i spun că nu păţisem nimic...

— Reid! urla Ansel.

În scurt timp au răsunat şi strigătele lui Jean Luc peste vuietul mulţimii care fugea. Peste zbieretele vrăjitoarelor şi tropotul paşilor apăsătoare ca fumul din aer.

Dar unde era focul?

Mi-am atins pieptul, căutând căldura dogoritoare a flăcărilor, dar n-am găsit nimic. În schimb, am dat cu ochii de...

Claud Deveraux stătea lângă mine, cu un zâmbet viclean pe buze. Ţinea în mâini mingea de foc – care se micşora şi fumega abundent –, iar în ochi... Am clipit de câteva ori prin perdeaua de fum. Preţ de o clipă, mi s-a părut că văd în ochii lui un licăr străvechi şi sălbatic. Un licăr *verde.* Am făcut un pas înapoi, uluit. Mirosul vag de pământ pe care-l simţisem în căruţele trupei de teatru era acum înzecit mai puternic. Acoperea fumul şi inunda caverna cu miresme de răşină, licheni, pământ reavăn şi fân.

— Parcă ziceai că nu eşti vrăjitor.

— Nici nu sunt, dragul meu.

— N-am reuşit să te găsim. În tuneluri, n-am...

— Răţuştele mele s-au rătăcit, nu-i aşa? a spus el, netezindu-şi haina, cu un zâmbet încordat. Stai liniştit. Le vom găsi noi.

Din fumul gros răzbăteau strigătele lui Lou şi-mi înăbuşeau orice alt gând.

— Deşi *dulcea* mea Zenna cunoştea riscurile, ispita violenţei s-a dovedit irezistibilă. N-am mai pomenit asemenea sete de sânge. Am găsit-o în tuneluri în timp ce-i

căutam pe ceilalţi. Biata Seraphine a trebuit s-o urmeze, iar eu nu le-am putut lăsa neprotejate. *Sperasem* să mă întorc înainte ca situaţia să degenereze – e mai bine să previi decât să vindeci, după cum ştii şi tu –, dar n-a fost să fie, a spus, uitându-se peste umăr spre locul din care veneau râsetele lui Morgane. Boala ei ar putea să ne distrugă pe toţi. Cu părere de rău, trebuie să te părăsesc acum.

A despicat fumul cu o fluturare a mâinii.

În faţă mi-au apărut Lou şi Morgane, care se învârteau în cerc, cu mâinile ridicate. Mai departe, Ansel o ţinea pe Célie în braţe, ca să o protejeze, în vreme ce Jean Luc şi Coco luptau spate în spate cu trei vrăjitoare. Deasupra noastră, Beau îndruma petrecăreţii speriaţi spre ieşire. Corpul unei vrăjitoare zăcea la picioarele lui Blaise, cu gâtul sfâşiat, dar alta reuşise să-l încolţească şi îşi contorsiona mâinile în cele mai nebuneşti feluri.

Au ajuns doi Vânători la ea.

În momentul în care Deveraux a ieşit din fum, atât Morgane, cât şi Lou au încremenit. M-am dus după el.

— *Tu!* a mârâit Morgane şi s-a împleticit – s-a împleticit de-a binelea – când a vrut să se dea înapoi.

— Da, scumpo, eu, a zis Deveraux, cu un oftat.

Imediat ce-a rostit acele cuvinte, Deveraux a început să se transforme. S-a făcut mai înalt şi mai lat, acoperindu-mă chiar şi pe mine cu noua lui formă. Din pantofii lustruiţi i-au ieşit copite despicate. Din buclele coafate cu grijă i-au crescut coarne de cerb, iar în jurul lor s-a împletit o coroană din ramuri de stejar. Pupilele i s-au îngustat, iar ochii îi străluceau în întuneric ca ai unei pisici. S-a uitat la noi câteva secunde, fără să spună nimic.

Am tras aer în piept.

— Dumnezeule mare! a exclamat Lou, ridicând şocată ochii la el.

Nu-i venea să creadă. M-am dus spre ea.

— Eşti... eşti Woodwose!

Deveraux i-a făcut cu ochiul şi şi-a scos pălăria. Aceasta s-a preschimbat într-un buchet de liliac pe care i l-a întins

cu o plecăciune.

— Mă bucur să te cunosc, micuţo! a zis el cu o voce mai groasă, străveche, de parcă îşi trăgea seva chiar din pământ. Îţi cer scuze că nu mi-am dezvăluit identitatea mai demult, dar trăim vremuri grele şi stranii.

— Dar tu nu *exişti.* Eşti un *basm!*

— La fel şi tu, Louise, a spus el, cu un zâmbet mijit în colţul ochilor galbeni. La fel şi tu.

— Nu trebuia să vii aici, Henri! a mârâit Morgane printre dinţi, fără să lase mâinile jos. Orice-ai face, o să-i omor pe toţi!

— Ai grijă ce spui, scumpo! a răspuns el cu un zâmbet glacial, arătându-şi colţii ascuţiţi. Nu sunt un câine care vine la comanda stăpânului.

Văzând grimasa lui Morgane, tonul i-a devenit mai aspru, mai fioros.

— Eu sunt Sălbăticia. Sunt tot ce sălăşluieşte pe pământul acesta, tot ce-a fost făcut şi desfăcut. În mâna mea stă viaţa tuturor vietăţilor şi suflarea întregii omeniri. Munţii se înclină după voia mea. Sălbăticiunile mă slăvesc. Eu sunt păstorul şi turma.

Oricât de tare ar fi vrut să se ţină, Morgane a făcut un pas înapoi.

— Cunoşti Legile Vechi. Nu poţi interveni.

— Nu pot interveni *direct,* a răspuns el şi s-a îndreptat de umeri cât era de înalt, ridicându-se falnic peste ea – peste noi toţi – şi aruncând scântei din ochii lui de pisică. Sora mea însă… e nemulţumită de ultimele tale isprăvi, Morgane. Foarte nemulţumită.

— Sora ta, a murmurat Lou.

Morgane a pălit.

— Dar tot ce-am făcut am făcut pentru ea. În curând, copiii ei vor fi liberi…

— Iar copiii tăi vor fi morţi!

Cu o figură încruntată, s-a aplecat şi a mângâiat-o pe obraz. Morgane nu s-a tras înapoi. Dimpotrivă, şi-a lăsat capul în palma lui. Voiam să întorc privirea, dar nu puteam. Nu când vedeam tristeţea nespusă care inunda

ochii acelei fiinţe stranii, nici când s-a prelins ca o lacrimă pe obrazul lui Morgane.

— Ce s-a întâmplat cu tine, iubirea mea? Ce nenorocire îţi otrăveşte sufletul?

De data asta, Morgane s-a tras înapoi. Lacrima de pe obraz s-a evaporat.

— M-ai *părăsit!*

Cuvântul acela a dezlănţuit ceva în ea şi s-a repezit spre el, cu braţele întinse. Instinctiv, le-a ridicat şi Lou pe ale ei. I-am urmat exemplul o secundă prea târziu. Am scăpat unul dintre cuţite şi am înjurat când l-am văzut că alunecă pe lângă Morgane. Ea nici nu l-a observat, căci era prea ocupată să fluture din mâini către Deveraux. Acesta doar a răsucit din încheietură şi a oftat. În jurul nostru s-a răspândit un miros puternic de lemn de cedru.

— Ştii că n-are niciun efect asupra mea, scumpo, a spus el iritat.

Cu o altă mişcare a mâinii, Morgane s-a ridicat în aer şi a rămas acolo de parcă era suspendată de un copac. I s-au lipit palmele. Gălăgia din jur s-a potolit şi toţi ochii s-au întors spre ei.

— *Eu* sunt pământul. Magia ta vine din *mine,* a continuat Deveraux.

În momentul în care Morgane a început să ţipe şi să se zbată, el nici nu i-a dat atenţie.

— Dar ai dreptate. Nu trebuia să fi plecat. E o greşeală pe care n-o voi repeta.

A început să se plimbe prin faţa unui şir de cadavre, înălţându-se mai mult şi mai mult cu fiecare pas. Mi s-a întors stomacul pe dos când m-am uitat mai bine. Când mi-am recunoscut gura pe unul dintre chipuri. Nasul pe altul. Maxilarul. Ochii.

Când Deveraux a zărit ţâncul, i s-a înăsprit vocea.

— Prea mult timp am stat şi n-am spus nimic. Te-am privit cum îi îneci pe ceilalţi, te-am privit cum te distrugi singură. Dar gata, s-a terminat! Nu te las să faci asta, *ma chanson.*

S-a uitat la Lou şi furia din ochi i s-a mai domolit.

— Putea fi copilul nostru.

— Dar nu e! a şuierat Morgane, cu toate venele gâtului umflate de atâtea sforţări. Nu-i a mea şi nu-i nici a ta! E *a lui.* E *a lor.*

A arătat spre mine, Coco, Ansel, Jean Luc, Beau şi Blaise.

— N-a fost *niciodată* a mea. Şi-a ales tabăra. Chiar dacă e ultimul lucru pe care-l fac, o să am grijă să sufere cum au suferit surorile ei.

Câteva vrăjitoare se furişau spre tunelul principal. Blaise – cu faţa plină de sânge şi bale la gură – s-a postat în dreptul intrării, dar el era unul singur. Când au atacat vrăjitoarele, Vânătorii s-au luat după ele şi ne-au lăsat de izbelişte. Ansel s-a retras tiptil să păzească tunelul mai mic prin care intrau actorii. Rămasă singură alături de cadavre, Célie tremura ca o frunză. În momentul în care a întors ochii spre mine – vii şi înfricoşaţi –, i-am făcut semn să se apropie. Un pocnet aproape imperceptibil din degete. A făcut o grimasă şi a venit fuga la noi. A prins-o Lou, iar eu le-am luat în braţe pe amândouă.

Aveam să scăpăm cu viaţă din nenorocirea asta. Cu toţii. Indiferent ce spunea viziunea lui Coco.

Deveraux ne-a aruncat o privire nostalgică, apoi şi-a reîndreptat atenţia spre Morgane. A clătinat din cap.

— Eşti o nesăbuită, iubirea mea. Fata asta e fiica ta. Bineînţeles că ar fi putut fi a ta.

Dintr-o fluturare a mâinii, Morgane a coborât din nou pe pământ. I s-au desfăcut palmele.

— S-a terminat jocul. Sora mea ţine mult la Louise.

Am strâns-o în braţe. Cu un tremur de uşurare, Lou a lăsat capul pe umărul meu. Spre surprinderea mea, Célie a mângâiat-o pe păr. Doar o dată. Un gest de consolare. De speranţă. Incredibilul situaţiei m-a făcut să tresar, m-a zdruncinat profund şi o uşurare caldă mi-a cuprins toată fiinţa. Mi s-au înmuiat genunchii. Eram convins că vom scăpa cu viaţă. Cu toţii. Cu Deveraux şi sora lui alături de noi – un *zeu* şi o *zeiţă* –, Morgane era neputincioasă, în ciuda puterilor ei, era doar un om. Nu putea spera să ducă

acest război şi să câştige.

Gâfâind şi îndoindu-şi încheieturile, i-a aruncat o privire plină de ură lui Deveraux.

— Sora ta e o proastă!

Cu o figură rece, Deveraux le-a făcut semn lui Blaise şi Ansel să se îndepărteze de intrările tunelurilor.

— Îmi pui răbdarea la încercare, iubito. Pleacă până când nu mă răzgândesc. Repară ce mai poate fi reparat. Nu încerca să-i mai faci vreun rău lui Louise, căci vei simţi furia surorii mele... şi pe a mea. E ultimul avertisment pe care ţi-l dau.

Morgane a pornit încet, cu spatele, spre tunel. A ridicat ochii şi a văzut cum fug şi ultimele vrăjitoare, şi ultimii Vânători după ele. Deveraux le lăsa să plece. Morgane n-ar fi acceptat niciodată să se predea în văzul lumii. Acum sala era aproape goală. Rămăseseră doar oamenii noştri – şi Manon. Se uita la chipul mort al lui Gilles cu o figură la fel de lipsită de viaţă. Lou părea că ar vrea să se ducă la ea, dar am prins-o de mijloc. *Nu era încă momentul.*

— Ultimul meu avertisment, a şuierat Morgane. Mânia unei zeiţe.

A ridicat mâinile şi toată lumea a încremenit, dar n-a făcut altceva decât să aplaude. Fiecare bătaie din palme reverbera în sala goală. Pe buze avea un rânjet de-a dreptul înfiorător.

— Bravo, Louise! Observ că ai piese puternice pe tablă, dar nu uita că am şi eu unele. M-ai bătut... de data asta.

Lou s-a îndepărtat de mine şi Célie.

— Pentru mine, *maman,* n-a fost niciodată un joc. Te-am iubit cu adevărat.

— Of, scumpa mea! Nu ţi-am zis că dragostea te face mai vulnerabil? a spus Morgane, cu o sticlire sălbatică în ochi, în timp ce se retrăgea.

Mai avea puţin până la tunel. Mai avea puţin şi scăpa. Ansel îi dădea târcoale, cu o figură neliniştită. Îmi împărtăşea temerile. M-am uitat la Deveraux, sperând să se fi răzgândit – s-o captureze –, dar nu schiţa niciun gest. Avea încredere că va pleca de bunăvoie, că se va supune

dorinţei zeiţei. Eu, nu.

— Încă nu s-a încheiat jocul. Doar s-au schimbat regulile. Atâta tot. Nu pot folosi magia aici. Nu mă pot atinge de *tine,* dar...

Prea târziu mi-am dat seama ce pune la cale. Toţi ne-am dat seama prea târziu.

Cu un chicotit, a luat de jos cuţitul pe care-l scăpasem, a ţâşnit şi l-a implântat la baza craniului lui Ansel.

SFÂRŞITUL LUMII

Lou

LUMEA NU S-A SFÂRŞIT CU UN ŢIPĂT.

S-a sfârşit cu un geamăt. Cu un singur icnet speriat. Apoi… Nimic.

Doar tăcere.

CEVA ÎNTUNECAT ŞI STRĂVECHI

Lou

N-AM PUTUT FACE NIMIC DECÂT SĂ-L PRIVESC cum se prăbuşeşte.

A căzut în genunchi mai întâi – cu ochi mari şi orbi –, apoi s-a prăvălit cu faţa în jos. Nu era nimeni lângă el care să-l prindă, care să-l împiedice să se izbească cu obrazul de pământ cu un bufnet înfiorător şi definitiv. După aceea n-a mai mişcat.

Liniştea îmi vibra în urechi, în minte, în *inimă,* privind cum îl înconjoară sângele ca un nimb stacojiu. Picioarele mele nu se clinteau. Ochii nu clipeau. Exista doar Ansel şi coroana lui, trupul lui frumos întins pe jos – de parcă dormea.

„La miez de noapte, un bărbat apropiat de inima ta va muri."

Un ţipăt a sfâşiat tăcerea.

Ţipătul meu.

Lumea a recăpătat contur în clipa aceea şi toţi zbierau, alergau şi alunecau în sângele lui Ansel…

Coco s-a tăiat pe braţ cu unul dintre cuţitele lui Reid şi şi-a turnat sângele pe faţa lui Ansel. L-au întins în poala lui Reid şi i-au întredeschis gura. Capul îi atârna moale. Pielea îşi pierduse deja culoarea. Oricât l-au zgâlţâit, oricât au plâns, Ansel nu s-a trezit.

— Ajută-l! a strigat Coco, sărind în picioare, şi l-a apucat pe Claud de haină.

I se prelingeau lacrimile pe obraji şi ardeau tot ce atingeau, aprinzând flăcărui la picioarele noastre. Cădeau fără oprire. Coco se sufoca. Nu-l mai scutura, ci doar îl strângea de umeri. Jelea. Se îneca.

— Te rog, *te implor,* adu-l înapoi…

Claud i-a dat mâinile la o parte cu blândeţe şi a clătinat din cap.

— Îmi pare rău! N-am voie să intervin. A… murit.

A murit.

Ansel a murit.

Mort mort mort. Lumea se învârtea cu mine, prin mine, şi-mi şoptea implacabil. *Ansel e mort.*

Coco s-a prăbuşit pe pământ şi lacrimile îi curgeau mai dese şi mai rapide. Flăcările se încreţeau în jurul ei ca nişte petale topite. Savuram căldura. Durerea. Locul ăsta avea să ardă ca pedeapsă pentru ce îmi răpise. Speram ca vrăjitoarele să fie încă aici. Speram ca diavolul cu chip roşu şi prietenii lui să nu fi apucat să fugă. Am suflat în toate structurile scânteietoare şi flăcările au devenit mai mari, mai fierbinţi. Aveau să moară toţi odată cu Ansel. Toţi, până la ultimul.

Din tunelul întunecat s-a auzit un hohot de râs.

Cu un răcnet gutural, m-am dus după el. Jean Luc zicea că sunt putredă, dar se înşela. Magia nu putrezea. Magia plesnea precum o oglindă fisurată. Cu fiece vrajă, fisurile din sticlă se adânceau. Cea mai mică atingere ameninţa să o spargă. Nu-l corectasem la momentul acela. Nu voisem să recunosc ce se întâmpla cu mine – ce ştiam cu toţii că se întâmpla. Dar acum…

— L-ai *iubit,* Louise? a răsunat prin beznă glasul lui Morgane. Ai privit cum se stinge lumina din ochii lui frumoşi?

Acum m-am spulberat.

Lumina mi-a explodat din piele în toate direcţiile şi a inundat tunelul. Zidurile s-au cutremurat, tavanul a început să se crape şi o ploaie de pietre a căzut sub furia mea. M-am îndârjit şi mai tare, smucind orbeşte de fiecare structură. Voiam să dărâm tunelul peste ea. Voiam să zdrobesc lumea şi să năruiesc cerul, ca s-o pedepsesc pentru fapta ei. Pentru fapta *mea.* Morgane stătea în dreptul unei deschizături, cu gura întredeschisă de mirare – şi satisfacţie.

— Eşti sublimă, a murmurat. *În sfârşit!* Ne putem distra şi noi puţin.

Am închis ochii şi am lăsat capul pe spate, ţinând în mână vieţile tuturor. A lui Reid. Coco. Claud. Beau. Jean

Luc. Célie. Manon. Am cântărit-o pe fiecare, căutând o fibră pe măsura lui Morgane. Trebuia să moară. Cu orice preţ.

Dar dacă trebuie să moară şi altcineva? a şoptit o voce.

Atunci, să moară!

Dar, înainte să smulg acea fibră, s-a izbit de mine un corp. Avea cămaşa îmbibată de sânge. I-am simţit gustul în gură când m-a lipit de perete şi mi-a ridicat braţele deasupra capului.

— Opreşte-te, Lou! Nu face asta!

— Dă-mi drumul! am spus, pe jumătate ţipând, pe jumătate plângând, şi m-am zbătut din răsputeri să scap din strânsoarea lui Reid.

Am scuipat sângele lui Ansel.

— E vina mea! Eu l-am ucis! I-am spus că e *neputincios*... că e un *nimic...*

În gura tunelului, Claud, Beau şi Jean Luc se chinuiau s-o ţină pe Coco. Probabil mă urmărise. Judecând după expresia feroce de pe chipul ei, îi pregătise mamei aceeaşi soartă. În spatele ei trosnea focul.

Când m-am reîntors spre Morgane, se făcuse nevăzută.

— Las-o să se ducă! m-a rugat Reid, cu faţa mânjită de lacrimi şi funingine. O să mai ai şi alte ocazii. Trebuie să plecăm înainte să murim îngropaţi sub dărâmături.

M-am prăbuşit în braţele lui, învinsă. A expirat adânc şi m-a strâns la piept.

— N-ai voie să mă părăseşti. Ai înţeles?

Mi-a cuprins obrajii în palme şi m-a sărutat apăsat. Glasul îi era înflăcărat. Ochii, şi mai înflăcăraţi. Mă ardeau, plini de furie, de angoasă, de *teamă.*

— Nu te las să faci asta singură. Dacă te izolezi în mintea ta – în magia ta –, vin după tine, Lou.

M-a scuturat uşor, cu lacrimi în ochii aceia speriaţi.

— O să te urmez în beznă şi-o să te aduc înapoi. Auzi ce spun? Unde mergi *tu,* voi merge şi eu.

Am întors capul spre sală. Flăcările erau mult prea înalte ca să ne mai putem întoarce după trupul lui Ansel. Aici avea să se facă scrum. Locul ăsta murdar şi nenorocit

avea să-i fie rug. Am închis ochii, aşteptând să vină durerea, dar am găsit doar vid. Eram goală. Pustie. Indiferent ce spunea Reid... de data asta, nu mă mai putea aduce înapoi.

Din hăul acela ieşise ceva întunecat şi străvechi.

MAGIA VECHE

Lou

SOARELE DUPĂ-AMIEZII STRĂLUCEA PRIN FEREASTRA prăfuită, scăldând în razele sale mobilierul de lemn şi covoarele groase din sala de mese de la Léviathan. La Voisin şi Nicholina mă fixau cu privirea de pe partea cealaltă a mesei. Păreau atât de străine în camera aceasta banală! Cu pielea brăzdată de cicatrice şi ochi tulburători, erau două creaturi care evadaseră dintre paginile unei poveşti de groază.

Eu aveam să dau viaţă poveştii lor de groază.

Hangiul m-a asigurat că n-o să ne deranjeze nimeni aici.

— Unde aţi fost?

— Ne-am rătăcit prin tuneluri, a răspuns La Voisin, cu o privire impasibilă.

Nici până acum nu-i găsiserăm pe ceilalţi. Deşi Blaise şi Claud îi căutau fără încetare, Liana, Terrance, Toulouse şi Thierry parcă intraseră în pământ. Bănuiam că îi omorâse Morgane. Dar, în clipa aceea, nu-mi păsa.

— Când am ajuns la Mascarada Craniilor, Cosette îi dăduse deja foc. Le-am poruncit surorilor mele să fugă.

— *Lac de foc şi lacrimi puhoaie,* a murmurat Nicholina, legănându-se înainte şi-napoi pe scaun, fără să-şi dezlipească ochii argintii de la mine. *Ca să ne înecăm duşmanii în a lor văpaie.*

— Am înţeles de la nepoata mea că te-ai răzgândit, a spus La Voisin, uitându-se spre uşa în spatele căreia ne aşteptau ceilalţi.

Toţi, mai puţin unul.

— Mi-a spus că vrei să ataci Chateau le Blanc.

M-am uitat în ochii neclintiţi ai Nicholinei.

— Nu vreau să-l atac. Vreau să-l rad de pe faţa pământului.

La Voisin a ridicat din sprâncene.

— Înţelegi că nu pot fi de acord cu planul tău. Fără

Chateau, poporul meu rămâne pe drumuri.

— Construiţi o casă nouă. Construiţi-o pe ţărâna surorilor mele.

Un licăr ciudat a apărut în ochii lui La Voisin. Iar pe buze i-a încolţit un zâmbet.

— Chiar dacă acceptăm... chiar dacă îţi ardem mama şi surorile în căminul lor strămoşesc, nu rezolvăm cea mai gravă problemă. Deşi acţiunile mamei tale au devenit tot mai haotice, asta nu schimbă faptul că suntem vânate. Familia regală nu-şi va găsi liniştea până când nu ne omoară pe toate. Nu uita că Helene Labelle e încă în mâinile lor.

— Atunci, îi omorâm şi pe ei, am zis, dar până şi eu mi-am dat seama cât de fals sună vorbele mele. Îi omorâm pe toţi.

La Voisin a schimbat o privire cu Nicholina şi i s-a lăţit zâmbetul pe faţă. A legănat mulţumită din cap – de parcă trecusem un test secret –, a scos grimoarul din mantie şi l-a pus pe masă.

— Câtă cruzime...

Nicholina s-a lins pe buze.

— Dacă vor moarte, le arăt eu lor moarte, am spus scurt.

La Voisin a pus palma pe grimoar.

— Mă bucur să te văd atât de hotărâtă, Louise, dar o asemenea iniţiativă nu-i uşor de dus la capăt. Regele are o armată de Vânători, iar Vânătorii au balisarde. Morgane ştie tot ce mişcă. Are piese puternice pe tablă.

„Observ că ai piese puternice pe tablă, dar nu uita că am şi eu unele.” Formularea ei m-a pus pe gânduri.

— Nu te-ai întrebat niciodată cum te-a găsit în Cesarine?

La Voisin s-a ridicat şi Nicholina i-a urmat exemplul. M-am ridicat şi eu, stăpânită de un sentiment de nelinişte. Uşa din spatele lor era în continuare închisă. Încuiată.

— Cum a reuşit să strecoare un bileţel în tabăra mea? De unde a ştiut că eşti împreună cu Troupe de Fortune? Cum te-a urmărit până la acest han?

— Are iscoade peste tot, am şoptit.

— Într-adevăr, a spus La Voisin, ocolind masa.

Mă străduiam să stau nemişcată. Să n-o iau la fugă. Să nu mă fac mică.

— Are multe iscoade.

S-a oprit la un deget de mine şi m-a privit dispreţuitor.

— Am avertizat-o pe Coco să nu se împrietenească cu tine. Ştia că nu-mi placi. Dar era aşa atentă să te protejeze de mine, încât n-a suflat niciodată o vorbă despre locul în care te afli.

A lăsat capul într-o parte şi mă studia cu o privire de prădător.

— Când a auzit că te-ai măritat cu Vânătorul, s-a speriat. Din cauza asta, a devenit neglijentă. Nesăbuită. Am urmărit-o până la Cesarine şi – ce să vezi? – am dat de tine. După doi ani de căutări, am reuşit, în sfârşit, să te găsim.

— Să mă găsiţi? Adică „voi”? am întrebat cu un nod în gât.

— Da, Louise. Noi.

În clipa aceea, am ţâşnit spre uşă, dar Nicholina zburase deja în faţa ei. Cu o mişcare oribil de familiară, m-a împins la perete şi mi-a ridicat mâinile deasupra capului, cu o forţă supraomenească. Când i-am tras un cap în nas, s-a aplecat peste mine şi mi-a mirosit gâtul. Îi sfârâia sângele pe pielea mea.

— Reid! REID! *COCO!* am ţipat.

— Nu te aude nimeni, a spus La Voisin, răsfoindu-şi grimoarul. Am vrăjit uşa.

Am privit îngrozită cum nasul Nicholinei s-a vindecat pe loc.

— Şoriceii, a şoptit ea, cu un rânjet drăcesc. Şoriceii, şoriceii, şoriceii. Ei ne ţin tinere şi *puternice.*

— Despre ce *dracu'* vorbeşti întruna? Mâncaţi şoareci?

— Nu fi prostuţă! a chicotit ea, frecându-şi nasul de al meu.

Sângele ei continua să-mi ardă faţa. M-am zbătut să scap de ea – să scap de durere –, dar mă ţinea bine.

— Mâncăm *inimi.*

— Ferească Dumnezeu! am exclamat, abia abţinându-mă să vomit. Avea dreptate Gaby. Vă mâncaţi morţii.

— Doar inimile lor, m-a corectat La Voisin, fără să ridice ochii din grimoar. Inima este esenţa puterii unei vrăjitoare de sânge şi continuă să trăiască după moartea persoanei. Morţii n-au nevoie de magie, dar noi avem.

Apoi a scos din mantie un mănunchi de ierburi, l-a aşezat lângă grimoar şi le-a rostit numele.

— Ciumărea pentru iluzie, silur pentru control şi mătrăgună pentru călătoria spirituală.

A ridicat frunzele uscate şi le-a examinat.

Călătoria spirituală.

„Ce era cartea aia din cortul mătuşă-tii?”

„Grimoarul ei.”

„Ai idee ce conţine?”

„Blesteme, posedări, molime şi alte nenorociri. Trebuie să fii nebun s-o superi pe mătuşă-mea.”

Drace!

— Colţ de viperă, a murmurat Nicholina, cu aceeaşi privire lascivă de mai devreme. Ochi de bufniţă.

La Voisin s-a apucat să strivească ierburile, colţul şi *ochiul* pe masă.

— De ce faci asta?

I-am tras Nicholinei un genunchi în burtă, dar a râs şi s-a lipit mai mult de mine.

— Am acceptat să te *ajut.* Amândouă vrem acelaşi lucru, vrem…

— E mai uşor să te omor pe tine decât pe Morgane. Deşi planul era să i te ducem plocon la Mascarada Craniilor, suntem maleabile. O să te predăm la Chateau le Blanc.

Spre oroarea mea, şi-a tăiat venele de la încheietură şi a turnat sângele într-un pocal. După ce-a adăugat pulberea, din lichidul scârbos s-a ridicat un fir de fum negru.

— Atunci, omoară-mă! am zis, sufocată de miros. Nu… nu face asta. Te rog!

— Prin ordinul Zeiţei, Morgane nu te mai poate vâna. Nu te poate forţa să faci ceva împotriva voinţei tale. Trebuie să mergi la ea de bunăvoie. Trebuie *să te sacrifici* de bunăvoie. Îţi dau să bei sângele meu, doar ca să te pot controla, dar sângele pur, neamestecat, al unui duşman

ucide.

A arătat sângele Nicholinei de pe faţa mea, pielea mea distrusă.

— Din fericire, am o soluţie. Şi totul ţi se datorează ţie, Louise. Legile magiei vechi sunt absolute. Un spirit murdar ca al Nicholinei nu poate atinge unul curat. Întunericul ăsta din inima ta... ne cheamă.

Nicholina m-a bătut cu un deget pe nas.

— Şoricel frumuşel. O să-ţi gustăm Vânătorul. O să-i furăm sărutarea.

— S-o credeţi voi! am mârâit.

A început să chicotească în momentul în care La Voisin a traversat camera şi i-a pus pocalul la gură. A băut cu nesaţ şi şi-a relaxat mâinile. Am ţâşnit imediat spre uşă.

La Voisin m-a apucat de încheietura rănită. M-am smucit cu un ţipăt – ţipam după Reid, după Coco, după *oricine* –, dar m-a prins de păr şi mi-a tras capul pe spate. Mi-a deschis gura. În clipa în care lichidul negru mi-a atins buzele, m-am prăbuşit şi n-am mai văzut nimic.

RĂUL CAUTĂ UN REAZEM

Reid

DEVERAUX STĂTEA LA MASĂ, CU O FIGURĂ neobişnuit de mohorâtă. Dar, cel puţin, era *umană.* Faţa lui Woodwose mă cam tulburase. Am scuturat din cap, cu ochii în halba de bere. Îşi pierduse acidul de-o oră. Jean Luc mi-a mai adus una.

— Bea. Trebuie să plec cât de curând. Regele a ordonat să coborâm în catacombe în mai puţin de-o oră.

— Ce o să-i spui? a întrebat Deveraux.

— Adevărul.

A luat o duşcă şi a arătat spre Beau, care ţinea un braţ pe umerii lui Coco, la masa vecină. Ea avea ochii roşii şi umflaţi şi învârtea absentă un pahar cu vin în mână. Beau o tot îmbia să ia o înghiţitură.

— Vă caută deja pe toţi, a continuat Jean Luc. Nu s-a schimbat nimic.

Deveraux s-a încruntat.

— Ai încredere că oamenii tăi n-o să spună că ai fost şi tu implicat?

— În ce anume am fost implicat? a întrebat Jean Luc, privindu-mă chiorâş. Am profitat de o situaţie precară, ca s-o salvez pe fiica unui aristocrat.

A trântit halba pe masă, s-a ridicat şi şi-a aranjat tunica.

— Ascultaţi bine ce vă spun: nu suntem aliaţi. Dacă nu plecaţi până când mă întorc, vă arestez pe toţi fără nicio remuşcare.

Deveraux a lăsat privirea în pământ, ca să-şi ascundă rânjetul.

— De ce nu ne arestezi acum? Noi suntem aici. Tu eşti aici.

Cu o privire furioasă, Jean Luc s-a aplecat spre el şi a murmurat:

— Nu mă face să regret, bătrâne! După tot ce-am văzut acolo jos, mi-ar fi foarte uşor să te ard pe rug. Toate

vrăjitoarele au aceeaşi soartă. Iar tu nu eşti mai presus de ele.

— După tot ce-ai văzut acolo jos, a spus Deveraux, examinându-şi gânditor unghiile, presupun că ai o mulţime de întrebări.

Când Jean Luc a deschis gura să răspundă, Deveraux i-a luat-o înainte:

— Oamenii tăi sigur au. Eşti pregătit să le răspunzi? Eşti pregătit să ne pictezi pe toţi în aceleaşi culori ca pe Morgane?

— Sunt...

— Louise şi-a riscat viaţa aseară, ca să salveze o tânără nevinovată, şi a plătit scump pentru asta.

Ca la un semn, s-au întors amândoi spre Célie. Stătea lângă mine, la masă, palidă şi tremurând din toate încheieturile. Nu scosese o vorbă de când ieşiserăm din Mascarada Craniilor. Când îi sugerasem să meargă acasă, o podidise plânsul. N-am mai adus vorba despre asta. Dar nu ştiam ce să fac cu ea. Nu putea rămâne împreună cu noi. Părinţii ei erau, probabil, extrem de îngrijoraţi şi, chiar dacă nu erau... ne aştepta un drum primejdios, deloc potrivit pentru o persoană ca ea.

S-a înroşit, stânjenită de privirile lui Jean Luc şi Deveraux, şi a pus mâinile-n poală. Avea noroi pe rochia de doliu. Şi încă ceva. Ceva putred.

Nici până acum nu aflasem ce păţise în catacombe. Lou n-a vrut să-mi spună, iar Ansel...

Mi-am alungat gândul din minte.

— Louise e *motivul* pentru care a fost răpită Célie, a mârâit Jean Luc printre dinţi. Mai mult de-atât nu pot spune. Trebuie să plec. Poţi să te ţii pe picioare, Célie? a întrebat-o cu blândeţe şi i-a întins mâna.

Au podidit-o lacrimile din nou, dar le-a şters imediat. S-a îndreptat de umeri şi a pus mâna tremurătoare în palma lui. Jean Luc a dat să plece, dar s-a oprit brusc şi mi-a strâns umărul în ultima secundă. Nu se citea nimic în ochii lui.

— Sper sincer să nu te mai văd niciodată, Reid.

Părăseşte regatul. Ia-le pe Louise şi Coco cu tine, dacă doreşti. Ia-l şi pe prinţ. Numai...

A oftat adânc şi s-a întors cu spatele.

— Ai grijă de tine!

Am privit cum ies amândoi, cu o inexplicabilă strângere de inimă. Deşi n-o mai iubeam pe Célie, era... ciudat. S-o văd ţinându-se de mână cu Jean Luc. Stânjenitor. Cu toate acestea, le doream toată fericirea din lume. Cineva trebuia să aibă parte de ea.

— Cum se mai simte? a spus Deveraux după câteva clipe, şi nimeni n-a întrebat la cine se referă. *Unde* este?

N-am răspuns imediat, fiindcă rămăsesem din nou cu privirile pierdute la bere. Am luat două duşti zdravene şi m-am şters la gură.

— E în sala de mese, cu La Voisin şi Nicholina. Fac planuri.

— La Voisin? Nicholina? a întrebat Deveraux, uitându-se îngrozit când la mine, când la Coco. Nu sunt cele care ne-au abandonat în tuneluri? Ce sălbăticia naibii de planuri face Lou cu ele?

Coco n-a ridicat ochii din paharul cu vin.

— Lou vrea să atace Chateau le Blanc. Numai despre asta vorbeşte de când am fugit. Spune că trebuie s-o ucidă pe Morgane.

— Aoleu! a oftat Deveraux, cu o privire îngrijorată. Aoleu, aoleu, aoleu! Recunosc că e o veste care mă cam... nelinişteşte.

Coco a încleştat degetele pe pahar. A ridicat ochii care străluceau de emoţie nerostită.

— De ce? Toţi ne dorim răzbunare. Ea doar ia măsurile care să ne ducă acolo.

— Astfel de gânduri, a răspuns Deveraux, după câteva clipe, cântărindu-şi cu grijă cuvintele, pot aduce ceva foarte întunecat în vieţile voastre, Cosette. Ceva foarte, foarte întunecat. Răul caută întotdeauna un reazem. Nu e bine să-i oferim unul.

Piciorul paharului lui Coco i s-a spart între degete şi o lacrimă a sfârâit pe masă.

— L-a stins ca pe o *lumânare.* Ai fost de faţă. Ai văzut cu ochii tăi. El... el...

A închis ochii, ca să-şi recapete calmul. Când i-a redeschis, erau aproape negri. Beau o privea cu o figură împietrită. Impasibilă. Goală.

— El era cel mai bun dintre noi. Răul are mai mult decât un reazem aici, Claud, şi asta doar din cauza ta. Tu l-ai eliberat aseară. I-ai dat drumul în lume. Acum trebuie să suportăm consecinţele cu toţii.

Uşa sălii de mese s-a trântit de perete şi a ieşit Lou. S-a uitat în ochii mei, a rânjit şi a venit spre mine. M-am încruntat. Nu mai văzusem rânjetul acela de când... de când...

Fără să scoată o vorbă, s-a năpustit spre mine şi m-a sărutat pasional.

MULŢUMIRI

TOATĂ LUMEA M-A AVERTIZAT ÎN LEGĂTURĂ CU O a doua carte. Mi-au spus că un al doilea roman, fie el continuare sau de sine stătător, e complet diferit de cel de debut. După o perioadă destul de intensă de revizuire a primei cărţi, *Şarpe şi porumbel,* am crezut că pot face faţă oricăror dificultăţi mi-ar ridica *Sânge şi miere.* Viaţa nu are un narator, dar, dacă ar fi avut, naratorul meu ar fi râs copios la momentul respectiv – poate că Jim s-ar fi uitat impasibil la cameră – şi ar fi spus: „În ce hal s-a putut înşela!” Dintr-un motiv sau altul, această carte a avut nevoie de sângele, transpiraţia şi lacrimile mele. Am avut coşmaruri; primul meu atac de panică. Aproape că am avut o cădere nervoasă în dreptul rafturilor cu cafea de la magazinul alimentar. (Nu beau cafea. Am început să beau cafea în perioada în care rescriam această carte.) Acum, pe de altă parte, nu pot decât să mă simt mândră de această poveste. Este dovada că putem face lucruri dificile chiar dacă trebuie să cerem ajutor uneori – ceea ce am şi făcut în timp ce scriam această carte. Chiar foarte mult.

RJ, nu cred că-ţi voi ierta vreodată înţepăturile, dar nici nu pot uita că tu m-ai făcut să râd atunci când îmi venea să plâng. E un dar. E şi motivul pentru care m-am căsătorit cu tine. Îţi mulţumesc că ai avut grijă de copii de unul singur în aceste luni, când eu am scris, rescris, revizuit, re-revizuit. Te iubesc!

Beau, James şi Rose, sper ca atunci când veţi citi aceste rânduri să ştiţi că, deşi nu datoraţi nimănui iubire necondiţionată, o aveţi pe a mea. Chiar şi atunci când vă certaţi. Când ţipaţi. Chiar şi atunci când aţi mâzgălit baia cu rujul meu favorit în dimineaţa în care aveam avion la ora 7.

Mamă şi tată, nu găsesc cuvinte pentru a vă mulţumi. Chiar din postura de scriitor, nu reuşesc să descriu emoţiile care îmi umplu inima când mă gândesc la tot ce aţi făcut pentru mine, aşa că nici măcar nu voi încerca.

Trebuie doar să ştiţi că vă ador pe amândoi.

Există un pasaj, spre finalul cărţii *Sânge şi miere,* unde Lou îşi descrie paradisul copilăriei ca fiind înconjurată de familie şi veselie. Jacob, Brooke, Justin, Chelsy şi Lewie, voi aţi fost inspiraţia acelui paradis. L-am trăit atunci, şi îl trăiesc acum.

Pattie şi Beth, zilele pe care le-aţi petrecut cu copiii au fost de nepreţuit. Aţi consumat mult timp şi energie – şi probabil mâncare – ca eu să scriu această carte, şi apreciez asta din tot sufletul!

Jordan, Spencer, Meghan, Aaron, Courtney, Austin, Adrianne, Chelsea, Jake, Jillian, Riley, Jon şi Aaron, scrisul a devenit o mare parte din viaţa mea, dar niciodată nu mi-aţi reproşat asta. M-aţi ţinut cu picioarele pe pământ şi mi-aţi dat voie, în acelaşi timp, să mă dezvolt, fără să mă criticaţi vreodată. Nici măcar pentru rujul negru. Nu-mi pot imagina viaţa mea fără voi.

Jordan, dacă există o persoană căreia trebuie să-i mulţumesc pentru că m-a ajutat să scriu *Sânge şi miere,* aceea eşti tu. Timpul şi energia pe care le-ai consumat cu mine şi această poveste, sincer îţi spun... îmi taie respiraţia. Îţi mulţumesc că m-ai ascultat atunci când plângeam în faţa raftului cu cafea de la magazinul alimentar. Îţi mulţumesc că m-ai ajutat să trec peste atacul de panică, că mi-ai sugerat următoarea glumă a lui Beau, că iubeşti aceste personaje la fel de mult pe cât le iubesc eu, că mi-ai trimis videoclipuri de pe TikTok ca să mă înveseleşti, că ai îndurat ore întregi de mesaje pe Voxer atunci când nu reuşeam să dezvolt intriga. Dar, cel mai mult, îţi mulţumesc că eşti mult mai mult decât partenerul critic. Preţuiesc enorm prietenia noastră!

Katie and Carolyn, sprijinul vostru de-a lungul anilor înseamnă mai mult decât vă puteţi imagina. Ţineţi-vă bine! N-o să mă despart niciodată de voi.

Isabel, îţi mulţumesc că m-ai primit în casa ta – în viaţa ta – cu braţele deschise! Şi, de asemenea, că m-ai hrănit cu mâncare delicioasă. Adalyn, ai devenit şi îngerul şi diavolul de pe umerii mei, şoptindu-mi valori în ambele urechi.

Postările tale pe Instagram sunt grozave! Adrienne, ambiţia, respectul pentru muncă şi cunoştinţele tale mă inspiră zilnic. Aşa cum, chiar ieri, m-ai convins să comand un baton de morcov pentru ochi. Asemenea lucruri nu se întâmplă dintr-odată. Kristin, ai un păr superb! O piele la fel. Şi o neînfricată şi încăpăţânată loialitate faţă de persoanele pe care le iubeşti. Sunt atât de norocoasă să te am alături! Rachel, susţinerea pe care mi-ai oferit-o – unei străine ce intrase întâmplător în grupul de discuţii on-line într-o zi oarecare de marţi – mă copleşeşte. Abia aştept să vă întrerup şi următoarea discuţie despre cărţi!

Sarah, agenta mea extraordinară, nimic n-ar fi fost posibil fără cunoştinţele, îndrumarea şi căldura ta. Erica, viziunea ta despre această serie de romane este ireproşabilă. Îţi mulţumesc că nu ne-ai lăsat pe mine, Lou şi Reid să ne abatem de la drumul cel bun, mai ales când avem tendinţa să o luăm pe arătură. Ai o răbdare de sfânt. Louisa Currigan, Alison Donalty, Jessie Gang, Alexandra Rakaczki, Gwen Morton, Mitch Thorpe, Michael D'Angelo, Ebony LaDelle, Tyler Breitfeller, Jane Lee şi toţi ceilalţi de la HarperTeen, dacă cineva m-ar fi întrebat cum îmi imaginez echipa perfecta înainte să vând *Şarpe şi porumbel,* acea echipă ar fi fost exact ca voi. Nu am cuvinte să vă pot mulţumi pentru timpul şi energia pe care le-aţi dăruit acestei serii de cărţi.

UNDE MERGI TU, VREAU SĂ MERG ȘI EU

Lou și Reid s-au reunit. Dar, după ce au scăpat ca prin urechile acului de pumnalul lui Morgane, acum sunt vânați din toate părțile de clan, de regat și de Biserică. Însă timpul și norocul lor nu țin cu ei.

UNDE LOCUIEȘTI TU, VREAU SĂ LOCUIESC ȘI EU

Împreună, erau convinși că vor putea depăși orice obstacol. Dar când Morgane îi momește într-un joc letal de-a șoarecele și pisica, cei doi sunt siliți să apeleze la ajutorul lui La Voisin – Regina Vrăjitoarelor Roșii și inamica declarată a clanului lui Lou.

CÂT TIMP VOM TRĂI

În timp ce Lou descoperă o latură întunecată a magiei, despre care crede că e necesară pentru a-și proteja soțul și prietenii, Reid își cercetează fără nicio tragere de inimă puterea nou dobândită. Iar cei doi sunt legați unul de celălalt pentru tot restul vieții…

DAR MOARTEA NU IARTĂ PE NIMENI.

„O continuare uluitoare a lumii magice create de Mahurin în care forța iubirii este asmuțită împotriva nevoii de a-i proteja pe cei dragi. O aventură splendidă!"
JODI PICOULT, autoarea romanului *Mici lucruri măreț*e

ISBN: 978-606-95080-5-3
9 786069 508053
www.edituracorint.ro
15+
virtual project